

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KURTULUŞ

**SCOTT
SIGLER**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

YA BİRLİKTE SAVAŞ YA DA TEK BAŞINA ÖL

Doğum Günü Çocukları, Omeyocan gezegeninde hayatta kalmak için yaratılmışlardı. Ama o gezegende yaşayacak olanlar onlar değil, onları yaratan canavarlardı. Onlar bin yıllık bir mücadelede sadece birer piyondu. Ta ki Em Savage kaderlerini baştan yazana dek.

Em, Doğum Günü Çocuklarını birleştirip “yetişkinlere” başkaldırdı ve halkını zafere taşıdı. Ama savaş henüz bitmedi. Gezegenleri bir uzaylı istilası ile karşı karşıya. Bu istilacıları gezegenlerine çağıran “şey” ise günden güne güçleniyor. Hayatlarının ve gezegenlerinin kurtuluşu onu yenmelerine bağlı. Em Savage liderlik ettiği bu son savaştan galip çıkmak için kendi varlığı ile ilgili tehlikeli sırlarla ilk ve son kez yüzleşmek zorunda.

facebook.com/goyayinlari

twitter.com/go_kitap

instagram.com/go_kitap

gokitap.tumblr.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

KURTULUŞ

Scott Sigler

Hepsi de New York Times çöksatarı olan on beş roman, altı kısa roman ve düzinelerce öykü yazmış olan Scott Sigler köpeğı Reesie ile birlikte San Diego'da yaşamaktadır. *Kurtuluş*, üç kitaptan oluşan serinin son kitabıdır.

KURTULUŞ

1. Baskı: GO! Kitap, İstanbul 2018

GO! Kitap

KURTULUŞ

SCOTT SIGLER

Özgün adı: ALONE

ISBN: 978-605-188-401-1

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 34191

© Scott Sigler, 2016.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları

Anatolia Telif Hakları Ajansı aracılığı ile alınmıştır.

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları GO! Kitap'a aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nurten Hatırnaz

Çeviren: Selen Ak

Grafik uygulama: Ayşe Çalışkan

Baskı ve cilt: MY MATBAACILIK SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk.

No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69

Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

GO! Kitap, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

KURTULUŞ

SCOTT SIGLER

Çeviren: Selen AK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

DOĞUM GÜNÜ ÇOCUKLARI

İtalikler = ölenler

○	B. Aramovsky
○	K. Bello, M. Savage
◐	K. O'Malley
★	J. Yong
✳	T. Spingate
⊕	

○	
○	R. Cabral, M. D'souza, J. Harris, O. Ingolfsson, Y. Johnson, E. Okereke
◐	G. Borjigin, Q. Opkick
★	Y. Bawden, R. Bishop, U. Coyotl, T. El-Saffani, T. El-Saffani, Q. Farrar, S. Latu, W. Visca
✳	G. Beckett, X. Gaston
⊕	K. Smith

ABSTRACTS	
○	B. Walezak
○	D. Abbink, G. Abrams, W. Alves, R. Andreasson, R. Ansel, A. Aucciello, K. Baardwijk, M. Bardsley, S. Bohner, R. Broz, V. Buffone, H. Chowdhury, A. Csonka, D. Doyle, L. Esser, K. Grosser, N. Harman, M. Hoffman, P. Howland, E. Jahoda, K. Jepson, W. Kysely, E. Lestrangle, U. Marshall, L. Maus, D. McBride, G. Mehmet, R. Pecora, I. Perreault, A. Poole, F. Pope, J. Queen, Y. Raske, J. Rigby, T. Romagnoli, D. Roth, M. Savona, A. Schoettmer, I. Sharman, V. Sherazi, E. SImonis, G. Snider, D. Szwarc, Z. Taylor, A. Tittensor, J. Tosetti, I. Tosto, M. Traverso, P. Van Kane, G. Vincent, L. Wieck, J. York
●	J. Abrantes, T. Aeschelman, L. Bariso, H. Bemba, N. Derrickson, T. Schuster
★	V. Abdul, O. Afoyalan, E. Argyris, T. Arkema, H. Blaha, C. Boesch, U. Brankovich, K. Brown, P. Bruhn, W. Cadotte, B. Cody, I. Darzi, P. Değirmenci, N. Derrickson, A. Dreesens, I. Fields, D. Giroux, N. Holub, H. Horn, D. Hornick, P. Horvat, C. Hrabe, M. Krejci, S. Kysely, E. Loncar, B. Marija, F. Metharom, V. Metharom, R. Mohammed, V. Muller, S. Myska, J. Olson, C. Pokorny, S. Radic, I. Resnik, S. Schovajsa, J. Thorn, C. Tosi, A. Uzun, M. Vendi, Q. Wakefield, S. Xanth
⚙	M. Cathcart, C. Kalle, A. Nevins, N. Peura, B. Zubiri
⊕	L. Pokano, F. Yilmaz

A. Aaltink, P. Abbink, V. Agim, J. Aiolfi, Z. Akinyi, C. Albert, A. Almog,
 E. Aloísio, A. Amsel, M. Andrews, Í. Angerona, H. Anima, A. Antónia,
 I. Antonizius, C. Anxo, A. Apollodoros, K. Armbruster, J. Asta,
 S. Attar, B. Babirye, J. Bartram, K. Benson, V. Bernhard, G. Bjarne,
 M. Blanco, X. Bobbi, S. Bohumír, K. Bousaid, O. Boyce, V. Breindel,
 B. Bureau, A. Carlota, O. Charmchi, T. Chinwe, T. Church, T. Cindi,
 K. Costello, H. Dalibor, C. Danailov, A. Danica, B. Danielle,
 X. De Campo, P. De Felippis, R. De Witte, F. Doretea, R. Dykstra,
 S. Eadburg, F. Eccleston, H. Einarsson, K. El-Amin, C. Eld, D. Érica,
 V. Erikanos, D. Esparza, F. Estera, H. Fabian, C. Fehér, M. Ferrari,
 V. Filipov, S. Fortunato, S. Frank, H. Gerben, C. Gilbert, P. Glietezza,
 W. Golanz, D. Grieve, I. Hachilinski, E. Haig, D. Hallman, B. Hanley,
 H. Harald, N. Hasenkamp, A. Heimirsson, E. Hinog, L. Höfler,
 A. Hornik, A. Hovanesian, L. Iakovu, N. Adoha, T. Iona, I. Jonkheer,
 P. Ivanov, M. Jäger, S. Jeffers, A. Jelena, T. Jolánka, J. Joris, C. Júlia,
 E. Jurre, T. Juvenal, F. Kamala, A. Kay, K. Klavdiya, E. Kowalczyk,
 M. Lagunov, R. Lan, N. Leary, M. Leblanc, J. Lei, A. Livia, É. Llorenç,
 B. Lunete, L. Lyudmyla, A. Machado, S. Machán, N. Malley,
 X. Merckx, S. Metharom, Z. Min, H. Min-Jun, C. Miron, S. Morgan,
 C. Nauer, M. Nicolson, J. Nikole, N. Nilsson, K. Nogah, T. Oberto,
 S. Ochoa, O. Oliver, A. Oluwatoyin, N. Ophelia, Y. Pajari, G. Pandev,
 C. Pavia, L. Peak, N. Pemphero, N. Poindexter, A. Potenza,
 C. Quintana, J. Rhee, J. Royston, Z. Salut, H. Salvay, W. Scarpa,
 K. Schlusser, H. Schwenke, D. Shemaiah, A. Shepherd, K. Siet,
 A. Sigurosson, E. Skye, A. Sniegowski, P. Spini, G. Stabile, N. Taalay,
 E. Tabitha, J. Tawfeek, M. Tesar, S. Uidhir, E. Vaccaro, S. Van Der
 Beek, O. Vanev, B. Vasilyev, Y. Vibius, L. Vincent, C. Wasylyna,
 D. Weekes, R. Williams, S. Winona, K. Yancy, C. Yazhu, Y. Yeriyaahu,
 J. Zénaïde, B. Zheng, J. Zinat, T. Zola, P. Zuleika

BİRİNCİ KISIM

EVİMİZ, YURDUMUZ

BİR

Bedenime saplanan bir acıyla uyandım.
Boynum... iğne, yılan...

Hayır, bedenime bir şey saplanmamıştı, bir şey değişiyordu... soğuk metal bir şey. Başımı kaldırıp çevreme bakındım. Gümüş bileziğim. Bileziği siyah tulumumun koluna takmışım, geniş çemberi dirseğimin hemen altından sağ kolumu kavıyordu: Uykumda dönmüştüm demek ki, yassı çemberden çıkıp bileğimin hemen arkasında biten sivri uç da boynuma dayanmıştı.

Üşüyordum. Islanmışım. Yine yağmur yağıyordu. Düzeltme: Hâlâ yağmur yağıyordu. Bir örümcek kokpitinin daracık metal güvertesinde uyuyordum, dört bir yanımla balık istifi doluydu. Bacağımın üst kısmı uyuşmuştu. Daima bacağıma bağladığım savaş bıçağının üstüne yatmışım.

Öyle yorgundum ki. Rahatım hiç yerinde olmasa da yeniden uyumak istiyordum.

Bir erkek sesi geldi: “Em, uyan.”

Örümceğimin üç kişilik mürettebatından, Victor Muller.

“D’souza yerlerini tespit etti,” dedi. “Buraya geliyor.”

Victor’un sözleri beni iyice ayılttı. Maria geldiğine göre, savaşıma zamanı da gelmişti belki.

Sonunda.

Doğrulup oturdum. Adalelerim kaskatıydı, her yanıma kramplar giriyordu. Soğuk tenim tam kurumamış kilden yapılmış gibiydi. Siyah tulumlarımız bizi sıcak tutmaya yarıyordu ama ormandaki rutubet bir yolunu bulup içeri sızıyordu hep.

On gündür bu hâldeydik. On gündür saklanıyorduk. Ne ateş vardı ne ısınacak bir şey. Sıcak yemek yüzü görmeden, paketlenmiş yiyecekleri ve ormandaki çiğ bitkileri yiyorduk. On gündür banyo yapmıyordum: Duş yapmayı neredeyse Muharipleri yakalamayı istediğim kadar çok istiyordum. Ormanı içinden değil de kanepeme uzanıp Bishop’ın kollarında, uzaktan izlemek istiyordum.

Bishop’ı özlemiştim. Gözlerini, saçlarını, gülümsemesini özlemiştim. Kokusunu bile özlemiştim. Düşmanımızı savaşa zorlayabilirsek –ki orası bile şüpheliydi– savaşta yaralanabilir, hatta ölebilirdim. Ben mekikten ayrılmadan önce Bishop beni sevdiğini söylemişti.

Ben de ona aynısını söylemiş miydim?

Sanırım söylemiştim. Evet, söylemiş olmalıydım.

O’Malley’ye de söyleyecektin, biliyorsun.

Hah, hoş geldin Can Sıkıcı Küçük Ses. Şimdi ortaya çıktığın ne güzel oldu.

Can Sıkıcı Küçük Ses, hep kendimi sorgulamamı, verdiğim kararlardan kuşku duymamı istiyordu. O sese kalırsa, o zaman

başka türlü davransaydım, farklı kararlar alsaydım, iradem daha sağlam olsaydı, şimdi her şey daha iyi olacaktı. O sestem nefret ediyordum.

Uykunun son damlasını gözlerimden sildim ve elimi uzatıp kokpiti çevreleyen zırhlı çıkıntıyı kavradım. Yerimizi gizleyen dalları oynatmamaya dikkat ederek ağır ağır yerimden kalktım.

Omeyocan'ın biri mavimtırak, öbürü bordo ikiz ayları cılız bulut örtüsünün arasından ışıyordu. Gündüzleri orman sarı yapraklarla, kahverengi ağaç gövdeleriyle ve mavi uzun sarmaşık kökleriyle ıslıl ıslıl oluyordu. Geceleriye, her şey grinin mavimsi-morumsu bir tonuna bürünüyordu. Bitkiler ıslak ıslak parlıyordu.

Spingate bizim makinelere “beş bacaklılar” demekte ısrar ediyordu ama kimsenin aldırış ettiği yoktu. Onlar bizim gözümüzde *örümcekti*. Beş bacaklıydılar, evet ama yine de örümcektiler. Bu makineler iki kişilik mürettebat için tasarlanmıştı: bir sürücü, bir de topçu. Bizse üç kişilik mürettebatla kullanıyorduk, elindeki silahla ateş edebilecek bir kişi daha eklemiştik. Üç kişi olması alanı daraltıyordu. Kokpitin üstü açıktı. Burada hologram falan yoktu, her şey elle kontrol ediliyordu. Makine bin yıl dayanacak, iyice hırpalandıktan sonra bile çalışmaya devam edecek şekilde yapılmıştı. Kokpiti çevreleyen, bel hizasındaki, at nalı biçimli zırhlı çıkıntı bizi kurşunlardan ve tüfek mermilerinden koruyordu. At nalının iki ucu kokpitin yan duvarıyla birleşiyordu, yan duvarsa göğüs kemiğime kadar geliyordu. Dik durursam kollarımı örümceğin eğimli sırtına dayayarak, bileziğimle peşimizdekilere ateş edebilirdim.

Yüzyıllar içinde aldıkları yüzeysel hasarları örtmek için, örümcekleri yeniden boyamıştık. Her birinin yanında siyah

numaralar vardı (bizimki 05'ti), kabuk büyük ölçüde koyu sarıydı, aralara tırtıklı kahverengi ve mavi şeritler atılmıştı: orman renkleri. Makineler doğru dürüst çalışınca ormanda göze batmıyordu. Elbette, yaşları birkaç yüzyıl vardı, o yüzden tam anlamıyla doğru dürüst çalışmıyorlardı. Parçaları çoğu zaman tangır tungur ettiğinden ve frenleri sıklıkla gıcırdağından, yanlışlığa yer bırakmayan sesler çıkıyordu. Böyle sorunlarla karşılaşınca çözmek için elimizden geleni yapıyorduk.

Önde iki, yanlarda –zırlı çıkıntının arka duvarla buluştuğu yerin altında birer tane olmak üzere– iki, arkada ise bir bacak vardı. Üç eklemlili bacakların hepsi sert, keskin ve sivri uçlarla bitiyordu, o uçlar yolumuza çıkma talihsizliğine uğrayan her düşmanı ortadan ikiye ayırırdı.

Sürücü Yoshiko Bawden solumda, ortadaydı. Bawden, yalandan geçirir gibi sesler çıkarmanın komik olduğunu düşünen, uzun boylu, kaslı bir daire-yıldız kızdı. Ama sefere çıkmadığı zamanlarda, ateşli bir savaşıydı. Biz bu sefere çıkmadan önce, Bawden diğer daire-yıldızlara dövme yaptırtarak, kafasının sağ tarafına KATİL yazdırmıştı. Sırtına asılmış bir dirgeni, sağ kolunda da tulumunun üstüne takılmış bir bileziği vardı. Bawden eskiden, Bishop gibi, balta kullanırdı ama orman savaşında dirgeni tercih ediyordu. Bawden'ı neredeyse ilk uyandığım zamandan beri tanıyordum. Mürettebatımın bir parçası olduğu için minnettardım.

“Küçük” Victor Muller, Bawden'in solunda, topu idare ediyordu. Gerçi Victor artık küçük değildi. Bu daire-yıldız çocuk tabutundan çıktığında boyum onunkinden birazcık uzundu. Şimdiyse gözlerim çenesine geliyordu. Bir hayli kaslanmıştı da.

Bishop kadar iri yarı değildi, büyük olasılıkla da asla o kadar olamazdı. Victor'un, arkadaşım Coyotl'ınki gibi, ince ve kaslı bir yapısı vardı; uzun boyluydu, sıırım gibiydi, atletikti. Sağ kolunda bir bilezik vardı, ellerinde de mızrak. *Benim* mızrağım değildi elbette ama ona benziyordu. Sırtına mükerrer atışlı bir tüfek asmıştı, tüfeğin siyah namlusu ve tüfeği elinin bir fiske-siyle doldurmasına izin veren siyah manivela kolu yakın zamanda temizlenip yağlandığından, ıslıl ıslıl parlıyordu. Victor en iyi savaşçılarımızdan biri olmuştu; neredeyse Farrar, Bishop ve Bawden kadar becerikliydi, üstelik onlar yetişkindi.

Savaşacak kadar cesurdum ama aptal değildim: Mürettebatımda beni koruyabilecek kişiler bulunsun istiyordum. Elbette Victor'un yerine Bishop'ı tercih ederdim ama şu anda Bishop'ın Uchmal'da kalması halkımız için daha önemliydi.

Örümceğimizin alt yarısı ormanın zeminine gömülmüştü, üst yarısı ise dallarla ve sarmaşıklarla örtülüydü. Bazen düşmanınizi avlamaya çıkarsınız ama önce yerini bulmanız gerekir. Bulamazsanız yapabileceğiniz en iyi şey bir tuzak kurup düşmanın o tuzağa düşmesini ummaktır.

Görünüşe göre bizimki sonunda tuzağa düşmüştü.

Önümüzde ormandan hafif bir hışırtı geliyordu. Yerdeki çalılardan yükselen iri yarı, sarımtırak, yılan benzeri bir şey gördüm, üstümüze doğru geliyordu. Tüylü yılanın ucunda habib, kancalı bir kıskaç vardı; o kıskaçları sertçe kapatsa adamı neredeyse ikiye bölerdi.

Birkaç metre ötemizde, tam takım tüm hayvanlar çalılarının arasından fırladı. Bir yıl önce bu yırtıcıyı görmek bile ödümü patlatırdı. Şimdi mi? Şimdiyse eskisinin ancak dörtte biri kadar korkutuyordu.

Bu yaratıkları ilk gördüğümde, belleğimde gördüklerimi betimleyecek sözcükleri bulamamıştım. Hâlâ zor geliyordu. Farklı kişiler farklı zamanlarda farklı şeyler hatırlıyordu, kafam Matilda'nın yalnızca kitaplarda gördüğü hayvanların görüntüsüyle doluydu. Bir ayının iri gövdesi. Bir filin koca hortumu. Hortumun ağızla birleştiği yerde bir pirananın bıçak gibi dişleri. Bir kaplanın pençeleri. Tüm bunları kaplayan, kahverengi çizgili sarı bir kürk. Göğsünde sarının farklı tonlarında ağır kemik tabakaları. Yine sarı kemik tabakasıyla kaplı kafasının iki yanında tek sıra hâlinde boncuk gibi parlayan üç siyah göz.

Hayvanın sırtındaki sert derinden yapılmış eyerde Maria D'souza oturuyordu, o da benim gibi bir "boş"tu.

Maria bu büyük yırtıcılara *hurukanlar* diyordu. Bu sözcüğün nereden çıktığını hiçbirimiz bilmiyorduk ama duyar duymaz o adın cuk oturduğuna karar vermiştik.

"Selam, Em," dedi Maria. "*Guthana, Yalani.*"

Maria beni önce bizim dilimizde, ardından Sıçrayanların dilinde selamlıyordu. Ekibindeki Sıçrayanların benim lider olduğumu bilmesini istiyordu. Yalani lider demekti.

"Selam Maria," dedim. "İzlerini buldun mu?"

Başıyla onayladı. "Muharipler doğudan geliyor, mısır tarlasına yaklaşıyorlar. Sürüngenleri peşlerinden yolladım, etraflarını sarıp kaçış yollarını kapatacaklar. Barkah ile piyade taburu, emrettiğin gibi, ihtiyaten kuzeyde konuşlandı."

Mısır tarlası sözcüğü bizim cılız mahsullerimize birazcık büyük geliyordu ama mahsul yetiştirmek için saatlerce çalışmıştık.

"Muharipler kaç kişi?" diye sordum.

“Yüz kadar olabilir,” dedi Maria. “Yayanlar. İçlerinde hiç süvari yok.”

“Harika. Bizim nereye gitmemizi istiyorsun?”

Maria kuzeyi işaret etti.

“Dümdüz ileri, *Yalani*. Ekibim güneybatıdan saldıracak. Siz hücumla geçtiğinizde, biz sol kanadınızda olacağız.”

Adını Fenrir koyduğu, 650 kiloluk hurukanın tepesindeki Maria, göz alıcı bir karakterdi. Tıpkı Sıçrayan savaşçıları gibi, sarılı, yeşilli, mavili kumaş şeritleri takıyordu. Bitki özleri ve toprağa bulanmış kahverengi teni, ormanda gözden kaybolmasına yardım ediyordu. Vücuduna bağlanmış yarım düzine bıçağı vardı, sırtına da mükerrer atışlı bir tüfek asmıştı. Aylar önce vahşet başladığında, Maria’ya kıymetli bileziklerimizden birini önermiştim ama kabul etmemişti. Piyade taburundaki Sıçrayanların kullandığı silahları kullanmayı tercih ediyordu.

Yılan-Kurtlar bu dünyanın en üst düzey yırtıcılarıydı. Anladığımız kadarıyla, gördükleri her şeyi öldürüp yiyorlardı. Buna Sıçrayanlar da dâhildi. Ardından Maria çıkageldi, Maria bir şekilde bu hayvanları yalnızca yakalamayı değil, *evcilleştirmeyi* de öğrenmişti. Bildiklerini başkalarına da öğretti.

Canavarın tepesindeyken, Maria D’souza ormanın ölüm tanrıcısıydı. Herkesten daha çok düşman askeri öldürmüştü. Farrar dışında, elbette, o yüzden Farrar’ı yem olarak kullanıyorduk.

Eskiden Barkah’nın Omeyocan’daki bütün Sıçrayanları kontrol ettiğini sanıyorduk. Yanılmıştık. Bildiğimiz dört ana kabile vardı. Barkah’nın kabilesi Malbintiler Uchmal’ın çevresindeki alanda hak iddia ediyordu. Khochinler bizim kentin güney ucundaydı. Batıdaki Podakralar araçla yalnızca bir günlük

mesafedeydi. Hepsinin en büyüğü olan Galanaklar ormanın kuzeydoğusunu işgal ediyordu.

Her seferinde bize saldıran Sıçrayanlara “Muharipler” demeye başlamıştık. Henüz hiçbirini canlı ele geçirememiştik ama çarpışmada öldürdüklerimizin kılıklarına bakılırsa, aralarında bildiğimiz dört kabileden, hatta *Malbintilerden* bile Sıçrayanlar vardı. Barkah halkından bazı kişilerin neden onlara katıldığını bilmiyordu.

Muhariplerin üniforması yoktu ama ortak bir unsurları vardı. Mavili, sarılı, yeşilli orman çaputlarına ek olarak, hepsinin üstünde en az bir parça kırmızı vardı.

Kırmızı, Aramovsky’nin giydiği cübbenin, Rasathane oyuncularındaki cübbelerin rengiydi.

Son birkaç aydır Muharipler mahsullerimizi yakıyor, surların dışında çıktığımızda üstümüze saldırıyorlardı. Gerekçeleri ne olursa olsun, saldırgan bir tavırla halkımı öldürmeye çalışıyorlardı.

Buna daha fazla göz yumamazdım.

“Yerlerinize geçin,” dedim Maria’ya. “Hemen saldırıya geçeceğiz.”

Maria ile Fenrir fazla bir gürültü çıkarmadan ormanın içinde kayboldular. Böylesine kocaman bir şey, nasıl bu kadar sessiz hareket edebiliyordu, bilmiyordum.

“Sonunda,” dedi Bawden. “O böcek gözlü piçler bu kez elimizden kurtulamayacak.”

Bawden’a şöyle bir baktım. J. York adlı daire çocukla yakındılar, Muharipler birkaç ay önce York’u öldürmüştü. Halkımdan pek çok kişi intikam istiyordu.

“Müttefiklerimiz de *o böcek gözlü piçlerden*,” dedim.

“Unuttun mu? Yoksa bizim yanımızda savaşılan kişilere hakaret mi etmek istiyorsun?”

Bawden geçirerek yanıt verince, Victor güldü.

Daire-yıldızları hiç anlamayacaktım.

“Çalı çırpıyı kaldırın,” dedim. “Artık gidiyoruz.”

Victor ile Bawden, üstümüzü örten dalları kenara ittirdiler. Mızrağım kokpitin arka duvarına takılmış bir konsolda duruyordu. Mızrağı çekip aldım, ardından yukarı kaldırıp havada bir daire çizdim: Müfrezeme hareket işareti vermiştim. Çevremizdeki dal hışırtıları eşliğinde, diğer iki örümceğin mürettebatı dalları kaldırıp yola çıkmaya hazırlandı. Yerdeki çalıların arasında gizlenen yarım düzine genç daire-yıldız ayağa kalktı. Benim gibi siyah tulum giymişlerdi ama sarmaşıklara bürünmüşler, yüzlerini ve saçlarını da koyu çamurlara bulamışlardı. İlerlemeye ve savaşmaya hazırdılar.

Müfrezem ben dâhil yirmi bir insandan oluşuyordu: dokuzu örümcek sırtında, on ikisi yayan. Maria’nın ekibi “D’souza’nın şeytanları”, üç yılan-kurdu ve sürücülerinin yanı sıra on sekiz yayan Sıçrayandan oluşuyordu. Barkah’nın arkadaşı Lahfah’ın önderlik ettiği “Sürüngenler” adlı ikinci ekip, D’souza’nın şeytanlarıyla aynı sayıdaydı. Yani toplamda altmış üç kişilik bir bölükle, üç örümcek ve altı yılan-kurduyla saldıracaktık. Sayıca biraz azdık ama teknoloji bizden yanaydı. Üstelik Barkah’nın bizzat önderlik ettiği iki yüz Sıçrayan yedekte hazır bekliyordu. Neredeyse saldırmaya hazırlandığımız Muharipler için üzülecektim.

Neredeyse.

“Bawden, götür bizi buradan,” dedim. Bawden denileni yaptı. Örümceğimiz ayağa kalkınca kokpit ormanın zemininden

dört metre yukarı yükseldi. Göçüklerle dolu sarı kabuktan ve iki yandaki boyanmış siyah 05'ten çamur damlıyordu.

Çarpışmaya gidiyorduk.

**

Muharipler vurup kaçmayı seviyordu. Hiç aleni bir şekilde dövüşmüyorlardı. Muharipler halkımıza, mahsullerimize, Barkah'nın devriyelerine ve yeni kenti Schechak'a saldırmaya başlayınca, onlarla savaşmak için örümceklerimize atlayıp Uchmal'dan çıkıyorduk. Ama örümceklerimiz ne kadar hızlı olursa olsun, biz çatışma yerine vardığımızda Muharipler arkalarında ölümler ve katliam bırakarak çoktan ormana karışmış oluyordu.

Aramovsky halkımızı Barkah'nın babası, Sıçrayanların eski kralıyla savaşa sokalı bir yılı geçiyordu. Barkah ve ben halklarımızı bir araya getirmiştik. Barış yapmıştık. İki ırk arasında biraz nefret ve güvensizlik kalmasına karşın, iki kültür de gelişip büyüyeblsin diye, bir arada yaşamak ve birbirimizden bir şeyler öğrenmek için canla başla uğraşıyorduk.

Birkaç didişme dışında, pek bir sorunumuz yoktu.

Ama altı ay önce işler değişmeye başladı.

Barkah'nın halkı bize düşmanca davranmaya başlamıştı. Önce sözle saldırmışlar, ardından tartışınalar yumruk kavgalarına dönüşmüştü. Derken bıçaklar çekilmişti. Benim halkım da Barkah'nın kiler de yaralanıyordu. Barkah da ben de nefret suçunu sineye çekmeyeceğimizi cümle âleme göstermek için, ibret olsun diye olaya karışınları cezalandırdık.

Değişen yalnızca Sıçrayanlar değildi. Bizimkilerde de giderek büyüyen bir öfke vardı. Uchmal'ı yalnızca insanların

yaşadığı bir yer yapaalım diyenler, tüm Sıçrayanları kentimizin civarındaki ormandan atalım diyenler sesini yükseltiyordu. Böyle konuşmaları her duyuşumda seslerini kesiyordum; Bishop, Borjigin ve diğer pek çok kişi de öyle yapıyordu ama nefret duyguları giderek ivme kazanıyordu.

Başlarda bizim taraftaki düşmanlığı Omeyyocan'a yaklaşan üç uzay gemisinin verdiği strese ve endişeye yorduk. Spingate'in dediğine göre, ilk gemi her an yörüngeye girebilirdi. Nereden geldiklerini bilmiyorduk. Bizi öldürmeye geldiklerini, *Xolotl* Sıçrayanlara nasıl ölüm getirdiyse, bu gemilerin de bize ölüm getireceğini varsaymak zorundaydık.

Oysa artık bu sorunların yaklaşan uzay gemilerinden kaynaklandığını düşünmüyordum. Bir halk olarak, hareketlerimiz çok fazla ve çok hızlı değişmişti; üstelik söz konusu gemiler Sıçrayanların şiddete başvurma nedenini açıklamıyordu. Başımıza gelenleri açıklamakta çaresiz kalmıştım.

Doğum Günü Çocukları gelmeden önce, tüm Sıçrayanlar yer altında yaşıyordu. Ortalıkta dolaşan örümceklerin, hâlâ yüzyıllar önce aldıkları komutları yerine getiren o makinelerin bitmek bilmez saldırılarından korunmasının tek yolu buydu. Barkah ile yaptığım barıştan ve örümceklerin kırsal alanı talan etmesini önlememden beri, Barkah'nın kabilesinin büyük çoğunluğu artık Schechak'ta yaşıyordu; Schechak Barkah'nın türünün en az iki yüzyıldır yeryüzünde kurduğu ilk kentti.

Schechak'a daha çok Sıçrayan geldikçe Uchmal'ın çevresindeki uçsuz bucaksız tüneller ve yer altı köyleri terk edildi. Muharipler de bu sığınakları değerlendirdi. Teröristler bir kez gözden kayboldu mu izlerini bulmak neredeyse imkânsızdı.

O yüzden, onları yerin üstünde yakalayabilelim diye, yağmur çamur demeden, soğuktan donmaya aldırmadan, günlerce pusuya yatıp gizleniyorduk. Solucan gibi yeryüzünün altına sıvışmalarına fırsat vermeden üstlerine çullanmamız gerekiyordu.

Muharipleri yenmek için boş yere onca zaman harcamamız canımı sıkıyordu. Üç uzaylı gemisi Omeyocan'a geliyordu, o yüzden hâlihazırda bu gezegende yaşayan canlıların ortak bir savunma geliştirmek için birlikte çalışması gerekiyordu. Oysa biz kendi aramızda savaşıyorduk. Diploması karışık, savaşmak basitti. Suçluluk duygusuyla, bir yanının –hem de çok büyük bir yanının– savaş gelip çattığı için heyecanlandığını kendime itiraf ettim. Belki düşmanı saf dışı bırakırdık da Barkah ile ben tüm enerjimizle, yaklaşmakta olan daha büyük tehdide odaklanabilirdik.

O Can Sıkıcı Küçük Ses yeniden sinsice ortaya çıktı: *İş iş-ten geçti artık. Eğer daha iyi bir lider olsaydın şimdiye kadar herkesi birleştirirdin.* Kendi kendime gülümseyerek, o sesi ait olduğu yere kaldırıp, zihnimin gölgeli arka odasına kapattım: Anlaşılan bunu bir tek savaş zamanı gelince yapabiliyordum.

Bawden örümceğimizi ormandan geçiriyordu. Arkamızda iki örümcek ve bilezikler, tüfekler ve seçtiği diğer el silahlarını kuşanmış, yorulmak nedir bilmeyen, bir düzine genç daire-yıldız vardı. Solumda bir yerlerde de D'souza'nın Şeytanları ilerliyordu.

Duman kokusu aldım: mısır mahsulümüz. Yanıyordu.

Muharipler aylardır elimden kaçıyordu ama artık zokayı yutmuşlardı.

Onları ele geçirmiştik.

Sağ elimi hızla önce sola, sonra sağa çevirdim. Bu ani hareket bileziğimi aktif hâle getirdi. Silahın titreşerek çalışmaya başladığını hissettim. Uzun ucunun dibindeki beyaz taş yumuşak bir pırıltıyla parlamaya başladı.

“Bawden, ilerlemeye devam et, sessiz,” dedim. “Victor, hazır ol. Uyarı göndermelerine fırsat vermeden gözcülerini halledebilecek miyiz, bakalım.”

Mısır mahsulünün yem olarak tek başına yetmeyeceğini düşündüğümünden, Farrar’a tarlanın orta yerinde küçük bir karakol kurmasını emretmiştim. Karakolun var olması demek, eğer karakolu yok etmek istiyorlarsa, Muhariplerin daha büyük bir kuvvetle gelmek zorunda kalması demekti. Ama asıl yem karakol değil, Farrar’dı.

Farrar, Barkah’nın kabilesi arasında da, Muharipler arasında da, *meh ahn nahak* adıyla tanınıyordu. Terim kabaca “mezar kazıcı” anlamına geliyordu. Çoğu orman çatışması yakın dövüşle sonuçlanıyordu, Farrar da seçtiği silah sayesinde –ustura keskinliğinde bilenmiş, uzun saplı bir kürek– yakın dövüşte öldürücüydü. Neredeyse Bishop kadar iri yarıydı, teni de Yetişkinlerinki kadar kara sayılırdı. Farrar uzaktan bakılınca bile, anında tanınan bir tipti. Düşmanımızın Farrar’ın varlığını karşı konulamayacak kadar cazip bulacağını ummuştum.

Gerçi bu taktik hem Farrar’ı hem de ekibindeki beş genç daire-yıldızı ciddi anlamda tehlikeye atmak demekti. Savaştaydık, bunlar da bir liderin adam gibi savaşmaya yanaşmayan bir düşmanı yakalamak için göze alması gereken risklerdi. Artık tuzak kurulduğuna göre, Farrar ve ekibinin tek yapması gereken, siper alıp önümüzdeki birkaç dakikayı atlatmaktı.

Sessizce çalıkların arasında ilerleyen örümceğimiz, düşmanı-
nı sinsice izleyen, adaşına layık bir yırtıcıydı. Victor, çarpışma
öncesi ısınmak için boynunu gerip açtı. Tüfeğini omzundan çı-
karıp kundağını omzuna dayayarak ormanı gözden geçirdi. Bi-
leziği daha güçlü bir silahtı ama bileziğin ikinci bir atış için şarj
olmasını bekleyene kadar tüfekle sekiz tur ateş edebiliyordu.

Tüfekler Schechak'ın yeni fabrikalarında yapılmıştı. Önce Sıç-
rayanlar msket tüfeklerini bize karşı kullanmıştı. O tüfeklerin her
atıştan sonra yeniden doldurulması gerekiyordu, oysa çok daha
hassas olan bizim tüfeklerimiz yeniden doldurulmadan on kez ateş
edebiliyordu. Victor muhtemelen en iyi nişancımızdı, gerçi Maria
da en iyi olmaya adaydı; altındaki hurukanla dörtına ormanda gi-
derken elli metre ötedeki bir hedefi tam on ikiden vurabilirdi.

Ben mi? Ben bilezikte karar kılmıştım. Tüfekler çok geri
tepiyor, omzumu acıtırıyordu.

“Açıklığa yaklaşıyorlar,” dedi Bawden.

Mızrağımı kaldırıp önce sağa sonra sola sallayarak, peşim-
deki örümceklere iki yana dağılmalarını söyledim. Örümcek 04
sağa gitti, 02 ise sola.

Hilal biçimli açıklık, Aramovsky'nin halkımı Sıçrayanların
üstüne yürüttüğü yerdı. Çarpışma iki tarafta da birbirimizi ta-
mamen affetmemize izin vermeyecek kadar ceset doğurmuştu.
O yüzden mahsul yetiştirmek için açıklığı seçmiştim. Bir ölüm
yerini yaşamın beşiği hâline getirebilirsek, savaşın anıları biraz
daha hızlı bir şekilde unutulur diye ummuştum. İlk altı ay işler
yolunda gidiyor gibiydi. Şimdiyse Muharipler durmadan mah-
sulümüze saldırıyordu. Ölüm tarlasının üstünde bir şey bitsin
istemiyorlardı, onların biçmek istediği tek mahsul *nefretti*.

Ormandan yanılgıya yer bırakmayan savaş seslerinin geldiğini duydum: tüfek ateşi, Sıçrayanların misket tüfeklerinin yankısı, bilezikten boşanan ışının habercisi fısıltı.

Çarpışma başlamıştı.

“Bawden,” dedim. “Tam gaz git!”

Bir elimle zırhlı çıkıntıyı kavradım. Sarsılarak ilerledik, sessizlik ihtiyacı unutuldu. Metal kabuğa vuran sarmaşık saplarından ve dallardan korunmak için eğildim. İki yanımdaki örümcekler hızımıza ayak uyduracaktı. Piyadelerimizi geride bırakacaktık ama seçim şansım yoktu: Bir an önce yaklaşmazsak Muharipler ya kaçacaktı ya da Farrar ve ekibini ezip geçecekti.

Karanlık ormanda alevlerin parlak ışıltısı görünüyordu. Örümceğimiz ağaçların arasından fırlayarak açıklığa girdi. Özenle baktığımız mısır tarlamız acıyla kıvranan turuncu bir denize dönüşmüştü.

Birkaç Muharibi gafil avladık. Güçlü makinelerimizi görür görmez kaçtılar, zarif hareketlerinin izleri alevlerde kaldı. Sıçrayanlar, güçlü bacakları sayesinde etkin sıçrayışlarla fırlarcasına ilerliyordu, peşleri sıra sürüklenen uzun kuyrukları ise kalın gövdelerini dengede tutuyordu. Üçlü gözlerinde yangın ateşinin yansıması vardı. Geniş kurbaga ağızlarından çıkan haykırışlar komut da olabilirdi, panik çılgılığı da.

Victor tüfeğini sırtına asıp topun kumandasını kavradı. Bu korkunç silaha başvurmayı hiç istemiyordum ama Muharipler mahsulümüzü yok ediyor, üstümüze saldırıyor, bizi öldürüyordu.

Koruyucu çıkıntının üzerinde yalnızca başım ve omuzlarım kalacak şekilde yere eğildim. Bilezikli kolumu doğrulttum, bir hedef buldum ve komutu verdim.

Parmaklarımı bir fiskede açtım. Bileziğimin uzun ucundan boşanan beyaz ışın havayı yararak en yakındaki Muharibe doğru uçtu. Iskaladım.

Ama Victor ıskalamadı. Topun ışını benimkinden büyüktü, ışıltısı öyle parlaktı ki alevleri âdeta gölgede bırakıyordu. Sıçrayan bir Muharibe isabet eden ışın, yarattığı havaya uçurarak dumanı tüten yüzlerce et ve kemik parçasına çevirdi.

Sağımdan solumdan ateşlenen top ışınları yerden öbek öbek toprak kaldırıyor. Alevli mısırlar çarkıfelek gibi dönen kıvılcım bulutları hâlinde havaya saçılıyor.

Düşmanımızın korku dolu, acılı çığlıkları geliyordu kulağıma. Misket tüfeklerinin patladığını, tüfeklerin ateşlendiğini duyuyordum. Karanlıkta çakmak çakmak parlayan koni biçimli alevler görüyordum, bir görünüp bir kayboluyorlardı. O konilerden biri tam sağımda parladı: Bishop'ın önceden bana gösterdiği gibi, olduğum yerde dönerek omuzlarımı hedefe doğru çevirdim. Başta ateş ve dumandan başka bir şey görmedim ama sonra bir hareket oldu, yanan mahsule zıp zıp giden bir Sıçrayanın gölgesi vurdu.

Ateş ettim.

Beyaz ışık Sıçrayanı tam havada yakaladı. Alevlerin uğultusu ve ateş eden silahların patırtısı arasından, Sıçrayanın ortadan ikiye ayrılmadan önce attığı çığlığı duydum.

Birini ilk öldürüşüm değildi.

Sonuncu da olmayacaktı.

Görebildiğimiz az sayıdaki Muharip, etraflarının sarıldığını fark etmişti. Alev hattı boyunca kaçışarak, soluma doğru koşuyorlardı. Büyük hata. Yılan-kurtlarının hırıltılı uluması

duyuldu, ardından D'souza'nın Şeytanları karanlıktan kopup gelerek titreşen ışıkların aydınlığına çıktı. Silahını omzuna yapıştırmış bir şekilde eyerinde oturan D'souza, altında dörtlü giden hayvanın adımlarıyla eş zamanlı olarak dizlerini büküyordu. Ateş etti. Bir Sıçrayanın düştüğünü gördüm.

D'souza'nın bineği kaçan bir Muharibe yetişip önüne geçti. Yılan-hortum şak diye ileri atıldı. Kıskaçlar zavallı yarattığı kısıklık yakaladı, kemik gibi sivri uçları giysileri ve eti deldi. Hortum yukarı kıvrılarak havaya kaldırdığı Sıçrayanı öyle bir hızla yere çaldı ki darbenin etkisiyle Sıçrayanın kemikleri tuzla buz oldu.

Bawden bizim örümceği yavaşlattı. Alev alev yanan mısır mahsulünün kenarında durduk. Alevlerin arasında daracık patikalar gördüm. Muharipler yangını başlatmadan önce, bizim süvarilerimizin izleyemeyeceği bir yerden kaçabilmek için kendilerine patikalardan yollar açmıştı. Zekice. Ama bu kez biz daha zekiydik.

İleride, sağda alevlerin sesi arasından bizim tüfeklerin ateşlendiği, hurukanların kükremelerinin yankılandığı duyuldu.

“Lahfah'ın Sürüngenleri,” dedi Victor. “Kaçan Muharipler doğruca onlarla karşılaşacak demek.”

Bawden omzunda asılı tüfeği aldı, namludan bakıp yavaşça sağa sola dönerek bir hedef aradı.

“Alçaklar,” dedi. “Umarım hepsi geberir. Em, bazıları hâlâ alevlerin arasında saklanıyor olabilir. Şu patikalara girip köklerini kazıyayım mı?”

Mümkünse daha fazla ölüm istemiyordum.

“Örümcekte kal,” dedim. “Ortalıkta Muharip görürsek yalamaya çalış. Tutsaklar cesetlerden daha değerlidir.”

Uzakta kuzeyden bizim tüfeklerin çat çat seslerini duyduk. Barkah'nın taburu. Muharipler dört bir yana kaçıyor, bizse her yanda onları bekliyorduk.

Mahsulümüz yanıyordu. Yangını söndürmek mümkün değildi. Muharipleri ortalığı yangın yerine çevirmeden önce yakalasaydık daha iyi olurdu ama büyük miktardaki mahsul yemin bir parçasıydı. Hayatta bir şeyi çok istediğiniz zaman, amacınıza ulaşmak için fedakârlıkta bulunmanız gerekirdi.

“Hareket var,” diyen Victor, topu o yöne çevirdi.

Bakınca, bir Sıçrayanın hoplayarak yangın yerinden çıktığını gördüm. Üstündeki orman rengi çaputlar tütüyordu. Üç gözü korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Teni büyük ölçüde kırmızıydı. O kadar gençti ki ilk gençlik çağının belirtisi olan mor renk henüz yeni yeni yayılmaya başlamıştı: Çocuk askerdi. Ama iki koluna bağladığı kırmızı kumaş şeritlere bakılırsa o “çocuk” bizim düşmanımızdı.

“Ateş etme,” dedim Victor’a. Sıçrayana doğru bağırdım: “*Gaintox!*”

Sıçrayan dilini çok az biliyordum ama “teslim ol” sözcüğünü öğrenmiştim.

Paniğe kapılan Sıçrayan, koşarak yanan mısır tarlasına döndü ve titreşen alevlerin arasında bir anda gözden kayboldu.

Bawden “*Onu öldüreceğim!*” diye bağırarak, çıkıntının üstünden atladı.

İçgüdüsel olarak Bawden’ı tutup durdurmak için elimi uzattım ama parmaklarım havayı avuçladı.

Victor, coşkuyla avının peşinden giden daire-yıldız kızı kazara vurmamak için örümceğin topunu yukarıya çevirdi. Göz açıp

kapayınca kadar Victor da çıkıntının üstünden atlamış, sırtında tüfeği ellerinde mızrağıyla, Bawden'in peşine düşmüştü.

Daire-yıldızlar o kadar hızlı hareket ediyordu ki yavaş çekimde hareket ettiğim hissine kapılıyordum. Bir elimde mızrağımla tırabzanın üstünden atladım, sonra da gömme merdivenden indim. Daire-yıldızlar bir sıçrayışta ölmeden kokpitten atlayabiliyordu ama ben, onlar gibi, savaşmaya programlanmamıştım.

Diğer örümcek mürettebatlarının bağıştığını duydum, arkamdaki daire-yıldız piyadeler de bağışıyordu, sonunda açıklığa varmak üzereydiler ama bekleyecek vakit yoktu.

Bawden ne yapıyordu? Daha önce emirlerime hiç karşı gelmemişti. Bawden'in yapacağı iş değildi bu.

Halkımın peşi sıra alevlerin arasına daldım. Dar patika boyu boyunca yanan mısırların arasında bir o yana bir bu yana kıvrılıyordu. Bir anda ateşten bir labirentin içinde kayboluverdim. Isı yüzümü ve ellerimi kavuruyor, gözlerimi acıtırıyor.

Titrek sisin arasından, Bawden'in yangın yüzünden büyük ölçüde yanıp küle dönmüş küçük bir açıklıkta durduğunu gördüm. Gülümsüyordu. Elinde dirgen, sarı gözlü Sıçrayan çocuk askerle birbirlerinin çevresinde dönüyorlardı. Her adımda yerdeki taze küller havaya saçılıyordu. Muharibin iki parmaklı elinde bir nacak vardı. Bawden korku içindeki düşmanının en az iki katıydı.

Başka bir patikadan iki Muharip daha koşarak geldi, vücutlarının orasına burasına küçük alevlerle yanan çaputlar bağlanmıştı. Uçlarına uzun süngüler takılmış misket tüfekleri taşıyorlardı. Süngülerin keskin metali, yansıyan yangın ateşiyle parlıyordu. Tüfeklerinin horozları çekili değildi. Silahlar boştu.

Sıçrayanların ya mermisi bitmişti ya da silahlarını dolduracak vakit bulamamışlardı.

Bileziğimi hedefe doğrulttum ama ateşlemedim. Gözlerim sulanıyordu, ısı yüzünden her şey çok fena titreşiyordu; Bawden'ı vurabilirdim. Ona doğru koştum.

Üçer bir kalan Bawden, saldırıya geçti. Haykırarak dirgenini savurdu. Genç Sıçrayan dehşet içinde irkilerek kaçmaya yeltendi. Keskin dirgenin dişleri sırtına saplandı. Bawden dirgenini çekmeye fırsat bulamadan, ikinci Sıçrayanın süngüsü omzunu deldi. Bawden acıyla bağırdı ama tüfeğin namlusunu yakaladı. Bawden ve düşmanı silah için mücadele ettiler.

Daracık açıklığa adımımı atar atmaz üçüncü Sıçrayan uzun sıçrayışlarla aramızdaki mesafeyi hızla kapatarak doğruca üstüme yürüdü. Kolumu kaldırıp parmaklarımı salladım. Bilezikten beyaz bir ışık çıktı...

... ama *ıskaladı*.

Sıçrayan yere eğilip sola kaçtı.

Bileziğin yeniden dolması için bir dakika gerektiğini biliyordu anlaşılan.

“Yalani, nahwah!” diye gürledi: *Lideri öldürün.*

Beni tanıdı.

Düşmanım, süngüsünün ucunu karnıma doğrultarak üstüme atıldı. Yana çekilirken mızrağını önümde sallayarak, Sıçrayanın elinden tüfeğini düşürdüm.

Her şey çok çabuk oldu. Vuracak zamanım vardı ama duraksadığım için o zamanı yitirdim. Sıçrayanın geniş ağzının dudakları tıpkı insan gibi, nefret dolu bir ifadeyle kıvrıldı.

Bawden bir çığlık daha attı. Göz açıp kapayınca kadar ikinci Sıçrayanın süngüsü uyluğuna saplandı.

Hepimiz, iki insan üç Sıçrayan, dip dibeydik. Çevremizi ateş-ten bir duvar sarmışken, biz ölümüne bir savaşa tutuşmuştuk.

Yanan mısır tarlası patlarcasına ikiye yarıldı: Victor hepimizi ürküterek görüş alanımıza girdi. Siyah tulumuna alevli korlar ve kıvılcımlar yapışmıştı. Victor ateş ve öfkeden ibaret bir hayalet gibi, mızrağını savurarak ilerledi: Mızrağın bıçağı Bawden'a saldıran düşmanın bağırsaklarını delik deşik etti. Victor hiç duraksamadan silahını çekip yeniden tam yerine sapladı.

Aldığım tek uyarı gözümün ucuyla gördüğüm belli belirsiz bir kıpırtıydı ama o kadarı yetti. Az önce üstüme saldıran Sıçrayan yeniden hücumu geçerek süngüyü yüzüme doğrulttu. İrki-lerek döndüm: Sivri uç yanağımı kesti.

Derken Victor yetişti, iki hızlı adımla aradaki mesafeyi bir anda kapattı. Muharip Victor'a döndü ama üç gözü Victor'un bileziği-nin sivri ucuna takıldı. Bilezik o kocaman ağzını nişan alıyordu.

"*Gaintox,*" dedi Victor, sesi yüksek ama sakindi. Bakışları çelik gibiydi. Kolu ve yumruğu taş gibi sabitti.

Sıçrayan, tüfeğini yere attıktan sonra küllerin arasında diz çöktü.

Kırmızı derili, çocuk asker hareketsiz yatıyordu. Kocaman açılmış gözleri kıpırdamıyordu. Ölmüştü. Üçüncü Muharip el-leri karnında, toprağın içinde yuvarlandı; kalın parmakları mavi kana bulanmıştı. Keşke acı ve korku dolu iniltilerini duymasay-dım ama o sesleri kesmenin yolu yoktu.

Yangın hızla dindi. Uzun, taze mısırlar çok geçmeden bilek-lerimize kadar gelen közlere döndü.

Artık silah sesleri duyulmuyordu.

Savaş bitmişti.

iki

O meyocan'da şafak söktü. Bulanıkuşlar nem ve çamur kokan havada vızır vızır uçuşuyordu.

Örümceğim ilerliyordu.

Sürücü Victor'du. Küçük güvertede ayaklarımızın dibinde yatan Bawden, uyumuştı. Yaralarını sarmıştık. Kötü yaralanmıştı ama hayati tehlikesi yoktu, Smith'in sağlık tabutlarına girince hiçbir şeyi kalmazdı.

Bizimle birlikte güverteye sıkışan bir de konuğumuz vardı: Sıçrayanların kralı Barkah. Solumda duruyordu, Bawden ile ikimizin arasına sıkışmıştı. Barkah'nın türünün bir üyesiyle dip dibe durmadığım sürece, artık hemen hemen hiç fark etmediğim o yanık ekmek kokusunu duydum.

İlk tanıştığımızda taktığı orman renkli çaputlar gitmişti. Kırıktan eser taşımayan, düzgün turuncu ceketini yer yer girişik vitray desenleriyle süslüydü. Bana kalırsa, turuncu

Barkah'nın kırmızımsı mor tenine uymuyordu ama Sıçrayanların moda zevkinin bizimkinden bir hayli farklı olduğunu artık anlamıştık.

Barkah, Matilda ve Yetişkinlerle yaptığımız savaşta orta gözünü kaybetmişti. Yerine, ceketiyle aynı kumaştan turuncu bir yama takıyordu. İki gözü hâlâ o güzelim yakut yeşili tonunu koruyordu.

Kalm boynuna bakır bir plaka asılıydı. Sıçrayanlar için taç anlamına gelen o plaka, Barkah'nın kraliyet soyundan geldiğini gösteriyordu. Cilalanmış metal, kırmızımsı sabah güneşinde parlıyordu. Barkah'nın her şeyi *cilalı* gibi görünüyordu artık. Ormanda ilk tanıştığımız zamankinden öyle farklıydı ki.

Bu yol da ilk gördüğüm zamankinden farklıydı. Eskiden ağaçların ve sarmaşıkların arasından giden bir patikaydı. O kadar dardı ki yaprakların iki taraftan da üstünüze sürtündüğünü hissederdiniz. Şimdiyse yol genişlemiş, bitkiler temizlenmişti. Yolun zemini taş, toprak, mıcır ve yassı duvar parçalarından oluşan engebeli bir döküntüyle kaplıydı. Burası Matilda'nın anılarındaki otobanlardan bir hayli farklı olsa da Omeyocan ormanının en az iki yüzyıldır gördüğü en büyük yoldu.

Yolun iki yanında ağaçlar ve Sıçrayanların bir zamanlarki kocaman kentinden kalma sarmaşıklarla kaplı bina yıkıntıları yükseliyordu. Harabeler uçsuz bucaksızdı. Ne kadar ilerleme kaydederek kaydedelim, onlar gelecek yüzyıllarda da burada olacaktı.

Örümceğim, müfrezemdeki diğer iki örümceğin, daire-yıldız piyademizin, D'souza'nın yılan-kurdunun ve Barkah ile ikimizin

arkasından gelme şerefine nail olan Farrar'ın ekibinin oluşturduğu uzun sırada ilerliyordu. Farrar'ın daire-yıldızları Muhariple-
rin saldırısında yaralanmıştı ama tuzağımız o kadar çabuk kapan-
mıştı ki uzun süre savaştık zorunda kalmamışlardı.

İşin enteresan yanı, tek bir kayıp bile vermemiştik. Şanstan mıydı? Yoksa taktiklerimizin veya silahlarımızın üstünlüğün-
den mi? Açıkçası pek umurumda değildi, yalnızca yeni bir mez-
zar kazmak zorunda kalmadığımıza seviniyordum.

Barkah'nın yayan askerleri de bizimle birlikte ilerliyordu, savaştan sağ kurtulan on beş Muharip tutsağın iki yanında uzun birer sıra oluşturmuşlardı. Tutsakların hepsinin vücudunun bir yerinde kimliklerini belli eden o kırmızı kumaştan vardı. Çoğu yaralanmıştı.

Victor'a şöyle bir baktım. Yüzünde ve ellerinde yer yer yanıklar vardı. Yetişkinlerin bize bıraktığı bir diğer miras, ateşe dayanıklı tulumlarımızdı ama Victor'un açıkta kalan tenini koruyacak bir şey yoktu. Kafasının sağ tarafındaki kirli sarı saçlarının bir kısmının yerini kırmızı siyah bir yanık izi almıştı. Acı-
yor olsa gerekti. Ama acıyorsa da Victor hiç belli etmiyordu.

Hiç hatasız savaşmıştı. Hızlı ve etkiliydi, hiçbir hareketi boşuna değildi. Bir Sıçrayanı öldürmüştü, evet ama talep ettiğim gibi, birini de tutsak almıştı. Victor savaşabildiği gibi, emirlere de uyuyordu. Bawden'in aksine. Bawden buyruklarımı duymazdan gelmişti; az kalsın kendini öldürtüyordu, az kalsın beni öldürtüyordu. Bawden hiç böyle yapmazdı.

Bawden'in eylemleri konusunda ne yapılması gerektiğini Bishop'a bırakacaktım. Ne kadar küçük de olsa, "ordumuzdan" Bishop sorumluydu.

Bishop. Onu görmeyeli bir haftayı geçmişti. Yeniden görüşmek için sabırsızlanıyordum.

Victor ona baktığını fark etti.

Gülümsedi. “Harikaydın, Em.”

Güldüm. “Ben mi? Sen asıl kendini görmeliydin.”

“Tehlikedeydin,” dedi. “Seni korumak için her şeyi yaparım. Her şeyi.”

Beni, Bawden’ı, muhtemelen hepimizi korumak için her şeyi yapardı. Victor bir daire-yıldızdı, hepimizi korumak için doğmuştu.

“Zubiri’yi göreceğin için heyecanlı mısın?” diye sordum. “İkiniz bir araya gelmeyeli on gün oldu.”

Omuzlarını silkip önüne baktı. “Sanırım. İyi bir kız ama galiba seninle ormanda olmaktan daha çok keyif alıyorum.”

Belki de hâlâ savaşın heyecanını taşıyordu. Victor ile Zubiri’nin birbirine nasıl taptığını görmüştüm. Savaşın etkisi geçince, Victor’un Zubiri’yle daha çok zaman geçirmeye hazır hissedeceğini biliyordum.

Ama şu anda halkımın aşk hayatı önemli değildi. Savaşmış ve kazanmıştık, şimdiyse daha büyük meselelere odaklanmam gerekiyordu.

Barkah’ya döndüm. “Sana tekrar soruyorum: Yakalanan Muhariplere ne olacak?”

Tiksintisini belli etmek için burnundan soludu. Sıçrayanların bazı tavırları insanlarınkine çok benziyordu. Yoksa, acaba biz insanların tavırları mı Sıçrayanlarınkine benziyordu?

“Onlar hain,” dedi. “Cezayı hak ettiler.”

Sıçrayanların geniş ağzı ve kalın gırtlakları bizden daha çok ses çıkarmaya müsaitti. Cıvıltılar, cıklamalar, hırıltılar ve

donuk ses tonlarının yanı sıra, bizim sözcüklerimizde kullanılan çoğu sesi çıkarabiliyorlardı. Barkah bir kalabalığa hitap ederken, sözleri güç ve şiddetle patlıyordu. Ama bire bir konuşurken, sesi yere saçılan çakıl taşları gibi, kaba saba çıkıyordu.

Barkah dilimizi korkutucu bir hızla öğreniyordu. Tüm sözcükleri doğru kullanmasa da, cümle kurmakta zorlansa da, bir konuşmayı sürdürabiliyordu. Dil bilgisi bozuktu ama “ceza” sözcüğünü söylerken ses tonundan *heyecanlandığını anlıyordum*.

“Eğer onları öldürürsen kaç kişi kaldıklarını öğrenemeyiz,” dedim. “Ya da nerede saklandıklarını.”

Barkah güldü; gülüşü bana hep taş zemindeki cam kırıklarının bir ayakkabının topuğu altında ezilmesini anımsatıyordu.

“Onlar ne biliyorsa, öğrenirim. Konuşurlar.” Kaşlarını çatı, bir şeyi eksik söylediğini biliyordu. Bana şöyle bir baktı. *“Konuşacaklar.”*

Konuşmadan yola devam ettik.

Barkah değişmişti. Bir yıl önce beni kandırmıştı. Arkadaşlığı bir tezgâhtı, babasını öldürüp kral olmak için bir fırsattı. O zaman Barkah’ya asla güvenmemem gerektiğini öğrenmiştim. Hâlâ da güvenmiyordum ama halkı için iyi bir lider olduğunu ispatlamıştı. Halkını yeryüzüne çıkarmıştı. Bu yeni kentin kurulmasını emretmişti. Benimle insan-Sıçrayan ilişkilerini tartışırken, her zaman katı ama adil olmuştu.

Derken halklarımız arasındaki savaş yeniden ateşlenmişti.

Muharipler saldırıya geçtiğinden beri, Barkah sanki biraz... gaddarlaştı. Kuşkularım doğruysa, şimdiye dek tutsak al-mamamızın nedeni, Barkah’nın bölüklerinin acımasızlığı, hatta belki de zalimliğiydi.

Yakalanan bu Muhariplerin başına ne geleceğini bilmiyordum. Ama iyi bir şey gelmeyeceği kesindi. Tutsakları yanıma alıp rasathanedeki hücrelere kapatmak istiyordum. Orada en azından karınları doyardı, yaralarını da iyileştirebilirdik.

Ama bu kararı almak bana düşmezdi.

Tutsakları bize teslim etmesi konusunda Barkah'ya baskı yapmayı denemiştım. Kızmıştı, hem de çok kızmıştı. Şimdi bizim türümüz ve onlarınki iş birliği içindeydi. En azından Barkah'nın kontrolü altındakiler. Ya halkını bize düşman ederse, onlar da kalan Muhariplere veya başka kabilelere katılıp Uchmal'a saldırırsa? Biz bine karşı bir kalırdık.

Zoraki ateşkesimizi riske atmaya cesaret edemiyordum. Konu Sıçrayanlara gelince, Barkah'nın istediği olurdu.

Sıçrayanların küçük kentine giriyorduk. Barkah örümceğin sırtında havaya zıplayarak, Lahfah'a yanımıza gelmesini işaret etti. Barkah artık kraldı, Lahfah ise her ne kadar bizimle birlikte Uchmal'da yaşasa da Barkah'nın kraliçesiydi. Barkah kraliyet çiftinin kente birlikte geldiğini halka göstermek istiyordu.

Tırıs giden bir hurukan yanımıza yanaştı, tepesinde Lahfah vardı. Birlikte savaşmış olsak da Lahfah müfrezesiyle birlikte ormanın derinliklerindeydi, günlerdir konuşmamıştık. Göz göze geldiğimizde, Lahfah yüksek perdeden kırık cam şingirtisini andıran o tanıdık kahkahasını attı.

Daha birkaç saat önce yaşayan, düşünen bir varlığı öldürmüştüm. Seksen üç düşman cesedi gömmüştük. Bizimkilerden biri az daha ölüyordu. Yüreğime bunca şeyin ağırlığı çökmüştü, orası kesindi ama arkadaşımı görmek yüzümü güldürdü.

"Hem," dedi Lahfah. Ben onu gördüğüme ne kadar sevinmişsem, o da beni gördüğüne o kadar sevinmişti. "*Surat iyi mi?*"

“Ben iyiyim. Sorduğun için teşekkür ederim, Lahfah.”

Lahfah sen ve surat sözcüklerinin arasındaki farkı anlamakta zorlanıyordu. Anlaşılan onun için ikisi de aynı şeydi.

Beni benim dilimde selamlamaya çalıştı. Ben de aynısını yapmayı denedim.

“Nin yawap tallik ginj?”

Lahfah keyifle çılgınlık attı. Anlaşılan bu seferlik doğru söylemişim. Buna ne demeli? “İyi misin?” sorusunun onların dilindeki karşılığını öğrenmem alt tarafı bir yıl almıştı. Barkah benim halkımdan herhangi biriyle sohbet edebilirken, benim tek yapabildiğim onunkilerden birine hâl hatır sorabilmekti.

Barkah haşın bir ses tonuyla, tek heceli bir sözcük haykırdı. Lahfah’ın gülmesi kesildi. Barkah’nın buyruğuna uydu ama ses tonundan hiç gocunmuşa benzemiyordu. Alışıkı. Onların ilişkisi bana bir bakıma Spingate’in Gaston’a davranışını anımsatıyordu.

Barkah’yı etkin bir lider yapan şey, kısmen neyin etki bırakacağını bilmesiydi. Berberinde tutsaklarla ve insan yapımı bir savaş makinesinde insanların lideriyle yan yana, başarılı bir savaştan dönmek: Sıçrayanlar için bundan daha etkileyici bir şey düşünülemezdi.

O yüzden ısrarla bölüklerimin kendisiyle birlikte Schechak’a gelmesini istemişti. Barkah kraldı ama herkesin kralı değildi. Muharipler bunun kanıtıydı. Kendi tebaasından Muhariplere katılan birkaç kişi ölmüş, birkaç kişi de ele geçirilmişti.

Gittiğimiz geniş yol Schechak’tan geçip doğruca Uchmal’a gidiyordu. İki kent arasında büyük bir tezat vardı. Uchmal’ın sarmaşıklarla kaplı, göğe yükselen surları, göz korkutucu bir başarı ve güç mesajı veriyordu. Sıçrayanların kenti, Uchmal’ın yanında aşırı nüfuslu bir sınır kentinden hâllice kalıyordu.

Schechak'ın altı köşeli binalarından bazıları yeniydi; betonla, hatta kuru çamurla karıştırılmış eski bina parçalarından ve taşlardan yapılmıştı. Ama çoğu bina onarılmış harabelerden ibaretti. Her binanın tepesinde ormandaki sarmaşıkların mavi köklerinden örülmüş, sivri uçlu, altı kenarlı çatılar vardı. Küçük binalar ev veya dükkândı. Büyük binaların yan tarafından tuğla bacalar yükseliyordu. Bunlar Sıçrayanların yeni fabrikalarıydı. Fabrikalarda kumaş dokuyup giysi biçiyorlar, metali dövüp biçimlendirerek alet edevat ve silah yapıyorlar veya yiyecek işliyorlardı.

Şimdi Schechak olan arazide bir yıl önce eski harabelerden başka bir şey yoktu. Sıçrayanlar Omeyocan'ın dört bir yanından buraya göç etmeyi sürdürüyordu. Borjigin'in söylediğine göre, Schechak'ın şu anki nüfusu beş binin üstündeydi. Bir yıl sonra, sur kapımıza yürüyüş mesafesindeki bu kentte kaç Sıçrayan yaşıyor olacaktı?

Geniş yol kentin içinden geçiyordu. Sıçrayanlar kalabalıklar hâlinde iki yanda toplanmıştı. Tezahürat yaparak deliler gibi haykırıyorlardı, çıkardıkları ses Matilda'nın anılarındaki kurbağa seslerine fazlasıyla benziyordu. Altı kenarlı kahverengi binaların camlarından Sıçrayanlar sarkıyordu. Birçoğu da mavi çatılarda oturuyordu. Hepsi muzaffer krallarının savaştan dönüşünü kutluyordu. Bangır bangır müzik çalıyor, çeşitli enstrümanlar ve şarkılar birbirleriyle egemenlik mücadelesi veriyordu.

Schechak'ı her ziyaret edişimde, seyyar satıcıların akla gelebilecek her şeyi sattığını görürdüm. Şimdi de durum farklı değildi. Kumaşlar, giysiler, mobilyalar, yiyecekler, cilalı camlar, ham metaller... hepsi satılık. Seyyar satıcıların kalabalığı

gösterdiği güzelim dokuma halılara, detaylı resimlere, ahşap ve taş oymalara baktım, güzellikleri nefes kesiciydi. Takas usulüyle aldığım pek çok Sıçrayan sanat eseri evimi süslüyordu. Belki benim halkım da sanat yapmayı öğrenirdi ama öğrenseler bile, uzmanlaşmaları yıllar sürerdi. Şimdilik Doğum Günü Çocuklarının uğraması gereken fazlasıyla gerçek iş vardı.

Barkah kalabalığa oynuyordu. İnsanların yapacağı gibi halkına el sallamak yerine, seri bir hareketle başını havaya kaldırdı. Bu hareketi bana hep bir şeyi yutmakta zorlanıyormuş izlenimi verirdi.

Tepemde bir kıpırtı gözüme ilişince geri çekildim. Biri taş atmıştı ama bana değil. Taş yürüyen muharip tutsaklardan birinin kafasına çarparak, zaten yaralanmış Sıçrayanın tökezlemesine yol açtı. Başka taşlar da uçtu, tutsakların üstüne başına çürük meyveler, çöpler, dallar ve toprak parçaları yağdı.

İki yandaki Sıçrayan muhafızların saldırıyı durdurmasını bekledim, durdurmadılar. Barkah'ya baktım, böyle bir rezilliğin sürmesine göz yummayacağından emindim.

Barkah hiçbir şey söylemedi. Doğruca karşısındaki sevgili tebaasına bakarak, çenesini öne çıkarıp havaya dikti.

"Majesteleri," dedim, bu kez ses tonum mesajı veriyordu. "Tekrar hatırlatırım ki ben bu tutsaklarla konuşmak istiyorum. Acaba ben birkaç gün sonra geri geldiğimde içlerinden herhangi biri hâlâ yaşıyor olur mu?"

Barkah yüzüme baktı. Zeki bakışlı, delici yeşil gözleri bir şey hesaplıyordu.

"Bazıları yaşayacak."

Yol kent merkezinden hafifçe sola kıvrılıyordu. O sapaktan dönünce ahşap bir iskele gördüm, o kadar yeniydi ki kerestenin

bazı yerlerinde taze öz sular parlıyordu. Yanları olmayan, küçük bir binaya benziyordu. Hayır... *bu bir sahneydi.*

Sahnenin ortasına uzun bir kirişle birleştirilmiş iki kalın direk dikilmişti. Kirişte altı halat sallanıyordu, altısının da ucunda birer ilmek vardı.

Aniden Matilda'nın anıları canlanarak, gördüklerimi açıklayınca, dehşete düştüm: Karşımdaki bir darağacıydı.

Barkah'nın şatafatlı turuncu ceketinin omzunu kavradım.

“Onları *idam mı edeceksin?*”

Barkah önce bana, sonra elime baktı. Aniden dört bir yanımda Barkah'nın halkından binlerce kişi olduğunun bilincine vardım. Üç örümcek, birkaç yılan-kurt ve bir düzine daire-yıldız tehlikeli bir kuvvetti ama Sıçrayanlar kentinin orta yerinde, saniyeler içinde bozguna uğrardık.

Barkah'nın ceketini bırakıp yeni oluşan kırıışıkları düzelttim. Bizi izleyen halkının hatırına, sımsıcak gülümsedim.

“İdam,” dedim alçak sesle. “Tutsakları... *nahwah?*”

Barkah ileri doğru baktı.

“*Bazıları yaşayacak,*” dedi yeniden.

İçimin ürperdiğini hissettim. Bir zamanlar Barkah'yı arkadaşım sandığıma, kafaları uyuşan bireyler olduğumuzu düşündüğüme şaşıyordum. Ben barış peşindeydim, o ise yalnızca iktidar peşindeydi. O zaman beni kullanmıştı. Şimdi de kullanıyordu. Tutsaklardan birkaçını ibret olsun diye asacak, iradesine kafa tutmaya kalkışanların başına neler geleceğini halkına gösterecekti.

“Onları öldüremezsın,” dedim. “Teslim oldular.”

İki sağlam gözünü ağır ağır kırttı. Çenesini öne çıkarınca tebaasından tezahüratlar yağdı.

“Senin kanunların başka,” dedi. “Senin kültürün başka.”

Yeterince nazik davranıyordu ama mesajı açıktı. Aramızda bir savaş başlatmak istemediğim sürece, yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Başka bir kültüre saygı göstermek, tutsakların işken-
ce edilip öldürülmesi karşısında sessiz kalmak mıydı?

“Barkah, biz gidiyoruz,” dedim. “Uchmal’a dönmemiz gerek. Victor, örümceği durdurup alçalt.”

Victor örümceği durdurdu. Makine, metal karnı bozuk yola değene kadar alçaldı. Barkah, halkı insanların kendisine ne kadar iyi hizmet ettiğini görsün diye, onu darağacına kadar bırakacağımı düşünmüş olabilirdi ama şimdi Barkah’nın tıpış tıpış yürüdüğünü görmek zorunda kalacaklardı.

Sıçrayanların kralını tavrımdan hoşlanmadığını anlayacak kadar iyi tanıyordum. Bir sıçrayışta sokağa atladı ve tebaasının çatlak sesli tezahüratları arasında darağacına yöneldi.

“Victor,” dedim. “Bizi eve götür.”

Üç

Doğum Günü Çocukları eve doğru ilerliyordu. Kirli siyah tulumlar giymiş gençlerin kullandığı, üç adet beş bacaklı, sarı-kahverengi makine. Üstlerinde giysi namına yalnızca yeşilliklerin arasına karışmalarına yardım eden kumaş parçaları bulunan Sıçrayanların ve insanların kullandığı altı adet sarımtırak kahverengi, devasa yırtıcı: Yılan-kurtlar. Yine orman rengi çaputlara bürünmüş, iki düzineye yakın, tüfekli yayan Sıçrayan. Son olarak, siyah tulumlar giyip sarmaşıklara bürünmüş, omuzlarında da tüfeklerini asmış, arkamızı koruyan genç insanlar. Bazıları savaşta kullandığı çiftlik aletlerini taşıyordu. Bu tuhaf gelenek başlangıçta silah eksikliğimizden doğmuştu ama herkesi mızraklarla ve bıçaklarla silahlandırma imkânına kavuşmamızdan çok sonra bile varlığını sürdürmekteydi.

Bizimle birlikte savaşan Sıçrayanların çoğu Schechak'ta kalmıştı. Yanımızda kalanlar çoğunlukla D'souza'nın birimindendi ama Barkah'nın askerlerinden otuz kırk kadarı Uchmal'ın dairesel surlarının içinde, insanlarla yan yana yaşıyordu.

Kentimiz toplamda iki yüz Sıçrayana ev sahipliği yapıyordu. Çoğu sivil mor gençler ve kırmızı küçüklerdi. Matematik, fen, tıp ve mühendislik öğreniyorlardı. Aynı zamanda birkaç mor-mavi yetişkinimiz, birkaç da masmavi yaşlımız vardı; bize yerel bitkilerle hayvanları, mevsimleri ve mevsimlerle başa çıkmayı, metal ve mineral yönünden zengin yerleri, Sıçrayanların kültürünü ve tarihini öğretiyorlardı. Omeyocan'ın yüzyıllardır kuşaktan kuşağa geçen tüm bilgisini bize aktarıyorlardı.

Uchmal'ın orman harabelerindeki ağaçlardan da yüksek, sarmaşık kaplı duvarları önümüzde yükseliyordu. Barkah'nın halkının eskiden duvarın altından geçmek için kullandığı delikleri doldurmuştuk. Ormandan akan nehirden kente kimse girmesin diye, Su Kapısı'nı yeniden inşa etmiştik. Sur kapılarımız hep kapalıydı, hep içeriden kilitleniyordu. Dört bir yanımızdaki orman harabelerinde yüz binlerce Sıçrayan yaşıyordu, evet belki aramızda dostluk ilişkileri vardı ama yine de dikkatli davranmak zorundaydık.

En önemli onarımımızı, eski kule toplarında gerçekleştirmiştik. Borjigin ve mühendisleri şimdiye dek dört tanesini tamir etmişti. O silahlar korkunç güçlüydü. Sıçrayanların misket tüfekleri karşısında bizim bileziklerimiz neyse, kule topları da bizim bileziklerimiz karşısında oydu. Eğer Muharipler veya başka bir Sıçrayan kabilesi –buna Barkah'nınki de *dāhil*– kentimize saldırmaya kalkışacak olursa, kule topları onları paramparça ederdi.

Kent merkezinde yükselen devasa Rasathane, surların dışından bile görünüyordu. Rasathane Uchmal'daki en büyük binaydı. Acaba kâinattaki gelmiş geçmiş en büyük bina olabilir miydi, diye merak ediyordum. O kadar uzundu ki gölgesi suru aşarak ormana kadar giriyordu.

Yolun sonunda Doğu Kapısı vardı. Kapının iki yanında duvara gömülü kuleler yükseliyordu. Kulelerden biri kırmızımsı bir ışıkla parlıyordu: Sabah güneşi kulenin uzun, gümüş rengi topuna vuruyordu.

"Yeterince yaklaşmışızdır herhâlde," dedi Victor. "Mücevheri kullanmayı denedin mi?"

İç geçirdim. "Mücevherler bir süredir çalışmıyor."

"Yine de bir dene istersen," dedi. "Senin için ben deneyebilir miyim?"

Yüzünde yine o bakış vardı: Benim için bir şey yapmaya can atıyordu.

Çok sayıdaki ceplerimden birinden çıkardığım bir iletişim mücevherini Victor'a uzattım. Mücevheri kulağına yerleştirip, üstüne iki kez vurdu.

"Ben Victor Muller, Doğu Kapısı'nı arıyorum, tamam." Bekledi. Yüzünü buruşturarak, duymaya çalıştığını gördüm. "Efendim? Anlayamadım. Tekrarlayın."

Mücevherleri Rasathanenin deposunda bulmuştuk. Kapsama alanları geniş değildi ama eskiden bu mesafeden kapıdaki biriyle mücevherden mücevhere iletişim kurabiliyorduk. Son zamanlarda aygıtlar o kadar iyi çalışmamaya başlamıştı. Nedenini kimse bilmiyordu.

Doğu Kapısı, ormanda bizi nelerin beklediğini görmek için Uchmal'dan ilk çıktığımızda geçtiğimiz kapıydı. Biz

yaklaştıkça, masif metal kapılar dışa doğru ağır ağır açıldı. Yağlandıkları için artık eskiden çıkardıkları o kulak tırmalayıcı metalik sesi çıkarmadan, sorunsuzca açılıyorlardı.

Barkah eve dönüşte binlerce Sıçrayanı kendisini karşılamaya memur etmişti. Bizdeyse yalnızca beş insan vardı: iki yarım ve üç daire.

Yarımlardan biri Borjigin'di. Son bir yılda boyu uzamış, yakışıklılığı da iyice artmıştı. Zamanının çoğunu dışarıda, bir şeyler tamir ederek geçiriyordu, o yüzden teni bronzlaşmış, tepesinde topuz yaptığı uzun, siyah saçlarının rengi güneşte açılmıştı. Bir elinde mesaj panosu vardı, o küçük yassı bilgisayarı elinden düşürmüyordu.

Borjigin siyah tulumlarını çıkarıp, gerçek giysilere geçen pek çok kişiden biriydi. Üstünde mavi bir pantolonla uzun kollu, turuncu bir gömlek vardı. Gömleğinin rengi Barkah'nın ceketinin rengine o kadar yakındı ki sanırım iki giysi de aynı yerde yapılmıştı. Ama ayağındaki ayakkabılar benimkilerle aynıydı, hepimiz aynı ayakkabılardan giyyorduk: Yetişkinlerin bıraktığı sert, siyah botları.

Borjigin'in yanında Tina Schuster duruyordu, Schuster aramızdaki üç genç yarımdan biriydi. O da elinde bir mesaj panosu tutuyordu ama bize yabancı bir şey giymişti: bir elbise. Üstüne tam oturan beyaz kumaş; uzun, sarı buklelerini okşayan rüzgârla dalgalanıyordu.

Elbiseler tuhaf görünüyordu. Hiç kullanışlı değillerdi. Tina'nın kaburgaları sayılıyordu, vücudu hâlâ gelişme çağındaydı ama elbise üstünde çok güzel duruyordu. Acaba ben giysen, üstümde nasıl dururdu? Beğenir miydim?

Daha da önemlisi, Bishop beğenir miydi?

Victor örümcekle bizi kapıdan geçirirken, kulağını işaret ederek aşağıdaki Borjigin'e bağırdı.

"Şu aptal mücevherleri ne zaman tamir edeceksin?"

Borjigin kaşlarını çattı. "Sorunun ne olduğunu bulur bulmaz. Sadece mücevherler değil," mesaj panosunu havaya kaldırdı, "Bunlar da Rasathanenin yanında durmadığımız sürece içerideki bilgisayarlara bağlanmıyor. Çözmeye çalışıyoruz." Kente giren uzun sırayı gözden geçirdikten sonra, yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Bawden nerede?"

Ayaklarımı işaret ettim, ayaklarımın dibinde yatan Bawden örümceğin kalın metal korumasının arkasından gözükmüyordu.

"Yatıyor, yaralandı ama durumu iyi."

Borjigin yanağına dokunarak, süngünün yüzümü deldiği yeri işaret etti.

"Kötü kesilmiş," dedi.

Parmak uçlarımı o noktada gezdirince, biraz canım yandı. Yaramı unutmuştum. Belki de şimdiye dek yaralanmaya o kadar alışmıştım ki artık aklıma bile gelmiyordu.

"Doktor Smith yaralıları tedavi etmek için Rasathanede bekliyor," dedi Borjigin. "Başka ne kaybımız var?"

Omuzlarımı silktim. "Bawden dışında, yalnızca birkaç küçük yara."

Borjigin hayranlık dolu bir ifadeyle gülümsedi, hem sevinmiş hem de şaşırmişti.

"Hiç kimse ölmedi mi? Ne oldu ki, Muharipler kaçıp gitti mi?"

"Kaçmaya çalıştılar," dedi Victor yanıtlamama fırsat vermeden. "Ama Em'in planı harika işledi! On beş Sıçrayan ele

geçirildi, seksen üçü de öldürüldü. Ama onlar da mısır mahsulünü yaktı.”

Borjigin başını iki yana salladı. Schuster mesaj panosunda bir şeye tıkladı, hareketi galiba gereğinden birazcık daha sertti. Mühendisler bize yiyecek ve içecek tedarik etmek için bıkmadan usanmadan çalışmıştı. Ama Muharipler her hafta yaşamsal bir ihtiyacımızı yok ediyordu. Belki şimdi, zaferimizden sonra, durum değişirdi.

Yiyecek uzun vadeli sorunlarımızın en büyüğüydü. Omeyocan’ın yerel bitkilerini ve hayvanlarını yiyebiliyorduk ama onlarla yeterince beslenemiyorduk. Yiyecek başka bir şey bulamazsak, açlıktan hemen ölmezdik ama önünde sonunda ölürdük. Başlıca besin kaynağımız, Yetişkinlerin yüzyıllar önce paketleyip sakladığı yiyeceklerden ibaretti. O yiyecek stokları küfle zehirlenmişti ama sarmaşık kökü suyu küfü öldürüp, zehri etkisiz hâle getiriyordu. Bize yıllarca yetecek hazır gıda vardı. Başka bir çözüm bulamazsak, o stok bitince sıkıntı çekecektik.

Rasathanede “ev” sistemimizden –her neresiyse artık– gelen, odalar dolusu, özenle saklanmış tohum vardı ama bitkilerin Omeyocan’daki kımıl zararlılarından ve hayvanlardan nasıl korunacağını veya bu yabancı suda, toprakta ve havada nasıl yetiştirileceğini gösteren bir talimatname yoktu. Çarklar tohumları mahsule dönüştürmek için canla başla uğraşıyordu ama şimdiye dek çok az aşama kaydetmiştik. Gerçek hasat namına elimizde bir tek mısır tarlası vardı, Borjigin ve Schuster kızmakta haklıydılar.

Borjigin gerçekten hoşuma gidiyordu. Kent yönetimi konusunda parlak bir zekâydı, konu makinelerle çalışmaya

geldiğinde de gezegende ondan iyisi yoktu. Bir yarımın sahip olması gereken her şeye sahipti ama o benim yarımım değildi. Burada Borjigin yerine beni O'Malley'nin beklemesi için her şeyimi verirdim.

Bugün, yaşamımdaki her gün gibi, onu tüm kalbimle özliyordum.

“Ben Bawden’ı hemen Doktor Smith’e götüreyim,” dedim. “Sen kapıyı kapat, sonra da herkesin bir şeyler yiyip içmesini ve dinlenmesini sağla, tamam mı?”

Borjigin başıyla onayladı. “Ha, Bishop herkesi toplantıya çağırdı. Bir saat içinde herkes Büyük Salonda hazır bulunacak.”

Bishop herhâlde bir konuda bilgilendirme falan yapacaktı. O konuyu sonra düşünürdüm. Şimdi arkadaşımı hastaneye götürmem gerekiyordu.

“Victor,” dedim. “Bizi Rasathaneye götür.”

“Emredersiniz, efendim.”

Örümcek bir anda hızlandı. Sivri uçlu metal ayakları sokağın yassı taşlarında takır tukur etti.

Kentimiz çok değişmişti. Sarmaşıkları temizlemiş, binaları onarmıştık. Geniş sokağın iki yanında zigguratlar, kare ve dikdörtgen binalar yükseliyordu. Borjigin’in söylediğine göre, kent üç milyon kişi için yapılmıştı. Belki daha çok kişiyi bile alabilirdi. Ortalığı kaplayan tüm bitkileri temizleyemezdik, bu iş ebediyete kadar sürerdi ama kullandığımız alanlara ilk günkü görkemlerini geri kazandırmıştık.

Bunca gelişme kaydetmiştik. Hâlâ katedilecek uzun bir yolumuz vardı, iş asla bitmeyecekti, en azından bitirmeye bizim ömrümüz yetmeyecekti ama şu ana dek başardıklarımızdan gurur duyuyordum.

Örümcek Yuvasını geçtik, bu devasa gemi vaktiyle örümcekleri ve inşaat makinelerini Xolotl'dan buraya getirmişti. Geminin gümüş rengi kabuğunu gizleyen sarmaşıkları temizlemiştik. Gemi bir daha uçamayacaktı; delik deşik olmuştu, motorları da uzun süre önce paslanmış, hurdaya çıkmıştı ama artık üstüne vuran güneş ışığıyla pırıl pırıl parlıyordu.

Örümceğimiz koşar adım ilerlerken, Örümcek Yuvasına makinelerin girip çıktığını gördüm: kazı alanından toprak ve taşlar taşıyan bir kamyon; hasar görmüş iki bacağının üstünde deliler gibi yalpalayan bir örümcek; ağaçları kesip, kente kütük getirmekte kullandığımız uzun, dört bacaklı bir makine.

Yiyecek araştırmamızın başlıca sorumlusu olan çark kız Kalle'nin, deneysel mahsullerin yetiştirildiği bir bahçeye çevirdiği bir sokaktan geçtik. Kalle'nin kentin dört bir yanına yayılmış bunun gibi onlarca küçük arsası vardı. Buradakiler şalgamdı, sanırım. Mısırlar gibi, bu bitkiler de pek iyi gözük-müyordu. Kurumaya yüz tutmuş yaprakları kahverengiye dönmüş-tü. Sanki bitkiler yeterince su alamıyormuş gibi, kökleri dışarı çıkmıştı.

Bu küçük arsanın en güzel yanı, Kalle'nin "korkuluğuydu". Korkuluk, mekikte bulduğumuz bir basınç giysisiydi. İnsanların dışarı –güya uzayın karanlığına– çıkıp mekiğin kabuğundaki sorunları çözmesini sağlıyordu. Giysi bir çarmlıha bağlanmıştı. Bitkileri didiklemeyi seven bulanıkuşları kaçırması gerekiyordu. Ama yenmiş yapraklara bakılırsa, bence pek işe yaramıyordu.

Huan Chowdhury'nin çalıştığı açık alana yaklaştık. Huan bizim yetişmekte olan arkeoloğumuzdu. Uchmal yıkılmış bir

Sıçrayanlar kenti kalıntılarının üstüne kurulmuştu, o Sıçrayanların kenti de başka bir uzaylı ırkının, Vellenlerin kurduğu başka bir kentin üstüne kurulmuştu. Vellenler görünüşe göre temelli gitmişti. Toprağı katman katman kazdıkça, bizden önce gelenler hakkında bir şeyler öğrenebilirdik.

Huan, Rasathanede O'Malley ve diğer bir sürü kişinin öldüğü Kontrol Odasındaki açık shafttan aşağı inerek işe başlamıştı. O shaftın etrafı kırmızı metal bir duvarla çevriliydi. Oraya “kuyu” demeye başlamıştık çünkü kuyuya benziyordu. Huan birkaç gün boyunca shaftın katmanlarını inceledi, hatta dibinde doğal bir tünel kompleksi keşfetti ama aşağısını “fazlasıyla tekinsiz” bulduğunu söyleyerek, daha derinlere inmeyi reddetti. Onun yerine küçük binalardan birini yıkıp yıkamayacağımızı sormuştu, böylece temellerin altını kazabilir ve araştırmasına devam edebilirdi. Kabul etmiştim. Huan da o zamandan beri bu alanı kazıyordu.

Huan'ın işi öğrenebileceği her şeyi öğrenmek, aynı yere neden en az üç ırkın geldiğini ve en az üç ırkın daha gelmekte olduğunu anlamaya çalışmaktı. Çözölmeyi bekleyen birçok gizem vardı ama şu an en acili buydu.

Huan örümceğimizi gördü. Yanından geçerken, bize el salladı. Victor'la birlikte el salladık. Huan'ın kahverengi bir teni ve parlak bir gülümsemesi vardı. Huan her zaman gülümserdi.

Onunla çok gurur duyuyordum. Spingate ve diğer bilim insanları gibi çark değildi, Borjigin ve diğer kent yöneticileri gibi yarım değildi. Benim gibi bir daireydi. Hiçbir şey bilmemek, yalnızca söyleneni yapmak üzere yetiştirilmişti. Bir köle olmak üzere yetiştirilmişti. Ama yine de önemli bir iş yaparak bu

konuma gelmiş, çabucak konunun uzmanı olmuştu. Halkımdan biri ne zaman kastından beklenen görevlerin ötesine geçse, geleceğimiz için bir umut doğduğunu biliyordum.

Orman yollarının aksine, Uchmal'ın eski yolları düzgündü ve dümdüz gidiyordu. Büyük doğu-batı yoluna, Xolotl'da ilk kaybettiğimiz kişinin anısına, Yong Bulvarı adını vermiştik. Kuzey-güney yolu Latu Yolu adını almıştı. İki yol da tek bir yere çıkıyordu: Rasathaneye.

Bu kentte bir yılı aşkın bir zamandır yaşıyor olmama karşın, göğe yükselen bu ziggurat hâlâ başımı döndürüyordu. Çoğumuz Rasathanenin içinde yaşıyorduk. Binlerce odası vardı, ayrıca hastanemiz, depolarımız, hapishanemiz ve hepsinden önemlisi Kontrol Odası oradaydı. Otuz katlı Rasathane bize ihtiyaç duyduğumuzdan da fazla yer sağlıyordu. Borjigin, Rasathanenin, âdeta kent içinde kent gibi, iki yüz bin kişiye ev sahipliği yapabileceğini söylüyordu. O kadar büyüktü ki, bugüne kadar tamamını keşfedememiştik, hâlâ yeni odalar ve odalarda bırakılmış ilginç eşyalar buluyorduk.

Rasathanenin çevresinde geniş sokaklar vardı. Sokaklardaki bitkileri temizlemiştik. Bitkilerin temizlenmesini Borjigin istemişti, yangın çıkarsa sarmaşıklara sıçrayarak, hemen hemen tüm kenti kaplayabileceğini söylemişti. Böyle bir yangının Rasathaneye ulaşmayacağından emin olmak istiyordu. Elbette alevler binaya pek bir zarar veremezdi, Rasathane taştan bir dağdı ama proje sayesinde mekik çocuklarına yapacak bir iş çıkmıştı. İş tamamlamaları bir aydan fazla sürmüştü. İtiraf etmem gerekirdi ki, sarmaşıklarla kaplı Rasathanenin çevresinde temiz, tertipli sokaklar görmek gerçekten çok hoştu.

Mekiğimiz Rasathanenin hemen güneyindeki geniş ana meydanda yatıyordu. Gaston ile Opkick mekiğin bilgisayarının başında saatler geçirerek, sistemin belleğinde geçmişe dair herhangi bir şey kalıp kalmadığını öğrenmeye çalışmıştı. Şimdiye dek hiçbir şey bulamamışlardı. Ama mekiğin bir adı olduğunu öğrenmişlerdi: Ximbal, görünüşe göre eski bir dilde “yolculuk yapmak” anlamına geliyordu. Ximbal’ın bu noktadan ayrılması imkânsızdı çünkü depolarındaki son yakıtı buraya gelmek için kullanmıştık. Daha fazla yakıt üretmeyi öğrenemediğimiz sürece, Ximbal bir daha asla uçamayacaktı.

Bizimkilerin çoğu ana meydanda çalışıyordu. Çoğunun üstünde siyah tulumlar vardı ama birçok kişi de renkli giysiler giymişti: Sıçrayanların fabrikalarında yapılmış gömlekler, pantolonlar, ceketler ve elbiseler. Bir örümceğin, 01 numaralı Bishop’ın örümceğinin boş durduğunu gördüm, yanında tekerlekli birkaç küçük araçla Koca Domuz adını taktığımız, haşatı çıkmış, kocaman, siyah bir kamyon vardı. Kamyonun ön kısmı biraz domuz burnunu andırıyordu. Koca domuzun kasasını kalın metal duvarlar sarıyordu, siyah tekerlerinin her biri ise benden uzundu.

Henüz meydana varmamıştık ki Victor örümceği durdurdu.

“Em, anıtı ziyaret etmek istiyor musun? Ben Bawden’ı Doktor Smith’e götürürüm.”

Anıt. Rasathane yangınında ölenlerin kalıntılarını gömdüğümüz yerde duran, eğri büğrü metal X. Victor, O’Malley’nin mezarını ziyaret etmek isteyip istemediğimi soruyordu. Oraya uzun zamandır gitmiyordum ama yapacak çok iş vardı. Ölüler biraz daha bekleyebilirdi.

“Hayır, teşekkür ederim. İçeri girelim.”

Victor örümceği Rasathanenin ana girişine park etti. Bu giriş kapısı eskiden sımsıkı kapalıydı, üstü de kalın sarmaşıklarla örtülüydü.

Ziggurat o kadar büyük olmasına karşın, başka topu topu iki tane daha giriş bulabilmiştik. O üç kapı kapatıldığında, içeri girmek mümkün değildi. Büyük ölçekte yiyecek ve su stoklamıştık. O yüzden herkesin ya Rasathanenin içinde ya da civarında yaşamasını istiyordum, eğer Sıçrayanlar Uchmal’ın kapılarına dayanacak olursa, tüm halkım içeride yıllarca değilse bile, aylarca saklanabilirdi. Borjigin kentin dört bir yanına Sıçrayan savaş borazanları yerleştirmişti, kurduğu sistemin adına “acil uyarı sistemi” diyordu. Uyarı işareti verilirse, herkes Rasathaneye sığınmak üzere eğitim almıştı.

Halkım binaya girip çıkıyordu. Devasa bir kovanın çevresinde koşuşturan minicik böceklere benziyorlardı.

Opkick elinde mesaj panosuyla yanımıza geldi. Hemen arkasından daire-haç doktorumuz Kenzie Smith göründü. Peşlerinden iki daire, Okereke ile Kishor Jepson, ellerinde metal bir sedye ile geldiler. Opkick hamileydi. Şişkin karnı beyaz gömleğini geriyordu. Alt tarafı on gündür yoktum ama Opkick’in son görüşmemizden bu yana karnı çok daha büyümüş görünüyordu.

“Selam sana, Em,” dedi. “Doktor Smith Bawden’a bir bak-sın, sonra çocuklar onu indirir.”

Yorgun argın merdivenlerden indim. Smith çıkmak üzere ilk basamağa uzandı, bana baktı, ardından çenemi kavradı. Hareketi sert değildi ama kavrayışı güçlüydü; Smith’in tarzı böyleydi, hiç izin istemeden, görmek istediği şeyi görmek için insanın bedenini istediği gibi evirip çevirirdi.

“Şu kesik kötü,” dedi. “Hastaneye git, Francine’e söyle, seni tedavi etsin.”

“Giderim. Sen önce Bawden’la ilgilen.”

Omzumu hızlıca sıkıp bıraktıktan sonra, halka basamaklardan tırmandı. Smith bana gerçek anlamda duygu göstermeye ilk kez bu kadar yaklaşmıştı, o yüzden kabul edecektim.

Öte yandan, Opkick kendini ifade etmekte hiç sorun yaşamıyordu. Bana sımsıkı sarıldı. Ben de göbeğine dikkat ederek ona sarıldım.

“Bebegin kırılabacak hâli yok ya, Em.”

Güldüm, utanmıştım. “Biliyorum ama karnın o kadar büyümüş ki!”

Kocaman gülümseyerek, boştaki kalan eliyle karnını ovaladı.

“Smith bugün yarın doğar diyor. Çok heyecanlıyız.”

Okereke’nin ağzı kulaklarındaydı, bunun için de iyi bir gerekçesi vardı: Bebeğin babası oydu. Okereke kısa boyluydu ama bir hayli kaslıydı. Aramızdaki en koyu tenli kişiydi.

Smith örümcekten inip, bir eliyle kahverengi saçlarını sıvazladı.

“Bawden’ı götürmekte bir sakınca yok,” dedi. “Sedyeye koyun ama nazik davranın.”

Okereke ile Jepson örümceğe tırmandılar. Victor Bawden’ı aşağı indirmelerine yardım etti, Bawden hâlâ uyuyordu. Kızı sedyeye koyup Rasathanenin içine götürdüler.

“Kıl payı,” dedi Smith bana. “Eğer omzundaki o delik biraz daha derine inseydi, akciğeri parçalanırdı. Buraya sağ dönemezdi. Düşmana neden bu kadar yaklaştınız ki? Ne oldu, o bayıldığıңыз silahlarınızın başına bir iş mi geldi?”

Yorgunluktan bitmiştım. Stratejimi veya yaşananları açıklayacak hâlim yoktu.

“Sen yaralılarla ilgilen, tamam mı?”

Smith, küçümsemesini gizlemeden, bir süre yüzüme baktı. Doğru dürüst bir liderliğin hiç savaşmamamız anlamına geldiğini düşünüyordu. Hangi nedenle olursa olsun, savaştığımız zaman suçu hep bende görüyordu.

“Yüzüne bir baktır,” dedi. “Erteleme, yoksa enfeksiyon kapar.”

Rasathaneye girdi.

Örümcekten yere atlayan Victor, hafifçe güldü.

“Pek kahramanlara yaraşır bir karşılama sayılmaz, Em.”

Omuzlarımı silkdim. Ne zaman öyle oldu ki?

“Boş ver onu,” dedi. “Biz kazandık. Herkes el birliğiyle iyi bir iş çıkardı. Kimse ölmedi. Sana hizmet ettiğim için şanslıyım.”

Sağ elini sol omzuma koydu; bu hareket daire-yıldızların saygı göstergesiydi. Ben de aynısını yaparak, Victor’un kirli yüzüne baktım.

“Sen de iyi iş çıkardın,” dedim. “Sen olmasaydın, Bawden ölebilirdi. Ben de öyle. Bunu Bishop’a bizzat söyleyeceğim.”

Bishop’ın adını duyunca, Victor’un gülümsemesi kayboldu.

“Hemen onu görmeye gideceksin, değil mi ya.”

Soru sormuyordu, durumu bildiriyordu.

“Evet. Sen Zubiri’yi görmeye gitmeyecek misin?”

Omuzlarını silkdi. “Er ya da geç. Unutma, Borjigin Büyük Salona gitmemizi söyledi. Orada görüşürüz.”

Ardından elinde mızrağı, omzunda sırtına çarpan tüfeği, koşarak Rasathaneye girdi.

Birkaç ay önce, her fırsatta ortalıktan kaybolup Zubiri'yi görmeye gitmesini engellemek mümkün değildi. Acaba aralarında bir şey mi geçmişti?

Aşk. Benim için tam bir gizemdi.

Bishop'ı düşünmeye başladım ama aklıma gelen yüz O'Malley'ninkiydi. Çok geçmeden mezarını ziyaret etmeli, ona savaşı anlatmalıydım.

Ama önce birini bulup yüzümdeki kesiği tedavi ettirmem gerekiyordu.

DÖRT

Hastane çok yoğundu. Rasathanenin ikinci katındaydık. Burada her şey bembeyazdı: kaideler, dolaplar, duvarlar, zemin ve tabutlar. Tam olarak altmış altı tane tabut vardı, otuz üçerli iki sıra hâlinde yan yana dizilmişlerdi.

Üç daire-haçımız, Smith, Lucky Pokano ve Francine Yılmaz, savaşta oluşan kesikleri ve yaraları iyileştirmek için canla başla uğraşıyordu. On daire-yıldız tedavi görüyordu, yedi de Sıçrayan: Doktorlarımız onları iyileştirmekte de başarı kazanmıştı.

Smith, Bawden'in yattığı kapalı tabutun yanındaki kaidenin önündeydi. Lucky Farrar'ın üstünde çalışıyordu. Farrar'ın kolunda uzunca bir kesik vardı, anlaşılan her zaman yaptığı gibi, bu kez de yarasını herkesten gizlemişti.

Francine yüzüme doğru eğilip, yakıcı bir şeyle yarama pansuman yaptı.

“Sağlık kamerasında üç saat geçirirsen hemen iyileşirsin,” dedi. “Yara izi kalmaz.”

Daire-haçlar onlara sağlık kamerası diyordu. Bizse hâlâ tabut diyorduk. Nesneler için yeni adlar bulmak, onların asıl niteliğini değiştirmiyordu.

“Dikiş at, yeter,” dedim. “Yapacak işlerim var.”

Francine içini çekti. Ufak tefek bir kızdı. İndiğimizden beri neredeyse hiç büyümemişti. Gerçi biraz toparlanmış, kadın hatlarına kavuşmaya başlamıştı. Çok şirin, minicik bir burnu vardı. İri siyah gözlerini uzun siyah kirpikler çevreliyordu. Yetişkinler bizi oyuncak bebekler gibi giydirmişti, Francine de gerçekten bir oyuncak bebeğe benziyordu.

“Em, şu yara izlerin var ya... hepsinden kurtulabiliriz. İzler gidince çok daha güzel olursun.”

Kıza gülümsedim. İyi niyetliydi ama beni anlamıyordu. Yara izlerim benimdi. Her yara izi beni Matilda’nın kafasındaki idealden biraz daha farklı kılıyordu. Düşüncelerimin uzak kuytularında, Matilda’nın, bir gün zihnimi yeniden yatacak olursa, verdiğim onca hasar yüzünden kendi suratından nefret etmesini umuyordum.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Kaygılanmanı anlıyorum. Şimdi yaramı dik bakalım.”

Francine dediğimi yaptı. Hızlı ve etkin hareketlerle yanağıma on dört dikiş atınca, işi bitti.

Francine’e tekrar teşekkür ettikten sonra Smith’in yanına gittim. Smith’in önündeki kaidenin üzerinde ikonlar ve çizgiler belirmişti. Bu bilgilerin kalp atışını, kan basıncını, ateşi, oksijen saturasyonunu ve başka birkaç şeyi daha temsil ettiğini artık biliyordum.

“Bawden nasıl?” diye sordum.

“Orada iki gün kalması gerek,” dedi Smith. “En fazla üç, sonra hiçbir şeyi kalmaz. Ondan sonra Bawden’ı ormana götürebilirsin, bu kez korkunç biçimde yaralanacağına doğru dürüst ölür.”

Smith canımı sıkıyordu ama onu anlıyordum. İşi insanları iyileştirmek, hayat kurtarmaktı. Benim işimse insanları korumaktı ama halkımı korumanın tek yolu bize zarar vermeye kalkışanları öldürmekten geçiyordu. Kötülükle karşılaştığınızda, her zaman konuşarak anlaşılamazsınız, bazen o kötülüğü yok etmeniz gerekir. Bawden gibi insanlar, Victor, Bishop, ben ve D’souza gibi insanlar bunun için vardı. Gerçek bir tehlike baş gösterdiğinde Smith gibi insanlar bizim arkamıza sığınır.

“Keşke savaşmak zorunda kalmasaydık,” dedim, Smith’i yüzüncü kez ikna etmeye çalışıyordum. “Keşke kimse bize saldırmıyorsa, keşke orman daha hoş bir yer olsaydı, keşke havanın tadı şekere benzeseydi, bizler de güzel çiçeklerden bir yatakta uyuyabilseydik.”

Smith’i ikna etmeye çalışıyordum, evet, ama çok da uğraşmıyordum.

Smith güldü. “Günün birinde, bana tedavi edemeyeceğim birini getireceksin. Ne kadar komikmiş, o zaman görürüz.”

“Sence benim hoşuma mı gidiyor? Savaşmaktan nefret ediyorum.”

Yüzüme şöyle bir baktı. Kıvrılan dudaklarında kederli bir gülümseme belirdi.

“Hayır, hoşuna gitmiyor; zevk veriyor.” Yanağımı işaret etti. “Buna o kadar saygı duyuyorsun ki herkese göstermek

istiyorsun. Ben iyileştirmek için yaratıldım. Ya sen? Sen öldürmek için yaratılmışsın. Sen ölümsün.”

Arkadan sevdiğim çocuğun sesi duyuldu.

“Birilerinin ölmesi gerek,” dedi Bishop. “Uygarlıklar böyle işler. Savunamadığın şeyi gün gelir elinden alırlar.”

Smith gözlerini devirdi. “Eğer müsaadeniz olursa, benim kurtarmam gereken hayatlar var.”

İlgisini yeniden kaidenin üzerindeki görüntüye yöneltti. Halkımın lideri olabilirdim ama az önce kapı dışarı edilmişim.

Hastaneden çıktım. Bishop’ın arkamdan geldiğini duyabiliyordum ama dönüp bakmadım. Hiç durmadan taş holden geçerek bir kat merdivenden aşağı indim.

Baş başaydık.

O zaman arkamı döndüm. On gündür yüzünü görmüyordum. O kıvrır kıvrır sarı saçları, sevecen ama uykusuzluktan kızarmış o koyu sarı gözleri. Ne kadar yorgun görünürse görünsün, bir gülümseyişle ciğerlerimdeki havayı kesiyordu.

“Seni özledim, Bishop.”

Eli belime dolandı. Hiçbir ağırlığım yokmuşçasına beni havaya kaldırdı. Kollarımı kalın boynuna doladım. Dudaklarımla buluşan dudakları sıcacık, hevesli ve arzu doluydu. Belki bir saniye, belki de bir saat öpüştük.

Beni yere bıraktı.

“Ben de seni özledim.”

Elini yüzümde gezdirdi, başparmağıyla yüzümdeki son cesaret nişanını nazikçe yokladı. Gözleri endişe ve gurur karışımı bir duyguyla doldu.

“Az kalsın seni kaybediyormuşum anlaşılan.”

Yüzüme dokunan ele dokundum. “Asla. Beni asla kaybetmeyeceksin.”

Benim O'Malley'yi kaybettiğim gibi...

“Hâlâ senin ormana gidip savaşmanın kötü bir strateji olduğunu düşünüyorum,” dedi. “Sen bizim liderimizsin. O kesigi açan bıçak işini doğru yapsaydı, ölmüş olurdun.”

Benimle gurur duyuyordu, evet, ama bu tartışmanın peşini bırakmayacaktı.

“Kendim yapmadığım bir şeyi başkalarından isteyemem. Ayrıca her şey yolunda gitti. Bawden koşa koşa çarpışmaya girmeseydi, müfrezemden kimse yaralanmayacaktı.”

Bishop şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu.

“Bawden mı? Ama Bawden son derece güvenilirdir.”

Başımı iki yana salladım. “Aklını yitirmiş gibiydi. Örum-cekten atladı, âdeta öldürmek istiyorum diye haykırıyordu. Yanma destek almadan yanan mısır tarlasına koştu. Victor ile birlikte peşinden gitmek zorunda kaldık.”

Bishop çenesini sıvazladı. Nasır tutmuş ellerinin baş vermiş sarı sakallarına sürtündüğünü duydum.

“Bu iş giderek daha çok yaşanmaya başladı,” dedi. “Disiplinimiz etkisini yitiriyor demek ki. Bu konuda endişeliyim.”

Başımı salladım. Ben de endişeliydim.

“Yine de böyle davranamaz,” dedi Bishop. “Kabul edilecek şey değil. Onunla konuşurum.” Bishop o konuşmayı yaptığında, Bawden’in yerinde olmak istemezdim. Daire-yıldızlar arasında, emirlere itaatsizlik büyük bir günahtı.

“Peki ya Victor? O nasıldı?”

Victor’un adını söyleyişinde birazcık öfke mi vardı? İkisi arasında giderek büyüyen bir rekabet var gibiydi. Bishop en

iyi dövüşçümüz olmakla övünürdü. Victor'un da savaşıla ilgili her konuda ne kadar beceri kazandığı düşünülürse, sanırım Bishop'ın öfkesi kimseyi şaşırtmazdı.

“Olağanüstüydü,” dedim. “Bawden'in hayatını kurtardı. Sanırım benimkini de kurtardı. İki Muharibi ele geçirdi, birini de öldürdü.”

Bishop'ın çene kasları seğirdi. Başını salladı.

“Tutsaklar şimdi nerede?”

Sıçrayanlar kentinde gördüklerimi ve Barkah'nın tavrını anlattım. Bishop'ın yüzü öfkeyle gölgelendi.

“Esirleri öldürmek onursuzluktur,” dedi.

“Biliyorum. Tutsakları buraya getirmeye çalıştım ama Barkah kulak asmadı. Son zamanlardaki tavırları... Sayıca o kadar azken, Barkah'yla tartışmayı göze alamadım.”

Bishop ağır ağır başını salladı. “Sıçrayanlar giderek şiddete daha çok başvuruyor, biz giderek şiddete daha çok başvuruyoruz, Muharipler durduk yere birleşip üstümüze saldırıyor... Neler oluyor, anlamıyorum.”

Elini tuttum. “Her şeyi çözeriz. Yorgun gözüküyorsun, ben yokken önemli bir şey mi oldu?”

İnsanların beni Muhariplere saldırı düzenlerken görmele-ri ne kadar önemliyse, benim başıma bir şey geldiği takdirde, Bishop'ın işleri yürütebileceğini bilmeleri de o kadar önemliydi. O yüzden giderken yetkiyi Bishop'a bırakmıştım.

“Burada önemli tek bir şey oldu,” dedi. “Spingate ilk uzaylı gemisinin yörüngeye yaklaştığını söyledi ya da öyle bir şey dedi.”

Geminin nereden geldiğini hiç bilmiyorduk. İçinde ne olduğunu hiç bilmiyorduk.

“Şimdi Spingate’i görmeye giderim,” dedim. “Başka bir şey?”

Bakışlarını kaçırdı.

“Bello yine intihara teşebbüs etti. Nasılsa hüccresinin duvarından bir parça koparmayı başarmış, o parçayla da bileklerini kesmiş.”

Şu kahrolası kadın. Neden bu kadar sorun çıkarmak zorundaydı ki?

Sıçrayanlar tutsaklarını öldürüyordu, bizim tutsaksa kendini öldürmeye çalışıyordu.

“Onunla konuşurum,” dedim.

Bishop, *sana böyle olacağını söylemiştim*, diyen o bakışla yüzüme baktı.

“Eğer bir sonraki denemesinde başarılı olursa, bildiği her şey onunla birlikte ölür.”

Öfkemin kabardığını hissettim. “Son kez söylüyorum, ona işkence etmeyeceğiz.”

Gözlerini kıstı. “O gemilerin neden geldiğini bilen tek kişi o. Şimdi ilk gemi de geldi. Mecburuz.”

Şakaklarımı ovuşturdum. Bu konu başımı ağrıtıyordu.

“İşkence yok, Bishop.”

“Spingate’i her zaman dinlersin,” dedi. “O da en doğru şeyin bu olduğunu düşünüyor.”

“Hayır! Tamam mı? İşkence yok, bitti. Bir daha sorma.”

Homurdanıp başını salladı.

Yalnızca Spingate ile Bishop değil, çoğu kişi Bello’dan bilgi almamız gerektiğini düşünüyordu, bunun için de... bir dakika, insanların bu iğrenç kavramı meşrulaştırmak için kullandığı

tabir neydi? Hah, evet: *Mecbur kalırsak her yola başvurmak gerektiğine inanıyordu.*

Yetki bendeyken, böyle bir şey asla yaşanmayacaktı.

“Önce Bello’yla konuşurum, sonra da Spin’le,” dedim.

“Sonra da biraz uyumam gerek. Akşam evde görüşür müyüz?”

Evimiz. İkimizin evi. Bunların hiçbirini düşünmeden, Bishop’la baş başa kalabileceğim bize ait o yerde bir gece geçirmenin düşüncesi bile moralimi düzeltiyordu.

Bishop gülümseyerek, başını iki yana salladı.

“Hemen eve gidemezsin. Borjigin herkesi toplantıya çağırdı.”

“Borjigin toplantıyı senin istediğini söyledi.”

Bishop birkaç kez gözlerini kırptırdı.

“Ha, doğru ya. Ben istedim.”

“Konu ne? Çarpışmadan yeni döndüm. Yorgunluktan bittim, şimdi saçma sapan bir toplantıya katılmak istemiyorum.”

“Toplantıya gidiyorsun,” dedi Bishop. “Gidince anlayacaksın. Spingate’i gördükten sonra, Büyük Salona git. Dediğimi yap, Em, önemli.”

Beni tekrar öptü. Sonunda yanımdan ayrıлып gidince bir parçam onunla birlikte gidiyormuş gibi hissettim.

Bu akşam kendime biraz gevşeme hakkı tanıyacaktım. Ama şimdi, hâlâ yapılacak işler vardı.

Spingate’in laboratuvarı alttaydı. Hapishane hücrelerimiz ise yukarıda.

Merdivenlerden çıkmaya koyuldum.

BEŞ

Elimde metal bir tepsiyle duruyordum. Korrynn Bello'nun hücresinin demir çubukları arasından dalga dalga bir sıcaklık yayılıyordu.

Çırılçıplak, yerdeki hasır bir minderde yatıyordu. İki ay önce uç uca bağlayıp, tavanı boydan boya kat eden kalın ahşap destek kirişine geçirdiği battaniyelerle kendini asmaya çalışmıştı. Bir ay önce tulumuyla kendini boğmaya kalkışmıştı. Onu sürekli gözetim altında tutacak kadar adamımız yoktu, o yüzden kendine zarar vermek için kullanabileceği her şeyi almak zorunda kalmıştık. Buna giysileri de dâhildi, o yüzden hücresi bu kadar sıcaktı.

Geldiğimi anlamıştı. Ama yüzüme bakmıyordu. Dalgalı sarı saçları yüzünü örtüyordu. Teni çok soluktu.

“Bishop ne yaptığını anlattı,” dedim.

Ses tonum haşındı. Halkım türlü fedakârlıklarda bulunup yeni bir kültür yaratmak için, hayatta kalmak için mücadele verirken, bu bencil kadın bize yardım edeceği yerde kendi canını almaya çalışıyordu. Ona karşı bir acıma duyuyordum ama acı-mam o kadar da büyük değildi.

“Öldür beni,” dedi. Sesi alçak perdeden bir inilti, ruhunun derinliklerinden süzülen bir acı fısıltısıydı. “En iyi becerdiğin iş bu, öyle değil mi Em? Öldürmek?”

Beni kızdırmaya çalışıyordu. Buna izin vermeyecektim.

“Sana çay getirdim.”

“Şuna çay demeyi kes. O Sholtag, çay falan değil. Gerçek çay olağanüstü bir şeydir. Sen çayın tadını asla öğrenemeyeceksin.”

Şikâyet edecek onca şey, hatta sayılamayacak kadar çok şey varken, en çok çaysızlıktan söz ediyordu.

“Hiç yoktan iyidir,” dedim.

Sonunda başını kaldırıp bana baktı. Bu bin yıllık yaratık, ölen arkadaşımın yüzünü ve bedenini taşıyordu. Burnu biraz yamulmuştu. Sol göz kapağı sarkmıştı, zaten her zaman sağda-kindenden biraz daha aşağıda dururdu. Yüzündeki kusurlar benim öfkemden yadigârdı, mekikte kontrolden çıkıp onu öldüresiye dövdüğüm zamandan kalmaydı.

Ona bakmak bile, neden sakın kalmak için canla başla uğ-raştığımı anımsatmaya yeterdi. İnsanlara zarar verebiliyordum. Kötülük yapmaya meyilliydim.

Tepsiye şöyle bir baktı. “İki bardak ha? Konuşmak istiyor-sun herhâlde.”

Başımı salladım.

Korrrynn içini çekti. Ayağa kalkıp çubuklara doğru yürüdü. ubukların arasından elini uzatıp, karton bardaklardan birini aldı.

Gözlerini bardağa dikti. “Hiç değilse seramik bir fincanı hak etmiyor muyum?”

“O fincanı ne amaçla kullanacağını ikimiz de biliyoruz.”

“Ama bu çabucak soğuyor.”

“O zaman hızlı i.”

Diğer bardağı aldım, metal tepsiyi de Korrrynn’in ulaşamayacağı bir yere koymaya dikkat ederek taş zemine bıraktım.

Karton bardakları Rasathanenin sayısız depolarından birinde bulmuştuk. Sholtag’dan bir yudum aldım. Tadı tahta gibiydi. Ama kötü anlamda değil. Tahta ve nane. Sıırayanlar hep bundan içiyordu. Başlangıçta nefret etmiştim ama sonradan sevmeye başladım.

“İğrenç,” dedi bir yudum aldıktan sonra. Omuzlarını silkti. “Hiç değilse sıcak. Teşekkür ederim.” Hücresinin hemen dışında, çubukların bana yakın tarafında bulunan avuç içi izli levhaya şöyle bir baktı. “şimdi güzel güzel ieeğimizi itiğimize göre, biraz yürüyüşe çıkmama izin versen olmaz mı?”

Tek yapmam gereken elimi levhaya basmaktı. Spingate, hücre kapılarını yalnızca bana, Bishop’a veya Borjigin’e açılacak şekilde programlamıştı. Ama şimdi gezip dolaşmanın sırası değildi.

“İlk uzaylı gemisi gelmek üzere,” dedim. “Oyun oynamayı kes, Korrrynn. Xolotl’un neden Omeyocan’a geldiğini söyle.”

Ona eskiden Bello derdim, öyle demekten de nefret ederdim çünkü Bello arkadaşımın adıydı. Bir süre sonra ona ilk

adıyla hitap etmemi istedi. Ne istediğine dikkat etmeliydim; ona Korrynn demek, bu canavarı gerçek biriymiş gibi gösterebilirdi.

Ama öyle değildi, o onlardan biriydi.

“Taleplerimi biliyorsun,” dedi. “İstedığimi alana kadar sana hiçbir şey söylemem. Anteni tamir ettiğinizden eminim. Bundan eminim.”

Muhafızın bıçağını veya silahını kapmasın diye ellerinin kelepçelendiği yürüyüşleri saymazsak Korrynn son bir yılın her anını bu hücrede geçirmişti. O kadar zamandır bize fena hâlde ihtiyaç duyduğumuz o bilgiyi vermeyi reddediyordu.

“Sana anten konusunda her zaman doğruyu söyledim,” dedim. “Anteni tamir etmeye çalışıyoruz, çok uğraşıyoruz. Ama artık bir şey fark etmez. Dediğimi duymadın mı? Uzaylı gemisi geldi. Bana bilmem gerekeni söyle de hepimizi koruyabileyim.”

Omuzlarını silkti. “O hâlde Xolotl’a ulaşmak için başka bir yol bul. Arkadaşlarımla konuşana kadar, ağzımdan tek kelime alamazsın.”

Korrynn Bello bir elini kaldırıp, bileğindeki uzun, kırmızı kesikleri görebileyim diye, avucunu bana çevirdi.

“Zamanın daralıyor,” dedi. “Er ya da geç kendimi öldürmenin bir yolunu bulacağım. Ya da belki bana fırsat kalmadan, uzaylılar saldırır da beni bu zahmetten kurtarırlar. Ne bildiğimi öğrenmek istiyorsan, bir yolunu bul.”

Tepemi attırmasına izin vermemeye çalıştım ama bundan önceki her seferinde olduğu gibi, yine başaramadım.

Korrynn Bello, Xolotl’un neden buraya geldiğini biliyordu. O neden her ne ise Sıçrayanları, yörüngemize girmek üzere olan uzaylı gemisini ve yoldaki diğer iki uzaylı gemisini de aynı şeyin buraya çektiğini tahmin ediyordum.

Korrynn'in çözebileceği başka gizemler de vardı. Xolotl'da ne olmuştu da onca insan ölmüştü? Kolları, bacakları kopmuş onca cesetten gerçekten Matilda mı sorumluydu? Ximbal'in belleğini, Kontrol Odasının güçlü bilgisayarı Ometeotl'ın belleğini kim silmişti?

Ama Korrynn arkadaşlarıyla konuşana kadar bir şey söylemeye yanaşmıyordu.

Matilda'yla konuşana kadar.

"Sana söz veriyorum, anteni tamir etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım," dedim. "Lütfen... Xolotl'un buraya neden geldiğini söyle. Burada insanları öldürmeye ve yok etmeye sevk edecek ne var?"

Sholtag'ından uzunca bir yudum aldı.

"İstediğimi alana kadar hiçbir şey öğrenemeyeceksin," dedi. "Ah tanrılar, öyle yalnızım ki."

İşte yine sürekli yineleyip durduğu o lafı etmişti, o laf beni resmen zıvanadan çıkarıyordu.

"Yalnız kalmana gerek yok! Bizden biri olabilirsin demiştim sana. Tek yapman gereken, bana bildiklerini anlatmak!"

"Anlamıyorsun," dedi. "Anlayamazsın. Hepiniz çocuksunuz. Bebeksiniz. Benim kendi halkıma ihtiyacım var. Böyle olmaması gerekiyordu."

Ah tanrılar, Korrynn beni öyle öfkeliendiriyordu ki.

"Bazılarımız bilgi almak için sana işkence yapmak istiyor."

Sözcükler farkında olmadan ağzımdan çıkmıştı. Konuyu açtığı için Bishop'a bağırıyordum, oysa şimdi öfkemin beni ele geçirmesine izin vererek, işkenceyi bir tehdit olarak kullanan bendim.

Bacaklarıma, sağ uyluğuma bağlı bıçağa baktı. Kahretsin; buraya silahsız gelmem gerekiyordu ama o bıçak hep üstümdü, varlığını unutmuştum.

Ama ne sözlerim ne de bıçak Korrynn'in gözünü korkutmuştu. Güldü.

"Beni döverek, ağzımdan laf alabileceğinizi mi sanıyorsun? Ah küçük kız, gerçek acının ne olduğunu bile bilmiyorsun sen. Dönüşüme uğramak her şeyden beter. Çürümekten beter. Mekikte bana saldırdığın zaman hissettiklerimden beter. Sen Yong'u bıçakladıktan sonra, Spingate dirseğini bana geçirdiğinde, kendimi kestiğimde, kendimi asmaya çalıştığımda hissettiklerimden beter. Bana işkence etmek mi istiyorsun? Hiç durma, ben hepinizden daha dayanıklıyım."

Tüylerim diken diken oldu. Öfkem dindi.

"Sen ne dedin?"

Bardağından öylesine bir yudum daha aldı.

"Hepinizden daha dayanıklıyım, dedim."

"Hayır," dedim, başımı iki yana sallayarak. "Ondan önce. Yong'un bıçaklanması hakkında."

Korrynn başını salladı. "Evet, ben Spingate'i tutup Yong'un üstünden kaldırmaya çalışırken, Spingate kolunu geriye savurup dirseğini yüzüme geçirmişti. Bilerek yaptığını sanmıyorum... O sadece..."

Çıplak kız/kadın gözlerini kırıştırdı.

Elini ağzına götürdü, hafifçe Spingate'in dirseğinin değdiği yere dokundu. Dirsek o ağza değmişti ama o kişiye değil.

"Sen orada değildin," dedim. "Oradaki bizim Bello'muzdu."

Bizim, kısa bir süre sonra zihnine yeni veriler yazılan Bello'muz. Bello'nun zihnini ele geçiren yaratığın o ana dair bir anısı olmaması gerekiyordu.

Bello'nun –zihni yeniden yazılmış bu yaratığın– kafası bir anda karıştı. Başını hafifçe iki yana salladı.

“Hayır, ben... şey, ben ne dediğimi bilmiyorum. Mekikte bana vurduğun zamanı düşünüyordum herhâlde. Evet, evet, kesin öyledir.”

O'Malley'nin zihnine yeni veriler yazıldığında, beyninin, ruhunun ve onu o yapan her şeyin sonsuza dek silinmesi gerekiyordu. Ama onu bıçakladığımda, kollarımda ölürlen, bana gülümsemişti. Bana teşekkür etmişti. O kısacık anda, benim O'Malley'im hâlâ oradaydı.

Korrynn de Yong'un öldüğü anı hatırlıyorsa, belki benim Bello'm da tamamen kaybolmamış demektir.

Brewer'in dediğine göre, uyanalı ve kendimize ait anılar geliştireli ne kadar uzun süre geçtiyse, yeniden yazma işleminin işe yarama şansı da o kadar azalıyordu. Ben Bello'dan veya O'Malley'den çok daha uzun bir süre önce uyanmıştım, Matilda bir gün beni yakalarsa, neler olurdu acaba?

Korrynn bardağını yere koydu. Mindere uzanıp, bana arkasını döndü.

“Yorulduğum,” dedi. “Git artık.”

Ona daha fazla bakmaya dayanamıyordum. O bencil, nefret dolu küçük bir yaratıktı.

“Bin yıllık bir yaşamın bana getireceği buysa, umarım yüz yaşında ölürem.”

Bir dirseğinin üstünde dönerek, bana gülümsedi. Gülümserken, iki eksik dişinden kalan kara boşluğu gördüm; ona saldırışımın bir yadigâr daha. Dişlerinin yapılmasını kabul etmemişti.

“Uzaylılar sonunda geldi,” dedi. “Yani o dediğinden çok daha önce öleceksin.”

Sözleri tüylerimi diken diken etti, öfkemi yeni boyutlara taşıdı.

Arkamı dönüp giderken, bir hapisane hücresinde çıplak ve yapayalnız bıraktığım bir kişinin bana hâlâ nasıl üstünlük sağlayabildiğini merak ediyordum.

ALTI

Rasathane Uchmal'ın kalbiydi.

Kontrol Odası Rasathanenin kalbiydi.

Canlı bilgisayar Ometeotl ise Kontrol Odasının kalbiydi.

"Hoş geldin, İmparatoriçe Savage."

Odaya daha henüz adım atmıştım, oysa şimdiden asabım bozulmuştu.

"Sana benim adımı kullan demiştim, onunkini değil," dedim. Sesim normalde çıkacağından yüksek çıkmıştı çünkü bir insanla değil, bir odayla konuşuyordum ve nedense odayla konuşurken sesimi duyurmak için hep bağırımdm gerekiyormuş gibi hissediyordum.

"Nasıl istersen," diye yanıtladı Ometeotl. "Hoş geldin, Em. Seni özledik."

Bu taş duvarların ardında gizlenen bilgisayar böyle düşünüyor olabilirdi ama buradaki başka kimse öyle düşünmüyordu

anlaşılan. Odadakiler geldiğimi bile fark etmemişti neredeyse.

Burası O'Malley'nin zihninin yeniden yazıldığı yerd. Benim onu öldürdüğüm yerd. Yaşlı Bishop'ı öldürdüğüm yerd. Burada başkaları da ölmüştü: birkaç cesur Sıçrayan, Yaşlı Doktor Smith, zihni yeniden yazılmış Coyotl ve adlarını hiç öğrenemeyeceğimiz birkaç Yetişkin. Burası alevlerin ve dumanın, mermilerin ve kanın, nacakların ve nefretin mekânıydı. Ama Omeyocan'da başka pek çok şeye yaptığımız gibi, biz buranın da biçimini değiştirmiştik.

Odada eskiden zihinlerimizi silmek ve yerine Yetişkinlerini koymak için tasarlanmış, altın tabutlar vardı. O tabutları kaldırmıştık. O küçük ölüm fabrikalarının yerine ise eğitim için kullanılacak bir düzine kaide dikmiştik. Duvarlarla tavanları temizlemiş, isi ve yanık izlerini silmiştik. Her şeyi bembeyaz boyamış, insanların kurban edildiğini gösteren duvar resimlerinin üstünü kapatmıştık. Yeniden yazma işleminin gerçekleştiği yerdeki eğri büğrü X'i kaldırmıştık.

Bir kötülük tapınağını, insanların ve Sıçrayanların birlikte daha iyi bir dünya yaratmayı öğrendiği bir dersliğe çevirmiştik.

Bir bakıma, biz bu odayı yeniden yazmıştık. Al sana, Matilda.

O bir düzine kaidenin her biri kullanımdaydı ama öğrencilerin bana baktığı bile yoktu. Canları... sıkkın gibiydi. Belki de Spingate'in dersleri eskisinden daha zorlu olmaya başlamıştı.

Odanın ortasında Kuyu vardı: Güç kaynağına çıkan toprak shaftın çevresini saran, bel yüksekliğindeki kırmızı metal duvar. Duvara karbonun sembolü kazınmıştı: dört noktalı bir dış daire, iki noktalı bir iç daire, tam ortada da içi dolu bir daire.

Aynı simge Rasathanenin tepesinde de vardı. Spingate ile birlikte Barkah ile ilk kez konuştuğumuz kilise harabesinin tepesinde de vardı. Geçtiğimiz yıl, o sembolün Sıçrayanların unutulmuş bir dinine ait olduğunu öğrenmiştik. Simgenin Matilda ve Uchmal'ı kuranlar için ne anlama geldiğini veya Matilda'nın kökünü kazımaya çalıştığı ırkın Xolotl gelmeden önce neden o sembolü kullandığını bilmiyorduk.

Semboller. Yetişkinler için o kadar önemliydi ki o semboller alınlarına kazınmışlardı: Çifte halka, RUH, dini simgeliyordu. Çark, ZEKÂ, bilim insanlarımızdı. Yarım-daire, YAPI, makineler yapan ve kentin işlemlerini sağlayan mühendislerdi. SAĞLIK sembolü daire-haçlar doktorlarımız ve öğretmenlerimizdi. Askerlerimiz, daire-yıldızlarımız, uygun bir biçimde GÜÇ diye adlandırılmıştı.

Elbette bir de boş daireler vardı: HİZMET. Köleler.

Ama karbon sembolünün kilise için anlamı neydi?

Odanın arka tarafında, içinde altı kaide daha bulunan, bel hizasında geniş bir platform vardı. En yakın iki arkadaşım, Theresa Spingate ile Xander Gaston, bir de Spingate'in bir numaralı asistanı Halim Horn o platformdaydı.

Halim'in aramızda bir eşi benzeri yoktu: O dövüşmeyi sevmeyen bir daire-yıldızdı. Öteki daire-yıldızlar bu nedenden ötürü Halim'i hor görüyordu. Bishop bile. Diğer semboller daire-yıldızlarla birlikte savaşmak isteyince bir sorun yoktu, peki kendi türünden biri savaşçılık dışında bir şey yapmak isteyince, ne oluyordu? Bishop'a göre, bu kişinin doğum hakkına ihaneti demekti.

Ama Bishop'ın bu konuda ne düşündüğü önemli değildi. 275 kişilik halkımızın yalnızca yedisi çarktı. Neredeyse

tüm ihtiyaçlarımızla o yedi bilim insanı uğraşacaktı. Halim'in Spingate'e yardım etmek istemesi ve edebilmesi, Spingate'in külfet sayacağı bazı işlerden kurtulmasını sağlıyordu.

Halim, daire-yıldız sembolünü başına sardığı beyaz bir kumaşla gizliyordu. O bandın üstüne yeni bir sembol çizmişti: Benimki gibi boş bir daire ama içinden çaprazlama bir taksim işareti geçiyordu, işaretin sonu dairenin dış kenarından biraz dışarı çıkıyordu. Halim sembole “boş küme” dendiğini söylüyordu. Sembollerimize inanmayışını simgeliyordu. Bence Halim'in kimliğinden utanmasına veya bir sembolün yerine bir başkasını koymasına gerek yoktu ama o kendini böyle tanımlıyorsa, benim için sorun değildi.

Spingate ile Gaston yorgun görünüyorlardı. Onlar her zaman yorgun görünürdü. Saatlerce, canla başla çalışırlardı. Kendimi tembel hissetmeme yol açan bir tek onlardı. Üstelik anladığım kadarıyla, bir bebek sahibi olmak daha fazla uyumalarını da sağlamıyordu.

Gaston dalgın dalgın gür siyah sakalını kaşıdı. Kabul etmiyordu ama o sakalı Bishop'ı gıcık etmek için bıraktığına emin olmuştum. Bishop sakal bırakmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, çabaları tutkalla çenesine yapıştırılmış seyrek birkaç parça hurukan kürküne benzeyen, incecik tüyler çıkarmaktan öteye geçmiyordu. Kendisine kıyasla bu kadar ufak tefek birinin, onun yapamadığı bir şeyi yapabilmesine gıcık oluyordu.

Sanki Ramses Bishop'ın “erkekliğini” göstermek için sakalla bıyığa ihtiyacı varmış gibi.

Gaston'un elleri kaidenin üzerinde akan ışıltılı görüntülerle oynuyordu. Sırtında sol omzundan sağ kalçasına inen, bez bir

askı vardı. Bezin içindeki gürültülü (çoğu zamanda kokulu) keyif yumağının adı Kevin Spingate-Gaston'du.

Bebeklerine benim O'Malley'min adını vermişlerdi.

Theresa da bir bebek taşıyordu ama o bebek henüz Theresa'nın içindeydi. İkinci çocuğuna altı aylık hamileydi. Ama yine de buradaydı ve çalışıyordu.

"Merhaba, Spin."

Kaideden başını kaldırdı, yüzümü görünce bir anlığına şaşırdı.

"Aa. Merhaba, Em. Dönmüşsün."

Bana ters ters mi bakıyordu?

"Spin, sen iyi misin?"

Hızla gözlerini kırıştırdı, ardından başını hafifçe iki yana salladı. Şaşkınlığından kurtulmuşa benziyordu.

"İyiyim. Gel, bize katıl, lütfen."

Platforma çıktım. Önce Gaston'un yanına gittim.

"Selam," dedim. Gaston, elleriyle gözlerini kaide ekranından ayırmadan bebeği alabileyim diye gövdesini döndürdü.

"Vay canına, Xander, beni ne çok özlemişsin."

Tek bir homurtu çıkardı. Ben küçük Kevin'ı taşıyıcı askıdan çıkardım, Gaston da tüm ilgisini yeniden işine verdi.

Kevin tertemizdi. Yumuşacıktı. Kokusuna bayılıyordum, elbette bezinin değişme vakti geldiği zamanlar hariç. Spingate'in gözlerini, Gaston'un burnunu ve çenesini almıştı. Ama bu çocuğun yüzünde en sevdiğim şey, kuşkusuz alınıydı.

Çünkü Kevin'ın sembolü yoktu.

Omeyocan'daki sembolsüz ilk insandı. Köleliği veya efendiliği, bir şeye sahip olmayı veya olmamayı miras almamıştı.

Ne olması gerektiğine dair, başkalarının onun yerine planladığı bir yaşama dair hiçbir anısı yoktu. Kevin Gaston-Spingate büyüyünce istediği yolu seçebilirdi.

Bu onu başlı başına bir sembol yapıyordu: Yaşadığımız gezegenin, halkımızın başarabileceklerinin sembolü.

Nedense hafifçe dönerek, sanki daha önce hiç görmemiş gibi, bebeği Spingate'e gösterdim.

"Harika bir şey bu," dedim. "Mükemmel."

Sonunda Spingate gülümsedi. İşte en yakın arkadaşımın güzelliği ortaya çıkmıştı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Çok hızlı büyüyor."

Hızlı büyümek de ne kelime. Alt tarafı on gündür yoktum ama bebeğin ağırlığı iki kat artmıştı. Onu kucağımda biraz hoplattım. Dişsiz ağzını açarak güldü. Hık demiş annesinin burundan düşmüştü. Spingate bebeğin kafasını nazıkçe okşayarak cılız kızıl saçlarını kenara itirdi.

"Sping, sen de, Xander de biraz sinirli gibisiniz," dedim. "Her şey yolunda mı?"

"Yani, tepemizdeki üç uzaylı gemisi, Zubiri'nin optik teleskobu doğru dürüst çalıştıramaması, Bello'ya o gemilerin ve bizimkinin Omeyocan'a geliş nedenini söyletecek antenin Xolotl'la iletişim kurmamıza izin vermemesi dışında mı?"

Spingate'in sözleri hüsrânımı yansıtıyordu.

"Evet. Onlar dışında."

Yüzünü buruşturarak düşündü.

"Bilmiyorum." Yalnızca benim duyabileceğim şekilde, alçak sesle konuşuyordu. "Son günlerde kendimi birazcık... saldırgan hissediyorum. Birkaç sefer nedensiz yere Xander'a

bağırdım. İlk başlarda kaldırıyordu. Bana karşı sabırlı davranmaya çalışıyordu ama birkaç gün önce o da bana bağırırmaya başladı. Birbirimizi deli ediyoruz ama nedenini bilmiyoruz.” Başıyla zemin katta ders çalışan öğrencileri işaret etti. “Onlar da öyle. Çok huysuzlar. Hepimiz canla başla çalışıyoruz. Sanırım yaklaşan gemi yüzünden hepimiz baskı altındayız.”

Dahası da vardı. Çok daha fazlası. Bawden’in tavırları. Muhariplerin bize saldırmak için birleşmesi. Barkah’daki değişim. Başkalarının çözemediği bulmacaları çözme konusunda yetenekliydim ama bu konuda ne yapacağımı bilmez hâldeydim. Bu düşünceleri kafamın ücra köşelerine kovaladım. Parçalar genelde, ben onları pek düşünmediğim zamanlarda, kafamın o ücra köşelerinde bir araya gelirdi.

“Bir şey daha var,” dedi Spingate, sesi gergin bir fısıltı hâlinde çıkıyordu. “Kâbuslar görüyorum.”

“Ne hakkında?”

Konuşmaya yeltendi, sonra durdu. Bir an küçük Kevin’a baktı, ardından başını iki yana salladı.

“Boş ver,” dedi. “Önemli değil. Uykumu alamıyorum, on-dandır.”

Gördüğü rüyalar her neyse, onu rahatsız etmişti. Kendimi ne zamandır tanıyorsam, bu kızı da hemen hemen o zamandan beri tanıyordum; kendini benimle konuşmaya hazır hissedince, konuşurdu. O zamana kadar, Theresa Spingate’ten herhangi bir bilgi almak, taştan kan almaya çalışmaktan farksız olurdu.

Ama acaba onu gerçekten tanıyor muydum? Spingate değişmişti. Benim tanıdığım Spingate işkenceyi asla kabul etmezdi.

“Peki, umarım herkes yakında düzeler,” dedim. Ardından, herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle: “Uzaylı gemilerinde durum nedir?”

Spingate, Halim’e baktı. “Görüntüyü ana ekrana aktar.”

Halim başını sallayarak, kaidesinin üzerinde havada duran ışıltılı kontrol panelini kullandı. Kırmızı kuyunun üzerindeki hava parlayarak canlandı. Spingate ile ikimiz durup bekledik. Gaston yanımıza geldi. Tek kelime etmeden, Kevin’ı nazıkçe kollarımdan alarak, yeniden taşıyıcı askıya yatırdı.

Görüntüler şekillendi. Bunu son altı aydır defalarca görmüştüm. Mavili, sarılı, kahverengili küçük küre gezegenimiz Omeyocan’ı simgeliyordu. Gezegenin üzerinde Xolotl başlıklı kırmızı bir nokta vardı: buraya gelmek için bin yıldır yolculuk eden kâbuslarımızın gemisi.

Bir de üç tane bilinmeyen vardı. Mavi nokta ilk uzaylı gemisini simgeliyordu. O noktayı keşfettiğimizde, Ometeotl ona Beta-Bir başlığım vermişti. Gaston bu genel adı beğenmemişti, artık her ne demek istediye, düşmanın bir “yüzü” olsun istiyordu. O yüzden noktanın adım Basilisk yapmıştı. Daha ilerideki sarı noktaya, Gamma-Bir’e, Goblin demişti. Onun da ötesindeki, Delta-Bir’i simgeleyen yeşil noktaya da Dragon adını vermişti.

“*Basilisk* Xolotl’dan binlerce mil uzakta ama iki geminin de görüş hattında Uchmal var,” dedi Spingate. “Bana kalırsa, Basilisk önümüzdeki iki gün içinde son yörüngeye girer. Muhtemelen o zamana kadar güvenli bir şekilde mekik yollayamaz.”

İki gün. Yalnızca iki gün içinde savaşa girebilirdik.

“Onlarla herhangi bir şekilde iletişim kurma imkânımız var mı?”

Gaston başını iki yana salladı. “Anten sihirli bir şekilde kendi kendine tamir olmazsa, yok. Anten tamir edilse bile, çalışacağından emin değilim. Sen Muhariplerle savaşıma gittiğinden beri, iletişim sistemlerimizi alt üst eden o elektronik parazit iyice kötüleşti.”

Mücevherleri ve Borjigin’in mesaj panosuyla yaşadığı sorunu düşündüm.

“Paraziti *Basilisk* yapıyor olabilir mi?” diye sordum. “Ya da öbür gemilerden biri?”

“Sanmıyorum,” dedi Gaston. “Sorun her ne ise görünüşe göre uzaydan değil, Omeyocan’dan kaynaklanıyor.”

Yine kötü haberler. Bello’nun Matilda’yla konuşabilmesi için antenin çalışması gerekiyordu. Hem zaten savaş çıkarsa, Xolotl ile iletişim kurmamız gerekebilirdi.

“Yani anteni tamir etsek bile,” dedim. “Bu parazit yüzünden çalışmayacak, öyle mi?”

Spingate omuzlarını silkti. “Kestirmek güç. Anten doğruca Kuyunun içindeki güç kaynağına bağlı, o yüzden vereceği sinyal, mücevherlerin veya mesaj panolarının üreteceği herhangi bir sinyalden katbekat güçlü olacaktır. O sinyal de paraziti etkisiz hâle getirebilir. Nevins, Peura ve Harman’ı hâlâ tam gün anten tamiratında çalıştırıyorum. Opkick de parçaları bulmak için depo odalarını aramalarına yardım ediyor ama şimdiye kadar hasarı gidermeyi başaramadılar.”

Rasathanenin üç bin basamağını tırmanıp en üst kata ulaştığımızda, sembollerimizle süslenmiş, uzun, taş bir sütun görmüş-tük. O zaman bu sütunun Rasathanenin Xolotl’la iletişim kurmasını sağlayan bir antene ev sahipliği yaptığını bilmiyorduk.

Uchmal kurulduktan iki yüzyıl kadar sonra, bir güç dalgası anene zarar verdiğinden, Matilda'nın örümceklerle ve bu koca kenti kuran inşaat robotlarıyla iletişimi kesilmişti.

Basilisk'i simgeleyen basit mavi noktaya baktım. Noktanın anlamsızlığı içimi parça parça ediyordu. Kentin dört bir yanına ve ormana yayılmış radyo teleskopları sayesinde, uzaylı gemilerinin nerede olduğunu biliyorduk ama şimdilik neye benzediklerine dair hiçbir fikrimiz yoktu.

"Goffsphear teleskobunun tamiratı ne oldu?" diye sordum. "Ne zaman bitecek? Şu gemiyi görmem gerek."

"Yakında," dedi Gaston. "Zubiri sonuca yaklaşmak üzereymiş."

Öfkemi kontrol etmeye çalıştım.

"Bana bir yılı aşkın bir zamandır yakında diyorsun," dedim. "Galiba o sözcük senin için başka bir anlama geliyor."

Yüzünü çarpıtarak hırladı. "O zaman git kendin tamir et. Madem o kadar iyi biliyorsun, kahrolası işi sen yap!"

Tepkisine şaşırarak, bir adım geriledim.

"Gaston," dedi Spingate sertçe. "Hüsranını Em'den çıkarma!"

"Ya, senin bana piç gibi davranmanda bir sorun yok ama ben Em'e öyle davranamam, değil mi? Tabii ya, adalete bak!"

Spingate parmağını Gaston'a doğrulttu. "Kapa çeneni be. Tavrın midemi bulandırıyor."

Donakalmıştım. Bu gezegene indiğimizden beri, Gaston ile Spingate ayrılmaz bir çiftti; aşkları kusursuz, sabır ve nezaket doluydu. Oysa şimdi birbirlerine bağırıyorlardı.

Gaston Spingate'e doğru bir adım attı ama o bir şey söylemeye fırsat bulamadan, küçük Kevin ağlamaya başladı.

Ağlama sesi Gaston ile Spingate’i sarsarak, o ani öfke patlamasından çıkardı. İkisinin de yüzü kızardı. Spingate Gaston’a yanaşarak, boynuna sarıldı. Gaston da Spingate’e sarılınca, bebek aralarında kaldı. Bu ani kucaklaşmayla rahatlayan Kevin ağlamayı kesti.

“Galiba sizin işe biraz ara vermeniz gerek,” dedim alçak sesle.

Halim yanımıza yaklaştı, yüzüne dostane bir gülümseme kondurmuş, ellerini *sinirinizi benden çıkarmayın* dercesine havaya kaldırmıştı; gerçi istese muhtemelen aynı anda üçümüzü de yere serebilirdi.

“Aslına bakarsanız, Büyük Salondaki toplantının zamanı geldi,” dedi. “Borjigin geç kalmayın dedi.”

Yine mi o lanet toplantı?

Spingate bir elini kızıl gür saçlarında gezdirdi. Stresi vücundan atmaya çalışmış gibi, ağır ağır içini çekti.

“Evet, toplantı,” dedi. “Artık hepimiz gitsek iyi olur, beraber.”

Mavi noktayı gösterdim. “Bu daha önemli.”

“En az bir günümüz var,” dedi Gaston. “Bu toplantıyı şimdi yapmazsak, bir daha hiç yapamayabiliriz. Çok önemli olduğunu söylediler.”

Spingate ellerini çırpınca, tüm öğrenciler başını kaldırıp ona baktı.

“Herkes, Büyük Salona,” dedi. “Hemen.”

Öğrenciler heyecanla bakışarak, koşar adım odadan çıktı. Toplantının konusunu benim dışımda herkes biliyor muydu?

Halim kolunu omzuma koydu.

“Bana yardım et, Em. Eğer sen vaktinde gitmezsen, Borjigin buraya inip bana bağıracaktı. Ben hassas bir ruhum. Sararıp solarak, ölebilirim.”

“Sararıp solarak ölebilirsin, ha,” dedim. “İnanmakta zorlanıyorum.”

“Sana ne kadar hassas olduğumdan söz etmiş miydin? Peki ya *ne olur, lütfen*, desem?”

Kocaman gülümsedi.

Halim nadiren bir şey isterdi. Spingate ile Gaston’a baktım. Onlar da gülümsüyordu. Konu her neyse, bu işte herkes beraberdi.

İç çekip pes ettim.

“Peki. Gidelim.”

YEDİ

Dördümüz Büyük Salona yollandık. Büyük Salon Rasathanenin en büyük odasıydı. En azından bizim şimdiye dek bulduğumuz en büyük odaydı: Rasathane gizli kapılar ve geçitlerle doluydu. Hâlâ neredeyse her hafta yeni yerler keşfediyorduk.

Büyük Salonda herkesin katıldığı çeşitli toplantılar yapmıştık. Oda oldukça güzeldi. Kemerli taş tavanı taşıyan geniş mermer sütunlar vardı. Eskiden işkenceleri ve insanların kurban edildiğini gösteren oymalar da vardı ama üstlerini Sıçrayanların yaptığı büyük duvar halılarıyla kapatmıştık.

Büyük Salonu seviyordum ama bir kısmı gerçekten beni rahatsız ediyordu. Yüksek bir podyumun üstünde nahoş altın bir taht vardı. Matilda'nın halkı buradan yönetmeyi düşündüğünden emindim. Tahtın sol tarafında altın bir tören bıçağı taşıyan bir konsol vardı, bıçağın topuzu yakutlardan yapılmış bir

çifte halka sembolüyle süslenmişti. Sağ tarafta ince, kırmızı bir çubuk vardı: bir çalıştırma “değneği”, eskiden insanları, özellikle de çocukları cezalandırmak için kullanılan işkence aleti. Matilda beni ele geçirdiğinde, bu değneğin aynısını üstümde kullanmıştı. Acı. O şeyi ne zaman görsem, istemeden titriyordum, o yüzden taht tamamen hurukan kürkünden yapılmış bir battaniyeyle kaplanmıştı. Gözümden ıraktı, evet, ama aklımdan değildi: O tahtın orada olduğunu hepimiz biliyorduk, o taht sürekli bu kenti kuran kötülüğü anımsatıyordu.

Hiçbirimiz o tahta oturmamıştık. Hiçbirimiz oturmayacaktık.

Spin, Gaston, Halim ve ben taş koridorda ilerledik. Büyük Salondan sesler geldiğini duydum. Yüksek perdeden konuşmalar. Gülüşmeler. Bir de... müzik mi çalıyordu?

Kapıya vardık. İçeri adımımı atınca, aniden donakaldım.

Koca oda insan ve Sıçrayan doluydu. O kadar çok kişi vardı ki belki de hepimiz oradaydık.

Sanırım herkes, hatta benimle birlikte Muhariplere karşı savaşanlar bile yıkanıp temizlenmişti. Saçlar taranmıştı. Bizimkilerin çoğu o tanıdık siyah tulumlar yerine Sıçrayan yapımı giysiler giyyordu.

Sıçrayanlarımız da buradaydı. Yüzlerce Sıçrayan. Hepsi de giyinip süslenmişti. Çeşit çeşit, olağanüstü renklerde, uzun giysilere bürünmüşlerdi. Giysilerinin kenarları ve yakaları parlak cam parçalarıyla süslenmişti. Cilalı metal düğmelerin üstüne karışık desenler işlenmişti.

Herkes o kadar hoş gözükiyordu ki.

Müzik durdu.

Tüm başlar bana çevrildi.

Gaston el çırpmaya başladı. Gaston'a önce Spingate katıldı, ardından Halim. Sonra da herkes.

Alkışlıyorlardı. Beni alkışlıyorlardı.

Yüzümün kızardığını hissettim.

"Neler oluyor?"

Borjigin kalabalıktan sıyrıldı. Üstüne yeni, mavi bir kıyafet giymişti, gurur ve neşeyle parlıyordu. Elimden tutup beni salona götürdü.

"Millet, liderimiz için alkışları duyalım! Em için alkışları duyalım!"

Alkışlar şiddetlendi. Kıyametler kopuyordu. Bishop, Opkick, mekik çocukları ve Victor'un gülümsediğini gördüm. Herhâlde neler olduğunu bilmeyen tek kişi bendim.

"Borjigin," dedim. "Nedir bu?"

Beni kendine çekip, sarıldı. "Çarpışmadaki zaferini kutluyoruz. Savaşmayanlarımız bu şekilde savaşanlara teşekkür etmek istedi. Başlangıçta bir tören düzenlemeyi planlamıştım ama sen hiç kayıp vermediğimizi söyleyince, etkinliği partiye çevirdim!"

Beni odada gezdirdi. Masalar dolusu yiyecek vardı: etler, peynirler, börekler, çörekler, kocaman gümüş bir tepside yatan kızarmış bir Omeyocan domuzu, şekerler ve çeşitli ikramlar. Yiyecek ambarımızdan gelme tabaklar dolusu paketi açılmış tahıl barları. Sıçrayanlar tahıl barlarını lezzetli buluyordu. Başka bir masanın tepeleme küçük, yuvarlak siyah kurabiyeyle dolu olduğunu gördüm; onlar da ambardan geliyordu, masanın yanı başında da, elbette, Farrar duruyordu. Farrar kurabiye kaplı dişleriyle bana gülümsedi. Tatlıya oldum olası düşküncü zaten.

Sergiler de vardı. Kalle bir kaidenin arkasındaydı, kaidenin pırıltılı ekranında kımıl kımıl solucanı andıran bir şey görünüyordu. Elinde enstrümanlar taşıyan mekik çocukları gördüm: Birinin elinde bir tür arp vardı, ötekinde bakır bir trompet, bir diğerrinin çevresine ise küçük davullar konmuştu. İki tablo sergileniyordu, üstelik tablolar Sıçrayan işi değildi, gözlerime inanamıyordum ama bunlar insan işiydi. Bir masada siyah saçlı küçük Bernice Walezak bir düzine insanla konuşuyordu. Üstünde beyaz bir cübbe vardı, melekler gibi gülümsüyordu.

Borjigin bir kolunu havada gezdirerek, müzik grubunu, insanları, yiyecekleri, sergiyi ve diğer onca şeyi işaret etti.

“Sen yokken önemli gelişmeler oldu,” dedi. “Sen buradayken de bir şeyler oluyordu ama fark edemeyecek kadar meşguldün. Biraz ara verip, tüm bunları bir araya getirdim çünkü verdiğin savaşın, yaşam savaşından fazlası olduğunu görmeni istedim. Sanat, bilim... Hep birlikte kurduğumuz kültür bu işte. Senin sayende, Em, senin liderliğin sayesinde kuruldu.”

Herkesin dikkati üstümde toplanmıştı. Minnettardım ama hiç hoşuma gitmiyordu.

Borjigin sonunda ne kadar huzursuz hissettiğimi fark etmiş olacak ki çevremize toplananlara baktı.

“Yaklaşık bir saatimiz var,” diye seslendi. “Sonra çoğumuzun işe dönmesi gerek. Şimdi yiyin, için, öğrenin ve eğlenin!”

Kalabalık yeniden alkışladı ama bu kez galiba benden çok Borjigin’i alkışlıyorlardı, sonra da az önceki işlerine geri döndüler. Müzik yeniden başladı. Oda konuşma sesleriyle doldu.

İlginin merkezinde olmaya alıştım ama bu şekilde değil. Utanmıştım. Aynı zamanda da çok duygulanmıştım.

“Borjigin, böyle bir şey yapmamalıydın.”

Güldü. “Sen hiç kendin için bir şey istemezsin ki o yüzden ben de yaptıklarını ne kadar takdir ettiğimizi gösterme işini üstlendim. Kutlama yalnızca senin için değil elbette, askerlerine bir baksana.”

Victor dumanı tüten domuz etiyle dolu bir tabağa saldıırıyordu. Kafasındaki yanık bandajlanmıştı. Bir yandan yiyip, bir yandan gülerek yarımlarımızdan biri olan Louise Bariso ile konuşuyordu. Bawden tekerlekli sandalyedeydi. Kucağındaki tabakta kızarmış küçük bir hayvan vardı. Hayvanı tanıdım: Visca’nın öldürülmeden hemen önce bulduğu hayvandı. Visca’yı nasıl özlemiştim. Maria ile Lahfah küçük müzik grubunun önünde gülüşerek dans ediyordu, yanlarında Ines Darzi adlı bir de daire-yıldız kız vardı. Hepsi de kirli orman çaputlarını değiştirip, hareketleriyle eş zamanlı olarak havada süzülen, rengârenk uzun şallar takmışlardı.

Benimle birlikte savaşılanlar, hem insanlar hem de Sıçrayanlar... Daha birkaç saat önce yaşamlarını tehlikeye atmışlardı. Şimdiyse oynuyor, gülüşüyor, yarın yokmuşçasına bu anın tadını çıkarıyorlardı. Basilisk’in gelişiyile, belki gerçekten de bir yarınımız olmazdı. Fırsatları varken eğlenmeliydiler.

Hepimiz öyle yapmalıydık.

Borjigin müzik grubunun temposuna uyarak ellerini çırpıyordu.

“Harikalar,” dedim.

“Arpı Sıçrayanlar yaptı,” dedi Borjigin. “Trompet ile davulları bir depoda bulduk. Tama, Robert ve Karen enstrümanlarıyla haftalardır çalışıyorlar.”

Tama Church de, Robert Williams da, Karen Benson da daireydi. Bizimkilerin müzisyen olabileceğini hiç bilmiyordum.

Tabloları işaret ettim.

“Ya şunlar?”

“Axel Sıçrayanların getirdiği boyayı kullandı,” dedi Borjigin. “Crystal kömür kullandı. İkisi de yaptıkları sanatı gözlerden gizliyordu, sanki resim yapıyorlar diye başlarına bir iş açılacaktı gibi.”

Başımı iki yana salladım. Axel Shepherd de, Crystal Gilbert de mekik çocuklarındandı. Üstelik ikisi de daireydi.

“Önemli keşifler yapıldı dedin.”

Borjigin elimden tutup beni Kalle’nin kaidesine götürdü. Kalle yalnızca bana odaklanabilmek için, eliyle diğer herkesi kışkırladı. Ne tatlı bir gülümsemesi vardı. Ne yazık ki ağzından çıkan laflar genelde hiç tatlı olmazdı.

“Şu kahrolası orman sıçanları mahsullerimizi yakmış, çok üzüldüm,” dedi.

O mısır tarlasını geliştirmek için kaç saat harcadığını tahmin bile edemiyordum. Kızdığı için Kalle’yi suçlayamazdım ama öte yandan onun ırkçılığını da hiç çekemezdim.

“Kalle, misafirlerimiz var,” dedim. “Ettiğin laflara dikkat edebilir misin, lütfen?”

Oflayıp pufladı, ardından Lahfah ile diğer birkaç Sıçrayana şöyle bir baktı.

“Alt tarafı bir sözcük, Em,” dedi ama sesi az önceki kadar yüksek çıkmıyordu. “Sözcükler sana zarar veremez.”

“Veremez mi? Sen onu Aramovsky’nin savaşında ölenlere anlat. Ayrıca, Sıçrayanlar sıçan falan değil.”

“Bana göre oldukça yakın bir benzerlik.”

“Sen ömründe sıçan görmedin bile.”

Güldü. “Ama neye benzediklerini hatırlıyorum. Sen hatırlamıyor musun?”

Hatırlıyordum. Başlangıçta hatırlamıyordum ama sonra bazıları Sıçrayanları orman sıçanları diye çağırmaya başlayınca, Rasathanedeki kaidelerden birinde sıçanın ne olduğuna bakmıştım. Bir kere gördükten sonra da hatırlamıştım. Demek ki Matilda küçük bir kızken sıçanları biliyordu. Gerçekten benim olan yegâne anılar, karanlıkta tabutumda uyanıp bağıra çağıra yaşam mücadelesi verdiğim andan sonra edindiklerimdi.

“Onları yenmene sevindim,” dedi Kalle. Ses tonu birazcık daha saygılıydı. “Hepsini öldürdün mü?”

“Hayır, hepsini değil.”

“Çok yazık.”

Hayatta kalanların büyük olasılıkla Barkah’nın ellerinde öleceğini söyleme zahmetine girmedim.

Kalle kaidenin üstünde elini salladı. Bir görüntü şekillendi: mor bir sarmaşık kökü. Kökün suyunu gezegendeki tüm yiyeceği zehirleyen küfü etkisizleştirmek için kullanıyorduk.

“Sonunda şununla büyük bir gelişme kaydettim,” dedi. “Büyüt.”

Kökün bir noktası yaklaşıncı, son sürat görüntünün içine dalmış gibi olduk. Kökün pürüzsüz görünen kabuğu aslında buruş buruştu. Daha da içeri daldık, o buruşukların arasından geçerek, etli kısma girdik. Minicik noktalar göründü, onlar da büyüyerek sıkış tıkış bir araya toplanmış, düzensiz küplere dönüştü.

“Şu küpler bitki hücreleri,” dedi Kalle. “Büyütmeyi artır.”

Küpler resmen genişledi. Her küpün orta yerinde noktalar bulunduğunu gördüm. Hücrenin merkezinde bir şey vardı. Ardından bir kıpırtı gördüm: Uzun, ince bir şey küplerin arasında kayıyordu.

Elimle gösterdim. “Şu nedir?”

“Bir mikroorganizma. İlk kez aylar önce gördüm ama bir tür haşere sandım. Ama son deneylerim gösterdi ki kurtlar küfü öldüren ve zehrini etkisizleştiren bir manganez bileşeni salgılıyor.”

Borjigin beni dürttü.

“Yokluğunda çok şey oldu demiştim,” dedi.

Beynim Kalle’nin söylediklerine yetişmeye çalışırken, görünüme baktım. Söylediklerinin hepsini anlamıyordum ama sanırım ana fikrini anlamıştım.

“Yani yiyeceklerimizi güvenli hâle getiren kökün suyu değil,” dedim. “Kurdun suyu?”

Kalle başını salladı. “İğrenç olsa da isabetli bir tanımlama.”

“Peki, o kurt kökü yiyor mu?”

“Hayır,” dedi. “Kanımca, kurtlar bitki hücrelerinin atıklarını yiyor. Hatta bence kurtlar olmasa kökler ölür, sarmaşıkları da öldürürdü. Simbiyotik sözcüğünün anlamını biliyor musun?”

Başımı iki yana salladım.

“Simbiyotik demek, iki veya daha çok organizmanın birbirine bağlı olması demektir. Bazen birbiriyle yakın ilişkide yaşayan iki tür birbirine fayda sağlar ama bu şart değildir. Buradaki kökler ve kurtlar durumuna zorunlu simbiyoz denir. Anlamını biliyor musun?”

Kalle canımı sıkmaya başlamıştı.

“Belli ki bilmiyorum.”

Omuzlarını silktilti. “Konu sen olunca, kim bilir. Sen hep sürprizlerle dolusundur. Zorunlu simbiyoz demek, iki tür birbiri olmaksızın yaşayamaz demektir. Kurtlar olmasa, sarmaşıklar ölür. Sarmaşıklar olmasa, kurtlar ölür.”

Borjigin heyecanlanmış, sabırsızlanmaya başlamıştı.

“En iyi kısmını söylesene,” dedi.

Kalle görüntüyü işaret etti. Parmak uçlarıyla kurda dokununca, rengârenk kıvılcımlardan küçük bir bulut oluştu.

“Birtakım değişiklikler yaparak, kurtlara bizim mısırlarla simbiyotik ilişki kurdurabileceğimi düşünüyorum,” dedi. “Şalgamlarımızla ve tüm diğer mahsullerimizle de. Küf yalnızca bizim için değil, Yetişkinlerin buraya gönderdiği bitkiler için de zehirli. O yüzden yetişen her şey bu kadar hasta görünüyor. Kurtların bizim mahsullerle simbiyotik ilişki kurmasını sağlayabilirsem, kendi yiyeceğimizi yetiştirebiliriz.”

Yukarıda yörüngemize giren bilinmeyen tehdide karşın, ormanda pusu kurmuş tehlikelere karşın, ilk kez gerçekten Omeyocan’da temelli hayatta kalma umudumuz vardı.

“İşe yaraması ne kadar sürer?”

Kalle omuzlarını silktilti. “Bilemiyorum. Yıllar sürebilir. Şimdiye kadar öğrendiklerime dayanarak, yapabileceğimden emim ama kıcıımı yırtmam gerekecek.”

Borjigin kaşlarını çatı.

“Kalle, laflarına dikkat et. Em’in hoşuna gitmiyor, biliyorsun.”

Kalle sırtı. “Alt tarafı birkaç sözcük.”

Öyle olabilirdi ama artık yetmişti. Kalle’ye ancak küçük miktarlar hâlinde tahammül edebiliyordum.

Tablolara doğru yürüdüm, eserlere hayran kalmıştım. Gerçekten çok etkileyiciydi. Halkım sanat üretebiliyordu. Kendi gözlerimle görmesem inanmazdım.

Walezak dua eden birkaç kişiye rehberlik ediyordu. Din meselesine bayılmıyordum ama kızın cübbesi beyazdı, Aramovsky'ninki gibi kırmızı değildi. Olumlu ve barış yanlısı bir mesaj taşıyordu.

Borjigin'e şöyle bir baktım.

Aramovsky'yi hücrelerine bıraktınız, değil mi? Bello'yu da?"

Başını salladı. "Senden izin almadan ikisinin de yerini değiştirmem. Bunu biliyorsun." Odayı gözden geçirdi. "Onlar dışında, bir tek Zubiri ile Okereke yok. Onları kimse bulamadı. Zubiri Goffsphear'ın parçalarını arıyordu, belki yeni bir gizli oda bulmuştur."

Hiç değilse birinin çalışmaya devam etmesine sevinmiştim.

"Aramovsky ile Bello'ya da bu yiyeceklerden yolla," dedim. "Ama ..."

"Bello'ya tabak veya kap kakak vermek yok, biliyorum," dedi Borjigin. "Hallederim."

Bir tabak aldım. Farrar tatlı olarak bana birkaç kurabiye verdi. Yüzünden gülücükler, kahkahalar eksik olmuyordu. Herkes çok eğleniyordu. Evet, uzaylı gemisi yaklaşmıştı. Birkaç gün içinde, savaşa girebilirdik. O yüzden bu mutlu an daha da kıymetliydi.

Uğruna savaştığımız şey buydu.

Sağımda biri kalabalığı vardı. Gelen Zubiri'ydi.

"Bir şey buldum," dedi.

Dâhi çarkımız büyümüşü. Boyu neredeyse benim kadar vardı. Zubiri hâlâ küçüktü ama güzelliği şimdiden Spingate'inkiyle yarışırdı. Koyu kahverengi bir teni, koyu gözleri vardı. Siyah saçları yumuşacık, bukleli bir bulut gibiydi. Zubiri, doğarken üzerimizde olan giysiyi kullanmayı tercih eden birkaç kişiden biriydi: düğmeli beyaz gömlekle ekoseli etek. Rasathanenin depolarında bu giysilerden binlerce bulmuştuk, her bedenden vardı. Zubiri'ninki üstüne tam oturuyordu.

Ama onca güzelliğine karşın dünyanın ona verdiği hasarı gizlemek mümkün değildi. Gömleğinin sol kolu kıvrılmış, tam dirseğinin üzerinde iğnelenerek kapatılmıştı. Kolunu Aramovsky'nin savaşında kaybetmişti. Smith Zubiri'nin dağılmış yüzünü ve kırık dişlerini onarmakta mucizeler yaratmıştı ama kızcağız koluna bir daha asla kavuşamayacaktı.

“Selam, Zubiri,” dedim. Başımı Victor’a doğru eğdim. “Erkek arkadaşınla dans edecek misiniz?”

Zubiri tam başını iki yana sallayacakken Victor’a şöyle bir bakarak durdu. Victor Zubiri'nin varlığını fark etmemiş gibiydi. Kızın bir anlığına gölgelenen gözlerinde yaşlar titreşti, ardından kaldığı yerden başını sallamaya devam etti.

“Dans edecek zaman yok,” dedi. “Çok önemli bir şey buldum. Benimle gelmeniz gerek. Sen, Spingate ve Gaston. Hemen.”

Zubiri endişeliydi. Üstelik biraz da korkmuş gibiydi.

Borjigin’e baktım. Partisini mahvetmek istemiyordum.

Borjigin içini çekti. “İyi, bir otuz dakika eğlenmeni sağladım ya hiç yoktan iyidir. Siz gidin, ben birazdan herkesi işinin başına geri yollarım.”

KURTULUŞ

Parmaklarımın ucunda yükselerek Borjigin'i yanağından öptüm.

“Teşekkür ederim” dedim. “Gerçekten.”

Ardından da Spingate ile Gaston'u toparladım.

Hep birlikte Zubiri'nin peşi sıra Büyük Salondan çıktık.

SEKİZ

Dışarıdan bakınca Rasathanenin boyutları hayal gücünü zorluyordu. Rasathane otuz katlı bir ziggurattı. Her kat- ta yüz basamak vardı. Her basamak dizim yüksekliğindeydi. Binanın yanında durunca, kendimizi tatarcık sineği gibi hisse- diyorduk. Tepesinde durunca, insan tüm dünyayı görebildiğini hissediyordu.

İçeriden bakınca, Rasathane daha da büyük gözüktüyordu. Durmadan kıvrılıp sağa sola dönen koridorlar kimi zaman rast- gele yönlerde ilerliyordu. İnsanları burada birkaç dakika veya birkaç saatliğine değil, birkaç günlüğüne kaybettiğimiz olmuş- tu. Ometeotl bize bazı haritalar sağlayabiliyordu ama –bilmesi gereken diğer pek çok şey gibi– Rasathane hakkındaki belle- ğinin büyük bir kısmı silinmişti. Opkick, kimse temelli olarak ortadan kaybolmasın diye, kimin nereye, ne zaman ve kiminle gideceği konusunda çok katı kurallar koymuştu. Burada kaç

tane koridor bulunduğunu ve koridorların nereye kadar gittiğini hesaplamaya çalışıyordu ama hâlâ kesin bir sonuç elde edememişti. Odaların çoğu kapalı kapılar ardında bekliyordu: Burada hâlâ keşfedecek çok şey vardı.

O yüzden Spingate ile birlikte otuz dakikadır Zubiri'nin peşi sıra taş koridorlarda dolaşmamıza karşın, hâlâ kızın yeni keşfine varamamış olmamız şaşırtıcı sayılmazdı. Gaston kontrol odasına dönmüştü, sürekli uzaylı gemisiyle ilgilenmezse, geminin hazırlıklı olmadığımız bir şey yapabileceğinden endişeleniyordu.

Zubiri yürürken benimle konuşmuyordu. Dört kere konu nedir diye sordum ama Zubiri ne zaman konuşmak için ağzını açsa sözcükler boğazına takılıyordu sanki. Ağlamıyordu ama kırılan kalbiyle savaştığını görmek zor değildi. Üstelik kalbinin benim yüzümden kırıldığını düşünüyordu.

Victor ona ne söylemişti?

Ben de Zubiri'yi izlemeye devam ettim. Yorgunluktan bitmişim, üstelik üstümde hâlâ ormanda on gündür giydiğim giysiler vardı. Kokuyordum. Eve gitmek istiyordum. Ama Zubiri uzun zaman önce saygımızı kazanmıştı. Eğer bunu şimdi görmem gerektiğini düşünüyorsa, şimdi görmem gerekiyor demekti.

Onuncu kattaydık. Bir köşeden dönünce Okereke'nin koridorun ortasında durduğunu gördüm. Onca zamandır burada mı bekliyordu? Hayır, beklemiyordu; nöbet tutuyordu.

Zubiri, Okereke'nin yanına gidip durdu.

"Aç," dedi.

Okereke başını salladı. Taş duvardaki rengi atmış küçük bölgeye bastı. Bir şey tık etti. Yatay bir taş kütlesi havaya kalktı. Arkasındaki boşlukta, beyaz zemin üstünde bir dizi siyah sembol vardı: daire, daire-yıldız, çifte-halka, daire-haç, yarım-daire ve çark. Okereke, takip edemediğim kadar hızlı hareketlerle, belirli bir sırayla sembollere bastı.

Kocaman gizli bir taş kapı hiç ses çıkarmadan açıldı. Acaba insanlar kaç yüz kez bu gizli kapının varlığını fark etmeden tam önünden geçip gitmişti?

Zubiri odaya girdi. Spingate ile birlikte Zubiri'yi izledik. Okereke dışarıda kaldı.

Küçük odanın karşı tarafında yeşil, metal bir raf vardı. Raf- ta, bel hizasında beş geniş aralık vardı. Solumdaki ilk aralık boştu. Diğer dördünde altı kenarlı, pırıltılı altın cisimler vardı. Matilda'nın anılarında bir anda kalem gibi bir cisim şekillendi ama bu cismin iki ucu da yassıydı. Büyüklükleri sıkışırsam iç-lerine girebileceğim kadardı. Raf belli ki özellikle bu cisimleri taşımak için tasarlanmıştı.

Altın yüzeylerde hiç toz yoktu. Odada da toz yoktu. Zubiri birkaç saat önce açmayı başarana kadar, kapı yüzyıllardır kapalı kalmıştı demek ki.

Spingate cisimleri tanıyor gibiydi. O cisimler her ne ise Spingate'i korkutmuşlardı. Ne olduklarını biliyormuş ama ad- larını yüksek sesle söylerse bir kâbusu canlandıracaktı gibi, altın cisimlere bakakalmıştı.

Tanıdığım en zeki iki kişinin korkudan ödü patlamıştı.

“Bu kadarı yeter,” dedim. “Nedir bunlar?”

Bu cisimlerin varlığı Zubiri'nin kalp kırıklığını geçirmişti anlaşılan. En azından büyük ölçüde. Victor, Zubiri'yi üzecek ne söylediyse bu yeni gerçeklik karşısında önemsiz kalıyordu.

“Durmaksızın teleskobun üstünde çalışıyorum,” dedi Zubiri. “Çevresinde dört dönerek, neden bir şey göremediğimizi anlamaya çalışıyorum. Bilgisayar belleği silindiği için nasıl çalıştığını anlamıyoruz, o yüzden kendi başımıza çalıştırmamız gerekiyor.”

Zubiri gergindi, üzgündü; zaten bildiğim bir şey için, aslında onun hatası olmayan bir şey için özür diliyordu.

“Kimsenin sana kızdığı yok,” dedim usulca. “Bunlar ne, onu söyle sen.”

Derin bir nefes alarak devam etti.

“Teleskobun dibinde bir kapak var. Aylardır açmaya çalışıyoruz ama erişim paneli çok karmaşık. Teleskop hassas bir alet, çekiçle kafasına vuramazsın yani, biliyorsun.”

Sabırım tükeniyordu. “Biliyoruz. Devam et.”

Zubiri devam etti. “Bugün Okereke sonunda o kapağı açtı. Üstünde çalıştığı motif sırasını girdi. Motiflerle arası iyi, hem de bir daireden beklenmeyecek kadar.”

Spingate Zubiri'nin kasıtsız hakaretini fark etmemiş gibiydi. Ben fark etmiştim elbette ama bu kez aldırış etmedim, neler olup bittiğini öğrenmek istiyordum.

“Emekleyerek kapağın içine girdim,” dedi Zubiri. “Karşıma bir mercek falan çıkacak sanıyordum çünkü teleskobun en büyük, en uzun kısmında olduğumu biliyordum. Ama içeride mercek yoktu. Teleskobun ucu... açıktı. Bir silah namlusu gibi. Namlunun içi de yuvarlak değil, altı köşeydi.

Altıgen. Namlu...” Başıyla altın cisimleri işaret etti, “... şunlardan azıcık daha genişti.”

Kulaklarıma inanamıyordum.

“Zubiri, sen şu kaleme benzer şeylerin kocaman mermiler olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

Başını salladı. Titriyordu, o kadar korkmuştu ki.

“Kapağın kapısında birtakım sayılar gördüm. Opkick’i buldum. Opkick Yetişkinlerin katalog sistemini anlamaya çalışıyor, kapıları neden öyle numaralandırdıklarını, bazı odaların neden gizli olduğunu falan çözmeye uğraşıyor. Bana söylediğine göre, kapağın içindeki sayılar büyük olasılıkla onuncu kat, kuzeybatı köşesinin koordinatlarıymış. Okereke de, ben de çok heyecanlandık ve aramaya koyulduk. Sizin partiyi o yüzden kaçırdık, onun için kusura bakma.”

“Sorun değil,” dedim. Sanki şimdi parti çok da umurumdaydı.

“Okereke ile birlikte koridorları aradık,” dedi. “Bu gizli paneli bulduk. Okereke kapağı açmak için kullandığı diziyi girdi, işte şimdi de buradayız.”

Mermi olabilecek cisimler... Boyumdan büyük mermiler.

Rafa bir adım yaklaşarak, soldan ikinci aralığı dolduran dev kalemin önünde durdum. Rafta cismin altında duran bir şey gözüme takıldı. Üstüne harfler kazınmış küçük bir tabak vardı. Doğum tabutumun dibini süsleyen, üstünde adımın yazdığı levhayı anımsadım. Ama bu küçük levhada bir harf, bir nokta ve bir ad yoktu: Önce bir ad, sonra bir rakam vardı.

“Goff,” diyerek, parmağımın ucunu kazınmış harflerin sert kenarlarında gezdirdim. “Ve 2 rakamı.”

İlk aralıktaki boş levhaya baktım. Üstünde Goff 1 yazıyordu.

Sağımdaki üç aralıkta Goff 3, Goff 4 ve Goff 5 yazıyordu.

Derken kafama dank etti. Neredeyse her yere götürdüğüm, bizim güç ve liderlik sembolümüz olan silah aklıma geldi.

Spingate'in de kafasına dank etti.

"Goffsphear," dedi. "Tek bir sözcük değil. İki sözcükten oluşuyor. Goff... ve Spear*."

Zubiri başını salladı.

"Teleskop yalnızca görmeye yaramıyor," dedi. "Hedef alıyor. Bana kalırsa, teleskop şu altıgen cisimleri ateşlemek için tasarlanmış bir silah sistemi. Bence Rasathane hakkında baştan beri yanılıyoruz. Burası bir kültür merkezi veya tapınak değil. Bence burası uzay gemilerini yok etmek için tasarlanmış bir yer."

* Spear: İngilizcede mızrak anlamına gelen sözcük. (Ç. N.)

DOKUZ

Evim. En sevdiğim yer.

Uchmal üç milyon insanı barındırabilecek kadar büyüktü. Burada yalnızca 275 kişi, artı 200 kadar Sıçrayan olduğumuzu düşünürsek, iş bir ev seçmeye gelince, fazla bir rekabet yoktu.

Bishop Rasathanede yaşamak istemişti. Rasathane “güvenliymiş”, öyle diyordu. Belki haklıydı ama orada pencere yoktu; ömrümü kapalı alanlarda kilitli kalarak geçirdiğim yetmişti. Ayrıca hiç değilse arada sırada Rasathaneden uzaklaşmam gerekiyordu. Lider olarak rolümü kabul ediyordum ama bu arkası kesilmeyen taleplerin beni yıpratmadığı anlamına gelmiyordu.

Dört katlı, küçük bir zigguratın en üst katını seçmiştim. Geniş Yong Bulvarına bakıyordu. Rasathaneye koşarak dakikalar içinde veya örümcek sırtında saniyeler içinde varabileceğim kadar yakındık.

Evimin dış duvarları gizli menteşeler üstünde kolayca dönerek açılan taş panellerdi. O dört kenarı çoğu zaman, hava soğukken bile açık bırakıyordum. Kapalı kalma hissinden nefret ediyordum. Görmek istiyordum, nefes almam gerekiyordu.

Evi el yapımı Sıçrayan mobilyalarıyla, oymalarla, kilimlerle, duvar halılarıyla ve parlak renkli tablolarla doldurmuştum. Hepsini bir sırt çantası dolusu tahıl barı karşılığında almıştım. Sıçrayanlar bu tatlı ikramlara bir türlü doyamıyordu. Partiyi düşündüm; eve bir dahakine Crystal ve Axel'in tablolarından alacaktım.

Evim Uchmal'ın dairesel surlarının ötesini görebileceğim kadar yüksekteydi. Batıda uzanan Omeyocan'm uçsuz bucaksız orman harabeleri, hem orijinalimin yol açtığı kıyımın hem de bu gezegenin yabani güzelliğinin daimi bir anımsatıcısıydı. Kuzeyde ve güneyde binalarla zigguratlar uzanıyordu. Doğuda muazzam ve kadim rasathane vardı. Rasathane ile tam ortamızda göğe yükselen uzun, siyah bir dikilitaş, Visca Kulesi vardı. Kuleye Sıçrayanlarla savaşırken kaybettiğimiz ilk kişinin adını vermiştik. Kulenin asansörleri vardı ama çalışmıyordu. Bazen insanlar sırf manzarası için yirmi kat yukarı çıkıyordu.

En sevdiğim kanepem batıya bakıyordu. Bishop ile ikimizin evde olduğu nadir zamanlarda, genelde birlikte o kanepede otururduk. Dışarıda yağmur yağsa bile, birbirimize sokulup ısınmadan öylece Omeyocan'ın ihtişamını izlerdik.

Şimdi de öyle yapıyorduk. Kollarını boynuma dolamıştı. Ben de başımı göğsüne yaslamıştım. Kırmızı güneşin sarı ormanın üzerinde batışını seyrediyorduk. On gündür baş başa kalmamıştık. Gücümün son damlasıyla, sonunda, sıcak bir duş

almıştım. İkimiz de birbirimize sarılmaktan fazlasını istiyorduk ama ikimizin de parmağını oynatacak hâli yoktu.

O yüzden kanepedeydik. Üstelik bir şey söyleyeyim mi? Daha mutlu olamazdım. Temiz saçlar, temiz bir cilt ve temiz bir tulumla kendimi bambaşka biri gibi hissediyordum. Şu anda lider değildim, “Yalani” değildim. Bir çocuğun kalp atışlarını dinleyen bir kızdım yalnızca.

“Seni özledim,” dedi Bishop. “Üstelik pestilim çıktı.”

“Ben de. Benim de.”

Ormanın derinliklerinden hayvanların cıvıltıları, ötüşleri ve ulumaları geliyordu. Bu mesafeden sesler birbirine karışarak yumuşacık bir şarkıya dönüşüyordu. Bishop’la geçirdiğim her bir saniyeyi sindire sindire içime çekmeseydim, yaşanan şiddet Bishop’ı benden alır korkusuyla her anımızı belleğime kaydetmeseydim, çoktan uykuya dalmış olurum.

Bishop başını çevirip, saçlarımı öptü.

“Goff Spear hakkındaki haberler harika,” dedi. “Zubiri aleti çalıştırabilecek miymiş?”

“Birkaç güne ihtiyacı varmış. Ama denemeye korkuyor. Goff Spear mermileri nükleer silah. Bir terslik çıkarsa Rasathaneyi yerle bir eder diye korkuyor.”

Yıldızlara baktık. Gaston’un dediğine göre, gökyüzündeki kırpışan ışıklardan biri Basilisk’ti ama hangisiydi, bilmiyordum.

Vücudum sonunda gevşemişse de zihnimi bir türlü gevşetmiyordum. Kafam durmadan dönen yapboz parçalarıyla doluydu: insanların birbirine sinirlenmesi, Muhariplerin saldırıları, Barkah’nın tavırlarındaki değişiklik, yörüngedeki uzaylılar, yıldız gemilerini vuran mermiler... Hepsi bir şekilde birbiriyle

bağlantılıydı. Umarım iş işten geçmeden her şeyi bir araya getirmeyi başarırdım.

“Em, sen ne istiyorsun?”

Sorusu tuhafıma gitti.

“Şu anda, yalnızca bunu,” dedim. “Yalnızca seninle olmak istiyorum.”

“Onu kastetmiyorum. Burada onca iş yapıyoruz. Ömrümüz boyunca böyle sürecek, biliyorum ama sen diğer herkesten çok çalışıyorsun. Hep lider mi olmak istiyorsun?”

“Hayır,” dedim hemen. “Bu işi yapıyorum çünkü birinin yapması gerek. İstikrarlı bir toplum kurmak istiyorum, sonra da biri liderliği devralsın, ben de normal bir insan olayım, istiyorum.”

Bishop güldü. “Bunu becerebileceğini sanmıyorum.”

“Adi.”

Yeniden güldü, saçlarımı okşadı.

“Sen çok... azımlisin,” dedi. “Liderliği bırakınca, tüm o enerjiyi bir yere harcaman gerekecek. O zaman ne yapmak istiyorsun?”

Bu konuda hiç düşünmediğimi fark ettim. Ama yine de partideki o dairelerin sanatla uğraştığını; kendilerine özgü zihinleri, kendilerine özgü bakış açıları olmasa asla varlık kazanamayacak şeyler yarattıklarını görünce...

Kafamda bir şey canlandı.

“Yazar olmak istiyorum galiba.”

“Yani öyküler mi uyduracaksın?”

Gözlerimi kapatıp Bishop’ın kollarına biraz daha sokuldum.

“Olabilir. Belki de gerçekler hakkında yazarım. Halkımızın tarihi gibi. Geçmişimizi bilmemek bizi çok zorladı. Eğer yazarsam, Kevin ve diğer çocuklar neler çektiğimizi öğrenebilir.”

Bir an duraksadı. Onayladığını hissettim.

“Çok güzel,” dedim. “Umarım dediğini yapabilirsin.”

Bishop’ın sesini seviyordum. Sesinde bir pürüzlülük, erkeksi bir boğukluk vardı. Genelde cinsiyet benim için önemsizdi. İşinizi yaptığınız sürece, hangi organı taşıdığınız zerre kadar umurumda olmazdı. Ama ben iş başındayken bu böyleydi. Çalışmadığım az sayıdaki kıymetli dakikalarda, Bishop’ın bir erkekten beklenecek her şeye sahip olmasına bayılıyordum.

Bishop boğazını temizledi, doğru sözcükleri bulmaya çalışırken hep böyle yapardı. Yüreğim hop etti: Daha ağzını açmadan, ne söyleyeceğini anlamıştım, hiç konuşmak istediğim bir konu değildi, hele de bu gece.

“Muharipleri yendin,” dedi. “Onları yendikten sonra, aile kurma meselesini konuşabiliriz demiştin.”

Zaten çok yorgundum, Bishop ise yapıp ne edip bana kendimi daha yorgun hissettiriyordu.

“Onlardan temelli kurtulup kurtulmadığımızı bilmiyoruz.”

“Yine yokuşa sürüyorsun,” dedi. “Benimle bir aile kurmak istemiyorsan, neden açık açık söylemiyorsun, Em?”

Çünkü söylersem, artık benimle birlikte olmak istemeyeceğinden korkuyorum.

“Lütfen, Bishop, yaklaşan bir uzaylı gemisi var. Bu konuyu başka bir zaman konuşabilir miyiz?”

Geri çekildi. Hep böyle yapıyordu. Çocuk istiyordu. Bence çocuk için çok erkendi. Üstelik, açık konuşmak gerekirse, çocuk istediğimden emin bile değildim. Hem de hiç.

“Çarpışmadan pek söz etmedin,” diyerek, konuyu değiştirdi. “Konuşmak ister misin?”

Bileziğimin ışınlıya ikiye ayrılan Sıçrayanı düşündüm.

“O kadar uzun süre ormanda kalmak zordu,” dedim. “Her yanımlı sınırsızdı. Çok da soğuktu.”

Bishop’ın kımıldandığını hissettim.

“Victor seni ısıtmaya çalışmadı mı?”

İşte yine o adı söylerken sesinde bir öfke kırıntısı, bir nefret tınısı vardı.

“Seni ısıtmaya çalışmadı mı, da ne demek? Ormanda hepimizin kışı donmuştu. Victor neden kalkıp da...”

Aniden kendimi aptal gibi hissettim. Oturduğum yerde doğruldum.

“Sen Victor’la aramızda bir şey mi olduğunu sanıyorsun?”

Bishop yanıt vermedi. Vücudundaki gerginliği hissediyordum.

“Aramızda bir şey yok,” dedim. “Victor iyi bir asker. Güvenilir biri. Ama alt tarafı bir oğlan çocuğu.” Sözlerim Bishop’ı biraz yatıştırmışa benziyordu.

“Bunu Victor’a da söylersen, iyi edersin.”

“Sen ne diyorsun? Ona o gözle bakmıyorum dedim ya.”

“Evet ama o sana o gözle bakıyor.”

“Saçmalama.”

“Çocuk senden hoşlanıyor, Em. Senin dışında herkes bunun farkında.”

Victor’un bana söylediklerini düşündüm. Artık Zubiri ile ilgilenmeyişi aklıma geldi. Bishop haklı olabilir miydi? Düşüncesi bile utanmama yetti.

“İyi ama ben onunla ilgilenmiyorum.”

“E, hani Victor’u harika buluyordun?”

“Çocuk iyi dövüştü, tamam mı? Her şeyden bir anlam çıkarımayı kes.”

Bishop Victor’la arasında filizlenen rekabet yüzünden böyle yapıyordu belki. Belki de... Belki de aralarındaki “rekabet” aslında kimin daha iyi bir savaşçı olduğuyla ilgili değil, benimle ilgiliydi.

Başımı Bishop’ın göğsüne yasladım.

“Artık bu konuyu konuşmak istemiyorum,” dedim.

Başımı salladığını hissettim.

“Öyle olsun,” dedi. “Zaten konuşmak istediğim başka bir şey vardı. Bir dahaki çarpışmada, dövüşmeme izin vermelisin. Ben savaşmak için yaratıldım, Em. Sen daha büyük şeyler için yaratılmışsın.”

Benim aslında ne için “yaratıldığımdan” dem vurmadım. Ben bir daireydim. Köle olmak için yaratılmıştım.

Bishop sırf benimle uğraşmak için, zaten yüzlerce kez konuştuğumuz konuları açıyordu. Benim yanımdayken neden biraz gevşeyemiyordu ki?

“Ben yokken herkes seni görebilsin, işleri nasıl idare ettiğini izlesin diye burada kalmanı istedim,” dedim. “Bir halk olarak uzun vadede nasıl hayatta kalacağımızı düşünmek zorundayız. Eğer benim başıma bir şey gelirse, sen...”

“Senin başına bir şey gelmeyecek.”

Kalp atışlarının hızlandığını duydum. Savaşta sakinliğini ve becerikliliğini koruması dikkate değerdi. Ama benimle baş başa kaldığı zamanlar, gardım düşürüp duygularını gösterdiği yegâne anlardı.

“Böyle hissettiğini biliyorum,” dedim. “Ama Omeyocan ölümle dolu bir yer. İndiğimizden beri yirmi bir kişiyi kaybettik.”

Yirmi bir sayısını sindirmesini bekledim. Böylece ölümün istediği zaman, istediği kişiyi alabileceğini, büyük olasılıkla da alacağını hatırlardı.

“Ben ölürsem, sen liderlik etmek zorundasın,” dedim. “Ya da liderlik etmek istemezsen, lidere yardım edersin. Konu sen veya ben değiliz, halkımız söz konusu. Barkah’ın beni savaştırırken, risk alırken görmesi gerek. Benim babasına benzemediğimi, oturduğum yerden yerime başkalarını savaştırmadığımı bilmesi gerek.”

Bölüklerimize savaşta önderlik etme kararımın arkasındaki asıl neden buydu belki de. Barkah’ın binlerce tebaası vardı. Silahlarımıza ve teknolojimize karşın, bizi zayıf görürse, sırf sayıca üstünlüğü sayesinde kökümüzü kazıyabileceğini gayet iyi biliyordum.

Bishop savaşmamaktan nefret ediyordu. Resmen nefret ediyordu. Ama hepimiz gibi, o da yapılması gerekeni yapmalıydı.

Bishop yeniden konuşana kadar, uzunca bir süre ormana baktı.

“Sana bir şey söylemem gerek. Sen yokken, uyumakta çok zorlandım.”

“Vaaay, beni o kadar çok mu özledin?”

“Tahmin edemeyeceğin kadar ama ondan değil. Şey... sana anlatırsam, başka kimseye anlatmayacağına söz verir misin?”

Tavrı dikkatimi çekmişti. Ramses Bishop’ı tek cümleyle tanımlamak gerekirse, o kesinlikle kimsenin ne düşündüğünü umursamayan biridir, derdim.

“Elbette,” dedim. “Bana sır olarak söylediğin her şey sonsuza dek bende kalır.”

Duraksadı. Bekledim. İş eyleme geçmeye gelince, Bishop hiç duraksamadan, hem de şok edici bir hızla harekete geçerci. Ama iş stratejiye veya duygulara gelince, karar vermesi biraz daha uzun sürerdi.

“Sen gittikten sonraki ilk birkaç gece, iyi uyudum,” dedi. “Ama sonra bir şeyler değışti. Kâbuslar görmeye başladım.”

Her gece birlikte değildik ama birlikteyken Bishop ölü gibi uyurdu. Kâbus gördüğünü hiç bilmiyordum.

Spingate de kâbuslar görmüşü.

Bishop’ın sesi incecik bir fısıltıya dönüştü. “Korktum ama başka bir şeyden değil, kendimden korktum çünkü birine zarar veriyordum.”

Tenim ürperdi. Spingate ile Gaston’un bağrıştığını görünce de böyle ürpermişim. Bishop’ı kendimi tanıdığımndan daha iyi tanıyordum. Onu seviyordum, o da bana karşı çok iyiydi ama Bishop’ın ne kadar tehlikeli olabileceğini asla ama asla unutamazdım.

Yeniden doğrularak, yüzüne baktım. “Kime zarar veriyordun?”

Bakışlarını yere eğdi. Benimle göz göze gelmekten kaçınıyordu.

“Victor’a,” dedi. “Onu... öldürüyordum.”

“Ne, kazara falan mı? Ya da antrenmanda düello yaparken mi?”

Bishop bizi her gün dövüşdürüyordu. Çoğunlukla gerçek silahlar kullanıyorduk. Bazen insanlar yaralanıyordu ama tehlikeye atılmak, insanın hayatı söz konusuken etkin bir şekilde savaşabilmesi için gereken bir parçaydı. Düellolar da o antrenmanın büyük bir parçasıydı: Kör mızraklarla veya diğer silahlarla bire bir çarpışmalar yapılıyordu.

Bishop hâlâ yüzüme bakmıyordu.

“Düello değildi,” dedi. “Arkasından yaklaşıyordum. Sezdirmeden yanına yaklaşıp onu öldürüyordum.”

Kısacık bir an, bastırılmaz bir kaçma dürtüsü duydum. Yılan-kurtlar bir yana, Bishop bu gezegendeki en ölümcül yaratıktı. Derken o dürtü geçince, Bishop’tan korktuğum için kendimi aptal gibi hissettim.

“Alt tarafı bir rüyaymış,” dedim.

Başını salladı.

“Ama o kadar gerçek gibiydi ki. Gecenin bir yarısında uyan-dım, onu delik deşik ettikten sonra. Bağırıyordum. Ama korkudan değil, Em... sevinç çığlıkları atıyordum.”

Halkım giderek vahşileşiyordu. Halkım kâbuslar görüyordu. Göğsümde bir dehşet duygusu kök saldı. Kıpır kıpır kıpırdanıp oracıkta kaldı.

Elimi uzatıp yanağını okşadım.

“Alt tarafı bir rüya,” dedim yine.

Ama gerçekten öyle miydi?

Bishop’a sokuldum. Elini başıma koyup, uzun siyah saçlarını okşadığını hissettim. Kendimi o duyguya bıraktım. Bishop ne kadar iri, ne kadar güçlü de olsa, bu ölüm dağıtıcısının dokunuşları içimi eritecek kadar yumuşaktı.

Yemin ederim, o okşadıkça mırlamak istiyordum.

O’Malley’nin yavru kedisi gibi.

O’Malley o kedi yavrusunu boğmak zorunda kalmıştı.

O özel, mükemmel anım buhar olup uçtu.

O’Malley’nin orijinaline, ispatlanması gerekmeyen bir şeyi ispatlamak için, kendi kendisini boğdurtmuşlardı. Bu

gezegende ortak amacımız uğruna hepimiz birbirimize o kadar yakın çalışıyorduk ki bazen bizim türümüzün ne kadar korkunç olabileceğini unutuyordum.

Düzenli nefes alış verişlerinden, Bishop'ın uyuyakaldığını anladım. Kanepede uzanmış, gezegenimin düzenli uğultusunu dinlerken, rahatsız edici düşüncelerden kurtulabilirdim. Burumdan derin derin nefes aldım. Bishop'ın kokusunu duydum. Ormanın kokusunu duydum.

Korkum silinip gitti, uyku beni ele geçirdi.

ON

Yağmur öyle şiddetle vuruyordu ki ormandaki yapraklar acıyla inliyordu. .

Omeyocan'ın ikiz ayları ışıklarını döküyordu.

Yağmur sarı ormanı kırmızıya çevirmişti. Gökten dökülen su değildi, kandı.

“Yaptığına bak, Em.”

O ses.

J. Yong.

Xolotl'un bir koridorunda top gibi iki büklüm kıvrılmıştı, uçsuz bucaksız gri toza karışan kanı kızılımsı bir bulamaca dönmüştü. Gömleğinde, karnını bıçakladığım yerde kırmızı lekeler vardı. Bir o yana bir bu yana dönüyordu ama gözleri gözlerimden ayrılmıyordu.

“Yaptığına bak!”

“Özür dilerim! İstemeden oldu.”

Yalan söylediğimi biliyordum.

Yong haykırdı. Haykırışı ciyaklamaya dönüştü çünkü o Yong değil, bir domuzdu: Bahçede öldürdüğüm domuzdu.

“Yaptığına bak, Em,” dedi domuz.

Kesilmiş boğazından fışkıran oluk oluk kanlar, yeşil çimeni kaplayan kırmızı bir akıntıya dönüşmüştü.

“Ama mecburdum,” dedim. “Acı çekiyordun.”

Domuzun kafası geri yattı, benim açtığım o kesik genişledikçe genişledi, sonunda domuzun kafası koparak karanlık orman zemininde yuvarlandı. Kafa yuvarlana yuvarlana durdu: Artık karşımda bir Yetişkinin, Omeyocan’ın havasında nefes alabilmek için kullandığı metal ve camdan maske takılmış kömür karası kafası vardı.

“Yaptığına bak,” dedi Yaşlı Visca.

Dönüp gitmek istedim. Dönemedim.

“Sen benim arkadaşımı vuracaktın,” dedim. “Barkah’yı öldürecektin. Seni öldürmek zorundaydım, seçim şansım yoktu!”

Kafa bir an kafayken, bir saniye sonra kocaman bir Yetişkine dönüştü. Kömür karası teni çukur çukur, çatlak çatlaktı, üstünden dumanlar tütüyordu çünkü bu yaratık parçalarına ayrılmıştı, şimdiyse parçaları yeniden birleşmişti.

“Her zaman bir seçim şansı vardır,” dedi Yaşlı Bishop. “Yaptığına bak!”

Sözleri gümbür gümbürdü, kentin dört bir yanında yankılanarak eski duvarlardan geri seken bir sarsıntıydı.

Vücudundaki çatlaklar alev alev yanıyordu, bir kez daha paramparça olmuştu ama her parçası canlı bir hayvan gibi hareket

ediyordu, üstünden kollarla bacaklar ve titrek bulanıkış kanatları çıkan o parçalar dört ayak üstünde koşuşturarak yeniden birleşip otomatik bir Sıçrayan yapbozu oluşturdu...

“Sen beni katlettin,” dedi. “Yaptığına bak.”

Karşımdaki Muhariplerle yaptığımız çarpışmada vurduğum Sıçrayandı. Onu öldürürken detaylarını görmediğimi sanıyordum ama yanılmıştım: Bu yarattığı nerede görsem tanırdım.

“Yaptığına bak,” dedi yeniden.

“Mecburdum!” Ağlıyordum. Ben hiç ağlamazdım. Sesim zayıf, yalvaran birinin sesi gibi çıkıyordu. “Çok üzgünüm, mecburdum!”

Sıçrayan iki parmaklı ellerini karnına kaydırarak, karnından çıkan mızrağı kavradı. Karnından fışkıran mavi kanlar ayaklarının dibinde bileğine kadar gelen kırmızı toz bulamacına karışıyordu.

“Bana yaptığına bak, baksana, Em.”

Şimdi karşımda ormanda öldürdüğüm Sıçrayan, Ponalla vardı.

“Öldürdüğün *ilk* Sıçrayan,” dedi Ponalla. “Başkaları da oldu. Bize yaptığına bak.”

Ponalla bir katliam tarlasının orta yerinde duruyordu. Gökten kan yağıyordu. Dört bir yanımda Sıçrayanların ve insanların çarpık çurpuk, perişan cesetleri, haşatı çıkmış örümceklerin paramparça kalıntıları vardı. Dört bir yanımda ateşle duman, etle kemik vardı.

“Senin hatan,” dedi Ponalla. “Daha güçlü olsaydın, her şeyi durdurabilirdin.”

“Aramovsky yaptı, ben yapmadım!”

Ağzımdan çıkan sözler, çatlaklarla dolu, liderliğim kadar değersiz ve etkisiz, küçücük şeylerden ibaretti.

Liderlik. Ponalla’nın karnındaki mızrak... O mızrak benimdi. Bu kâbusa bir son vermek için mızrağımı almam gerekiyordu.

Mızrağın sapını kavradım ama mızrak artık mızrak değildi. Elimde bir bıçak kabzası vardı, mücevherlerle dolu, vıcık vıcık kanla kaplı bir kabza.

Kırmızı kanla.

O bıçak bir başkasının karnına, siyah tulumlar giyen bir çocuğun karnına saplanmıştı.

Hayır.

Hayır, buna dayanamazdım, delirirdim, bir daha asla kendime gelemezdim. *Bir daha asla kendime gelemezdim. Bunu görmek istemiyordum, hatırlamak istemiyordum!*

“Yaptığına bak,” dedi Kevin O’Malley.

Dört bir yanıımızdaki taş duvarlar sarsıldı, altımızdaki taş zemin titredi. Baş kucağımdaydı. Katıksız sevgiyle yüzüme bakması durumu iyice kötüleştiriyordu. Ben onu öldürmüştüm, oysa hâlâ o bedendeydi.

“Bana yaptığına bak, Em.”

Ona onu sevdiğimi, daima seveceğimi söylemek istedim, özür dilemek, onun orada olduğunu bilmediğimi söylemek istedim ama bir anda kendi sözlerimi duyamaz oldum. Her şey gümbür gümbür bir sese dönüştü. Dünya sarsıldı.

Ellerini uzatıp omuzlarımı kavradı.

“Uyan, Em,” dedi O’Malley. “Uyan.”

Kıvrılan parmakları etimi öyle bir sıktı ki canım yandı. Kendi gücünün farkında değildi.

Tıpkı Bishop gibi.

“Uyan.”

O'Malley beni sarstı. Dünyayı gümbürdeten ses arttı, ardından O'Malley yitip giden bir rüya gibi karanlıklara gömüldü.

ON BİR

“Em, uyan!”

Gözlerim açıldı. Bishop tepemde dikilmiş, beni sarsıyordu; parmak uçları, yumuşak etime demir pençeler gibi batmıştı. Bishop elini çekti ama sarsıntı durmadı.

Alçak perdeden, uzun, mekanik bir uğultu yükselip alçalarak, binalar arasında yankılanıyordu. Borjigin’in acil uyarı sireni.

Bir ses daha duyuldu, bir patlama sesi. Ses öyle bir gümbürdüyordu ki geri çekildim, insanın canını yakacak kadar yüksek bir sestir, iç kulağım sanki biri tekmeliyormuş gibi pır pır ediyordu.

“Saldırıya uğradık,” dedi Bishop. Sesi dingin ve tüyler ürpertici bir sakinlikteydi. “Kalk.”

Kanepeden düştüm. Ayaklarımın altındaki zemin sarsılıyordu. Deprem mi oluyordu? Ama Bishop saldırıya uğradığımızı söylemişti...

Sarsıntı dindi. Ayağa kalktım. Evim yıkılıyordu. Tavandan sel gibi tozlar akıyordu. Pürüzsüz duvarlarımda, taşa donup kalmış şimşekler gibi, derin yarıklar oluşmuştu.

Bishop merdivenlere koştu ama peşinden gitmedim. Neler olduğunu görmem gerekiyordu. Doğu balkonumuza koşup dışarı baktım.

Uchmal alev alev yanıyordu.

Göklere yükselen bir düzine ateş, şiştikçe şişen toz ve duman bulutlarını aydınlatıyordu. Ateşte gölgeler dans ediyordu, sanki sokağımıza konmuş bir düzine küçük güneşin ışığı çevredeki binalara vuruyordu. Birkaç blok ötedeki on katlı bir ziggurat dev bir çizmenin altında ezilmişçesine un ufak oldu, tepesi göçtü, yalnızca kırık, kahverengi bir diş gibi, ince, uzun bir kenarı kalakaldı. Zigguratı kaplayan sarmaşıklar alev almıştı, yapraklar cayır cayır yanıyordu, uzun kökler ısının etkisiyle kıvrılıp bükülüyordu, bu taze harabe kıvrım kıvrım ateş yılanlarından bir örtüyle kaplanmış gibiydi âdetâ.

Saldırıya mı uğramıştık? Sıçrayanların bunları yapabilecek silahları yoktu. Yoksa var mıydı?

Yukarıda, alev alev ışıklar... Uzun kuyruklu yıldızlar gece göğünü kavruyor, kentime kurşun gibi yağıyordu.

Tam olarak ne gördüğümden emin değildim ama bu yıkımın kaynağı bir anda belli oldu: Uzaylı gemisi bizi bombalıyordu.

O kuyruklu yıldızlardan biri doğruca üstüme hücum etti, diğerlerinden daha yüksek bir çığlık beni olduğum yere mıhladı. Ateş topu sokağın karşısındaki bir ziggurata çarpınca öyle bir patlama oldu ki gözlerim kapandı, kollarım yüzümün önüne

savruldu, ardından öfkeli bir devin haşlak nefesiyle geriye doğru uçtum. Bir masaya çarpınca masayı da devirerek yere serildim.

Sol omzumda dağlayıcı bir acı vardı. Sağ elimle acıyan yeri tutarken, dengemi kaybetmiş bir hâlde, sendeleyerek ayağa kalktım. Alevler parlıyordu: Masa cayır cayır yanıyordu. Tavandan kopan parçalar yere düşüyordu. Tablolarım ve duvar halılarım yangında eğilip bükülüyordu. Yer öyle şiddetle sarsılıyordu ki ayakta zor duruyordum.

Yatak odasına fırlayıp, botlarımı ayağıma geçirdim.

Koşarak içeri giren Bishop, ısı ve alevlerden korunmak için kolunu yüzüne doğru tutup, eğilerek ufalanana taş tavanın altından geçti.

“Em, gelsene!”

Yanan evimizden çıkmak için Bishop’ı izledim. Taş merdivenlerden indik: bir kat, bir kat daha, sonra bir kat daha.

Sonunda sokağa çıktık. Kentim yanıyordu. Un ufak olmuş binaların kabuklarından ve oyuklarından çıkan alevler göklere yükseliyordu. Çığlıklar duydum, hem insanların hem de Sıçrayanların çığlıkları gecede yankılanıyordu. Uyarı sireni inim inim inliyordu. Tepemizden yağın ateşten diller çekiç gibi yere iniyordu.

Bishop doğu yönünü gösterdi.

“Rasathaneye saldırmıyorlar.”

Rasathaneye baktım, doğru söylüyordu. Devasa bina göğe yükselerek, yıldızların önünü kapatıyordu ama üstünde alevden eser yoktu. Elbette böyle kalmayacaktı. Saldırganlar dört bir yanıma ateş yağdırıyordu, gezegendeki en büyük binayı ıskalayacak hâlleri yoktu.

“Ormana kaçmamız gerek,” dedim. “Kent yıkılıyor!”

“Acil durum planına sadık kal.” Bishop’ın sesi sakindi, çınliyordu. “Rasathane darbelere dayanacak kadar büyük.”

Benim planım bizi bir Sıçrayan saldırısından korumaktı, uzaydan gelen bir ateş yağmurundan değil. Halkımın çoğu rasathanede yaşıyordu, yani zaten orada olacaktı. Rasathanede oturmayanlar da ilk siren sesini duyar duymaz oraya gitmek üzere eğitilmişti.

Ama kuyruklu yıldızlar alev alev yağarken, binalar çökerken, Rasathanenin parçalandığını, o taştan dağın altında mahsur kaldığımı düşündüm. Nefesim kesildi. Karanlıkta ölmeyecektim, ölmeyecektim. Gitmemiz gereken yer ormandı, açık alanlardı.

İki kişinin yıkılan bir binadan koşa koşa çıktığını gördüm. Genç daire-yıldızlar. Çocuğun adı Kai Brown’dı, kızın ise Ines Darzi. Brown siyah tulumlar giymişti, D’souza’nın şeytanlarından biri olan Darzi ise hâlâ partide taktığı süslü şalları takıyordu. Baygın bir hâlde molozların üstünde yatan bir kızın yanı başında durup diz çöktüler.

Kız yaralanmıştı. Daha çok yaralı çıkacaktı. Rasathanenin hastanesinde Kenzie yaralılara yardım edebilirdi. Ayrıca ormana kaçarsak, merkezî bir toplanma noktamız olmayacaktı. Halkım örgütsüz bir şekilde dört bir yana dağılacak, savunmasız kalacaktı.

Plana sadık kalacaktık.

Çocukları işaret ettim. “Yardım edelim.”

Bishop benden çok daha hızlıydı. Ben daha yolun yarısından dayken, o yaralı kızın yanına vardı, kızı kaldırıp omzuna attı.

Darzi'nin yüzü çok fena yanımtı ama gözleri herraktı, korkmuyordu. Sağ kolunda gümüş bir bilezik vardı, bileziğin uzun ucu yere dönüktü. Beyaz beyaz parlayan kristali ölümcül enerjisini serbest bırakmaya hazırda. Brown, elinde Sıçrayan yapımı bir nacakla, Darzi'nin yanında duruyordu.

“Yanımdan ayrılmayın,” dedim, birlikte koşa koşa geniş Yong Bulvarı'ndan geçip göğe yükselen Rasathaneye ilerledik.

Sürünerek molozların arasından çıkan veya düşe kalka binalardan fırlayan başkaları da çılgın koşumuza katıldı. Bir an beş kişiyken, bir saniye sonra yedi, bir saniye sonra on kişi olduk. Hâlâ alevden kılıçlar gibi yağın kuyruklu yıldızlar kentimizi cezalandırıyordu.

Diğerlerinden çok daha baskın bir uğultu, şu gümbür gümbür çığlık bir kuyruklu yıldızın üstümüze yağmakta olduğunu söylüyordu.

“Yere yatın,” diye bağırdı Bishop, kendimizi yassı taşların üstüne attık; sokağa vuran ateş topunun düştüğü yer ile aramızda yüz adım yoktu. Rüzgârın yaydığı alevler sırtlarımızı yalıyordu. Bir şey çeneme çarptı. Dört bir yandan üstüme molozlar yağdı.

Dünya sessizleşti.

Bir an hiçbir şey duymadım. Ardından tiz bir çınlama duyuldu. Sesler yavaş yavaş geri geldi: uzun alevlerin alçalıp yükselen uğultusu, yıkılan taşların çatır çutur sesleri, halkımın öksürükleri, haykırışları.

Rasathaneye yaklaşmıştık ama yeterince yakın değildik.

Bir ateş sütunu gece göğüne yükseliyordu. Visca Kulesi alev alevdi. Yeryüzüne düşen bir kuyruklu yıldız kulenin bir parçasını kopardı. Kule sarsıldı, ardından orta yerinde bir şey kırıldı: Üst

yarısı turunculu kırmızılı alevlerden uzun bir yay çizerek yan yattı ve ardında duman, kül ve sıcak taşlardan bir bulut bırakarak, enlemesine Yong Bulvarına düşüp yolumuzu kapattı.

“Millet, kalkın!” diye bağırdı Bishop. “Yaralıları kaldırın, etrafından dolanacağız!”

Halkıma bağırarak önderlik eden ben olmalıydım ama benim ciğerlerimde hava kalmamıştı. Bishop bizi güvenli bir yere götürürdü.

Sağımda bir kız gördüm, ayağa kalkmaya çalışıyordu. Süslü püslü çaputları tütüyor, ateş parçalarıyla birlikte raks ediyordu. Kız Darzi’ydi. Darzi’nin üstüne atlayarak alevleri boğdum, sonra da onu tutup çektim.

“Ayağa kalk!”

Bir kez tökezledi ama ben onu tutup sabit durmasını sağlayınca kendi başına ayakta durabildi. Yüzünden kanlar akıyordu. Sol kolu sarkıyordu. Öksürdü, ardından başka birinin yardımına gitti.

Bir yığın kırık tuğlanın önünde yüzükoyun yatan bir çocuk gördüm. Ortalığa saçılmış molozların üstünde kaya kaya, koşarak yanına gittim. Yanına varana kadar iki kez yere düştüm. Çocuğun kafasının arkasında beyaz bir bandananın düğümü görünüyordu: Çocuk Halim Horn’du.

Diz çöktüm ve Halim’i tutup çevirdim, ona ayağa kalkmasını koymasını söyleyecektim...

Ama o artık ne ayağa kalkabilirdi ne de koşabilirdi.

Alt çenesi gitmişti, çenesinin yerinde parça pinçik kırmızı et ve kırık kemiklerden bir boşluk vardı. Boğazı da yerinde değildi. Boyun kemiklerini görebiliyordum. Başı... gövdesine zar zor tutunuyordu.

Cansız gözleri bir noktaya dikilmişti.

Gözleri tıpkı rasathanedeki gibi kahverengi ve iriydi, üstelik hâlâ ıslaktı ama artık cansız, kof ve boş bakıyordu.

Beyaz bandanasına kırmızı bir leke yayıldı.

Bir el tulumumu çekiştirdi. Darzi, çığlık çığlığa kaçmamı söylüyor, birkaç dakika önce benim ona bağırdığım gibi, bana bağıırıyordu.

Uzaktan yeryüzüne bir darbenin daha indiğini duydum, bir sıcak dalgasının belli belirsiz okşayışını hissettim.

Halim ölmüştü. Savaşmak istemeyen, bir bilim insanı olmak isteyen o çocuk artık bir et yığınının ibaretti. Hayalleri sonsuza dek gerçekleşmeden kalacaktı.

Bunu kim yaptıysa bulacağım... Bulacağım, sonra da öldüreceğim.

Ayağa kalktım. Dört bir yanıma yanıyordu. Dünyamız ateşler içindeydi. Zigguratlardan yükselen alevler sokaklarda raks ediyor, esen rüzgârla kamçı gibi şaklayıp, fır dönüyordu. Kaçmamız gerekiyordu ama nereye gidecektik?

Bishop koşarak yanıma geldi. Kız hâlâ sağ omzundaydı, şimdi sol omzunda da bir oğlan vardı. O iki güçsüz beden oyuncağı gibi görünüyordu.

“Em, yangının arasından güvenli bir yol bulmama yardım et.”

Yine o yılmaz sakinlik. Bishop demir gibiydi, soğuktu, sertti. Onun istikrarı korkumu ve öfkemi yatıştırdı.

Yangın yaklaşıyordu. Bizi yakıp kavuran sıcaklık her saniye daha da artıyordu. Açık bir yol göremiyordum. Ciğerlerimi dağılayan duman, gözlerimi yakıyordu. Burada canlı canlı yacacaktık.

Sokağı kapatan, alevler içindeki parçalanmış kulenin öbür ucundan yeni bir ses geldi. Titreşen ısının arasından bir şeyin yaklaştığını gördüm.

Büyük bir şeyin.

O yeni sesi tanıdım: Motor sesiydi.

Visca Kulesinin kalıntıları şişip kabardı, ilerleyen metal bir duvar yangını delip geçerken havaya kırık tuğlalar ve alevli taşlar saçıldı.

Tuhaf ön cephesinden alevler saçan Koca Domuz, molozların üstünden gümbür gümbür geçti. Aniden yavaşladı, koca siyah tekerlekleri acı çığlıklar atarak kırık taşların üstünde kaydı, ardından sarsılarak durdu.

Sürücü kapısı açıldı.

“Haydi, binin!” diye bağırdı Victor. “Haydi, haydi, haydi!”

Herkes kamyonu hücum etti. Darzi’yi kamyonu doğru ittim, ardından ayağa yavaş yavaş kalkan Brown’ı yakaladım. Bacağı kırılmıştı. Onu, Bawden’in bana öğrettiği şekilde, itfaiyeci gibi kaldırıp omzuma aldım.

Bishop yanıma gelerek hızlanmamı sağladı. İki omzundaki yüke karşı adımları güçlü ve kararlıydı.

Tepemize binen sıcaklık, bedenlerimizdeki canı emmeye çalışıyordu.

Derken Victor geldi ve Brown’ı omuzlarımdan aldı. Deliler gibi öksürerek düşe kalka kamyonun arkasına yöneldim, artık etrafımda neler olup bittiğinden emin değildim. Biri beni kaldırdı. Birtakım eller beni yukarı çekti. Yanan gözlerimdeki yaşları sildim. Kamyonun koca kasasındaydım, içerisi toprak ve insan doluydu. Darzi, Brown, Bishop, mahallemdeki insanlar; Victor buraya gelirken başkalarını da kurtarmıştı demek ki.

Zubiri de oradaydı, beyaz gömleği toprak ve duman leke-leriyle kirlenmişti. Omzunda kalın, deri bir çanta vardı; o çantadan temiz, beyaz sargılar çıkardı. Smith'e özgü hassas doku- nuşlarla değil de çaresizlikten doğan bir acelecilikle, yaraları sardı. Fena öksürüyordu, bir yaralıdan diğerine geçerken ağzını kapatma zahmetine bile girmiyordu.

Kamyon sarsıldı. Kamyonu kullanan Victor keskin dönüşler yaparken biz kenarlara, birbirimize, tutunacak ne bulursak ona tutunmaya çalışıyorduk.

Kasa duvarının tepesini kavrayıp, dışarı bir göz atmak için kendimi yukarı çektim. Her yer yanıyordu. Ama yangınlar yayılmıyordu, bir kısmı da şimdiden sönmeye başlamıştı. Sarma- şıklar yağmurlar yüzünden ıslaktı. Eğer kuru olsalardı Uchmal bir alev denizine dönüşecekti.

Kamyon yolda bir şeye çarpıp, paldır küldür sarsılınca, elim kaydı. Yeniden toprağın içine düştüm. Sarsıntılı yolculuk yü- zünden, çevremdeki herkes dengesini korumaya çalışıyordu.

Zubiri toprağın içinde sürünerek yanıma geldi.

"Em, yaralanmışsın," dedi. Çantasından beyaz bir sargı çı- karıp, çeneme bastırdı. "Sıkı sıkı tut, üstüne baskı uygula."

Şaşkın bir hâlde, kızın söylediklerini yapmak için elimi uzattım, ardından o elimde zaten bir şey tuttuğumu fark ettim. Yumuşak bir şey. Rüyadaymışım gibi, elimde ne tuttuğuma baktım.

Kanlı, beyaz bir kumaş şeridi.

Halim'in üstüne boş küme sembolü işlenmiş bandanası.

Kamyonun yavaş ama keskin bir dönüş yaptığını hissettim, tekerleklerin acı çığlığı bir kez daha duyuldu. Durduk. Sıcaklık

gitmişti. Serin gece beni okşayarak, kavrulmuş tenimi yatıştırdı. Rasathane tepemizde yükseliyordu. İçeri girebilirsek, belki yeniden gün doğumunu görene kadar yaşardık.

Birileri bana seslendi. Eller nazıkçe beni ayağa kaldırdıktan sonra, yere indirdi. Biri koluma girerek, yürümeme yardım etti.

Burada yangın yoktu.

Rasathanenin sarmaşıkları, arkamızda bıraktığımız alevlerin gölgeleriyle dans ediyordu.

ON İKİ

Daire-haçlar saldırı durana kadar yaralarımızı sardı. Saldırının yeniden başlayıp başlamayacağını bilmiyorduk, o yüzden imkânı olanlarımız Rasathaneden çıkıp gece vakti sokaklara daldı.

Genelde insanlara ben liderlik ederdim. Bazen şiddetli olaylarda liderliği Bishop devralırdı. Şimdi ise herkese ne yapacağını söyleyen ikimiz de değildik: Borjigin'di.

Elinde mesaj panosu, örümceğin tepesindeydi. Kenzie yaralılarla ilgilenirken, Borjigin kayıp kişilerin bir listesini çıkarmış, yaşadıkları yerleri yazmıştı. İnsanlara kazmak, çalışanlara su getirmek, kayıp kişileri adıyla çağırmak, molozları kaldırmak için örümcekleri ve kamyonları kullanmak gibi görevler veriyordu.

Alevlerin çoğu çoktan sönmüştü. Kent taş ve tuğladan

yapılmıştı. Ahşap ve kumaş namına ne varsa -mobilyalar, kapı çerçeveleri gibi şeyler- çoktan yanıp kül olmuştu.

Her yerde duman kokusu vardı. Yanmış taş kokusu. Bir de çok iyi tanıdığım, bir daha asla duymak zorunda kalmayacağını umduğum bir koku: yanmış et kokusu.

Uchmal’da yaşayan Sıçrayanlardan birkaçı bizimle birlikteydi. Diğerleri deliler gibi yakınlardaki bir bölgeyi kazıyordu çünkü çoğunun yaşadığı yer orasıydı. Benim mahallem ne kadar kötü bir hâldeyse, söylediklerine göre, onlarınki bin beterd.

Maria hiçbir yerde yoktu. Eğer öldüyse...

Borjigin beni Farrar ve Milton Cathcart adlı genç bir çarkla aynı ekibe koydu. Farrar çökmüş bir girişin taşlarını kırmak için elindeki kazmayı savuruyordu. Milton ile ikimiz ise elimizde küreklerle Farrar’ın oluşturduğu taş yığınına, onun oluşturduğu hızla boşaltıyorduk. Milton sıkı çalışıyordu ama durmadan gevezelik ederek, kuyruklu yıldız füzelerinin büyük ihtimalle atmosfere fırlatılınca “aşırı ısınan” iri kayalar olduğunu söylüyordu. “Potansiyel enerji” ve “giga-mücevherler” gibi sözcükler kullanıyordu. O şeylerin anlamını bilmiyordum. Küreğimi kullanmaya devam ettim.

Boğuk bir alarm sesi duydum, insanlar yeniden saldırıya uğruyoruz diye bağıştılar. Bir Sıçrayan savaş borazanı kentte yankılandı ama o borazan bizim acil durum sistemimizin borazanı değildi.

Bishop emirler yağdırarak, saflar oluşturmamızı, atış pozisyonu almamızı söylüyordu. İnsanlar siper almaya koştu. Takır tukur tüfek horozlarının çekildiğini, namluların ağır taşlara yaslandığını, “Sıçrayan hainler” ve “Tanrının cezası orman sıçanları” mırıltılarını duydum.

Muharipler mi saldırıyordu? En zayıf anımızdaydık, bize saldırmak için en uygun zaman olabilirdi ama kapılardan nasıl geçebilmişlerdi ki?

Yong Bulvarının bulunduğu geniş, düz alanın ilerisinde, Rasathaneye doğru, tüten dumanların arasında bir hareket gördüm. Sıçrayanlar, yüzlerce Sıçrayan, sık saflar hâlinde uygun adım yürüyordu. Tahta tekerlerin üstünde giden yassı el arabaları. Bazı arabaların tepesinde ahşap çerçeveler. Önce o çerçeveleri Sıçrayanların Hilal Biçimli Açıklık Çarpışmasında bizim örümceklere taş fırlatmak için kullandığı mancınıklar sandım ama aynı değillerdi.

Kocaman bir şey hızla sütunun arkasından öne çıktı. İki şey. Tam seçemiyordum. Hurukan mıydı onlar? Evet, hurukandı. Sürücüler de vardı. Sürücülerden biri rüzgârda hafifçe dalgalanan bir bayrak taşıyordu.

Ama Muhariplerin hurukanları yoktu ki. En azından gördüğümüz kadarıyla.

Dört bir yanımdaki halkım bu beklenmedik savaşa hazırlanmaya çalışıyordu. Bilezikleri ve tüfekleri olanlar nişan aldı. Ateşli silahı olmayanlar çömelip baltalarını, bıçaklarını, nacaklarını, mızraklarını ve diğer silahlarını kavrayarak, emir üzerine saldırmaya hazırlandı.

Mızraklar... Mızrağım yanımda değildi. Evde kalmıştı. Liderlik sembolümüz yanımda değildi.

Kısa bir rüzgâr kasırgası bir anlığına dumanı temizledi, işte o anda hurukanları ve sürücülerini gördüm: Fenrir'in üstünde Maria, diğer aygırın üstünde ise Lahfah vardı. Lahfah'ın arkasından gelerek, bayrağı taşıyan ise... Barkah idi.

Küreğimi yere düşürdüm. Ayaklarımın altında taşları ve cürufları ezdiğimi hissederek sokağa adımımı attım.

Bishop bağırarak siper almamı söyledi. Avucumu açıp elimi ona doğru uzatarak sessizce bana karışmamasını söyledim.

Kapıları Maria açmış, Malbinti askerlerini o içeri almıştı herhâlde.

Barkah bir kolunu Lahfah'ın beline dolamıştı. Üstünde gümüş dantelli, uzun, mavi bir ceket vardı: Bu enkazın ortasında böylesi bir şıklık yersizdi.

Bayrağı beyazdı.

İlk karşılaşmamızda benim elimde tuttuğum bayrak gibi.

“Bishop,” dedim. “Söyle, kimse ateş etmesin.”

Bishop bağırarak emretti. Halkım, silahları yere bakacak şekilde, yavaşça siperlerinden çıktı.

Barkah, Lahfah'ın hurukanından aşağı indi. Sıçrayarak yanıma gelip birkaç adım ötemde durdu. Arkasındaki sokağı en az iki yüz Sıçrayan askeri dolduruyordu. Bayrak direğinin ucunu kırma taşı sokağa dayadı. Beyaz kumaş hafifçe titreşiyordu.

Barkah duman yüzünden öksürdü. Onun hâlini, tavrını bildirdim. Öfkesini tutmaya çalışıyordu ama aynı zamanda içini dolduran bir keder, bir empati duygusu da vardı.

“Hem... Biz yardım?”

Evet anlamında başımı salladım. Belki bu yabancıyı hiçbir zaman tam olarak anlayamayacaktım ama şu anda bize tam da ihtiyaç duyduğumuz şeyi sunuyordu. Sağ elimi Barkah'nın incecik sol omzuna koydum.

“Teşekkür ederim,” dedim. Ardından, çevreme bakınıp Borjigin'i aradım. Örumceğinin üstündeydi. Ona seslendim.

“Barkah ve halkı bize yardıma gelmiş, onlara ne yapacaklarını söyle.”

ON ÜÇ

lülerimizi gömmüyorduk.
Yakıyorduk.

Rasathanedeki O'Malley, Coyotl ve diğerlerinin öldüğü savaştan ve onları küle çeviren yangından sonra, vedalaşma yöntemi olarak ölüleri yakmayı seçmiştik.

Evimin bulunduğu yere uzak sayılmayacak bir bomba kraterinin çevresinde toplandık. Okereke kraterin dibine özenle odunlar ve çırallar sermişti. Hayatlarını kaybeden dokuz arkadaşımız odunların üstünde yan yana, omuz omuza yatıyordu.

Keşke mızrağım yanımda olsaydı.

İnsanlar da, Sıçrayanlar da kraterin kenarında sıralanmıştı. Barkah resmî kraliyet kıyafetini giyerek gelmişti. Lahfah, Barkah'nın yanında; leş gibiydi, üstü başı kül ve is kaplıydı.

Saldırıda ölen Sıçrayanlar ormana gömülmek üzere kentten çıkarılmıştı. Barkah'nın halkının gelenekleri başkaydı, bizimkiler başka.

Walezak kısa, güzel bir konuşma yaptı. Hemşehrilerimize hizmet ederken ölmenin görkemiyle ilgili bir şeyler söyledi. İçimden bir ses, benzer konuşmaların binlerce yıldır yapıldığını, hatta belki de insanlık tarihi kadar eskilere dayandığını söylüyordu. Yaşayanlar her şeyi kahramanlık gibi, büyülu gibi gösterebilirdi çünkü ölüler karşı çıkamazdı. Her neyse, aslında konuşmayı dinlemiyordum. Ben de bir cümle söyleyecektim, o yüzden yalnızca sıramın geldiğini gösteren işareti kaçırmayacak kadar dikkatimi veriyordum.

Walezak ufacık tefecik bir kızdı ama gür ve kararlı bir sesle konuşuyordu. Orada beyaz cübbesiyle durmuş, elindeki yanan meşaleyi havaya kaldırmıştı.

“Sizi uğurluyoruz,” dedi. “Ve yaşamlarımızın bir parçası olduğunuz için teşekkür ediyoruz.”

Tüm başlar bana döndü. İşaret buydu, az kalsın kaçıracaktım.

“Tanrılar onları eve kabul etsin.”

Halkım sözlerimi tekrarladı: “Tanrılar onları eve kabul etsin.”

Walezak meşaleyi kratere fırlattı.

Borjigin bir süredir adına *hızlandırıcı* dediği şeylerle deneyler yapıyordu, “gerçekten hızlı yanan şeyler” anlamında kullanılan fazla zarif bir sözcüktü bu. Meşale düşer düşmez alevler anında *parlayınca* hepimiz bir adım geriledik.

“Pardon,” diye bağırdı Borjigin.

Çevreme bakındım ama alev patlamasından kimse yaralanmamıştı.

Çukurda Doğum Günü Çocuklarının cesetleri yanıyordu. Cesetler küle dönünce, daireler çukuru dolduracaktı. Buraya bir anıt dikecektik, tıpkı O'Malley'nin ve onunla birlikte ölen diğerlerinin dinlenme yerine erimiş X'i diktiğimiz gibi.

Burada işim bitmişti.

Bazıları örümceklerle veya diğer araçlarla Rasathaneye dönüyordu.

Ben sanırım yürüyecektim.

Bir süreliğine yalnız kalsam daha iyiydi.

ON DÖRT

Dünyamız tam bir kaosa dönmüştü. Bir şeyleri kaçırdığım, bu yapboz parçalarını birleştiren bir şeyi atladığım duygusundan kurtulamıyordum. Konuştuğum kimsenin bir yanıtı yoktu.

Ama henüz konuşmadığım biri vardı. Onunla uzunca bir süredir konuşmamıştım.

Hapishanemizdeki on iki hücre karşılıklı iki sıra hâlinde altışar altışar dizilmişti. Taş duvarlar, demir çubuklar vardı. Pencere yoktu. Hücreleri çeşitli suçları cezalandırmak için kullanıyorduk. Çoğu kişi burada yalnızca birkaç gün, bazen de birkaç hafta geçiriyordu. İki daimi konukumuz hariç: Korrynn ile eski suç ortağı Aramovsky.

Aramovsky'nin hücresine varmak için Korrynn'in hücresinin önünden geçmek zorundaydım. Korrynn uyuyordu ya da en azından uyuyormuş gibi yapıyordu. Zaten buraya onunla

konuşmaya gelmemiştim. Aramovsky'nin hücresi onunkiyle aynı sıradaydı. Birbirlerini göremezlerdi ama Korrynn konuşmayı tercih ederse, ki nadiren ederdi, konuşabilecek kadar yakındılar.

Aramovsky'nin hücresinde durdum.

“Merhaba, Aramovsky.”

Koluyla gözlerini örtmüş, yatağında yatıyordu. Sesimi duyunca, hemen doğrulup oturdu.

“Em. Walezak bana saldırıdan söz etti. Kaybımız var mı?”

Walezak, yiyecek getirme amacı dışında, Aramovsky'yi ziyaret eden tek kişiydi. Bir çifte halka, diğere maneve teselli veriyordu.

Aramovsky hücreye konduğundan beri çok değışmişti. Savaş başlatan o fitneci tutumundaki hatayı gördüğünü iddia ediyordu. Yaptıklarını telafi etmek istediğini söylüyordu. Söylediklerinde samimi görünüyordu ama o adama asla güvenemezdim.

Aramovsky yüzünden O'Malley ölmüştü.

Evet, Kevin'ın karnına bıçak saplayan bendim ama Aramovsky bize ihanet etmeseydi, o olay hiç yaşanmayacaktı. Aramovsky Matilda ile bir anlaşma yapmıştı: İktidar karşılığında, bizi satmıştı.

“Dokuz,” dedim.

Dokuz kişi ölmüştü. Artık 266 kişi kalmıştık. Ölümle beni sarsıyordu. Lider bendim, bu can kaybı benim hatamdı.

“Yani, dokuz insan,” dedim. “Çünkü saldırıda ölen on beş Sıçrayan seni zerre kadar üzmez, eminim.”

Sözlerim canını acıtmış gibi, yüzünü ekşitti. Aramovsky her zaman çok iyi bir oyuncu olmuştu.

“Ölümlerinden keyif almıyorum,” dedi. “Sıçrayanlar bizim dostumuz.”

Barkah’nın çabalarının insanların canını kurtardığını söyleme zahmetine girmedim. Barkah’nın askerleri moloza girişmiş, bizim kendi başımıza başaramayacağımız bir hızla ortalığı temizlemişti. O arabalar vinçti, Borjigin vinçleri hasar gören duvarları bir süre sabit tutmak için kullanarak, enkazın altında kalan iki insanımızı kurtarmıştı. Tek başımıza olsak enkaz altındakilere zamanında ulaşamazdık. Bir de şöyle bir gerçek vardı ki saldırıdan ötürü bitmiş bir hâldeydik; Barkah istese kolayca kökümüzü kazıyabilir, bizden temelli kurtulabilirdi. Oysa o ihtiyaç duyduğumuz anda bize yardım etmişti.

Aramovsky ayağa kalkıp bana doğru yürüdü. Hücresinin dikey çubuklarını kavrayarak, yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Gömlek giymiyordu. İlk uyandığımız zamanki kadar uzundu, hatta belki daha da uzamıştı ama o sıskalık günleri çok geride kalmıştı. Hücresinde yapacak pek bir şey yoktu, o yüzden durmadan egzersiz yapmıştı: Şnavlar, mekikler çekmiş, esneme hareketleri falan yapmıştı. Kara derisinin altında kasları seçiliyordu.

“Em, artık sorma demiştin, biliyorum ama sormak zorundayım. Buradan ne zaman çıkabilirim?”

Aramovsky iki nedenden ötürü o hücredeydi. Birinci neden, yaptıklarıydı. İkincisi ise Sıçrayan “dostları” onu ele geçirirse, parça pinçik ederlerdi.

“Şimdi olmaz,” dedim. “Güvenli değil.”

Biraz çöktü. Aramovsky için nasıl üzülebiliyordum? O’Malley’nin ölmesi onun suçuydu. Coyotl’ın da. Beckett’in

de. Hilal Biçimli Açıklık Çarpışmasında ölen on dört çocuğun da. Ayrıca orada ölen yüzlerce Sıçrayanın da. Aramovsky'nin ellerinde çok kan vardı, evet, ama bir yılı aşkın bir süredir bu taş hücrede kalmak? Orada ben kalsaydım, acaba Aramovsky gibi olumlu ve iyimser mi olurum, yoksa Bello gibi kendimi öldürmeye mi çalışırdım?

“Durumumuzla ilgili düşüncelerini öğrenmek istiyorum,” dedim.

“Elbette,” dedi anında. “Yardım etmek için ne gerekiyorsa, yaparım.”

Aramovsky'ye bombardımanı anlattım, diğer iki geminin buraya gelmekte olduğunu söyledim. Muharipleri ve Barkah'nın tutarsız tavırlarını anlattım. Spingate ile Gaston'un birbirine nasıl davrandığını, Spingate'in gördüğü, Bishop'ın gördüğü ve benim gördüğüm kâbusları anlattım.

Ne oluyor demeye kalmadan, Aramovsky'ye her şeyi anlatmaya başlamıştım. Sözler kendiliğinden ağzımdan dökülüyordu. Walezak'ın ziyaretlerinden o kadarını öğrenmişti belki ama umurumda değildi, her şeyi söze dökmek içimi rahatlatıyordu. Kendi sözlerimi duymak, zihnimde karşı karşıya bulunduğumuz büyük sorunların bir kataloğunu yapmamı sağlıyordu.

Aramovsky ilgiyle dinliyor, arada sırada başını sallayarak, açıklayıcı ufak tefek sorular soruyordu. Her zaman iyi bir dinleyici olmuştu. İktidara gelmesini sağlayan şeylerden biri de buydu.

Ben lafımı bitirince, Aramovsky düşünceli düşünceli gözlerini kırıştırdı.

“Duymak istemediğini biliyorum,” dedi. “Ama bunlar Kan Tanrısının etkisi.”

Kafamı taşlara vurmak istedim. Gerçek yanıtları neden bu batıl inançlı sersemde bulabileceğimi düşünmüştüm ki?

“Biz seni bir yıllığına bu hücreye tıkarken, seyirci kalan Kan Tanrısından mı söz ediyorsun? Anlaşılan o kadar da güçlü değilmiş.”

Aramovsky başını iki yana salladı. “O beni umursamıyor. Artık korumak istemiyor. Kaos yaratıyor, Em. Nefret istiyor. Adaşını istiyor: Kan istiyor.”

Kaos. Oraya gelirken benim aklımda da aynı sözcük vardı.

“Demek sana savaş başlatmanı Kan Tanrısı söylemişti.”

İğneleyici konuşarak onu kızdırmaya çalışıyordum ama ol-
taya gelmedi. Ciddi ve sert bir ifadeyle, gözlerini yüzüme dikti.

“O iş öyle olmuyor. Kan Tanrısı kurnazdır. Seninle konuşmaz, duygularını şekillendirir. Ben ancak sana yenildikten sonra ne yaptığımı, sana duyduğum hasedin nasıl acı bir kıskançlığa dönüştüğünü fark ettim. Ancak bu hücreye girdikten sonra nefretin beni nasıl yavaş yavaş ele geçirdiğini, her hareketimi nasıl yönlendirdiğini anladım. Şimdi onun aldatmacalarına, etkisine karşı sürekli tetikteyim. Beni yönlendirmeye çalışınca, ona nasıl karşı koyacağımı öğrendim. Halkının giderek şiddete daha çok başvurduğunu söylüyorsun, değil mi? O hâlde dikkat et, Em. Kan Tanrısının gerçek olduğunu düşünmüyorsun, biliyorum ama seni temin ederim ki o gerçek. Ben karşısında yenik düştüm. Diğerleri de düşecektir.”

Tanrılara inanmıyordum ama Aramovsky’nin sözleri ruhunun derinliklerine korku salmıştı. Sözcüğü sözcüğüne, söylediği her şeye inanıyordu.

Muhariplerin bir anda nasıl bir araya geldiğini, farklı kabilelerden bireylerin bizi Uchmal'dan sürmek için nasıl birleştğini düşündüm. Onların ırkı bizimkine karşıydı.

Aramovsky'nin savaşından çok mu farklıydı bu?

“Sen Sıçrayanlardan nefret ediyordun,” dedim. “Neden? Neden onları öldürmek istedin?”

Omuzlarını silkti. “Çünkü onlar bizden farklıydı.”

Sözlerinde hiç utanç yoktu. Sıçrayanlar hakkında artık öyle hisler beslemediğini görebiliyordum ama yine de savaş başlatma gerekçesini paylaşıırken, havadan sudan söz ediyormuş gibi davranıyordu: Alt tarafı bir gerçeği dile getiriyordu.

“Sohbet için teşekkür ederim,” dedim.

“İşe yaradı mı?”

“Hayır.”

Ama belki biraz işe yaramıştı. Nedenini bilmiyordum.

“Em, uzaylılar tekrar saldırırsa ben de yardım etmek isterim. Yaptığım korkunç şeyleri telafi edemediğimi bilerek burada ölmek istemiyorum.”

“Yaptıklarını telafi edemezsin.”

Sözlerim Aramovsky'yi fena sarstı.

“En azından denememe izin ver,” dedi. “Lütfen. Her savaşta ölecek önemsiz askerlere ihtiyaç vardır, öyle değil mi? Hak etmeyen biri yerine ben ölsem daha iyi.”

Gözlerindeki acı. Kendinden nefret ediyordu. Daha iyi biri olmak istiyordu.

Hayır. Ona bir kez güvenmiştim. Bana ihanet etmişti. Bir daha asla güvenemezdim.

Aramovsky hapisteydi ve orada kalacaktı.

ON BEŞ

Yaralarım sarılmıştı. Bishop'ınkiler de öyle. Patlamalardan birinde Bishop'ın bacağı yaralanmıştı. Ne acısını belli ediyordu ne de yarasının hızını kesmesine izin veriyordu, bu da hiç şaşırtıcı değildi.

Konseyi topladım. Konsey, en güvendiğim kişilerden oluşuyordu. Bishop vardı elbette çünkü savaştaydık ve Bishop daire-yıldızlar adına konuşuyordu. Spingate ile Gaston vardı çünkü neler olup bittiğini açıklayabilecek tek kişi onlardı. Zubiri vardı çünkü herkesten zekiydi. Borjigin vardı çünkü kentimizi o çekip çeviriyordu, ayrıca dün geceki saldırıda su götürmez bir şekilde liderliğini kanıtlamıştı. Barkah vardı çünkü kendi kabilesini temsil ediyordu. O ve Lahfah birkaç günlüğüne Uchmal'da kalacak, strateji toplantılarımıza katılacaklardı. Sonuçta Barkah'nın kabilesiyle müttefiktik ve biz saldırıya uğramıştık.

Rasathanenin kontrol odasında toplanmıştık. Kuyunun bel hizasındaki kırmızı duvarının çevresinde duruyorduk. Duvarın üzerinde Xolotl'ı ve uzaylı gemilerini temsil eden renkli noktalara dolmuş, parlak bir Omeyocan hologramı vardı.

“Goblin ve Dragon hızlandılar,” dedi Gaston. “Basilisk’in saldırısından sonra, hızları kayda değer bir artış sergiledi. Goblin muhtemelen bir gün içinde burada olur, Dragon ise yarın değil öbür gün gelebilir.”

Haberler kimsenin duymak istemediği cinstendi. Daha aylarca o gemileri düşünmek zorunda kalmayacağımızı sanıyorduk.

Gaston boğazını temizleyip duruşunu dikleştirdi. Gözlerini kafamın üzerinde bir yere dikti.

“Bombardıman benim suçum,” dedi. “Basilisk güvenli bir şekilde mekik bırakacak kadar yakında değildi, hâlâ da değil ama kinetik bombardıman ihtimalini hesaba katmadım. Yeryüzüne taş yollamak, personel yollamaya kıyasla çok daha kolaydır. Buna karşı hazırlıklı olmalıydım ama değildim. Başaramadım.”

Başı geride, göğsü dışarıdaydı. Hâlinde gurur değil, kabul edilmişlik vardı. Suçu üstlenmeye çalışıyordu. Duruşu, bahane üretmeyi reddeden bir adamın duruşuydu.

Sanki o suçlanabilirmiş gibi: Lider bendim, o değil. Başarısızlık tamamen bana aitti.

“Bunu düşünmesi gereken tek kişi sen değildin,” dedim. “Ben sana geminin bizi bombalaması mümkün mü, diye sorsaydım, o zaman bu ihtimali hesaba katar mıydın?”

Bir anda kararsızlığa düştü. Başka kimseye pay biçmeden, tüm sorumluluğu üstlenmeye hazırdı. Xander Gaston iyi bir insandı.

“Bana yanıt ver,” dedim.

Başını salladı. “Katabilirdim, evet.”

“Katacaktın,” dedi Bishop. “Evet, bizi bombalayabileceklerini düşünmeliydin. Em de düşünmeliydi, elbette ki ben de düşünmeliydim. Düşünmedim. Artık bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Suçlu aramak ölenleri geri getirmez.”

Spingate uzanıp Gaston’un elini tuttu.

“O çarpışma bitti,” dedi. “Şimdi sıradakine hazırlanmanın zamanı.”

Gaston’un katı duruşu yumuşadı. Gevşedi, hatta öyle ki neredeyse yere yığılacaktı. Kendini azarlanmaya, cezalandırılmaya hazırlamıştı; bağışlanmaya değil.

Spingate haklıydı: Şimdi sırada ne varsa, ona hazırlanmanın zamanıydı.

“Borjigin,” dedim. “Bize yaralılar hakkında bilgi ver.”

Mesaj panosuna danıştı.

“Hastanede on bir kişi kaldı,” dedi. “Hepsi yarın çıkacak, Delilah Szwarc hariç, o birkaç gün daha kalacak. Smith kızın bacağını kesmek zorunda kaldı.”

Zubiri’nin olmayan koluna bakmadan edemedim. Bazı yaralar Yetişkinlerden bize kalan tıbbi mucizelerin sınırını aşıyordu.

“Kentteki hasar konusunda hâlâ bilgi topluyoruz,” dedi Borjigin. “Görünüşe göre, toplamda altmış altı darbe var. Çoğu mesken bölgesinde. Örümcek Yuvası da bir darbe yedi ama içrideki bakım ve onarım aksamı hâlâ çalışıyor. O konuda şansımız yaver gitti. Gök taşlarından biri ana yiyecek ambarımızı vurdu. Ambar yerle bir oldu. Ama yiyecek tedariki konusunda çok endişelenmeye gerek yok, zaten savaşa veya doğal afetlere

karşı önlem olarak ek ambarlar kurmuştuk. Hâlâ en az bir yıllık yiyeceğimiz var, ben sonra o yiyeceği pay edip kentte bir sürü başka yere dağıtacağım.”

Yapboz parçaları kafamda dönüp duruyordu. Uzaylılar Örümcek Yuvasını ve yiyecek ambarını vurmuştu. Önemli binalardı bunlar.

“Gaston,” dedim. “Örümcek Yuvasında ve yiyecek ambarında neyiz olduğunu bilmeleri mümkün müdür?”

Gaston dudaklarını büzerek düşündü.

“Teknolojilerine bağlı,” dedi. “Biz Örümcek Yuvasının uçamayacağını biliyoruz ama onlar bunu bilmiyor olabilir. Örümcek Yuvasını yörünge kapasiteli bir gemi sanmaları işten bile değil. Onlara saldırmak için kullanabileceğimiz, potansiyel bir uzay aracını ortadan kaldırmak için, orayı hedef almış olabilirler.”

“Ama Ximbal’i hedef almadılar,” dedi Bishop. “Bizim mekiğin yakınlarında hiç krater yok.”

Gaston başını salladı. “Doğru. Ayrıca yiyecek ambarı da Uchmal’daki diğer binlerce bina gibi, taş bir bina. İçeride ne olduğunu bilebileceklerini sanmıyorum. Yiyecek ambarı büyük bir bina, orası kesin ama daha büyük binalar es geçildi.”

Yapboz parçaları daha hızlı bir şekilde dönmeye başladı.

“Uzaylılar bizi görebilirler mi peki?” diye sordum. “İnsanların nereye gittiğini görebilirler mi?”

“Muhtemelen,” dedi Gaston. “Ama gerçekten çok kaliteli merceklerle bile, minicik gözükürüz, detaylar seçilmez. Uzun bir merdivenin tepesine çıkıp, aşağıdaki karınca yuvasına bakıyormuşsun gibi.”

Karıncalar. Biz hiç karınca görmemiştik ama orijinallerimizin anılarından karıncaları biliyorduk. Karıncaları teker teker görmek zordu. Birbirleriyle fazla iç içeydiler. Ama bir grup karınca aynı yöne gidince, teker teker karıncalardan çok daha kolaylıkla görülen karınca sıraları oluşurdu.

“İnsanlar sürekli Örümcek Yuvasını ve yiyecek ambarını kullanıyor,” dedim. “Mesken alanlarına da girip çıkan insanlar vardı. Belki Basilisk hedefini yaya trafiğine göre seçmiştir, en işlek yerlerin en önemlileri olduğunu varsaymıştır, olamaz mı?”

“Ama Rasathaneyi vurmadılar,” dedi Spingate. “Rasathanenin trafiği diğer tüm binalardan daha yoğun.”

Haklıydı.

“Benim teorim buraya kadar,” dedim.

“Varsayımın,” dedi Spingate.

Ters ters baktım, canım sıkılmıştı. “Ne?”

“Varsayım bir şeyi açıklama girişimidir. Teori ise varsayımını sınavıp kesinliğini doğruladığın zaman ortaya çıkar.”

Gaston sert bir şekilde yüzünü ovuşturdu. “Theresa, böyle ukalalık etmek zorunda mısın?”

Yüzü asıldı, Gaston’a bağırma hazırlandı ama araya girdim.

“Rasathanede hiç hasar yok mu?”

Borjigin başını salladı. “Çizik bile yok.”

Yapboz parçaları inatla birleşmiyordu. İçimi bir hüsrana sarıdı. Neyi kaçıırıyordum?

“Rasathanenin hedef alınmamasının tek bir nedeni var,” dedi Bishop. “Orayı yok etmek istemiyorlar, ele geçirmek istiyorlar. Bunun için de kara çıkarması yapmaları gerek. Onlarla sokaklarda savaşmak zorunda kalacağız.”

“Ya da onları vururuz,” dedi Gaston. Borjigin’e baktı. “Kule toptlarından kaç tanesi iş görür hâlde?”

“Dört,” dedi Borjigin. Ama kurtarılabilecek iki tanesinin daha üzerinde çalışıyorduk.”

Gaston haritayı küçülterek, bize tüm kenti gösterdi. “Topları eşit mesafelerle surların çevresine yerleştirebiliriz. Böylece, hangi yönden gelirse gelsin, inen aracı vurma şansımız artar.”

Bishop ellerini ovuşturdu. “Gaston haklı, Em. O son iki topu etkinleştirmemiz gerek.”

“O işi hallet, Borjigin,” dedim. “Kime, neye ihtiyacın varsa, al.”

Başını salladı. “Hallederim.”

“Bombalarla ilgili tuhaf bir şey daha var,” dedi Spingate. “Cathcart’ı, hem krater derinlikleri hem de çarpan molozun atıldığı mesafe hakkında veri toplamaya yolladım. En büyük kraterin derinliği üç metreden fazlaydı. Şimdi hesap kitap kısmına girmeyeceğim ama gözlemlediğimiz patlayıcı güç yaklaşık yirmi beş santimetre çapındaki bir nesnenin çarptığına işaret ediyor, bu da demir yoğunluğundaki bir şeyle karşı karşıya olduğumuzu düşündürüyor. Ometeotl, yaptığım animasyonu göster.”

Basilisk’i temsil eden mavi noktada bir ışık yandı; gemiden açık mavi bir çizgi çıktı.

“Bizim düşüncemize göre, uzaylıların fırlattığı cisimler değişik yoğunluklardaki metal veya taşlardı,” dedi Spingate. “Bu toplar atmosfere çarpınca yanmaya başladı.” Gemiden çıkan mavi nesne beyazlaştı. Küçük alevler çıktı, nesnenin arkasında uzayan bir kuyruk bıraktı. “Atmosfer bazılarını yavaşlattı. Çoğu meteor inişini sürdürürken parçalanır. Bunlar parçalanmadı.”

Beyaz çizgi aşağı inerken, Uchmal görüntüsü yakınlaştı. Saniyeler içinde, karşımızda Visca Kulesinin çevresindeki geniş alan belirdi. Çizgi yakınlarla bir yere vurarak, dalga dalga yayılan bir ateş patlamasına yol açtı. Ortaya çıkan şok dalgası sokak taşlarını dalgalandırarak, yakındaki binaları sarstı. Cismin çarptığı alanda için için yanan bir krater oluştu.

Spingate sırtını çukurlaştırarak, karnını biraz öne çıkardı. Bitkin bir hâlde içini çekti. Hâlâ üç ayı vardı ama izlenimlerime göre, içinde fazladan bir can taşımak insanı yorabiliyordu.

“Anlamadığım şey şu,” dedi. “Eğer uzaylılar daha büyük cisimler fırlatsaydı, kente katbekat fazla zarar verirlerdi. Yani, yalnızca iki kat büyüklüğündeki cisimler bile kentteki onlarca bina blokunu yok edip, altı metre derinliğinde kraterler açabilirdi. Neden daha büyük cisimler atmadılar? Neden bize yumuşak davrandılar?”

“Yumuşak mı?” Bishop duyduklarına inanamıyordu. “Yirmi dört kişi öldü.”

Bishop’ın hesabına hem insan hem de Sıçrayan ölüleri dâhildi. Bu saygı gösterisi Barkah nezdinde önemsiz sayılmazdı.

“Yumuşak yanlış sözcüktü,” dedi Spingate. “Demek istediğim şu, neden çok daha fazla kayıp vermedik? Eğer uzaylılar Uchmal’ı ve içindekileri gerçekten yok etmek isteseydi, daha büyük kayalar atmaları yeterdi.”

Kafamın arkasında tanıdık bir uğultu duydum. Kayaların boyutu... Aradığım kayıp parçalardan biri buydu işte. Henüz elimde büyük resmi görece kadar bilgi yoktu, biliyordum, ama dört şey ön plana çıkıyordu: mekik, Rasathane, sık kraterler, kentin yalnızca en sık kullandığımız yerlerine saldırımları.

Barkah'ya baktım.

“Schechak'a hiç meteor çarptı mı?”

“Meteor yok,” dedi. “Ne kentte ne ormanda.”

Uzaylılar gezegene saldırmıyordu... Özellikle Uchmal'a saldırıyordu. Peki, madem öyle, neden Rasathaneyi vurmuyorlardı? Uchmal'ın en büyük binasına, halkımızın çoğunun çalışıp yaşadığı yere neden saldırmıyorlardı?

Haritaya baktım. Neyi gözden kaçıırıyordum? Yüksekçe, çıkabildiğim kadar yüksekçe çıkmalıydim, belki gözlerim bana haritanın gösteremediği bir şeyler gösterebilirdi.

“Herkes işinin başına dönsün,” dedim. “Ben tepeye çıkıyorum.”

ON ALTI

Rasathanenin en üst katına çıkan dairesel, metal basamakları tırmandım. Çevremdeki duvarlar yumuşak, beyaz bir ışıltıyla parlıyordu. Tam tepemde bir parça gökyüzü görünüyordu, gökyüzünün büyük kısmı ise dört altın direk ile desteklenmiş, geniş bir taş levhanın arkasında kalıyordu.

Rasathanenin üç bin basamağını ilk çıkışımızda, o levha Rasathanenin en üst katıyla aynı seviyedeydi. Levha, Bishop boyutunda Yetişkin sembolleriyle süslenmiş, uzun bir sütunu destekliyordu: en tepede daire, ardından daire-yıldız, çifte-halka, daire-haç, yarım daire ve çark. Aramovsky elini o çarktaki avuç izine bastırmıştı: Platform o direklerin üstünde yükselerek, devasa binanın aşağılarına inen bu merdiveni açığa çıkarmıştı.

Daha tepeye bile varmadan, sabah sıcaklığını hissettim. Kızıl güneşin tam tepemize yükselmesine belki iki saat vardı

ama gün şimdiden haftalardır gördüğümüz en sıcak gündü. Altın direklerin arasından geçerek üst düzlüğe çıktım. Dikkatimi ilkçeken, ayaklarımın altındaki taşa kazınmış büyük karbon sembolü oldu. O sembol hep dikkatimi çekerti çünkü onu bize ilk gösteren O'Malley idi. Hâlâ tam anlamını bilmesek de bana hep O'Malley'yi hatırlatıyordu.

Burası gerçekten de dünyamızın tepesiydi. Sonsuza kadar bakabilirdim. Kavurucu güneş, sarı orman harabelerinin sisini kurutuyordu. En uzun ağaclar çimen gibi gözükiüyordu. Uchmal'ın surları ve binaları oyuncaklara benziyordu.

Batıda karla kaplı dağlar yükseliyordu. Kuzeyde bizim kente akan nehrin beslendiği göl vardı. Kuzeydoğuda Aramovsky'nin Sıçrayanlar kralıyla savaştığı, benim Muharipleri yendiğim hilal biçimli açıklık uzanıyordu. Açıklığın kenarında kara bir leke vardı: Kalle'nin mısır tarlasının kalıntıları.

Kuzeyden batıya, güneyden doğuya ve doğudan tekrar geriye, hepsi... benim yurdumdu.

Göl...

Bazen gölün mavi yüzünü görünce, Matilda'nın belleğinin küçücük bir parçasını anımsıyordum. Kırmızı bir kano. Dedem, gülümsüyordu, gülüyordu. Mutlu bir anı olmalıydı ama değildi. Rahatsız ediciydi.

O kıymık gibi anıyı kafamdan atıp, düzlüğün kenarına yürüdüm. Çok aşağılarda ana meydanı gördüm; koyu renkli, tırnak kadar bir alandı. Ximbal ana meydanda minicik bir gümüş ışıltısıydı. Mekikte de ana meydanda da hasar yoktu. Tanrılara inansaydım, bu mucize için onlara teşekkür ederdim. Gerçi, eğer tanrılar gerçek olsaydı, o zaman önce o saldırının

yaşanmasına neden izin verdiklerini sormak zorunda kalırdım. En iyi “mucize” hiç saldırıya uğramamak olurdu, değil mi ya?

Rasathanenin çevresindeki bölgeye dokunulmamıştı. Ama o bölgenin ilerisinde, saldırının yarattığı katliam görünüyordu.

Güzel Uchmal, Doğum Günü Çocukları için tasarlanmış o taş kent, çiçek bozuğuna uğramış, yakılıp yıkılmıştı. Mesken alanı yeni sürülmüş toprak gibi delik deşik edilmişti. Oradan buradan kırık kahverengi kemikler gibi bina parçaları çıkmıştı. Kara halkalarla çevrili kraterlerde, ıslak sarmaşıkları kurutup yakacak kadar sıcak alevler vardı. Kararmış küller en ufak bir esintide fır dönenen minicik hortumlara dönüşüyordu.

Aşağıda, bizden dokuz kişi ölmüştü.

Aşağıda, uçan bir taş Halim’in gırtlığını parçalamıştı.

Aşağıda, oralarda bir yerlerde, mızrağım kalmıştı.

Mızrağımı istiyordum.

Belki ahşap sapı yanıp kül olmuştu. Belki bıçağı erimişti. Umurumda bile değildi. Mızrağımı bulacaktım. Mızrağım erimiş bir metal yığınının dönüşse bile, Borjigin onu döve döve yeni bir silah yapacaktı, o silahı da yeminle, bize bunları yapan uzaylıların üstünde kullanacaktım.

Matilda Sıçrayanlar kentini yok etmişti. Binlerce kişiyi, belki de milyonlarca kişiyi öldürmüştü. Biliyordum ki eğer tanrılar gerçekten varsa, eğer adalet varsa, Matilda’nın soyu, onun işlediği suçların bedelini ödemek zorunda kalabilirdi. Bilmesine biliyordum ama yine de umurumda değildi: Doğum Günü Çocukları böyle bir cezayı hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Bizler, bizden önce gelenlerin eylemlerinden sorumlu değildik. Eğer kendi günahlarımızın acısını çekmemiz gerekiyorsa,

çekerdik ama başkalarının işlediği suçlar için kanımızı akıtacak değildik.

Bomba kraterlerinde canımı sıkın bir şey vardı.

Rasathaneye neden saldırmamışlardı?

Uzaylılar bizim en çok gittiğimiz, en çok toplandığımız yerleri yok ettiyse, neden çoğumuzun yaşadığı yeri vurmamışlardı? Hiç mantıklı değildi.

Yukarıdaki taş levhaya baktım. Levhadan aşağı ip bir merdiven sarkıyordu. Tırmandım. Tepeye varınca üç çocuğun gözleri kapalı, sırtüstü yattığını gördüm. Nevins ile Peura çarktı, Spingate ve Zubiri gibi bilim insanlarıydı. Harman daireydi. Benim gibi. Onunla biraz zaman geçirmiştım. Daha iyi ifade etmenin yolunu bulamadığım için şöyle diyebilirdim, Harman pek zeki değildi. Buraya diğer ikisine yardım etmek, onların asistanlığını yapmak için gelmişti.

Nevins çöp gibi incecikti, Peura ise uyandığından beri istikrarlı bir şekilde kilo alıyordu. İki oğlanın da düz siyah saçları, çikolata rengi tenleri vardı. Vücutlarındaki farklılıklar olmasa, onları kardeş sanabilirdim. Harman'ın boyu şimdiden benimkini geçmişti, her yanından kas fışkırıyordu. Yetişkinliğe erişince Farrar'dan, hatta belki Bishop'tan bile iri, kızıl saçlı bir deve dönüşecekti. Ama zavallı çocuk, kolayca yanıyordu: Bu küçük şekerlemenin acısını burnunda ve çilli yüzünde hissedecekti.

Kalın sütun yan yatıyordu. Sütunu ilk gördüğümde taş sanmıştım. Yanılmıştım. İnsan yapımı bir malzemedendi: Sert ve sağlamdı ama koftu.

Sütunun içindekiler levhanın üstüne yayılmıştı: parçalarına ayrılmış makine aksamı. O parçalar eskiden yıldızlarla iletişim

kurabilen bir antene aitti. Parçaların bir kısmı neredeyse yeni gibi, pırıl pırıldı ama çoğu erimiş kütlelerden ibaretti. Birbirine geçmiş rengârenk kablolar, dökülmüş bal mumu gibi yayılmıştı. Bir araya toplanmış bu parçalar da bir yapbozdu, evet, ama benim çözebileceğim türden değildi.

“Uykunuzu alıyor musunuz, çocuklar?”

Öyle bir hızla ayağa fırladılar ki altlarına kaçırmamalarına şaşırdım. Sanki karşılarında boyu onlarınkini pek geçmeyen bir kız değil de bir hurukan varmış gibi, dehşete düştüler.

“Em,” dedi Harman. “Ben... biz... düşünüyorduk da sonra... sen de...”

Saçma sapan bir şeyler geveliyordu. Üçünün arasında en zekileri o değildi ama en azından gerçekten konuşacak cesareti vardı.

“O antenin tamir edilmesini istiyorum,” dedim. “Hemen, daha sonra değil, siz güzel bir uyku çektikten sonra değil.”

Birbirlerine baktılar, yeniden korkuya kapılmışlardı.

“Ama Üstat Spingate sana söylemişti,” dedi Nevins. “Söyledim demişti. Anteni tamir edemiyoruz. Olmuyor.”

Az önce yattıkları yeri işaret ettim.

“Madem tamir edemiyoruz, o hâlde uyuyalım, mı dediniz? İnsanlar ölüyor, tembel sersember sizi!”

Oldukları yerde omuzlarını çökertip, gözlerini yere dikerek, tir tir titrediler. Belki de kızginken benim yüzümü görmektense karşılarında bir hurukanın çıkmasını yeğlerlerdi.

“Düşünmeye çalışıyorduk,” dedi Peura. Sol kulağına bir iletişim mücevheri takmıştı. Peura’nın cılız ve hafif çıkan sesi, genelde bu düzlüğü döven rüzgârdan pek farklı değildi. “Zubiri arada sırada böyle yapmamızı söylüyor. Durup, düşünün diyor.

Bildiğimiz her şeyi yaptık, Em. Parçaların bazısı tamamen bozulmuş. Yani... işte... bazı şeyler tamir edilemiyor.”

Halim’i düşündüm. O da bozulmuştu. Parçaları tamir edilemedi.

Bu çocuklara bağırarak, mucizevi bir şekilde zekâlarını arttırmayacaktı.

“Siz de düşünüyordunuz,” dedim, sesimi alçaltıp yumuşatmıştım. “Aklınıza herhangi bir şey geldi mi?”

Üçü, tek vücutmuşçasına, başlarını iki yana salladı.

“Yardıma ihtiyacımız var,” dedi Peura. “Zubiri bir süreliğine bize yardım edebilir mi?”

Teleskop gerçekten de bir silahsa, Zubiri’yi bu projeden bir an bile alıkoyamazdım.

“Bence siz en iyisi yine yatın da biraz daha düşünün,” dedim. “Spingate’in size ne dediği beni ilgilendirmez. Zubiri meşgul. Üçünüzün bu anteni tamir etmesi gerek. Herkesin yaşamı buna bağlı.”

Son kısmın doğru olup olmadığını bilmiyordum. Xolotl’a ulaşıp, Bello’nun arkadaşlarıyla konuşmasına izin vermek bir fark yaratabilirdi de yaratmayabilirdi de. Ama hayatta kalmamızı sağlama ihtimali varsa, bu çocuklar bir yolunu bulmak zorundaydı.

Her zaman bir çözüm vardı. Her zaman.

“İşinizin başına dönün,” dedim.

İp merdivene doğru döndüm, sonra durdum. Kent manzarası değişmiş gibiydi. Binalar zaten gözlerime minicik tümsekler gibi gözüküyordu ama değişmişlerdi, birbirlerine karışarak, biçimsiz kahverengi bir yığına dönmüşlerdi.

Kraterler...

Nasıl hemen anlayamamıştım?

Şekil mükemmel değildi ama artık bir kez gördüğüme göre, gördüğümü unutamazdım: ortasında ana meydan bulunan geniş bir daire.

Meteor saldırısı özellikle bir binadan kaçınılmıyordu... Bir bölgeden kaçınıyordu.

Koşarak yanıma gelen Peura, kolumu çekiştirdi. Sol işaret parmağı kulağındaki iletişim mücevherini gösteriyordu, duyduklarını anlamak için iyice odaklanmaya çalışıyormuş gibiydi.

“Spingate seni kontrol odasına çağırıyor,” dedi. “Zubiri teleskobu tamir etmiş.”

ON YEDİ

ansör durdu. Curcuna hâlindeki Kontrol Odasına adım attım. Kuyunun üzerinde parlak bir Rasathane görüntüsü vardı. O görüntüyü yüzlerce kez görmüştüm ama şimdi yeni bir şey vardı: İki yanının tam ortasında, doksan derecelik köşelerde turuncu noktalar parlıyordu.

Spingate, Zubiri ve Gaston platformdaydılar. Spin bebek askısını düzeltti; küçük Kevin yaygarayı kopararak ağlamaya başladı. Spin yatıştırıcı bir şeyler fısıldadı ama bebeğin ağlaması kesilmedi.

Kaidelerinin başındaki öğrencilerin yanından hızla geçtim. Bugün ders yoktu; her kaide ekranında Rasathanenin bir parçası gözüküyordu. Gözüme daha önce hiç görmediğim bir silah ilişti; kutuya benzeyen taba renkli silahtan uzun, siyah bir namlu çıkıyordu. Hayır, bir değil, bir araya toplanmış altı namlu.

Platforma çıktım. Spingate işinden başını kaldırdı. Korkmuştu; bir şey Spingate’i iliklerine kadar korkutmuştu.

“Zubiri başardı,” dedi. “Ya da saldırı yüzünden Ometeotl başardı, Zubiri henüz emin değil. Teleskop çalışıyor; uzaylı gemilerinin görsellerine ulaştık. Hepsininkine.”

Sözleri havada asılı kaldı. Zubiri’ye baktı. Zubiri hafifçe başını salladı. Aylardır bunu bekliyordum, hepimiz bunu bekliyorduk.

Havadaki Rasathane görüntüsünü işaret ettim.

“O hâlde neden düşmanlarımızı göstereceğine bunu gösteriyorsun?”

“Saldırı varlığını bilmediğimiz sistemleri etkinleştirdi,” dedi Gaston. “Şu turuncu noktalar füzesavar bataryaları. Opkick ve yarımalar şimdi onları inceliyor, içlerinde hâlâ çalışan var mı diye bakıyorlar. Uzaylılar bizi yine bombalarsa, gök taşlarını darbeden önce vurup parçalayarak, o kadar hasara yol açmasını önleyebiliriz.”

Karışık duyguların istilasına uğradığımı hissettim: Bir sonraki saldırıya karşı kendimizi koruyabileceğimizi bilmenin verdiği umut ve heyecan; halkımdan dokuz kişi ölürken bu sistemlerin boş boş oturduğunu öğrenmenin verdiği öfke.

“Saldırı sırasında neden etkinleşmediler?”

“Varlıklarından haberim yoktu, İmparatoriçe.” Ometeotl’in sesi odada yankılandı. “Yörünge bombardımanı, uzun zaman önce sisteme konulan program engellerinin bir kısmını etkisiz hâle getirdi.”

Bilgisayarın belleğini kimin altüst ettiğini öğrenmek için her şeyimi verirdim. İşkenceye inanmıyordum ama o kişi için bir istisna yapabilirdim.

“Pekâlâ,” dedim. “Bize düşmanımızı göster.”

“Önce Xolotl’u görmem gerek,” dedi Gaston. “Theresa, gemiyi ana ekrana aktar.”

Spingate’e rica etmiyordu, emrediyordu. Ximbal’in kokpitinde, otoritesinin sorgusuz sualsiz kabul edildiği yerde, Gaston’un sesi böyle çıkardı. Spingate’le başka hiçbir yerde o tonda konuştuğunu duymamıştım. Spingate anında denileni yaptı.

“Ana ekrana,” dedi.

Kuyunun üzerindeki hava canlandı. Rengârenk benekler birleşip parladı, şişip genişledi, ardından büzülüp hızlıca birleşerek bir biçim adı.

Bir silindir.

Bakır renkli, boylu boyunca göçükler, oyuklar ve çiziklerle bezeli bir silindir.

Spingate’in, çok zaman önce, bir dairenin içinde yürüdüğü müzü söyleyerek, tozlara çizdiği şekli düşündüm.

Silindirin Omeyocan’a bakan kısmı yassı, basık bir karikatür suratıyla bitiyordu, suratın çevresinde tam seçemediğim küçük resimlerden oluşan bir halka vardı. Siyah tulumlarımıza ve kırmızı kravatlarımıza işlenmiş Mictlan sembolü aklıma geldi. Karikatür suratın hemen yanından, küçük bir küreyle biten, minicik bir boru çıkıyordu. Küre Xolotl’un kocaman boyutunun yanında bir nokta kadar yoktu ama ne olduğunu biliyordum: Orası, uçsuz bucaksız bir zindanda değil de bir uzay gemisinde bulunduğu muzu ilk öğrendiğimiz, Kristal Küreydi kesin.

Silindirin öbür ucundan biraz daha küçük bir silindir çıkıyordu, o küçük silindir gezegenden öteye çevrilmişti. Karman çorman borular ve makine aksamından oluşan, gri, gümüş ve

camgöbeği renklerindeki bu kısım, gittikçe sivrilerek daracak, siyah bir koniye dönüşüyordu.

Gaston platformdan inip kuyuya doğru yürüdü. Kırmızı duvarın üstüne sıçrayıp, bir daire-yıldız zarafetiyle kuyunun yassı, dar tepesinde yürüdü.

“Uyandığımızda bulunduğumuz yer burası,” diyerek, Xolotl’un Kristal Küre yakınlarındaki bir kısmını işaret etti. Gaston’un işaret ettiği bölge küçücüktü, devasa geminin ucundan daha büyük değildi. Gaston ardından bakır rengi borunun ortasını işaret etti.

“Orada ne var, hiç bilmiyoruz,” dedi. “Orası Yetişkinlerin kapattığı kısım. Galiba Bahçenin bittiği yerde başlıyor.”

Xolotl görüntüsünü tutup, çevirdi. Ellerini açarak, bir kısmı büyüttü. Uzun, derinlikli bir oluk gördüm; dev bir çene gibi açılan, yassı, gri bir kapıyla bitiyordu.

“İniş bölmesi,” dedi. “Bizim mekik o kapının arkasındaydı. Bu da...” Parmaklarını gri, gümüş rengi ve camgöbeği kısımda gezdirerek, sivrilene siyah konide durdu. “Xolotl’un ana motoru. Bizi buraya getiren işte bu.”

Sesi huşuyla doluydu. Aramovsky’nin tanrıları vardı, Gaston’da da bu vardı.

“Ben o gemiyi kumanda etmek üzere eğitildim,” dedi. “Şimdi karşımda görünce, Em, aldığım eğitimin büyük bir kısmını yeniden hatırladım. Tıpkı Ximbal’de olduğu gibi. Sana şunu göstermeden önce bunu göstermek zorundaydım; Basilisk’i ekrana aktar.”

Xolotl söndü.

Kuyunun üzerindeki hava ışıldadı. Bir görüntü oluştu. Az önce baktığım görüntüyü bu.

“Yeniden Xolotl’u koymuşsun,” dedim.

Gaston başını iki yana salladı. “Renklere bak.”

Gaston neden söz ediyordu? Karşımdaki Xolotl’du. O uzun, bakır renkli silindir, makine aksamı ve boruların olduğu kısım, sivrilmiş motor konisi...

Makine aksamının ve boruların bulunduğu kısım farklı renklerdeydi. Işıltılı koyu kırmızılar. Kobalt mavileri. Geminin önünde de Omeyocan’a bakan yassı, dairesel uçta, o basık karikatür surat yoktu... Geminin önü griydi. O gri diske kalın, siyah çizgilerle, karbon sembolünün iki halkası ve yedi dairesi çizilmişti.

Kuyu duvarına baktım, orada o sembolün bir eşinin kazılı olduğunu biliyordum: gri üstüne siyah yerine, kırmızı üstüne siyah.

“İki gemi neredeyse birbirinin aynı,” dedim.

Zubiri platformdan inerek, ağır ağır kuyuya doğru yürüdü. Işık yansıması yüzünü yıkarken, Zubiri iri gözlerini görüntüye dikti.

“Bizim gemi ve Basilisk, uzayın apayrı bölgelerinden geliyorlar,” dedi. “Aralarında milyonlarca ışık yılı var ama dizaynları neredeyse bire bir aynı. Bu nasıl olabiliyor?”

Spingate ile Gaston bir şey söylemediler. Onlar da bilmiyordu.

“Belki tesadüftür,” dedim.

Zubiri başını iki yana salladı. “İmkânsız. Theresa, göster lütfen.”

“Gamma-Bir’i ekrana aktarıyorum,” dedi Spingate.

Gamma-Bir. Goblin.

Basilisk görüntüsü silindi.

Yerine gelen görüntü daha küçüktü, Goblin bizden daha uzakta olduğu için küçük gözükiyordu herhâlde. İlk ikisi kadar detaylı değildi ama gördüklerim yanılgıya yer bırakmıyordu: kalın, bakır renkli bir silindir, silindirin arkasından çıkan ve sivrilerek siyah bir motor konisine dönüşen, küçük bir kısım. Goblin'in dairesel ön kısmı koyu yeşil ve cam gibi yarı saydamdı. Üstüne sarı çizgilerle diken ucu gibi kıvrık bir sembol kazınmıştı. O sembol neydi, bilmiyordum.

“Şimdi Dragon’u göster,” dedi Gaston. Yumrukları kalçasında, kırmızı duvarın tepesinde durmuş, ekranın ışığında gölgede kalan Gaston, oldukça buyurgan gözükiyordu. Bana Bishop’ı anımsatıyordu. Kendimi anımsatıyordu.

Görüntü bulanıklaştı, titreşti ve kristal gibi berraklaştı. Şimdiye dek gördüğüm dört geminin en küçüğü, en az detay verendi ama yine de kuşkuya yer yoktu: Dragon Goblin’e benziyordu, Goblin Basilisk’e benziyordu, Basilisk de bizim Xolotl’a.

Dragon’un yassı, dairesel ön kısmı bembeyazdı. Sembolü yoktu. Bakır renkli silindirin öbür ucundan çıkan sivri kısım da beyazdı. Siyah motor konisi bire bir aynı gözükiyordu.

“Hepsi birbirinin aynı,” diye mırıldandım. “Farklı renkler ama özünde aynı gemi.”

“Üstat Spingate,” dedi oda. “Yeni bir bağlantı tespit edildi. Epsilon-Bir adı veriliyor.”

Yüreğim ezildi, üstüme bir yenilmişlik duygusunun ağırlığı çöktü, ne yaparsak yapalım önünde sonunda kaybedeceğimizi hissettim.

Zubiri sırtını kırmızı duvara döndü. Ağır ağır yere çökerek, topuklarının üstüne oturdu. Ağlamaya başladı.

“Hiç bitmeyecek,” dedi. “Hiç.”

“Köprüde sessizlik,” dedi Gaston sert bir sesle.

Sesinin keskinliğinden ürktüm. Zubiri de ürkmüştü; ağlaması kesildi, şaşkın şaşkın başını kaldırıp Gaston’a baktı.

“Köprü” ne demekti, bilmiyordum ama Gaston kendini bir köprüde sanıyordu anlaşılan.

“Yeni bağlantıyı göster,” dedi. “Küresel model, ölçekli olsun.”

“İşlem yapılıyor, Kaptan Gaston.”

Beyaz burunlu Dragon’un görüntüsü, öfkeli bir ısıltı sağa-nağında yok olup gitti. O ısıltılar hızla birleşerek, Omeyocan olan o tanıdık mavili, yeşilli, kahverengili küreyi oluşturdu. İlk başta büyüktü, kuyunun genişliğinden genişti ama sonra, sanki Omeyocan’dan uçarak uzaklaşıyormuşuz gibi, küçülmeye başladı. Xolotl’u gördüm, şimdi parlak kırmızı bir ışıkla belirtilmişti, ardından parlak mavi ışıkla belirtilen Basilisk göründü. Gezegen küçülürken, o gemiler hızla renkli noktalara dönüştü.

Omeyocan, Gaston’un göğsü kadar kaldı. Bulanıklaşarak görüntüye giren iki ay, gezegenle eş zamanlı olarak küçüldü.

Yeşil bir nokta belirdi: Goblin. Gezegenimiz Gaston’un kafası boyutuna gelince, beyaz bir nokta gördüm: Dragon.

“Mor nokta Epsilon-Bir’i temsil ediyor,” dedi oda.

Gaston gözlerini dikti. “Adına *Yılan Balığı* diyeceğiz. Bana Yılan Balığının tahmini yörüngeye girme zamanını göster.”

Uzun, kavisli bir çizgi yeni noktayı Omeyocan’a bağladı.

“Şimdiki hızına ve yavaşlama faktörüne göre, Yılan Balığı on beş ay on gün sonra yörüngeye varacak, Kaptan Xander.”

Gaston’un omuzları çöktü. Liderlik cılası döküldü.

Düşüncelerimde Matilda'nın okuldaki derslerinden biri canlandı. Ona güneş sistemlerini öğretmişlerdi. Gezegenlerin ve ayların, merkezdeki bir yıldızın yörüngesinde döndüğünü anlatmışlardı. İşte ekrandakiler bana bunu hatırlatıyordu ama “yıldız” Omeyocan’dı, “gezegenler” ise uzaylı gemileri.

Bizi yok etmeye gelen uzaylı gemileri.

Zubiri'nin yanaklarında parlayan yaşlar, bu korkunç gerçeğin renkli ışıklarını yansıtıyordu.

“Cehennemdeyiz,” dedi. “Gemi üstüne gemi geliyor... Gelmeye devam edecekler. Hepsini yenemeyeceğiz.”

Duvarlardan ve tavandan tiz bir inilti geldi.

“Dikkat, Kaptan Xander, Basilisk'ten cisimler ateşleniyor.”

Gaston bir sıçrayışta kuyudan inip, platformdaki Spingate'in yanına koştu.

“Göster,” diyerek, Spingate'in yanındaki kaidenin önünde durdu. Spingate'in elleri zaten hareket hâlindeydi; havada yüzen ışık görüntülerini yakalayıp evire çevire yerlerini değiştiriyordu.

“Saldırı seviyesi büyütülüyor,” dedi Ometeotl.

Parlak Omeyocan görüntüsü sanki pompayla şişirilmiş gibi büyüdü. Artık kürenin tamamını değil, yalnızca bir kavisini görüyorduk. Merkezde kentin dev surları vardı ama o kadar küçüktü ki zar zor tanıdım, Uchmal'ı ve çevresindeki ormanı güçlükle seçtim. Tepedeki mavi noktacık Basilisk'ti. Basilisk'ten çıkan ip gibi ince mavi çizgiler bizim kente iniyordu.

“İlk salvoda kaç cisim var?” diye sordu Gaston, elleri Spingate'inkiler kadar hızlı işliyordu.

Ometeotl “On yedi,” diye yanıtladı. “İlk çarpma zamanı, on üç dakika yedi saniye.”

“Füze savunma bataryaları etkin mi?”

“Şansölye Borjigin dört bataryadan üçünün çalıştığını doğruluyor, Kaptan. Fiziksel sistem tamamen kontrolüm altında. Hedefleme ve izleme sistemi etkin.”

“Atış serbest,” dedi Gaston. “Şu lanet olasıcaları vur.”

“Emredersiniz, Kaptan. Atılan cisimler stratosfere girer girmez, otomatik savunma ateşini başlatacağım.”

Spingate’in elleri hızdan ışık ve renkten ibaretmiş gibi görünüyordu. Ne yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu. Kendimi aptal, işe yaramaz hissediyordum.

“Birinci, ikinci ve dördüncü bataryalar etkin,” dedi Spin. “Toplamda otuz bir birleşik füzesavar grubu kullanılabilir durumda. Yeterli değil... Yalnızca Rasathaneyi nişan alanları mı hedef alsak?”

Gaston homurdanarak, bir süre düşündü. İçinde kaynayan öfkeyi görür gibiydim.

“Eğer yalnızca Rasathaneyi korursak, mühimmatımızın az olduğunu anlayabilirler,” dedi, soruna bir çözüm bulmaya çalışırken, sesli düşünüyordu.

Burada kolay bir yanıt yoktu: İlk kez, karar verecek kişi olmadığımı seviniyordum.

“Basilisk, güvenle çıkarma gemileri indirebilecek kadar yaklaştı,” dedi Gaston. “Ama henüz indirmedi. Çıkarma gemisi indireceğini varsaymak zorundayız, o gemilerin hiç değilse birkaç tanesini vuralım. Ometeotl, nereye nişan almış olurlarsa olsunlar, atılan ilk yirmi cismi hedef al. Kalan on bir füzesavarı gelecek hava araçlarına sakla. Eğer Rasathane veya Ximbal doğrudan hedef alınırsa, o yedek mermileri kullan.”

“Olumlu, Kaptan.”

Gaston çok zor bir karar vererek, muhtemelen uzaylı kara birliklerini vurabilme pahasına, halkımızı ve çalışan tek uzay gemimizi koruyordu. Araya girebilir, ne yapması gerektiğini söyleyebilirdim ama açık konuşmak gerekirse, Gaston hava muharebesi hakkında benim bilip bilebileceğimden çok daha fazla şey biliyordu.

Gaston Spingate’e baktım. “Üçüncü bataryada, hani şu çalışmayanda, hiç mermi var mı?”

Spingate simgeleri oynattı. “On iki mermi daha var.”

“Bu bize biraz nefes alacak alan sağlar,” dedi Gaston. “Ometeotl, Borjigin’e söyle, adamları üçüncü bataryadaki mühimmatı eşit olarak diğer bataryalara aktarsın.”

Zubiri yeniden ağlamaya başladı. Dâhi bir bilim insanı olabilirdi ama şu anda korkuya kapılmış, on üç yaşında bir kız çocuğu gibi gözüküyordu.

Ateş şeritlerinin göğümüzü yırtıp kentimizi paramparça etmesine on iki dakika kalmıştı.

On iki dakika...

“Zubiri,” dedim. “Teleskop çalışıyor, yani Goff Spear da çalışıyor mu? Onu ateşleyebilir miyiz?”

İrileşmiş, ıslak gözleriyle yüzüme baktı.

“Henüz kontrol etmedim. Goff mermileri nükleer silah: Test etmeden riske giremeyiz; bir arıza çıkarsa, Rasathanenin içinde infilak edebilir.”

“İkinci düşman salvosu başlatıldı,” diye seslendi Ometeotl. “On yedi ek cisim, tahminî çarpma zamanı yirmi bir dakika on dört saniye. Atılan toplam cisim sayısı: otuz dört.”

Gaston Zubiri'ye işaret etti. Zubiri küçük bir kız gibi görünürken, Gaston aniden yetişkin bir adama benzemişti.

“Goff Spear’ı doldur,” diye kükredi. “Hemen.”

Zubiri başını iki yana sallayarak, çatlak bir sesle Gaston’a bağırdı.

“Şimdi söyledim ya, daha test etmedim! Ne belli, belki de çalışacağına patlar, hepimizi öldürür!”

Gaston bana baktı, başını bir kez salladı, ardından kaidenin üzerindeki karmaşık işine geri döndü. Halkımızın lideri bendim ama o kısacık bakışla anladım ki burada yetki Gaston’daydı ve Gaston az önce bana emir vermişti.

Zubiri’nin yanına gidip, kızı ayağa kaldırdım.

“Haydi, gidelim,” dedim. “Şu silahı dolduracağız.”

ON SEKİZ

Buraya koşa koşa geldiğimden, nefes nefese kalmıştım. Rasathanenin titrediğini hissettim. Füzesavar bataryalarımız gelen bir meteoru daha vuruyordu. Silahların, sırf ateşlenince bile bu insan yapımı taştan dağı sarsacak kadar güçlü olmasına hayran kalmıştım.

Zubiri benim kadar nefes nefese kalmamıştı: Bir bilim insanına göre, beklemeyeceğim kadar iyi durumdaydı.

“Sistemi kilitle,” dedi Okereke’ye. “Johnson, tepedeki kısıkaçları kullan, yerlerine oturduklarından emin ol.”

Goff Spear mermileriyle dolu odadaydık. Goff 2 adıyla bilinen altın altıgen parça tuhaf bir el arabasında yatıyordu. Yumurta kutusundaki bir yumurta gibi, yerine cuk oturmuştu. Okereke ile Johnson, tepedeki mafsallı bir kenedi yerine taktı. Kısıkaçları kapatıp, vidaları sıkıştırdılar. Arabanın sağlamlığı, dolgu

malzemesi, içindekini sıkı sıkı kavraması, tekerlekleri destekleyen yaylar: Yetişkinler altıgen nesnenin herhangi bir şekilde sarılmasını istememişti.

Zubiri'nin on dakika önce Kontrol Odasında söylediklerini düşündüm: *Ne belli, belki de çalışacağına patlar, hepimizi öldürür!*

Sıçrayanların o yer altı kentine saklanması gibi, biz de taş dağımıza sığınıp, vurulmamayı umabilirdik. Ya da şansımızı deneyip savaşılabildik.

Saldır, saldır, kararsızsan, hep saldır.

Babamın sesi bazen yanılıyordu. Ama bu sefer değil.

“Acele edin,” dedim. “Haydi!”

Okereke, Johnson, Ingolfsson ve Daniel Roth adlı genç bir daire oğlan arabayı koridorda ittiriyordu. Okereke bir şarkı söylüyordu: Dairelerin adımları ritme uygun bir şekilde yere vuruyordu.

Arabanın dört kollu, uzun bir sapı vardı. Örümcekleri veya kamyonları yürüten motorlara benzer bir şeyi yoktu. Acaba Yetişkinler, insanlar bu silahı kullanmadan önce ciddi ciddi düşünmek zorunda kalsın mı istemişti? Mermiler o yüzden mi teleskoptan bu kadar uzaktaydı? Bu silah o kadar korkunç bir silah mıydı da, Yetişkinler kullanma kararlarını gözden geçirsinler diye, insanlara daha fazla zaman tanımak istemişlerdi?

Opkick ötede, benim daha önce görmediğim bir asansörün önünde duruyordu. Kontrol Odasına çıkan asansörden daha geniş bir asansördü bu: Tam Goff mermisi taşıyan arabanın sığacağı genişlikteydi.

“Asansör doldurma odasına çıkıyor,” dedi Zubiri. “Artık birkaç dakika kaldı.”

Zubiri yanı başında, arabanın arkasından koşturuyordu.

Ayaklarımızın altındaki zemin yeniden sarsıldı: Bizim savunma yeni bir mermi mi ateşlemişti, yoksa bir düşman meteoru yurdumuzu mu vuruyordu?

Opkick acele edelim diye, deliler gibi ellerini salladı. Mesaj panosunu koltuk altına sıkıştırmıştı, çukur yaptığı elini de hamile karnına koymuştu.

“Haydi!” diye bağırды. “Yavaşlıyorsunuz!”

Sözleri dairelere yeni bir enerji verdi. Okereke şarkının ritmini arttırdı. Daireler şarkıya uymak için adımlarını hızlandırdı.

Asansöre varmak üzereyken, bina yeniden sarsıldı ama bu kez sarsıntı daha şiddetliydi. Tavandan tozlar döküldü. Duvarın yüzeyinden küçük bir parçanın kopup yere düştüğünü gördüm. Arabanın tekerleri parçayı ezip geçerek, un ufak etti.

Asansör daha önce görmediğim bir yere açıldı.

Nedense, Xolotl’daki iniş bölmesi gibi, büyük, geniş bir oda bekliyordum. Bu oda daracıktı. Boş alan yoktu. Tam arabanın gireceği genişlikteydi.

Ağır, kavisli, parlak metal konsollar –altın değil ama benzer bir renkte, belki de pirinç– aynı malzemeden yapılmış, geniş bir silindirin altını destekliyordu. Silindir, Rasathanenin taşına oyulmuş bir tünelden geçerek, dik bir açıyla yukarı uzanıyordu. Gerçekten de dev bir tüfeğin namlusuna benziyordu.

Buradaki zemin çeliktendi. Duvarlar da öyle, en azından bizim görebildiğimiz kısımlar. Tanımadığım bir ekipman her yeri kaplıyordu. Yanıp sönen ışıklar, düğmeler, tuşlar, kolum uzunluğunda levyeler. İki kaide etkindi, hatta üzerlerinde dönen görüntüler bile vardı.

Zubiri beni itip önüme geçti.

“Yoldan çekil,” dedi. “Okereke, aç şunu. Diğerleriniz de kenetleri açıp mermiyi yüklemeye hazırlanın ama sakın ben söylemeden başka bir şey yapmayın.”

Okereke, devasa silah namlusunun yanına monte edilmiş, yuvarlak kapağa doğru ilerledi. Kapağın tam ortasında bizim bildiğimiz sembolleri taşıyan bir panel vardı. Okereke belirli bir sırayla sembollere basınca, sürgülerin şangır şungur ederek açıldığını duydum. Okereke bir kolu tutup, sertçe geriye kaydıldı. Kapağı çekip açmak için tüm gücünü kullanması gerekti. Bu binadaki çoğu kapı hiç çaba sarf etmeden açılırdı. Hatta bazıları zaten açık olurdu. Okereke’nin kapıyla cebelleşmesi de Yetişkinlerin bir uyarısıydı: *Bu silahı ateşlemek istediğinize emin misiniz?*

Zubiri açık kapaktan içeri girdi. Bir kolunun eksikliğine karşın, oldukça iyi hareket ediyordu ama hareketleri hâlâ biraz biçimsizdi. Zubiri başını bir o yana bir bu yana uzatarak, çevresine bakındı. Görünmeyen ışıklar koyu kahverengi tenine vuruyordu. Zubiri beyaz şalterleri açtı, siyah kadranlı çevirdi.

“Hazır,” dedi. Emekleyerek dışarı çıktı ve yanıma gelip elimi tuttu. Parmakları sıcaktı. Sözleriyle eş zamanlı olarak elimi sıktı.

“Em, lütfen. Bunu yapmamalıyız. Benim orijinalim bu silahı çalıştırmak üzere eğitim görmedi. Eğer bir şeyi yanlış

yaparsam, bomba burada patlayabilir ya da namluda sıkışabilir. Bu ekipman kontrolden geçeli en az iki yüzyıl olmuş. Uzaylılar Rasathaneye saldırmadı, şimdilik burada güvendeyiz.”

Zubiri bir savaşçı değildi ama ben öyleydim. Basilisk’in henüz Rasathaneyi neden vurmadığını bilmiyordum ama vurunca, işimiz bitecekti. Bu silahı kullanmanın riskli olup olmaması umurumda değildi: Hâlâ şansımız varken, saldırganlar kendi mekikleriyle gelip gezegeni işgal etmeden, onları durdurmamız gerekiyordu.

“Doldur,” dedim. “Hemen.”

Dediğimi yapmak istemiyordu ama yine de yaptı, Okereke ile diğerlerine de ne yapmaları gerektiğini söyledi.

Daracık mekândan çıkıp Kontrol Odasına koştum.

Tekrar Spingate ile Gaston’un yanına vardığımda, kan ter içinde kalmış, yorulmuştum.

Koşa koşa platformdaki Spingate’in yanına gittim. “Durumumuz nedir?”

“Beş savunma mermisi kaldı,” dedi. “Gaston’un yedekte tuttuğu on bir mermiyi saymıyorum.”

Spingate, ilk kez bebek askısını takmamıştı. Askı Joandra Rigby’deydi. Joandra bir daireydi, arada sırada, Spingate’in de Gaston’un da işlerine ciddi anlamda odaklanmaları gerektiğinde, Kevin’in bakıcılığını yapıyordu. Joandra şimdi yerdeydi, küçük Kevin’i kollarına almıştı. Kevin’in tiz ağlayışlarını duymazdan gelmek imkânsızdı.

Gaston kuyunun kırmızı duvarındaydı. İki yana açılmış kolları ışıklara bürünmüştü, onlarca parlak sembol ellerinin

üstünde veya yanında yüzüyordu. Gaston bir araya toplanmış görüntülere bakıyordu: Uchmal'ın ve yanıp sönen kırmızı dairelerin yukarıdan aşağı bir haritası; yıkılmış, yanan zigguratlardan canlı görüntüler; peşi sıra ateşten uzun turuncu kuyruklarını sürükleyen meteorlar; mavili Basilisk ve Basilisk'in çok uzağında kırmızılı Xolotl.

Gaston yukarıdan bana baktı. "Goff Spear'da durum nedir?"

"Ben çıkarken dolduruyorlardı," dedim. "Şimdiye kadar hazırlanmıştır."

"Üstat Zubiri Goff topunun ateşlenmeye hazır olduğunu bildiriyor." Ometeotl'm sesi bana umut verdi. *"Xolotl da, Basilisk de menzildeler."*

Omeyocan ekranında, mavi ve kırmızı noktalar hızla yanıp söndü.

"Basilisk'i hedefle," dedi Gaston.

Sesi, Bishop'ın dövüşürkenki sesini anımsatıyordu. İki çocuk birbirinden çok farklıydı ama yine de hayat memmat meselesi olunca, ikisi de sakın ve güvenilirildi.

Havada yüzen ekranda Basilisk'in mavi ışığı hızlıca yanıp söndü.

"Hedef çözümü doğrulandı, Kaptan."

"O zaman vur şu piçi," dedi Gaston. "Ateş!"

Hiçbir şey olmadı. Odanın titrediğini hissettim.

Spingate, "Dört savunma mermisi kaldı," diye seslendi.

"Sonra yedekteki on bir mermiyi kullanmamız gerekecek."

"Ometeotl, ateş dedim," dedi Gaston. Artık pek o kadar sakın değildi. "Ateşle şu kahrolası silah!"

"Odadaki kişiler arasında, yalnızca İmparatoriçe Savage Goff Spear'ı ateşleme emri verebilir."

Gaston bakışlarını üstüme dikti, gözleri öfkeden büyümüş, üst dudağı meşum bir ifadeyle kıvrılmıştı. Delirmiş gibi gözü küyordu.

“Söyle de ateşlesin, Em! Gebert şunları!”

Çevremizi saran kaos karşısında otomatik bir tepki olarak, tam da öyle yapmaya yeltenmiştim ama durdum. Zubiri’nin sözleri bir kez daha düşüncelerimi delip geçti. Goff Spear arı-zalanırsa, hepimizin ölümüne mi yol açacaktım?

Oda sarsıldı. Duvarda çatlaklar belirdi. Tavandan yol yol tozlar döküldü.

“Bu kez kıl payı,” dedi Spingate, kaidesinin ekranına bakı-yordu. “Rasathaneden yalnızca birkaç blok ötesi.”

Biz Basilisk’e saldırmamıştık, o bize saldırmıştı. Bu kavga-yı o geminin içindeki uzaylılar başlatmıştı.

Eğer istedikleri savaşa, yanlış kıza bulaşmışlardı.

Benim bir mızrağım vardı ve o mızrağı kullanacaktım.

“Ometeotl,” dedim. “Silahı ateşle.”

“Emredersiniz, İmparatoriçe Savage.”

Yer, duvarlar ve tavan gümbürdedi; gezegen büyüklüğünde taştan bir devin kalbi gibi attı. Bir vızıltı Kevin bebeğin sağır edici ağlayışı dışında her şeyi bastırdı. Saçlarım havaya dikildi. Titreşimi kemiklerimde, dişlerimde hissettim.

Bir an, sanki odanın havası hüp diye çekilir gibi oldu, ardından oda hızla eski hâline döndü. Kulak zarlarım yakınırcasına pıt pıt etti.

Gümbürtü kesildi.

Şaftın üzerindeki ekran değişti. Gaston’un ekranındaki çok-lu sahneler kaybolarak, yerlerini Basilisk’in yapayalnız görün-tüsüne bıraktı.

Uchmal'dan Basilisk'e kırmızı bir çizgi uzandı. O çizginin tepesinde, tanrısal bir enerjiyle titreşen, fokur fokur kabarcıklar çıkaran metal bir top vardı.

Kırmızı çizginin mesafeyi kapatması sanki bir ömür sürdü.

Basilisk topu vurmak için silahlarını ateşledi ama silahların görünür bir etkisi olmadı. Dev gemi hareket etmeye başladı ama çok yavaştı, çok geç kalmıştı.

Kırmızı çizgi Basilisk'in bakır kabuğuna çarptı.

Bir an işe yaramadı, diye düşündüm ama derken düşman gemisinin kabuğu şişmeye başladı. Matilda'nın bir başka çocukluk anısı canlandı: babamın ızgarasındaki domuz sosisleri, sosisler ısınıp şiştikçe kabuğun yarılması ve aradan et kabarcıklarının görülmesi. Basilisk'in bakır kabuğu yırtıldı; nasılsa aynı anda hem katı hem gaz hem de sıvı olan kırmızı enerji, şeytani bir canavarın kontrolsüz dokunaçları gibi kıvrılarak, dışarı boşandı.

Bakır kabuk orta yerinden çat diye kırıldı, gemi ikiye ayrıldı. Geminin iki yarısı bir süre ağır ağır döndükten sonra, onlar da parçalanarak, yüzlerce parçaya bölündü.

Henüz saniyeler önce, içinde kim bilir kaç can taşıyan bir gemi vardı. Şimdi ise geride bir enkazın bulutu kalmıştı.

"Tanrılar," dedi Spingate. Sesi fısıltı hâlinde çıkmıştı ama ne dediğini açık bir şekilde duymuştum.

Kevin'in ağlaması kesildi.

"Ometeotl," dedi Gaston. "Durum raporu."

Odanın duygusuz sesi korkularımı doğruladı.

"Basilisk yok edildi. Kaçan gemi tespit edilemedi. Tüm mürettebatın öldüğü tahmin ediliyor. Birinci ve ikinci düşman

salvoları ya hedeflerini vurdu ya da uçuş sırasında yok edildi. Gelen cisim kalmadı. ”

Gaston parçalanan gemiye yumruğunu salladı.

“Umarım canınız yanmıştır.” Kana susamışlığı sesini boğmuştu. “Umarım son anlarınızı korku ve panik içinde geçirmişsinizdir, tanrıların cezası piçler sizi!”

Goff Spear mermilerini saklayan odayı düşündüm. Mermilerden biri eksikti. Acaba az önce gördüklerimiz, biz gelmeden önceki iki yüzyıl içinde, hakkında artık hiçbir şey öğrenemeyeceğimiz başka bir uzaylı gemisinin de mi başına gelmişti?

Ekrana, uzaya yayılan enkaza bakakaldım. Az önce bir emrimle kaç akıllı varlık ölmüştü? Evet, onlar bizi bombalamıştı ama kaç tanesinin bu işte seçme hakkı olmamıştı? Kaç tanesinin bu savaşla, saldırma kararıyla hiçbir alakası yoktu?

Az önce kaç sivili öldürmüştüm?

Omuzlarımda bir kol hissettim. Spingate.

“Yapmak zorundaydın,” dedi. “Başka seçeneğimiz yoktu.”

Spingate her zaman ne düşündüğümü biliyor gibiydi. Bir anlığına direndim, ardından Spingate’in bana sarılmasına izin verdim.

O beni kucaklayıp, sırtımı sıvazlarken, Joandra’nın küçük Kevin’a sarılıp, teselli etmek için onu hafifçe salladığını gördüm.

Bebekler.

Basilisk havaya uçtuğunda, içinde aileler var mıydı?

Bebekler var mıydı?

Eğer varsa da şimdi ölmüşlerdi.

Hepsini öldürmüştüm.

Ben rüzgârım... Ben ölümüm.

ON DOKUZ

Son bir meteor yağmuru yağdı. Herkes izlemek için dışarı çıktı.

Kendimizi alevlerden bir dünyada bulduk: Dört bir yanımızda Uchmal yanarken, gökten yağan Basilisk'in enkazı, alevlerden oluşan binlerce dere gibi gecenin göğünü bereliyordu.

İnsanlar da Sıçrayanlar da Rasathanenin basamaklarını çıkıyordu. Yüzlerce kişi, adım üstüne adım atmak ortak kurtuluşumuzu kutlamak için yaptığımız sessiz bir törenmiş gibi, birlikte yukarı tırmandık.

Bazıları birkaç kat çıktıktan sonra durdu. Bazıları yalnızca yarısına kadar çıkabildi. Bazılarımız ise benim gibi, istikrarlı adımlarla yukarı çıktık. Kendimi hiç bu kadar yorgun hissetmemiştim. Ruhum ölmüş gibiydi.

On kat çıkıldı.

Ardından yirmi.

Yirmi beşte, sarmaşıklar bodurlaşmıştı. Yirmi altıncı katı geçince, artık sarmaşıkların hiç yetişmediği bir yüksekliğe varmış oluyorduk. Otuz katın otuzunu –üç bin basamak– çıkana kadar durmadım, çıkarken bir yandan da kentimin yanışını izledim.

O günün yüksek sıcaklığı başımıza gelebilecek en kötü şey olmuştu. İstikrarlı güneş ışığı yüzlerce yıldır Uchmal'ın binalarına yapışık duran sarmaşıkları kurutmuştu. Sonuç tam bir trajediydi. Yayılan alevler dört bir yanıımızdaki ve altımızdaki kara geceyi güne çevirmişti. Yangın hemen hemen her şeyi kaplayan sarmaşıkları izleyerek, sarı yapraktan sarı yaprağa, mavi kökten mavi köke, ağaçtan ağaca atlayarak, tüm zigguratlara ve binalara titreşerek sel gibi çağlayan alevlerden turuncu bir kılıf giydiriyordu.

Görünüşe göre, ana meydanı ve civarındaki sokakları ölü yaprak ve bitkilerden temizleme projesi sayesinde, yangın rasathaneye ulaşmıyordu. Borjigin'le tartışarak, boşa çabaladığını söyleyişim aklıma geldi. Beni pes ettirene kadar üstelediği için ona minnettardım.

Benimle birlikte yukarı tırmananlar, bir ateş denizinden yükselen bir dağ adasının zirvesinde duruyordu. Yalnızca Uchmal değil, dairesel surlarımızın dışındaki ormanın bazı kısımları da yanıyordu. Ama ormandaki yangın o kadar şiddetli değildi. Belki de oranın zemini bizim taş sokaklara kıyasla suyu daha uzun süre tuttuğundan, alevleri yavaşlatıyordu. Ormandaki Sıçrayanların güvende olmasını umuyordum. Schechak'tan haber yoktu. Barkah ile Lahfah saldırı başladığında bizimle

birlikte Uchmal'daydı. Kendi kentlerinde neler olup bittiğini bilmiyorlardı, yangınlar dinene kadar da öğrenemeyeceklerdi. Şu anda tek güvenli yer Rasathaneydi.

Yukarıdan hâlâ Basilisk'in kalıntıları yağmaya devam ediyordu. Alevli parçalar yere düşerken parçalandıklarından, kuyrukları parlayan daha küçük sağanaklar oluşuyordu. Spingate, parçaların çoğunun yere düşmeden tamamen yanıp kül olacağını söylemişti. Parçaları izlerken deli saçması bir duygu karmaşasına kapıldım: bizi öldürmeye çalışanları öldürdüğüm için ilkel bir tatmin; aşağıdaki yangınların bitmeyeceği, tüm gezegene yayılarak, her şeyi kül edeceği korkusu; bunu şiddete başvurmadan sona erdirmenin bir yolunu bulamadığım için, yakamı bırakmayan bir başarısızlık duygusu.

Rasathanenin en üst katında yaklaşık otuz insan ve on kadar Sıçrayan vardı. Bishop da yukarıdaydı, Borjigin, Lahfah ve Barkah da.

Eskiden Barkah'nın hırsına karşı tetikteydim ama artık değildim. Bizi yok etmek için eline bulunmaz bir fırsat geçirmişti, oysa o bize yardım etmeyi seçmişti. Benim kabilemle onun ki artık birbirine bağlanmıştı, hepimizin ölmesini isteyen bir üçüncü şahsın varlığı, bizi geçici olarak birleştirmişti. Hiç değilse şimdilik, iki halkın kaderleri birbirine bağlı görünüyordu.

Sıçrayanların kralı sıçrayarak yanıma geldi.

"Hem, trajedi," dedi. "Neden?"

Neden. Yanıtına her şeyden çok ihtiyaç duyduğum soru. Basilisk buraya neden gelmişti? Diğer gemiler neden gelmişti? Sıçrayanlar neden gelmişti?

Yetişkinler neden gelmişti?

“Bilmiyorum. Keşke bilseydim.”

Barkah’nın iki sağlam gözüne baktım. O yeşil küreler öfke ve hüznle doluydu. Silüeti yanan ufka vuruyordu.

“*Toprak altı,*” dedi. “*Toprak altına gidersek, siz bizimle.*”

Sözcükleri biraz biçimsizdi ama anlamları yüreğimi burktu. Eğer halkıyla birlikte yer altındaki köylerine ve kentlerine dönmek zorunda kalırlarsa, Barkah bizi de onlarla gelmeye davet ediyordu. Halkıma sığınacak bir yer öneriyordu.

“Teşekkür ederim,” dedim. Gökyüzünde şeritler çizen uzun alevleri işaret ettim. “Saldırganlar öldü. *Nahwah*. O gemiyi yok ettik.”

Doğruca yukarıyı, yıldızları işaret etti.

“*İki daha geliyor,*” dedi. “*Yarın, toprak altı hazırlanacak.*”

Aslında üç tane daha, gerçi Epsilon-Bir’in, yani Yılan Balığının uzaklığı bir yıldan fazlaydı ama Goblin ile Dragon günler içinde burada olacaktı. Omeyocan’a gelen her gemi, beraberinde bir savaş yükü getirmişti. Gelecek o iki geminden farklı bir şey beklemek için bir neden yoktu.

En üst katın kuzeye bakan öbür ucunda bir oğlan gördüm. Huan Chowdhury. Buraya kadar çıkmıştı.

Neden? diye sormuştu Barkah. Neden o kadar ırk bu gezegene gelmişti? Şimdi en önemli soru buydu. Yapbozun kayıp parçası buydu.

Huan kazı yapıp, ders çalışarak bir yıl geçirmişti. Bir tahmin yürütmeyi göze alabilecek yegâne kişi o olabilirdi.

Huan’ın yanına oturdum. Bacaklarımızı kenardan sarkıtmıştık, topuklarımız en üst katın taş duvarlarına çarpıyordu. Yangın Uchmal’ın kuzey kısmına yayılmıştı. Binalar canlı bir alev ışıltısının altında titreşiyormuş gibiydi.

“Ne korkunç,” dedim.

Huan hafifçe sıçradı. Oturduğumu fark etmemişti.

“Öyle,” dedi. “Tek kelimeyle korkunç.”

Huan da ben de Doğum Günü Çocuklarıydık, yani fiziksel açıdan ben ondan altı yedi yaş büyük olsam da ikimiz de özünde aynı yaşıydık. Huan ne zaman görsem gülümserdi ama şimdi gülümsemiyordu, korku onu farklı biri gibi gösteriyordu.

“Üç gemi daha geliyor,” dedim. Zaten biliyordu, şüphem yoktu. Burada haberler çabuk yayılırdı. “Bizden ve Sıçrayanlardan başka.”

“Bir de Vellenler,” dedi.

Vellen, Sıçrayanların kendilerinden önce gelen ırka verdikleri addı. O tuhaf, tek gözlü yaratıkların geriye dönük bacakları, bellerinde bir çift kolları, bir de kafalarının yanlarından çıkan, daha küçük, ikinci bir çift kolları vardı.

“Bir de Vellenler,” diyerek çocuğa katıldım. “Toplamda yedi ırk eder. Neden Omeyocan’a geldikleri konusunda ne düşündüğünü bilmek istiyorum.”

Başını iki yana salladı. “Bilmiyorum, Em. Ben alt tarafı bir daireyim.”

Başımı salladım. “Ben de öyleyim.”

Kendisiyle dalga geçip geçmediğimi anlamak için bana baktı. Dalga geçmiyordum.

“Ama sen bizim liderimizsin,” dedi.

Alnımdaki sembolü işaret ettim. Sembolümün orada olduğunu biliyordu ama yine de baktı. Belki benim de, tıpkı onun gibi, bir boş olduğumu unutuvermişti. Bazen ben de unutuyordum.

Konuşmaya başladı, durdu. Pek çok dairede gördüğüm şeyi onda da görüyordum: Kendinden şüphe ediyordu.

Bakışlarını yangın denizine dikti.

“İrkların buraya kendi başlarına geldiğini sanmıyorum,” dedi. “Bence onlar buraya çekildi. Belki de... akıllarını bir şey çeldi. Burada ırkları çağıran bir şey var. Bunu hissediyorum. Ya sen?”

Ben de hissediyordum. Kristal Kürede Omeyocan’ı ilk gördüğümde hissetmiştim.

“Bence o his, o çağrı veya artık her ne ise,” dedi Huan. “Yalnızca Omeyocan’ı ele geçirme arzusu yaratmıyor, aynı zamanda Omeyocan başka bir ırkın eline geçmesin istiyor. Sıçrayanlar o yüzden Vellenlerin kökünü kazıdı. Yetişkinler o yüzden Sıçrayanların kökünü kazımaya çalıştı.”

Yukarıyı, göğümüzü yırtan ateş yağmurunu işaret etti.

“Basilisk o yüzden bize saldırdı. Goblin o yüzden bize saldıracak.”

Huan’ın sözleri yapbozu çözmüyordu ama bazı parçaların yerini değiştiriyordu. Zihnimin gerisinde o uğultuyu duydum. Dilimin ucuna kadar geldiğini hissediyordum. Ucuna kadar.

“Yetişkinler buraya gelmek için bin küsur yıl yolculuk ettiler,” dedim. “Kim bilir öteki ırklar ne zamandır yoldadır. Eğer herkes buraya çağrıldığı için geldiyse çağrıyı kim yaptı?”

Huan omuzlarını silktili. “Bulduğum hiçbir şey Vellenlerin geliş nedenini açıklamıyor. Sıçrayanlarınkini de.” Ürperdi, korkunca Bello’nun yaptığı gibi, omuzlarını ovuşturdu. “Buraya neden çıktım, bilmiyorum. Bu binanın tekinsiz bir hâli var.”

Tekinsiz. Aynı şeyi arkeoloji projesine başladığı, Kontrol Odasındaki kuyu shaftı için de söylemişti.

Buraya gelen bir sürü ırk...

Irkların birbirini katletmesi...

Basilisk'in bizi bombalaması ama Rasathaneyi hedef alması...

Yapboz parçaları dönmeyi bıraktı. Cuk diye yerine oturdu.

Aynı yere gelmeyi hedefleyen en az yedi ırk vardı ama o yer aslında Omeyocan değildi. Uchmal değildi. Rasathane değildi.

O yer, Rasathanenin kurulduğu zemindi.

"Kontrol Odasındaki kuyu şaftına geri dön," dedim. "Tekrar kazmaya başla, hemen."

Başını sertçe bana doğru çevirdi.

"Hayır," dedi. "Orası beni korkutuyor."

Yanan kenti işaret ettim. "Bundan daha mı çok korkutuyor?" Yıldızları işaret ettim. "Bizi yok etmeye gelen diğer gemilerden daha mı çok?"

Önce başıyla onaylamaya yeltendi, ardından başını hafifçe iki yana salladı. Ne tepki vereceğini bilmiyordu.

"Rica etmiyorum," dedim. "Bu bir emirdir."

Huan'ın gözlerindeki dehşeti gördüm.

"Lütfen, Em. İstemiyorum. Aşağıda ters bir şeyler var."

"O hâlde o tersliğin ne olduğunu bul. Yaşamlarımız buna bağlı olabilir."

Bir süre bakışlarına karşılık verdi, ardından pes ederek, bakışlarını kaçırdı. Söyleneni yapacaktı. Ona başka bir seçenek vermeyecektim.

"Huan, sen biraz gitsene," dedi arkamızdan bir ses.

Spingate, tepemizde dikiliyordu. Huan kaçma fırsatını kaçırmadı, hemen sıvıştı.

"Şafakta işe başlıyorsun!" diye seslendim arkasından. "Orada ol, yoksa seni bulurum!"

Spingate Huan'ın yerine oturdu. Otururken de dikkati elden bırakmadan, bir eliyle şiş karnını kavradı.

“Yanıtlara ihtiyacımız var,” dedi.

Başımı salladım. Sanki bunu bir çarktan duymaya ihtiyacım varmış gibi!

Spingate'in mesafeli, soğuk bir hâli vardı. Bir zamanlar kırmızı saçları kadar yerleşik bir parçası olan sıcaklığından eser yoktu.

“O yanıtların kimde olduğunu biliyoruz,” dedi. “Bello onlardan biri. Xolotl'un neden buraya geldiğini biliyor.”

Bıkkınlıkla içimi çekmeden edemedim. “O kadar çok sordum ki artık fenalık geldi.”

“O hâlde sormayı bırak. Söylet.”

Neredeyse emreden, ısrarlı bakışları beni delip geçti. Kalbimin bin parçaya bölündüğünü hissettim. Bishop'ın bunu istemesi yeterince kötüydü zaten. Bir de Spin olamazdı... O olamazdı.

“Bello'ya işkence etmemiz gerektiğini düşünüyorsun,” dedim alçak sesle.

Omuzlarını silkti. “Böyle ifade etmek istiyorsan, sen bilirsin.”

Öfkem kabardı ama kendimi tuttum.

“Böyle ifade ediyorum çünkü bu işe böyle deniyor. İşkence edecek kadar alçalamayız, Spin. Biz bundan daha iyiyiz. Biz uygarız.”

Spingate dikkatini kayıtsızca yanan kente çevirdi.

“Anlamıyorsun,” dedi. “Ben bir anneyim. Sen değilsin. Bu akşam şanslıydık. Goblin yakında gelecek, o geldiğinde ise şansımız bu kez yaver gitmeyebilir. Bizi Basilisk'in vurduğundan

çok daha kötü vurabilir. Oğlum ölebilir. Doğmamış çocuğum ölebilir. Herkes ölebilir. Neden? Senin kıymetli onurun yüzünden mi?”

Ağladığım nadirdi ama Spingate’in sözleri ruhumu öyle bir deşmişti ki şimdi ağlamadığıma şaşıyordum.

“Konunun onurla alakası yok. İnsanlara işkence etmek yanlışır.”

Spingate başını ağır ağır iki yana salladı.

“Umarım senin doğru-yanlış anlayışın dönüp dolaşıp benim ailemi öldürmez.”

Ayağa kalkıp düzlüğün kenarına yöneldi. Geniş taş basamaklardan inmeye koyuldu. Asansöre binmektense üç bin basamağı inmeyi yeğlemişti.

Bir anı canlanıverdi. Aniden belirip kayboldu. Matilda Spingate’i tanıyordu. Brewer zaten söylemişti ama bu farklıydı. Bu kez hissediyordum. O anıyı tam çıkaramıyordum... Zihnimde bir görüntü... Theresa Spingate’in... zalimliğinin.

O soyut anı bir yanıyla beni düşünmeye sevk etti: Acaba Bello bir daire değil de çark olsaydı, Theresa yine de ona işkence etmek ister miydi? Yoksa istemesinin tek nedeni, Bello’nun bir boş olması mıydı?

Ayağa kalkıp bacaklarımı ve kalçamı silkeledim. Rüzgârın şiddeti artmıştı. Küllerden oluşan gri bir kar fırtınası, yayılan yangından kıvrıla kıvrıla göğe süzülüyordu.

O küller tıpkı Xolotl’un bitmek bilmez tozlarına benziyordu.

İKİNCİ KISIM

SİNYALLER VE
SESSİZLİK

YİRMİ

Ben ringin soluna gittim, Bawden sağına. Botlarımız antrenman ringimizin incecik beyaz kumlarını eziyordu. Tahta antrenman mızraklarımızı birbirimize doğrultmuştuk.

“Burada dans dersi vermiyoruz!” diye bağırdı Bishop.

Saldırmamızı istiyordu. Bawden’la yeterince dövüştüğünden, göz kamaştırıcı bir hızla rakibini bloke edip karşı saldırıya geçtiğini biliyordum. Ayak hâkimiyetini çözmeye çalışarak saldırmak için doğru anı bekliyordum.

Dört bir yandan birbirimize çarpıp geri seken veya gövdelemize dokunan mızrakların ve çiftlik aletlerinin tak tuk sesleri geliyordu.

Basilisk’i yok etmemiz Goblin’i yavaşlatıp durdurmuş, sonra da Omeyocan’dan biraz uzaklaştırmıştı. Biz neler

yapabileceğimizi göstermiştik, gemi de ona göre karşılık vermişti.

Yine de canla başla hazırlanıyorduk. Silahlarımız temizlenmiş, doldurulmuş veya şarj edilmişti. Herhangi bir çıkarma aracına karşılık vermek için ilk planları yapmıştık. Barkah ile Lahfah Schechak'a geri dönmüştü.

Kısacası, elimizden geldiği kadar hazırдық. Saldırıya uğrarsak, bir daha ne zaman dışarı çıkabilirdik, bilmiyorduk. Hâlâ fırsatımız varken gün ışığının iyice keyfini çıkaralım diye, Bishop bu meydanda son bir antrenman yapmamızı istemişti.

Bishop'ın isteğini kabul etmiştim ama onun düşündüğü nedenlerden ötürü değil. Son zamanlarda oradan oraya koşuşturmaktan, bitmek bilmez sorulara yanıt vermekten, şaftı incelemeye devam etsin diye Huan'ı dürtüklemekten ve benim tavsiyem olmaksızın asla yapılamayacak diğer binlerce şeyi halletmekten kafamı kaşıyacak vaktim kalmamıştı... Bıkmıştım. Zorlu antrenmanların getirdiği rahatlamayı istiyordum; hepimizin üstündeki bitmek bilmez baskıyı, birkaç dakikalığına da olsa unutmak istiyordum.

Başka bir deyişle, bir şeylere vurmak istiyordum.

Bawden sonunda saldırıya geçti. Hamlesini savuşturarak, saldırısını bloke ettim. Ağzı kulaklarında sırttı.

“Gel bakalım, küçük boş,” dedi. “Gerçek bir savaşçı olduğunu kanıtla.”

“Alayların bir işe yaramaz, tatlım,” diye karşılık vererek, çevresinde döndüm. “Ağzın öyle kötü şeyler söylese de gözle-rinden beni ne kadar sevdiğin anlaşılıyor.”

Bawden güldü; fırsattan istifade bir diz vuruşu yaptım. Güç bela bloke etti.

Gözlerine katı bir ifade çöktü.

Bugünkü diğer antrenörümüz, Farrar, bize bağırdı. “Bishop size dans etmiyorsunuz demedi mi? Rakibinizin işini bitirin, hemen.”

Sanırım Bawden’in zamanlamasını çözmüştüm. Yüzüne hamle yaptım. Eğilip, kendi ekseninde döndü. Daha önce dövüştüğümüz için, dönüşünü bitirirken bacaklarıma hamle yapacağını biliyordum o yüzden o hamlesini yapmadan havaya sıçradım; mızrağının ahşap ucu hiçbir zarar vermeden hızla ayaklarımın altından geçti. Ayaklarım yere basınca, Bawden’in mızrağını savunma pozisyonuna getirmesine fırsat vermeden, aynı hareketle saldırıya geçerek, bıçağımı ayaklarının arkasına koydum, omzumu da göğsüne dayadım.

Bawden sertçe yere düştü, ciğerlerindeki hava puf diye uçtu.

“Puan Savage’a,” dedi Farrar. “Hareketlerin çok tahmin edilebilir, Bawden.”

Bawden öfkeyle Farrar’a baktı. “Üç maçtan ikisini ben aldım!”

“İyi ya, mezarına öyle yazdırırsın.”

Bawden hüsrân içinde kuma vurdu. Galiba kaybettiği zaman pek eğlenceli biri olmuyordu. Elimi uzattım. Bawden elimi tutunca, ayağa kalkmasına yardım ettim.

“Eş değiştirin!” diye seslendi Bishop.

Meydanın kenarında kumla dolu altı ring vardı. O ringlerin içinde antrenman yapıyorduk. Mızraklarla, kör bıçaklarla, kesmez süngülerle ve Farrar’ın getirdiği, sopa, taş parçası, hatta kaya gibi, gelişigüzel aletlerle çalışıyorduk. Farrar bir keresinde bizi kemerlerle dövüştürmüştü. Kemerler bayağı can yakıyordu.

Ama genelde yaptığımız şey, antrenman maçlarıydı. Bire bir, ikiye bir, ayaklarımızın üstünde, sırtüstü, yaralıymışız gibi bir kolumuz bağlı, daha ne isterseniz. Bunlar savaşta hayatta kalmamızı sağlayacak becerilerdi.

“Şanslısın,” dedi Bawden. “Bir dahakine canına okuyacağım, Savage.”

“Dört gözle bekliyorum.”

Ardından ikimiz de sağımızdaki ringlere geçtik.

Karşımda Victor Muller’i buldum.

İçten içe korkuya kapıldım. Onu hiç yenmemiştim.

Kafasını kazıymıştı. Sağlık kamaraları kafa derisindeki yarıkları iyileştirmişti ama saçının büyük bir kısmını kaybetmişti, o da hepsini kesmişti. Bukleleri çok güzeldi ama nasılsa bir numara saçlarıyla çok daha güzel gözüküyordu.

Victor bana gülümsedi. Victor’un geniş, samimi ama biraz acemice gülümseyişini görünce aklıma geldi: Bishop onun benden hoşlandığını düşünüyordu.

Bishop herkese “Selamlaşın ve başlayın,” diye seslendi.

Victor da ben de eğilerek selamlaştık. Mızrağımı kavrayıp duruşunda bir zayıflık aradım ama yoktu.

Üstüme saldırıp hamlesini yaptı. Hamleyi savuşturdum. Mızrağı o kadar hızlı dönüyordu ki ikinci vuruşunu görmedim bile. Mızrağın ahşap bıçağı boynumun kenarına dayandı.

“Puan,” dedi. “Saçların bugün çok güzel, Em.”

Saçlarımı her zamanki gibi atkuyruğu yapıp sıkıca ör-müş-tüm.

“Zubiri’ye de saçların güzel diyor musun?”

Omuzlarını silkti. “Onu görmedim ki. Çok meşgul.”

Başlangıç noktalarımıza geri döndük. Victor çok hızlıydı. Onu yenmek imkânsız gibiydi. Ama bir yolu olmalıydı. Her zaman bir yol bulunurdu.

Eğildik. Bu kez beklemeden saldırıya geçtim, Victor'un başına vuracaktım gibi yapıp mızrağımı uyluklarına savurdum.

Hilemi yemedi, yerinden bile kıpırdamadı. Acemi vuruşumu bloke etti. Geri çekilmeye başlamıştım ama Victor gözlerime doğru bir hamle yaptı. Farkına varmadan gözlerimi kırptırdım, topuğumun arkasında ayağını hissettim. Düşüyordum ama Victor'un hareketleri bacağıнын yerini belli ediyordu. Kendi hızıma şaşırarak, mızrağımın dibini Victor'un diz kapağına geçirdim.

Darbenin küt diye hedefi vurduğunu hissettim, Victor'un acıyla haykırdığını işittim.

Yere düşünce dönerek ayağına kalktım.

Kalkar kalkmaz, Victor mızrağının sapını göğsüme yapıştırarak, beni geri itirdi. Tökezledim, derken Victor yumruğunu karnıma öyle bir indirdi ki ayaklarım yerden kesildi. Mızrağımı düşürdüm, biçimsiz bir şekilde ellerimle dizlerimin üstüne düştüm.

Victor'un ahşap bıçağı boynumun kenarına değdi.

“Puan,” dedi. Geniş bir gülümsemeyle, elini uzattı. “Dizime vuruşun iyiydi! Giderek iyileşiyorsun, yakında...”

Bishop uçarcasına Victor'un karşısına dikildi.

İki çocuk yandaki ringe geçerek dövüşçüleri kenara iteklediler.

Bishop üste çıktı. Dirseğini Victor'un ağzına geçirdi. Bir diş havada bir yay çizdi.

“*Ona dokunayım deme!*” diye bağırdı Bishop, akılsız bir hayvan gibi böğürerek.

Bishop bir darbe daha indirmek için geriye kaydıldı. O yumruğunu indirmeden, Bawden koşarak araya girdi ve mızrağının dibini Bishop’ın alınına geçirdi. *Tak* sesi ana meydanda yankılandı.

İçimde bir öfke kabardı.

Ayağa kalkıp bir adım atarak, kusursuz bir hareketle mızrağımı fırlattım; mızrağım kısacık mesafeyi anında katetti. Ahşap ucu Bawden’in göğüs kemiğine çarptı. Bawden haykırarak yere yığıldı.

Victor ayağa fırladı, çarpıttığı ağzından kanlar fışkırıyordu. Bishop tam kalkacakken Victor üstüne atlayınca ikisi birden yine kuma düştüler.

Disiplinli antrenmanımız bir anda it dalaşına dönmüştü. Çocuklar birbirini yakalıyor, küfredip, yumruklar, tekmeler indiriyordu. Kanlar ve tükürükler havada uçuşuyordu.

Farrar katliamın içine daldı, insanları çöp yığınları gibi kenara itekledi. Kavgaları ayırması saniyeler sürdü.

Biri hariç hepsini ayırdı.

Bishop Victor’un üstüne çıkmış, ellerini kendinden ufak tefek olan çocuğun boynuna geçirmişti. Farrar, Bishop’ı yakaladığı gibi, yüzüstü kuma devirdikten sonra kalm kolunu Bishop’ın boynuna doladı.

“Kavgayı kesin!” diye gürledi.

Beynim çalışmıyordu sanki. Az önce ne olmuştu bana? Hepimize?

Sırtındaki Farrar’ın ağırlığına karşın, Ramses Bishop ayağa kalkmaya çalıştı.

“O küçük piçi öldüreceğim!”

Koşarak yanlarına gittim ve sarı saçlarından tuttuğum gibi, Bishop’ı yüzüme bakmaya zorladım.

“Bishop, kes artık! Victor’la adil bir dövüş yaptık!”

Bir an şaşırır gibi oldu. Mücadeleyi bıraktı. Neler olup bittiğinin farkına vardığı yüzünden belliydi.

Farrar, sanki onu kandıracak hâlim varmış gibi, kuşkuyla yüzüme baktı.

“Bırak da kalksın,” dedim.

Farrar kalkmasına izin verdi.

Bishop ayağa kalkıp yüzündeki kumları sildi.

Hiçbirimiz ne yapacağımızı bilmiyorduk.

Ellerinin ve ayaklarının üstünde duran Victor, öksürüp kan tükürüyordu. Bawden, elleri hâlâ göğsünde, bir o yana bir bu yana dönüyordu.

Antrenman mızrağını ona fırlatmıştım ama üstünde pek düşünmemiştim. Eğer elimde gerçek mızrak olsaydı, yine aynı şeyi yapardım; bıçak Bawden’in göğüs kafesini yarıp kalbine saplanırdı.

Bawden benim erkeğime saldırmıştı: O anda onun ölmesini istemiştim.

Rasathaneden birinin koşarak yanımıza geldiğini gördüm: Joandra Rigby, kollarında da küçük Kevin. Aramızdaki mesafeye karşın, kızın neredeyse panik hâlinde olduğunu gördüm.

“Millet,” dedim. “Rasathaneye dönün, hemen. Bawden ile Victor’u Doktor Smith’e götürün.”

Joandra yanımıza vardığında göğsü inip kalkıyordu.

“Em, Gaston seni istiyor, hemen! *Dragon, Goblin*’e saldırıyor!”

YİRMİ BİR

Bishop ile birlikte koşarak Kontrol Odasına girdik. İkimiz de az önce yaşananları konuşmadan, olanca hızımızla buraya koşmuştuk. Victor'a öyle saldırmaya hiç hakkı yoktu. Darbe almıştım, evet, ama darbe yemek antrenmanın bir parçasıydı. Bishop'ın verdiği tepki, benim Bishop'ı engellemeye çalışan Bawden'a verdiğim tepki... Her açıdan dengem bozulmuştu.

Kontrol Odası curcuna hâlindeydi. Gaston ana platformdaydı. Küçük kaidelerin hepsi doluydu; Gaston insanları işe koşmuş, teleskoptan aldığımız bilgiyi analiz ettiriyordu. Bariso ile Schuster, bir de Henry Bemba oradaydı: O üç yarım, dairelerden ve hatta birkaç Sıçrayandan oluşan gruba görevler veriyordu.

Schuster, hepimiz gibi, siyah tulum giymişti. Giysi giyen yoktu. Savaşta uygun kıyafetler dışında bir şeyler giyecek zamanları çoktan geçmiştik.

Kuyunun üzerinde Xolotl biçiminde iki gemi gördüm. Biri sarı boyalı Goblin'di, yuvarlak ön cephesinde o sarı kıvrık diken sembolü vardı. Diğeri ise yeşil boyalı Dragon. Dragon'dan çıkan küçük yeşil noktalar Goblin'e doğru ilerliyordu.

Bishop ile birlikte, platformdaki Gaston'un yanına gittik.

Bize baktıktan sonra, kaidesinin üzerindeki görüntüye döndü.

"Kahretsin, Bishop," dedi. "Kafana ne oldu?"

Bawden'ın vurduğu yer şimdiden şişmiş, ortasında tam mızrak sopasının yarıçapında bir daire bulunan, kocaman, kırmızı bir yumruya dönüşmüştü.

"Onu boş ver," dedim. "Neler oluyor? Spin nerede?"

"Hasta," dedi Gaston. "Ayakta zor duruyordu. Bebek yüzündendir. Gemilerin arasında geçenler konusunda elinden bir şey gelmez, o yüzden gidip yatmasını söyledim."

Spingate hep Kontrol Odasında olurdu. Onsuz burası tuhaf geliyordu. Ama Rasathanenin tepesinde benimle nasıl konuştuğunu düşününce, belki de şu anda onu görmemem en iyisiydi.

"Goblin Omeyocan'dan uzaklaşıyor," dedi Gaston. "Gittiği yok, yalnızca Goff Spear'ın menzilinden çıkmaya çalışıyor. Bu da onu Dragon'a yaklaştırdı. Dragon son zamanlarda rotasını değiştirmiş, doğruca Goblin'e yönelmişti; şimdi de Dragon küçük gemilerle ona saldırıyor."

Yeşil noktalar sürüsü, nehrin üstünde vızıldayan bulanıkuşları aklıma getirdi.

Saç örgümü sağ omzuma alıp, sinirle sıvazladım.

“Xolotl’u göremiyorum,” dedim. “Nerede?”

“Matilda bu işe bulaşmak istemiyor anlaşılan,” dedi Gaston.

“Xolotl kapsama alanının dışında, şu an onu göremiyoruz bile.”

Joandra Rigby Kontrol Odasına girdi. Joandra, Bishop ve benim kadar hızlı değildi, hele de kucağında bebek varken. Platformun kenarına oturup, soluklanmaya çalıştı.

Görüntüye bakınca, Goblin’in üstünde bir şeyin oynadığını gördüm: İniş bölmesi kapısı –normalde kocaman olmalıydı ama devasa gemiye kıyasla minicik gözüküyordu– bir canavarın çenesi gibi açılıyordu.

“Savunma hamlesi,” dedi Gaston. “Goblin kendi savaş uçaklarını gönderiyor.”

İniş bölmesinden çıkan bir sürü sarı nokta, yaklaşan yeşil bulutu karşılamaya gitti. Sarı noktalar karşılamaya gittikleri dalgadan daha yavaş gözüküyordu. Hem daha yavaş hem de daha az.

İki büyük yıldız gemisinin ortasında, sarı ve yeşil sürüler çarpıştı. İki yarı-katı kütle, kıvılcımlar, ışıklar ve alevler saçan tek bir sarı-yeşil buluta dönüştü. Birleşik bulutun giderek seyrekleştiğini fark etmem biraz zaman aldı; iki renkteki ışıklar giderek sönüyordu.

Bir tutam yeşil, belki topu topu beş nokta, kargaşa hâlindeki buluttan ayrılarak, doğruca sarı boyalı Goblin’e yöneldi.

“Dragon’un savaş uçakları savaş alanını şimdiden ele geçirdi,” dedi Gaston. “Goblin’i bombalamak için birkaç birlik gönderiyorlar.”

Bishop'a baktım. Bakışımı fark eden Bishop, gözlerime baktı, omuzlarını silkti ve görüntüyü izlemeye devam etti. Savaştan anlıyordu ama böylesinden değil; uzay Gaston'un alanıydı.

Beş yeşil nokta birbirlerinden ayrılarak, avını kapamayan bir yırtıcının çenesi gibi, beş farklı açıdan Goblin'e saldırdı. Goblin'in yüzeyinde kıvılcımlar çıktı.

"Karşı ateş," dedi Gaston. "Goblin nişancıları yaklaşan Dragon'un savaş uçaklarını vurmaya çalışıyor."

Dragon'un yeşil beneklerinden biri kayboldu. Derken bir tane daha. Goblin'in üstünde turuncu ışıklar belirmeye başladı ama bu kez ışıklar karşı ateşten kaynaklanmıyordu; Dragon'un savaş uçakları kocaman, patlayıcı atışlar yolluyordu. Bir yeşil nokta daha kayboldu. Goblin'in saldırıyı atlatabileceğini düşünüyordum ama sonra yeniden kargaşa hâlindeki buluta baktım: Artık neredeyse tamamen yeşildi.

"Dragon'un savaş uçakları, Goblin'inkilerden daha iyi demek ki," dedi Gaston. Sesi endişeliydi.

Son birkaç sarı nokta saniyeler içinde sönünce, geriye yalnızca yeşiller kaldı. Kalan Dragon savaş uçakları sarılı Goblin'e yaklaştı. Buna karşı ateş demek az kalırdı; Dragon'un savaş uçakları Goblin'in silahlarını imha ediyordu.

"Goblin'in kabuğunda çok sayıda gedik açıldı," diye seslendi Ometeotl. "Dragon ikinci bir dalga yolluyor."

Altı yeni yeşil nokta Dragon'dan ayrılarak, doğrudan Goblin'e yöneldi. Bu yeni noktalar daha tombul, daha kalındı.

"Sanırım bunlar çıkarma gemisi," dedi Gaston. "Dragon'un mürettebatı Goblin'i yok etmek istemiyor, ele geçirmek istiyor. Ometeotl, daha çok detay ver."

“Maksimum detay verildi, Kaptan Xander.”

Gaston bıyık altından bir şeyler mırıldandı; okulda olsak ettiği o küfür yüzünden sağlam bir dayak verdi.

Goblin’e varan tombul noktalar, geminin arkasındaki gittikçe incelen, uzun kısma kondu.

“Çıkarma gemileri o kabukta gedik açmaya çalışacak,” dedi Gaston. “Eğer başarılılarsa, Goblin’in mürettebatıyla yumruk yumruğa dövüşecekler.”

Uzunca bir süre izledik. Goblin’in karşı ateşi titreşerek azaldıktan sonra, tamamen kesildi.

Bıçaklı, tüfekli ve enerji patlamalı umutsuz bir çarpışma hayal ettim; o çarpışma iki bilinmeyen tür arasında geçiyordu.

Yine birileri birilerini öldürüyordu ve biz hâlâ nedenini bilmiyorduk.

“Goblin rotasını değiştiriyor,” diye seslendi Ometeotl.

Kuşatılan gemi Dragon’a doğru ilerlemeye başladı. Neden taraf tuttuğumu bilmiyordum ama Goblin’in saldırıya geçmesini umuyordum. Belki iki gemi de yok olurdu.

Goblin Dragon’a yanaşınca önce yavaşladı, sonra durdu.

Saldırmadı.

İki ana gemi, yuvarlak ön cepheleri benim gezegenime çevrilmiş bir hâlde yan yana durdu.

“Ele geçirdiler,” dedi Bishop.

Gaston başıyla onayladı. “Öyle gözüküyor.”

Acaba Goblin de Basilisk gibi, bize saldıracak mıydı? Eğer öyleyse, Dragon bu tehdidi bir iyi niyet gösterisi olarak bertaraf etmiş olabilir miydi? O uzaylılar müttefikimiz olmak istiyor olabilirler miydi?

Keşke öyle olsaydı, diye geçirdim içimden ama pek mümkün gözüküyordu. Bu kısa savaşın bizim için ne anlam ifade ettiğini bilmiyorduk. Ama içimden bir ses, çok geçmeden öğreneneğimizi söylüyordu.

Küçük Kevin uyandı ve neşeyle ciyakladı. Kevin'ın sesi bastırılmış gerginliğimizi boşaltan bir tetik gibiydi. Hepsini olmasa da biraz rahatlamama yetecek kadarını boşaltmıştı. Eğer bir bebek...

Bir dakika... bu işte bir terslik vardı.

Kevin. Spingate çalışmadığında, Kevin hep onun yanında olurdu.

Spingate burada değildi.

Ama ben buradaydım. Spingate bunun için buraya geleceğimi tahmin etmişti mutlaka.

Bello...

Başka bir şey söylemeden koşarak asansöre yöneldim.

YİRMİ İKİ

Hücre bölümünün kapısından adım attığım anda, Aramovsky'nin yardım çığlıklarını duydum.

Koridorun sonunda Aramovsky'yi gördüm, yüzünü çubukların arasına bastırmıştı, bir kolunu da deliler gibi sallıyordu.

“Em, Spingate’i durdur! Kan Tanrısı onu ele geçirmiş!”

Aniden Bello’nun hücresinin önünde durunca, botlarımın tabanı taş zeminde kaydı.

Korrynn Bello çırılçıplak bir hâlde, bir iple el bileklerinden tavandaki taşıyıcı kirişe asılmıştı. Ayak parmakları taş zeminin hemen üzerinde sallanıyordu.

Karşısında Theresa Spingate duruyordu. Yüzünde yer yer kan lekeleri vardı. Elinde ince bir çubuk tutuyordu: Büyük Salondaki tahtın değneğiydi bu. Değneğin üstü kalın bir kan

tabakasıyla kaplıydı, kanın kırmızısı değneğin rengiyle aynıydı.

Bello'nun başı öne düşmüştü; cılız, sarı saçları şimdiden şişip kapanmış sol gözünü örtüyordu. Değnek şakladıkça, Bello hafifçe soldan sağa dönüyordu. Alt dudağı yarılıp patlamıştı. Dudağından, alnındaki yaradan, korkunç biçimde kırılmış burnundan sicim gibi akan kanlar; yanaklarından, çenesinin altından ve aşırı beyaz teninden aşağı süzülerek, ayak parmaklarından taş zemindeki birikintiye damlayan, kızıl bir yol oluşturuyordu.

... Şap... Şap... Şap...

Elimi avuç izi levhasına bastırdım ama hücre kapısı açılmadı. Spingate kapıyı yeniden programlamıştı.

“Theresa, aç şu kapıyı!”

Bana baktı ama gördüğü ben miydim, bilmiyordum. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, tüm dişleri ortadaydı. Eli, kırmızı değneği kavrayan, beyaz boğumlu bir pençeydi. Matilda'nın o aleti benim üstümde kullanışını, değneği bedenime her değdirişinde hissettiğim dağlayıcı acıyı anımsadım.

Spingate benim en yakın arkadaşımdı, onu herkesten daha iyi tanırdım ama yüzü böyle çarpılmışken, neredeyse tanınmaz hâldeydi.

Kan Tanrısı onu ele geçirdi...

“Bello konuşmak zorunda,” dedi. “Henüz konuşmadı ama konuşacak.”

Spingate'in sözlerinde soğukkanlı bir öfke ama aynı zamanda da kuşku dolu bir titreme vardı. İşkencenin kolay olacağını düşünmüştü herhâlde.

“Spin, aç şu kahrolası hücreyi, hemen!”

Onun sesinde kuşku vardı, benimkinde yoktu. Sözlerim kısa menzilden atılmış mermiler gibi gümbür gümbürdü.

Bello'ya baktı.

“Bello çözülecek. Bize ne biliyorsa anlatacak. Anlatmak zorunda. Neden anlamıyorsun?”

En yakın arkadaşım konuşuyordu ama aslında konuşan o değildi. Theresa görünmeyen bir varlığın, saf kötülüğün oynattığı bir kuklaydı.

“Hepimizi etkileyen bir şey var,” dedim. “Bizi değiştiren bir şey var. Beni dinle; biz insanlara işkence etmeyiz. Biz Yetişkinler gibi değiliz!”

Spingate değneği sadece şok vermek için değil, Bello'yu dövmek için kullanıyordu. Hem de ciddi bir şekilde. Ama Bello yine de konuşmuyordu. Yalnızlıktan yakıncak kadar zayıf bir kadın, böyle fiziksel bir cezaya nasıl dayanabiliyordu ki?

Bello'nun artık sağa sola dönmediğini fark ettim.

Hiç kıpırdamıyordu.

Ayak parmaklarından şıp şıp damlayan kanın akışı yavaşlamıştı.

... Şap...

... Şap...

İçeri girmeliydim.

“Spin, eğer şimdiye kadar konuşmadıysa, hiç konuşmaz. İradesi çok güçlü. Lütfen kapıyı aç. Lütfen!”

Spingate şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çatı.

“Benim çocuklarım var, Em.” Sesi cılız ve uzak geliyordu. “Onları korumam gerek. Bello uzaylıların neden buraya geldiğini biliyor. O sessiz kaldıkça, bizim halkımız ölüyor. Görmüyor musun? Bir sonraki kurban benim oğlum olabilir.”

Bello'yu işaret ettim. "Spin, baksana şuna."

Spingate baktı.

"Bunu çocukların için yapıyorsun," dedim. "Ya işe yararsa? Ya işkence bizim kültürümüzde kabul görür de kimliğimizin bir parçası olursa? On yıl sonrasını düşünsene; bileklerinden asılan kişinin Kevin olduğunu, birinin değnekle onu defalarca dövdüğünü düşünsene."

Spingate bakakaldı. Gözlerini kırıştırdı. Yüzüne bir anlamsızlık çöktü. Aynı anlamsızlığı Victor'a saldırırken Bishop'ın yüzünde de görmüştüm.

"Oradaki oğlun olduğunu düşün," dedim. "Kanlar içinde haykırdığını düşün."

Spingate, oraya nasıl geldiğini bilmiyormuş gibi, elindeki kırmızı değneğe baktı. Değneğin ucundan düşen bir damla kan hücrenin zeminine sıçradı.

Spingate bana baktı. Yüzü dehşetle çarpıldı. Bu farkındalığın verdiği dehşetti.

"Em... ben ne yaptım?"

Değneği elinden bıraktı. Değnek tangır tungur yere düştü. Ayakları dolaşarak hücrenin çubuklarına yaklaştı, elini uzatıp avuç içi levhasına bastı. Elini çektiğinde, levhada kanlı parmak izleri bırakmıştı.

Kapının kilidi tık diye açıldı.

Kapıyı sertçe açıp, koşarak içeri girdim. Uyluğumdaki kından bıçağımı çıkarıp ipi kestim. Bello kemiksiz bir et torbası gibi yere düştü.

Zemine yığıldı. Kıpırdamıyordu.

Koşarak yanına gittim. Bileklerindeki ipleri kestim. ardından bıçağımı kınına soktum. Bello'nun yüzünü elledim. Soğuktu.

Kulağımı göğsüne yapıştırdım: Kalp atışı yoktu.

Bello'yu sırtüstü yere yatırdım, ellerimi göğüs kafesine koydum ve Smith'in bize gösterdiği gibi, bir kez, iki kez, üç kez bastırdım. Ağzımı Bello'nun ağzına yapıştırıp sertçe nefes verdim.

Bello karşılık vermedi.

Tekrar tekrar göğsüne bastırarak ciğerlerine hava üfledim.

Bello karşılık vermedi.

Tekrar tekrar aynı şeyi yaparken içimde öfkenin kabardığını hissediyor, ruhumun sarsılarak pul pul döküldüğünü duyuyordum; en iyi arkadaşım nasıl olur da bir kadını öldüresiye dövebilirdi?

Biri ellerini omzuma koydu. Bir erkek.

"Ben deneyeyim," dedi Aramovsky.

Aramovsky'yi Spingate çıkarmıştı.

Aramovsky'nin yolundan çekildim.

Aramovsky'nin göğse uyguladığı basınç benimkinden güçlüydü, benimkinden geniş ciğerleriyle benim yapıp yapabileceğimden çok daha fazla suni teneffüs yapıyordu.

Bello hâlâ karşılık vermiyordu.

Aramovsky'nin koyu teni parlak ter damlalarıyla kaplandı. Kaplanırdı elbette; hücrenin içi sıcaktı, Aramovsky de canla başla uğraşıyordu.

Bello hareket etmiyordu.

Dört ayak üstünde gerilemeye başladım, cesetten uzaklaşmak istiyordum...

Elim yuvarlak bir şeye değdi: değneğe.

Aramovsky kalp masajını sürdürerek, “Haydi,” dedi dişlerinin arasından. “Haydi, Bello, savaş!”

Bir ağlama sesi duyunca, bir anlığına kalbim umutla doldu çünkü ağlamak tam da Bello’nun yapacağı şeydi ama derken sesin ondan gelmediğini fark ettim; ağlayan Spingate’ti.

Kapısı açık hücrenin girişinde duruyordu. Kanla lekelenmiş yüzünde şerit şerit gözyaşları vardı. Alt dudağı titriyordu.

Gerçekten mi? Kendini *şimdi mi* kötü hissediyordu?

Değneği aldım.

Aramovsky yere oturdu, elinin tersiyle alnında biriken terleri sildi.

“İşe yaramıyor,” dedi. “Bello ölmüş.”

Ayağa kalkarken başımı salladığımı fark ettim.

“Ölür tabii,” dedim. “Çünkü bu tanrının cezası *çark* onu öldürdü.”

Spingate’e yaklaştım. Yüzüme bakarak, başını iki yana salladı.

“Em, ben... böyle olsun istemedim...”

“Evet, istedin, kaltak,” dedim, ardından değneğin ucunu boynuna dayadım.

Spingate’in vücudu kasıldı. Gurultuya benzer, tuhaf bir ses çıkardı.

“Evet, istedin,” diyerek, değneği geri çektim.

Spingate geriye doğru düşerek hücre sıralarının arasındaki boşluğa yığıldı, kollarını korumak istercesine yuvarlak karnına dolamıştı.

“Evet, istedin.” Hücreden çıkıp, değneği Spingate’in yanına değdirdim. Sarsılırken, boğazının derinliklerinden yine

o tuhaf ses çıktı. Acıdan yüzü buruştu. Açılan parmakları yarı kıvrık bir hâlde boşluğu kavradı.

O kaltağı öldürecektim. Onu da, doğmamış bebeğini de. Bebeği de muhtemelen onun kadar kötü biri olup çıkacaktı. Demek Spingate dairelere işkence ediyordu, öyle mi? Benim türümü öldürüyordu, öyle mi? Ona gününü gösterecektim. Değneği daha sert bir şekilde yüzüne bastırarak Spingate'in kafasını taş zemine yapıştırdım.

Derken değnek elimden alındı.

Dönünce Aramovsky'yle karşılaştım. Terden pırıl pırıl bir hâlde, değneği sağ elinde tutuyordu.

“Kan Tanrısı seni ele geçirdi,” dedi. “Onunla savaş.”

Bıçağımı çektim. Rasathanenin duvarlarındaki resimlerde çifte halkalar insanlara işkence ediyor, onları yakıyor, derilerini yüzüyordu. Aramovsky bir savaş başlatmış, beni ölüme göndermişti. Şansı varken beni öldürmeliydi.

“Onunla savaş, Em,” dedi, hırlayarak konuşuyordu. “En güçlümüz sensin, seni kontrol etmesine izin verme.”

Dövüş pozisyonu alarak, Aramovsky'nin tuttuğu değneği geçmenin bir yolunu aradım.

Aramovsky değneği hücrenin içine fırlattı.

Ellerini yanlarına bıraktı. Gözlerini kapattı.

“Beni öldürmen gerekiyorsa, öldür,” dedi. “Ama öldürürsen, Kan Tanrısı sana sonsuza dek sahip olur.”

Teninin altında boynundaki damarların attığını gördüm.

Bıçağımın bir darbesi o damarları açmaya yeterdi. Aramovsky'nin kanı dört bir yana saçılırdı.

Tıpkı domuzun kanı gibi.

Sel gibi akar, göl olurdu.

Tıpkı Yong'un kanı gibi.

Kan Tanrısı seni ele geçirdi...

Gözlerimi kırıştırdım. Hiçbir şey duymuyordum. Tek gördüğüm karşımda duran, savunmasız bir adamdı.

Bıçağım taş zemine çarptı.

Spingate'e baktım. Yerde dertop olmuş, titriyor, ağzından kanlar damlıyordu.

Bello'ya baktım. Çıplaktı. Cansızdı. Ölmüştü.

Aramovsky gözlerini açtı.

"Artık biliyorsun, Em," dedi. "Artık nasıl bir şey olduğunu biliyorsun."

.

YİRMİ ÜÇ

Bishop da ben de yaşananlara seyirci kalmaktan başka bir şey yapamıyorduk. Genelde liderliği ikimizden biri üstlenirdi, oysa şimdi halkımızın kaderi Giles Borjigin'e bağlıydı.

Surdaki bir kulenin tepesindeydik. Dairesel zeminin dış kenarını takip eden, taştan kalın bir mazgal vardı. Mazgal ben-den yüksekti ama insanlar dışarı bakabilsin diye, içine çentikler açılmıştı. Kuzeydeki orman kalıntılarının arasında yılan gibi kıvrıla kıvrıla iki yanda yükselen ağaç kanyonunu ikiye ayıran nehir görünüyordu. Güneyde ise tek görebildiğim şey Uchmal'dı; kararmış, yanmış, külle kaplanmış Uchmal.

Opkick bizimle birlikteydi, bir sonraki görevlerini bekleyen, kir pas içinde beş de daire vardı. Dairelerden ikisi, Elisa Hinog ile Kurt Armbruster, topu ateşleme eğitimi almışlardı ve topun çalışmasını sağlayacaklardı.

Daire-yıldızları sur toplarının başına vererek harcayamadık çünkü onların tüfeklerle, mızraklarla ve örümceklerle kent sokaklarında savaşması gerekiyordu. Yarımların, çarkların ve daire-haçların savaş başlayınca yapılacak önemli işleri vardı; onları da harcayamazdık.

Harcayabileceğimiz kişiler, her zamanki gibi, dairelerdi.

Kulenin tepesindeki dairelerin üstü başı kir pas içindeydi çünkü tüm sabahı kulenin kent tarafına bakan duvarına beş metre yüksekliğinde topraktan bir rampa yapmakla geçirmişlerdi.

O rampadan metal bir dev çıkıyordu.

İçindeki Borjigin, Örümcek Yuvasında bulduğumuz, iki bacaklı, on beş metre yüksekliğindeki inşaat makinesine pilotluk ediyordu; Aramovsky'nin emriyle bir savaş makinesine dönüştürdüğü devdi bu. O savaşta Spingate'e mekik füzeleriyle dev vurmasını emretmiştim, bu da içerideki dört kişinin ölümüne yol açmıştı.

Adlarını hatırlıyordum: Abrantes, Cadotte, Aeschelman, Cody.

Canlı canlı yanmışlardı. Benim yüzümden.

Bishop'ın elini omzuma koyduğunu hissettim; cesaret vermek için omzumu sıkıyordu.

"Aramovsky'yi durdurduğumuz zamanı mı düşünüyorsun?"

Başım la onayladım.

"Sen yapman gerekeni yaptın," dedi alçak sesle. "Savaşaydık."

Savaş sözcüğünü kullanmak kararlarımın nedenini vurguluyordu ama onları haklı çıkarmıyordu.

Dev makinenin rampadan çıkmaya devam edişini izledik.

“Bence bu bir bahane değil,” dedim. “Spingate de yapması gerektiğini düşündüğünü şeyi yaptı; o yüzden katil oldu, kahraman değil.”

Bishop başını iki yana salladı. “Spingate’in ne olursa olsun, hapishanede çürümeye terk edilemeyecek kadar değerli bir zekâsı var. Onu hücreden çıkarıp, tekrar işinin başına yollamalısın.”

“Bir insanı işkence ederek öldürdü,” dedim. “Onu nereye koyduysam, orada kalacak.”

Yani Aramovsky’nin hemen yanındaki bir hücrede.

Aramovsky’nin iddiasına göre, bir şey Theresa’yı ele geçirmiş, onun en derin korkularını körüklemiş; tanıdığım en zeki insanlardan birini, nasılsa en ilkel, en nefret dolu dürtülerini dinlemeye zorlamıştı.

Spingate, Bello’yu öldürmüştü. Cezasını çekecekti. Eylemlerinden sorumluydu.

Ama sen de hissettin, öyle değil mi? Kan Tanrısını hissettin. Tıpkı Spingate’in Bello’yu öldürdüğü gibi sen de Spingate’i kolayca öldürebilirdin, Spingate’i ve doğmamış bebeğini...

Hayır, arada fark vardı. Ben öldürmemiştim. Ama acaba öldürmememin nedeni, Aramovsky’nin araya girmesi miydi?

Bishop’a baktım. Bir öfke anında neredeyse Victor’u öldürüyordu. Eğer Victor ölseydi, Bishop’ı bir hücreye tıkar mıydım?

Elimde antrenman mızrağı değil de gerçek bir mızrak olsaydı Bawden ölecekti. O zaman kendimi hapse atar mıydım? Başkasının beni hapse atmasına izin verir miydim?

“Aptallık ediyorsun,” dedi Bishop. “Ahlak dersi vermenin zamanı değil, hele de o ahlak dersi hayatta kalmamızı

engelleyecekse. Spingate özel biri. Yeri doldurulamaz bir zekâ-sı var. Hangisi daha önemli: Kazara bir düşmanın ölmesi mi, yoksa Spingate asıl olması gereken yerde, yani Kontrol Odasında değil de hapiste diye bizden birilerinin ölmesi mi?”

Sorunun doğru yanıtını bilmiyordum.

Spingate her zaman Doğum Günü Çocuklarının en güvenilirlerinden biri olmuştu. Zeki, fedakâr, kendini işine adanmış. Onurlu. Bu yaptığı ondan hiç beklenmezdi. Halkımızdaki umutsuzluk ve öfke duygusunu pekiştiriyordu.

Spingate. Bishop. Ben. Antrenman alanındaki kavga. Muharipler. Barkah ve esirleri.

Acaba gerçekten bize kötü şeyler yaptıran bir şey mi vardı?

Yoksa hepimiz zaten kötü müydük?

“Tamamdır,” dedi Bishop, başıyla devi işaret ederek. “Yoldan çekilsek iyi olur.”

Sırtımızı mazgalın kavisli duvarına yaslayarak, Opkick ve dairelere çalışmaları için yer açtık.

Borjigin, Örümcek Yuvasında pastan çürüyen yüzlerce ölü makineden aldığı tüpleri, kabloları ve benim anlamadığım daha nice parçaları kullanarak, devini yeniden inşa etmek için aylar harcamıştı. Devin yanmış metal iskeletini bile boyamış, o ateşten kararmış siyah iskeleti yer yer parlak çelik parçalarıyla süslü, açık bir maviye çevirmişti. Kıvrım kıvrım, yeşilli siyahlı teller ve kablolar iskeletin içinden geçiyordu. Devin sol kolu üç parmaklı, parlak mavi bir kıskaçla bitiyordu, sağ ise beş kişinin rahatça ayakta durabileceği büyüklükte bir kepçeyle. Gerçi kepçede şimdi bugünün ödülü vardı: gümüşümsü metali öğleden sonrası güneşinde kırmızı kırmızı parlayan, uzun bir duvar topu.

Opkick bağırarak Borjigin'e talimatlar verdi. Kepçe mazgalın üzerinde yükseldi. Üç parmaklı kıskaç topu nazikçe kepçeden alıp kulenin merkezine bıraktı. Opkick dairelere emirler yağdırınca daireler topu, taşa monte edilmiş menteşelere bağlamaya koştu.

"Bu sonuncuydu," dedi Bishop. "Umarım yeter."

Uchmal'ı çevreleyen surun altmış dört kulesi vardı. Borjigin'in bana dediğine göre, bir zamanlar her kulede bir top vardı. Borjigin ve diğer yarımalar, tüm o toplardan altı çalışan silah yapacak kadar parça derleyip toplamışlardı. Borjigin o altı topu eşit aralıklarla sura dağıtmıştı. Eğer kenti bir saat kadrını ve on ikiyi tam kuzey olarak düşünürsek, 1, 3, 5, 7, 9 ve 11'de toplarımız vardı. Şimdi saat bir kulesinde duruyorduk. Saat üç kulesi doğu kapısının üstündeydi ve böyle devam ediyordu.

"İşaret bayraklarını kullan," dedim. "Rasathaneye topun yerine yerleştirildiğini bildir."

Bishop tulumunun içinden turuncu bir el bayrağı çıkardı, kulenin güney kenarına çıktı ve basit motif hâlinde bayrağı hareket ettirdi.

Yirmi blok ötede, dört katlı bir zigguratın tepesindeki biri çok daha büyük bir turuncu bayrağı sallayarak, Bishop'ın motifini taklit etti. Saniyeler sonra, kent merkezine bir yirmi blok daha yakın bir yerde, üçüncü bir turuncu bayrağı seçebildim.

"İşe yarıyor," dedi Bishop. "İyi. Bayraklar ve borazanlar arasında, idare ederiz."

İletişim mücevherlerimizden vazgeçmiştik. Artık Rasathaneye yakın olsak bile, hiçbir şekilde çalışmıyorlardı. Borjigin hâlâ kesintinin neden kaynaklandığını bilmiyordu, araştıracak zamanı da yoktu.

Eğer uzaylılar yeryüzüne inerse ve kara savaşı yaparsak, savaş birliklerimizin birbiriyle iletişim kurması gerekirdi. Bawden, kentin dört bir yanına mesaj iletmek için işaret bayraklarını kullanma fikrini ortaya atmıştı. Lahfah birkaç savaş borazanı getirmişti; borazanları ayrıca, tıpkı Sıçrayanların ormanda yaptığı gibi, bölük hareketlerini koordine etmek için kullanacaktık.

Yüzyıllar önce bu kentin kendini savunacak çok büyük bir mühimmat deposu vardı ama zaman en büyük yok ediciydi. Makineler ve silahlar bakımsız kalmıştı. Pas metali yemişti. Hassas parçalar korozyona uğramıştı. Sentetik malzemeler bozulmuştu.

Bileziklerden, tüfeklerden, mızraklardan, bıçaklardan ve çiftlik aletlerinden başka fazla bir şeyimiz yoktu: Rasathane'nin otomatik savunması, altı kule topu, yedi örümcek, toprak taşımaktan piyade taşımaya terfi etmiş dört ağır kamyon, Koca Domuz ve birkaç zırhsız araç.

Bir de elbette, Goff Spear ve kalan üç mermisi vardı.

İnsan askerlerden oluşan dört müfrezemiz vardı. Birine ben liderlik ediyordum, diğerlerineyse Bishop, Farrar ve genç Darzi. Bir müfreze üç mürettebatlı üç örümcekten ve on iki piyadeden oluşuyordu.

Piyade. Saçma bir sözcüktü. Sözde eğitilmiş askerleri niteliyordu. Bizde daire-yıldızlar vardı, evet, daire-yıldızlar programlanmış belleklere ve savaşma becerilerine sahipti ama çoğu fiziksel açıdan yalnızca on üç yaşındaydı. Onlar silah taşıyan çocuklardı. Üstelik elimizde yeterince daire-yıldız yoktu, o yüzden her müfreze birkaç daireyle tamamlanmıştı. Çoğu, yine fiziksel açıdan on üç yaşında olan mekik çocuklarıydı, üstelik sahip oldukları yegâne savaş eğitimi son altı ayda aldıklarından ibaretti.

Barkah'dan yardım görüyorduk. Malbinti savaşçılarından oluşan dört bölük kentin dört bir yanına gizlenmişti. Her bölükte tüfeklerle ve misket tüfekleriyle silahlanmış iki yüz asker vardı. Şu anda surlarımızın içindeki silahlı Sıçrayanların sayısı üçe bir oranında bizden fazlaydı. Riske giriyorduk, evet, ama eğer Bishop haklıysa ve uzaylılar karaya çıkarma yapacaklarsa, bu riski almaya değerdı.

Orman harabelerinde Barkah'nın Schechak'ı savunmak için hazır bekleyen daha çok sayıda kuvveti vardı. İki tabur hâlinde örgütlenmiş sekiz bölük, bin altı yüz savaşçı yoluna çıkacak her şeyle savaşmaya hazır bekliyordu. Bir de onlara yardım eden hurukan ekipleri vardı: D'souza'nın Şeytanları ile Lahfah'ın Sürüngenleri. Yılan-kurtlar orman savaşı için biçilmiş kaftandı, o yüzden Uchmal'da işler gerçekten çığırından çıkmadığı sürece, ormanda konuşlanacaklardı.

Düşmanımız ağaçların arasına inerse, ciddi bir savaşla karşılaşacaktı.

Yükselip alçalan bir inilti kentte yankılandı: acil uyarı sireni.

Kontrol Odasındakiler gelen gemileri mi saptamıştı?

Kuledeki herkes gökyüzüne bakarak, bir orayı bir burayı gözden geçirdi. Kalp atışlarım hızlandı. Hazırlanmak için elimizden gelenin en iyisini yapmıştık ama hazır değildik.

Görmeden önce sesini duydum: ormanın tepesinde yankılanan bir roketin uzak gürültüsü. Ses tuhaf bir şekilde tanıdıktı. Dragon'un o savaş uçaklarından biri mi gelmişti? Yoksa, daha da beteri, bir sürüsü mü?

Bishop kuzeyi işaret etti. "Orada!"

Uzakta, ufuk çizgisinde siyah bir nokta gördüm.

Bishop haykırarak dairelere gümüş topu yüklemelerini söyledi.

“Silahı devreye sokun! Hemen!”

Öteki duvar topları bir aç yakalayabilirdi ama roket doğruca bizim üstümüze geliyordu, en iyi atış şansı bizim kuledeydi.

Alçaktan uçan roket sarı ağaç tepelerinin üstünden geçti. Gürültülü gemi arkasında yoğun ve azgın siyah bir bulut bırakıyordu.

Bir dakika, o roketin sesi... O sesi nereden tanıyordum?

“Top devrede,” diye bağırdı Opkick.

Bishop Elisa ile Kurt’a işaret etti.

“Silahınızın başına geçin!”

Onlar mekik çocuklarıydı. On üç yaşında ya var ya yoklardı. Sarsılmış görünüyorlardı. Eğitim üstüne eğitim almışlardı ama şimdi talimde değildik. Bu gerçektir.

Elisa topun sağ kenarına monte edilmiş, metal bir sandalyeye oturdu.

Bir hedefleme aletini yüzüne yaklaştırıp, kumandayı çalıştırmaya koyuldu. Kurt silahın sol tarafına geçti, orada bir düzine farklı ayarı gözden geçirecekti.

Düşman gemisi alçaktan, hızla ve gürültüyle geliyordu.

Gümüş topun tepesindeki beyaz kristal parlamaya başladı.

Solumuzdaki saat on bir kulesinden parlak beyaz bir ışın ateşlendi. Gelen gemiyi ıskalayan ışın, görüş alanımda dans eden, ters dönmüş, titrek bir flama görüntüsü bıraktı. Ormanda ışının değdiği yerden küçük bir ateş topunun yükseldiğini gördüm.

Şimdi geminin neden ağaç seviyesinde uçtuğunu anlamıştım: Surun üst tepesinin altında kalıyordu, yani toplarımızın çoğunun görüş alanına girmiyordu.

Tek bir gemi... Neden yalnızca bir tane?

“Silah şarj edildi,” diye bağır Kurt. Şarj edildi derken sesi çatlamıştı. O kadar gençti ki hâlâ buluş çağındaydı. Görünüşü kadar sesi de korkusunu belli ediyordu.

“Hedef alındı,” dedi Elisa. Titriyordu.

Elisa’nın ekranında ikonlar yanıp söndü: bir gemi görüntüsü, üstünde de bir çarpı işareti. O gemi... Hedefleme ekranında daha büyüktü, çıplak gözle seçemediğim detayları görebiliyordum.

Yüzeyi umduğum gibi parlak değildi... Siyahtı ve...

...Yamuk yumuktu.

Gelen gemi bir yıl önce Bello’yu getiren gemiydi, Matilda ile Yaşlı Gaston’u Xolotl’a geri götüren gemiydi.

“Dur!” diye bağırarak, Elisa’nın yanma kostüm ve kızın ellerini kumandadan çektim. Bishop’a döndüm. “O gemi bizimki! Tüm bataryalara ateşkes işareti ver!”

Kararımı bir an olsun sorgulamadı. Güneye dönüp bayrağıyla keskin işaretler vermeye koyuldu.

Güneydoğudaki saat üç kulesinden bir ışın yollandı. O ışık yamuk yumuk geminin sırtını sıyırarak, havaya dalga dalga erimiş metal saçtı. Gemi sarsılmaya başladı. Ağaçların arasına gömüldü, bir saniyeliğine gözden kaybolduktan sonra, havaya yaprak ve sarmaşıklar püskürterek, yeniden ağaç tepelerinin üzerine çıktı.

Sarsılan gemi yükselmeye çalışıyordu, sarmaşık kaplı suru aşmayı başaramayacaktı.

Mazgallardaki deliğe dört elle sarılarak, tüm dileklerimi o gemiye akıttım.

Yüksel. Yüksel, kahrolası!

Hemen sağımızdaki duvara çarpacaktı. Yükseldi. Gemi duvara yaklaşıncı yüzümü ekşittim; karnı taş kenara sürtünen gemi duvarı seke seke aşarken, arkasında un ufak olmuş taşlardan, havada dönen yapraklardan ve şişen dumandan bir bulut bıraktı.

Yamuk yumuk gemi iyice sağa yatarak, Latu Yolu dediğimiz, geniş kuzey/güney sokağına doğru alçaldı. İki yandaki kararmış taş binaların önünden vızıldayarak geçti. Yamuk yumuk geminin dört bir yanından çıkan ateş konileri, gemiyi dengede tutmak için titreşerek, çırpınıyordu. Gemi korkunç bir hızla alçalırken, ahı gitmiş vahı kalmış iniş sistemi kulak tırmalayıcı bir sesle, kıvılcımlar çıkararak sokağa çarptı. Metal taşla sürtündü.

Gemi bizim bulunduğumuz yerin yirmi beş blok güneyinde durdu.

Tepemdeki devasa gölge yüzünden eğildim. Borjigin'in devinin kürek-kepçesi belli belirsiz bir tıngırtıyla mazgalın zeminine değdi. Devlin "kafasında", açık mavi çubukların ve metal kaplamaya açılmış deliğin arasından, Borjigin'in yüzünü gördüm.

"Em, bin!" diye bağırdı. "Gidelim!"

Bishop ile birlikte koşarak kepçeye girdik. Borjigin kepçeyi kaldırdı. Dev makine döndü. Uzun adımlarla toprak rampadan inip Latu Yoluna çıktı. Gök gürültüsünü andıran her adımda koca makine titriyor, bizi kepçede tıngır mıngır oynatıyordu. Dev koca bacaklarıyla mesafeyi yiyip bitirirken, Bishop ile ikimiz sıkıca tutunduk.

Bileğimi hafifçe önce sola, sonra sağa çevirdim. Bishop da aynısını yaptı. Bileziklerimiz ölüm vaadiyle parladı.

Dakikalar içinde gemiye vardık. Eğilip bükülmüş, parçalanmıştı. Bir daha uçamayacağı belliydi ama büyük ölçüde tek parçaydı. Bir düzine minicik çatlak ve yarıktan incecik bir duman yükseliyordu. Koni biçimli burnu delik deşik olmuştu.

Bishop dikkatini çekmek için Borjigin'e el salladı, sonra da yeri işaret etti. Devlin kafasının arkasında bir kapak açıldı. Orada devlin omurgasına inen uzun bir merdiven vardı ama Borjigin merdiveni görmezden geldi; ondan hiç beklemediğim bir atiklikle denge yürüyüşü yaparak, devlin omzundan koluna, oradan da yanımıza geldi. Kepçenin içine atladı, sonra da hâlâ devlin göğsünde bulunan birine el salladı.

“Bizi yere indir!”

Makine aksamı vınladı, hidrolikler tısladı.

Kepçe yere indi. Paldır küldür sokağa çıktık.

Yamuk yumuk siyah gemi yakından çok daha büyük gözüküyordu. İçine sekiz ila on kişi rahatça sığardı.

Bishop koni biçimli buruna koşarak, bir çatlaktan içeri baktı.

“İçeride hareket eden bir şey var galiba!”

Borjigin geminin yanına seğirtip, kokpitin hemen arkasında bir kapı buldu. Kapı fena hâlde eğilmişti, Borjigin'in içeri girebileceği kadar açılmıyordu. Borjigin'in yanına gittik, üçümüz birlikte çektikçe çektik, sonunda sızlanan metalden gelen tiz bir çığlık eşliğinde kapı pat diye açıldı.

Paldır küldür geminin gölgelerine daldım, Bishop da peşimden daldı. Kabuktaki çatlaklardan içeri süzülen güneş ışığı, havada dönen dumanları ıslıl ıslıl parlattı.

Pilot koltuğundan kara bir cisim düştü.

Yamru yumru, cılız bir Yetişkindi bu, hemcinslerinin Omeyocan'da nefes almasını sağlayan o metal kostümden giymiş, şeffaf maskeden takmıştı. Onca duman yüzünden, Yetişkinin yüzünü seçemiyordum.

Bileziğimle nişan aldım. Bishop da öyle yaptı.

Tir tir titreyen Yetişkin öyle şiddetli öksürüyordu ki cılız bedeni sarsılıyordu. Sıska bacakları çarpık çurpuk, biçimsiz ve aksaktı.

Başını kaldırdı.

Çatlak kabuktan giren bir güneş ışını Yetişkinin siperini ve siperin ardındaki yüzünü aydınlattı. Yüzüme bakan iki pörtlek kırmızı göz, yumuşak, kırmızı bir parıltıyla fıldır fıldır dönüyordu.

“Küçük Savage,” dedi şiddetli öksürüklerin arasından. “Cici... cici bir kız ol da... beni ikinci kez öldürme.”

Yetişkin, Brewer'dı. İnanamıyordum.

Kolumu indirdim. “Burada ne işin var?”

Titreyen kömür karası kolunu kaldırıp kemikleri çıkmış parmağıyla Bishop ile ikimizin arkasını işaret etti.

“Hediyeler getiren Değerlilere dikkat edin,” dedi. “Ya da getiriler hediye eden değerli illere.”

Bishop da, ben de dönüp, haşatı çıkmış yamuk yumuk gemiye iyice bir baktık. Güneş ışığında dönen dumanın arasında uzun bir cisim gördüm, kalın şeritlerle gri köpük kaplamaya sıkıca bağlanmıştı.

Cismi tanıyordum.

“Şaka yapıyorsun herhâlde,” dedim.

Bishop gözlerini cisimden ayırıp bana çevirdi, sonra yenisinden cisme baktı.

“O ne?”

Rasathanenin tepesinde buna benzer bir şey görmüştüm ama oradaki kırılmış, yüzlerce parçaya ayrılmıştı. Bu mu? Bu yeniydi. Tek parçaydı.

“Anten,” dedim. “Brewer bize anten getirmiş.”

YİRMİ DÖRT

Hastanedeydim. Kenzie Smith ile birlikte kapalı, beyaz bir tabutun yanı başındaydık. İçinde Brewer vardı.

“Durumu kötü,” dedi Kenzie. “Ağır darbeyi sol tarafı almış; kaval kemiği kırık, incik kemiği üç yerinden kırılmış, uyluk kemiği parçalanmış, kalça kemiği kırılmış. Üstüne üstlük birkaç kaburgası da çatlamış, gerçi hiç onunki gibi kaburga görmemiştim. Yetişkinleri bu kadar uzun süre yaşatmak için her ne yaptılarsa vücutları ciddi biçimde değişmiş.”

Biz Brewer’ı kaldırmaya çalışınca Brewer bayılmıştı. O acı dolu çığlığını hiç unutamayacaktım. Bishop işaret bayraklarını kullanarak araç ve tıbbi yardım çağırması.

Nevins, Peura ve Harman, neredeyse Kenzie kadar hızla olay yerine varmışlardı. Brewer güvenle gemiden çıkarıldıktan sonra, onlar o yamuk yamuk gemiye girmiş, her türlü irade gücünden yoksun bir hâlde, heyecana kapılmışlardı. Anteni

görünce şaşkınlık nidaları havalarda uçuşmuş, en sonunda ellerindeki gizemli birkaç parçanın nereye takılması gerektiğini anlayınca, sevinç çılgınlıkları koparmışlardı. Bazı parçalar kaza sırasında kırılmıştı ama oğlanlar hem eskisinden hem de yenisinden çalışan bir anten yapacak kadar sağlam parça çıkacağından emindi.

“Çıkması ne kadar sürer?” diye sordum Kenzie’ye.

“Duruma göre değişir: Ayaklanmasını mı istiyorsun, yoksa tekerlekli sandalyede oturmasını mı? Eğer onu iyileştirebilirim, o kalçanın sağlık kamerasında haftalarca kalması gerekir. Kemikleri çok kırılğan.”

“Yürüyüp yürüyememesi umurumda değil, konuşsun yeter.”

Anteni getirmek için yaşamını riske atmıştı. Neden? Bize Xolotl’un neden Omeyocan’a geldiğini söyleyebilir miydi? Bize uzaylı gemilerinin neden buraya geldiğini söyleyebilir miydi?

“Bir şey daha var,” dedi Kenzie. “O ölüyor.”

“Elbette ölür, adam bin küsur yaşında.”

Kenzie başını iki yana salladı. “Küçük hücreli karsinoması var. Metastaz yapmış.”

Kenzie tüm ciddiyetiyle bir süre yüzüme bakarak bir karşılık bekledi.

Omuzlarımı silktim.

“O ne demek, bilmiyorum.”

Elini tabutun yanındaki beyaz kaidenin üstünde gezdirdi. Işıklı bir görüntü belirdi: ince bir adamın ana hatları, bacaklar birleşik, elleri yanında. Görüntü beyazdı. Göğsünde yer yer koyu yeşil lekeler vardı. Adamın kafası dâhil, her yanında yeşil lekeler vardı.

“Akciğer kanseri olmuş,” dedi. “Üstelik kanser lenf bezlerine, karaciğerine, kemiklerine ve beynine yayılmış. Çok acı çekiyordur.”

Sanki bir anda içindeki yamuk yumuk, ihtiyar adamı görebilecekmişim gibi, beyaz tabuta baktım. Xolotl’da Brewer’la ilk konuştuğum zamanı düşündüm.

“Akciğer kanseri,” dedim. “İnsanı öksürtür mü?”

“Bu aşamada, evet, bir hayli.”

“Öyleyse iyileştir onu. Tabutlar kanseri iyileştirebilir, öyle değil mi?”

Kenzie başını iki yana salladı. “Sağlık kameraları bir sürü şey yapabilir ama teknolojiyi aşan durumlar var.”

Zubiri’nin kolu. Delilah’nm bacağı. Bazı şeyler iyileştirilemiyordu.

“Ölmesine ne kadar var?”

Kenzie bir süre düşündü, elini saçlarında gezdirdi.

“Benim bildiğime, gördüğüme göre, bir yıl önce ölmesi gerekirdi. Hâlâ nasıl yaşıyor, gerçekten bilmiyorum. Birkaç haftadan fazla ömrü kalmış olamaz. Muhtemelen birkaç günü vardır.”

Buraya neden geldiğini bize söyleyemeden ölürse...

“Olanca hızınla ne kadar iyileştirebiliyorsan iyileştir,” dedim. “Sonra da onu uyandır.”

Gitmek üzere arkamı döndüm.

“Bekle,” dedi Kenzie. “Spingate hakkında seninle konuşmam gerek. Spingate çok üzgün.”

Çenem gerildi. “O bir katil. Şu anda onun hisleri benim için önemli değil.”

“Kendi çocuğunu görmesine izin vermiyorsun. Kahroluyor.”

“Böylece bebek güvende kalıyor,” dedim.

Kenzie gözlerini ovuşturdu. “Theresa küçük Kevin’a zarar vermez.”

“Ben de Bello’ya zarar verebileceğini düşünmüyordum.”

Bu durum Kenzie’yi kötü etkiliyor, gücünü tüketiyordu. Yüzüme bana artık çok tanıdık gelen bir ifadeyle bakıyordu: Duruma bir anlam vermek istiyordu. Yanıt bekliyordu. Ama beklediği yanıtlar bende yoktu.

“Theresa tanıdığım en tatlı insanlardan biridir,” dedi Kenzie. “Bello’ya bunu nasıl yapabildi?”

“Bilmiyorum,” dedim.

Kenzie sıra sıra tabutlara baktı. Ürperdi.

“Bize neler oluyor, Em? Bu iş ne zaman son bulacak?”

Kenzie’yi hiç bu kadar perişan görmemiştim.

“Hiçbir fikrim yok,” dedim. “Elimden geleni yapıyorum.”

Zorla gülümsedi. “Biliyorum. Ama lütfen, Spin’e bebeğini gösterme konusunu bir kez daha düşün. Tamam mı?”

El bileklerinden asılmış Bello’yu ve elinde kanlı değneği tutan Spingate’i düşündüm. Acaba bu gerçekten bir kerelik bir şey miydi, yoksa yeniden yaşanabilir miydi?

“Düşünürüm,” dedim

Kenzie’nin bakışları boşluğa daldı, başını salladı, ardından yeniden Brewer’ın tabutunun yanındaki kaide ekranında çalışmaya koyuldu.

YİRMİ BEŞ

Rasathanenin tepesindeydik.
Şafak gökyüzünü kızılığa boğmuştu.

Brewer, bacaklarında bir battaniyeyle, tekerlekli sandalyede oturmuş, Omeyocan'ın uçsuz bucaksız topraklarına bakıyordu. Güçlü bir esinti sarmaşık küllerinden oluşan bulutları kentin dört bir yanına dağıtıyor, Gaston'un siyah buklelerini dalgalandırıyor; saç örgümden çıkan saçlar yüzümü gıdıklıyordu.

Gaston, Bishop, Aramovsky, Kenzie Smith ve ben, burada Brewer ile birlikteydik. Kenzie, hastasına göz kulak olabilmek için, ısrarla gelmek istemişti. Dinden anladığı için Aramovsky'yi ben getirmiştım çünkü karşılaştığımız her şeyin kökeninde dinin yattığından kuşkulanıyordum. Bir de galiba Aramovsky Spingate'i öldürmemi engellemişti. Öfkem beni o denli ele geçirmişti. Aramovsky'yi serbest bırakacağım

yoktu ama sanırım hücresinin dışında biraz zaman geçirmeyi hak etmişti.

Gaston kimseyle göz göze gelmiyordu. Spingate'in nefret uyandıran eylemi yüzünden büyük bir utanç duyuyordu. Sanırım bir şekilde kendini sorumlu tutuyordu, sanki Spingate'i gözünün önünden ayırması onun hatasıydı.

Gözlerimi Brewer'a dikerek, hislerimi çözümlemeye çalıştım. Ona bakmak dehşet veriyordu; yamru yumru, buruş buruş ve çöp gibi incecikti, bize yapılan kötülüklerin vücut bulmuş hâliydi. Ama o aynı zamanda bizi koruyan, yüzyıllar boyunca belleklerimiz silinmesini önleyen kişiydi. O olmasa, Xolotl'dan kaçmak şöyle dursun, belki hiç uyanamazdık bile.

Ama şimdi onu bir kaide bağlantısı aracılığıyla değil de şahsen karşımda görünce, gerçek B. Brewer'ı görüyordum: yaşamının kayıp rüyasına bakan, ihtiyar, yıkık bir adam.

Bishop, tekerlekli sandalyeyi Brewer içinde otururken spiral merdivenlerden yukarı çıkarmıştı. Bishop elinden geldiğince nazik davranmıştı ama Brewer her adımda küçük bir inilti ko-yuvermişti. Kırık bir kalça ne korkunç şeydi kim bilir. Brewer'a defalarca durmak isteyip istemediğini sormuştuk. İstememişti.

Çünkü her şeyden çok, ona uzun bir zaman önce vadedilen gezegeni görmek istiyordu.

Gözleri bizimkilerden büyük, bizimkilerden yuvarlaklı. Kafasından biraz dışarı taşıyordu, neredeyse Brewer'ın yüzünü örten şeffaf maskeye degeceklerdi. Üstüne burnunun ve ağzının yerinde bulunan et katmanları eklenince, bu Yetişkinin tipi çok çirkindi.

“Bu manzarayı görmek için on iki yüzyıl bekledim,” dedi.
 “Bir yüzyıl ekle ya da çıkar.”

Sesi maskeden ötürü boğuk ve alçak çıkıyordu. Maske Omeyocan’ın havasındaki zehirleri süzüyordu. Ona işleyen zehirleri. Biz farklıydık, bizler burada yaşamak için yaratılmıştık.

“Ya da çıkar,” dedi. “Çıkar bir sakar ve çıkar bir katar.”

Bishop’a baktım. Hafifçe alt dudağını çekiştirerek Brewer’a bakıyordu, yüzünde endişeli bir ifade vardı. Neler hissettiğini anlıyordum. Xolotl’dayken, Brewer’ın delirip delirmediğini merak etmiştim. Artık emindim. Kenzie Brewer’ı hastane tabutundan çıkardığından beri, adam saçma sapan şeyler söylüyor, birtakım sözleri tekrarlayıp, anlamsız kafiyeler üretiyordu.

Tepemizdeki ve arkamızdaki levhada Nevins, Peura ve Harman’ın yeni anteni taktığını duyuyorduk. Durumun ironisi canımı sıkıyordu: Bello Xolotl’la konuşabilirsin diye, anteni tamir etmek için yırtınmıştık, oysa şimdi Bello ölmüş, Xolotl ise bize bir anten göndermişti.

Spingate bir güncük daha bekleseydi, Bello hâlâ hayatta olacaktı.

Peura’nın dediğine göre, çok geçmeden Xolotl ile konuşabilecektik. Ben de öyle umuyordum, evet, ama başka umutlarım da vardı; Eğer Goblin veya Dragon’a ulaşabilirsek, belki iş işten geçmeden o uzaylılarla iletişime geçebilirdik.

Belki savaş yerine barış yapabilirdim.

Ama oğlanlar anteni çalıştırana kadar, resmin bütünüyle tek bağlantımız bu deli ihtiyardı.

“Amma pismiş,” dedi Brewer. “Pismiş mismiş hanımış bizim şehir.”

Uchmal'm Brewer'in cenneti mi olması gerekiyordu? Buraya ulaşmak için yüzlerce yıllık acıya göğüs germiştii.

"Göründüğü kadar kötü değil," dedim. "Binaların çoğu iyi durumda. Yalnızca sarmaşıklar yandı."

Kentin orasındaki burasındaki kraterler sözlerimle çelişiyordu.

"Harabe şahane," dedi Brewer.

Gökyüzüne baktım. Artık istemsiz bir tik geliştirmiştim; dışarı çıkınca, bir sonraki saldırı acaba ne zaman gelecek diye, gökyüzüne bakıyordum.

Biz Brewer'ı buraya çıkarmadan önce, Gaston bana Goblin ile Dragon'un kapsama alanını geçtiğini, bizim radyo teleskobunun görüş alanından çıktığını söylemişti. O gemilerin nerede olduğunu bilmiyorduk. Kim bilir, belki de gezegenin öbür ucuna çıkarma yapıyorlardı. Ama öyle yaparlarsa, çıkardıkları birlikler bize ulaşmak için binlerce kilometre yürümek veya uçmak zorunda kalırdı. Bishop'ın dediğine göre, bu stratejik açıdan sağlam bir plan değildi. Ona göre, kentin içine değilse bile, yakınlarına bir yere ineceklerdi; yani çok geçmeden o gemileri tekrar görecektik.

"Brewer," dedim. "Seni buraya getirmemizi istedin, getirdik. Şimdi odaklanıp, bazı sorulara yanıt vermeni istiyoruz. Bunu yapabilir misin?"

"Benimle çocukmuşum gibi konuşma, kız. Büyüklerine saygı duy, hele de seninle aynı yaşталarsa ama aslında değillerse. Sorunu sor, yanıtını alırsın, kalırsın, yaparsın."

Nefes alıp, kendimi hazırladım. O kadar çok soru vardı ki sonunda yanıtlara kavuşabileceğimizi düşünmek, aklımı başımdan alıyordu. Öncelikle en önemli soruya odaklanacaktım.

“Anteni neden getirdin?”

“Getirmemi sen istedin.”

Kenzie’ye baktım.

“Yani, Matilda istedi,” dedi Brewer’a yumuşak bir sesle.
“Öyle mi?”

Brewer öksürdü. “Patates, domates, hostes.”

Artık Matilda’yla iş birliği mi yapıyordu? Düşününce, Matilda’nın Omeyocan’dan kaçmak için kullandığı gemi, Brewer’ın buraya gelmek için kullandığı gemiydi.

Brewer’m tekerlekli sandalyesinin sağına geçerek, topuklarının üstüne çöktüm.

“Matilda ve diğerlerinin belleklerimize yeni veriler yazmasını engelledin. Sen ona düşmandın. Şimdi neden onunla iş birliği yapıyorsun?”

Yüzüme baktı. Kırmızı gözleri tuhaf görünüyordu: Odağını yitirmiş, bulutlanmış gibiydi.

“O kızı neden istediğini biliyorum, Matilda, ama bizler belki de var olan son insanlarızdır,” dedi. “O çocukları yaşatmalıyız. Uzaylılara karşı onlara yardım etmeliyiz. Uçak kullanmayı hatırlıyorum; yedek anteni alıp onlara götürürüm.”

Doğruca bana bakıyordu ama beni o sanıyordu. Nerede olduğunun farkında değil miydi?

Var olan son insanlar: Söyledikleri deli saçmasından mı ibaretti? Brewer delirmişti ama söylediklerini söyleyiş biçimi hiç de deli saçmasına benzemiyordu. Onca zamanadır, oturup da diğer insanlar nerededir, diye düşünmemiştim; yalnızca biz vardık.

Bizler tek insanlar olamazdık, öyle değil mi?

“Brewer, Omeyocan’a çoktan geldin bile,” dedim. Ufku işaret ettim. “Baksana.”

Birkaç saniyeliğine yüzüme baktıktan sonra, gözlerini ormana çevirdi.

“Çok güzel,” dedi. “Bu manzara için on iki yüzyıl bekledim, biliyor musun?”

Ayağa kalkıp, Kenzie, Bishop, Gaston ve Aramovsky’yi etrafıma topladım.

“Kahretsin, Smith,” dedi Gaston. “Şu eziğe bu kadar uyuşturucu vermen şart mıydı?”

“Bağırma,” dedi Kenzie ters bir sesle. Rüzgâr kızın kahverengi saçlarını havaya savuruyordu. “Sen tıp hakkında bir halt bilmiyorsun, Gaston. Brewer’ın bu tavrının ağırlığı kesicilerden kaynaklandığını sanmıyorum. En azından tamamen. Bence Brewer bunamış.”

Bunamak. Yaşlıların bunayabileceğini biliyordum, Brewer da bin yaşındaydı. Bu kadar uzun yaşaması için ne yapılmış olursa olsun, vücudu ve beyni sonunda iflas ediyordu.

Yine Brewer’ın yanına çömeldim. Ona dokunmak istemiyordum ama yine de elini tuttum. Teni ürperdi, yumruk büyüklüğünde bir kırkayağı tutuyormuşum gibi hissettim. Elimi kavrayışı zayıftı. Yamru yumru teni soğuktu.

Elimi kavrayıp, cesaret vermek için hafifçe sıktı.

“Sorun değil Matilda, ben giderim,” dedi. “Son sefer yaşananlardan sonra, seni görür görmez öldürürler. Gördükleri tüm Değerlileri öldürürler. Belki bir tek beni öldürmezler. Küçük Savage’in canını bağışlayabileceği tek kişi benim.”

Brewer Matilda'yla konuştuğunu sanıyordu ama haklıydı; Matilda'yı gerçekten de öldürmek istiyordum. Elime geçen ilk fırsatta onu öldürseydim, O'Malley hâlâ yaşıyor olacaktı.

İçim hüsrarla dolmaya başladı. Kahretsin, yaşananlar hiç adil değildi. Bello konuşmaya yanaşmamıştı, sonra da ölmüştü. Brewer yeryüzüne gelmişti ama o da bunak çıkmıştı.

Aramovsky yanıma yaklaşıp, fısıldayarak bir şeyler söyledi.

“Eğer seni Matilda sanıyorsa, sen de Matilda gibi davran. Alabildiğin kadar bilgi al.”

Aramovsky'nin sesi öyle sakın, öyle dengeliydi ki. Resmen insanı yatıştırıyordu.

Matilda gibi davranmak. Bunu deneyecektim.

“Brewer, anten onların ne işine yarayacaktı, söylesene?”

“Çocuklar kuşatma altında,” dedi. “Eğer onlara ulaşabilirsek, yavrucukların yörüngeyi gözlemesine yardım edebiliriz.”

Canını sıkın bir yorumu savuştururcasına, boştaki elini salladı.

“Öyle, öyle, öyle, giymiş bir elbise. Evet, anteni yok eden bendim ama sen de bunu hak etmiştin. Şimdi zamanı değil lafı evirip çevirmenin. İnsanlık hayatta kalacaksa, bunun yapılması gerek.”

Orijinal anteni o mu sabote etmişti? Neden? Çözülmesi gereken bir gizem daha çıkmıştı ama onu sonraya bırakacaktık.

“Gökyüzünde bir göz,” dedi Bishop, düşünce onu heyecanlandırmıştı. “Eğer karşımızda kara birlikleri varsa, nerede olduklarını bilmemiz son derece önemli.”

Bu kez Gaston bana bir şeyler fısıldadı.

“Xolotl’un neden savaşa girmediğini öğren. Eğer Matilda hayatta kalmanı istiyorsa, en iyi çözüm seni öldürmeye çalışanları yok etmektir. Neden işe karışmıyor?”

Eğer Brewer nerede olduğunu, daha doğrusu hangi zamanda olduğunu bilseydi, bu çok daha kolay olurdu. Soruyu dile getirmenin bir yolunu düşündüm.

“Şu diğer gemileri yok edelim gitsin,” dedim. “Ne dersin?”

İhtiyar yaratık güldü; acı, ıslak bir öksürük gülüşünü kısa kesti. Siperliğinin iç kısmına macun gibi gri parçalar saçıldı.

Brewer’in başı arkaya düştü. Gözlerini buruşturdu. Ağrı kesiciler olsa da olmasa da korkunç bir acıyla savaştığı ortadaydı.

Kendini toparlaması biraz sürdü, ardından yanıt verdi.

“Neyle yok edeceğiz? Hurdaya çıkmış altı Macana, Vik Tik Tik vaktini harcar boşa.”

Macanalar... Vik Tik Tik... Saçmalıyordu.

“Macanalar,” dedi Aramovsky, âdeta haykırarak. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, zihninde canlanan bir anıya dalmıştı. “Macanaları biliyorum. Savaş gemileri, uzay savaşı için tasarlanmış avcı uçakları.”

O ad benim için bir anlam ifade etmiyordu ama Brewer başıyla onayladı.

“O iki ana gemi arasındaki uçak savaşını gözledim,” dedi. “Bizim Macanalar çalışsa bile, onların yanında solda sıfır kalır. Diğer gemileri yok edelim, diyorsun. Demek ki, Matilda, o son savaşın Xolotl’a neler yaptığını hâlâ anlamamışsın. Yani, o savaş henüz iki yüzyıl önce yaşandı, o yüzden herhâlde idrak edecek vaktin olmamıştır.”

Yeniden gökyüzüne baktım, hayalî bir saatin geriye sayıma geçtiğini hissediyordum. Bir şey o gemileri buraya çekiyordu. Bizi de buraya aynı şey çekmişti kesin.

En önemli soruyu sordum, yani: “Biz neden Omeyocan’a geldik?” dedim.

Bana bakmak için başını ağır ağır çevirdi.

“Kehanet,” dedi. “Kurucu felaketin yaklaştığını söylemişti. Tlaloc’un gitmemizi istediği yere gidiyoruz. Ben senin gibi değilim, Matilda. Ben kilisede doğdum. Gemi ayrılırken, babam gemiye binmek zorunda olduğumu söyledi. Seçim şansım yoktu.”

Şimdi de Xolotl’un daha asıl yolculuğuna başlamadığını mı sanıyordu? Belki de yüzüme bakıp da Matilda Savage’ın genç yüzünü görmek, kafasını iyice karıştırıyordu.

Bir de... Seçim şansı olmadığını mı söylemişti? Her şeye Yetişkinlerin yol açtığını, o yolculuğu yapmaya kendilerinin karar verdiğini zannetmiştim. Acaba onlar da kendi kaderlerini kontrol etmekten bizim kadar aciz kalmış olabilirler miydi?

Tekerlekli sandalyeye yaklaşan Aramovsky karşıma geçip çömeldi. Var olan tek şey oymuş gibi, gözlerini Brewer’a dikti.

“Kilisede doğduğunu söyledin. Hangi kilise?”

Aramovsky sesindeki sakinliği yitirmişti. Çok önemli bir şeyi hatırlamanın eşiğindeymiş gibi, tedirginleşmişti.

Brewer Aramovsky’ye baktı. Pörtlek kırmızı gözlerini kıstı.

“Benimle oynuyorsun, Boris.”

B. Aramovsky... B, Boris’in B’siydi.

Aramovsky sandalyenin tekerleğini tutup, iyice sıktı.

“Söyle bana, Brewer. Hemen. Hangi kilise?”

“Bildığımız kilise işte,” dedi Brewer. “Mictlan Kilisesi.”

O sözcükler Brewer'ın ağzından dökülür dökülmez, anılarım canlanarak, onca zamandır gözümün önünde duran bağlantıları kurdu. Mictlan Kilisesi. Kırmızı kravatlarımıza, siyah tulumlarımıza işlenmiş sembol. Xolotl'un yuvarlak, yassı ön cephesindeki basık surat.

"Giysilerim okul formasıydı," dedim. "Derslerimiz, eğitimlerimiz... Hepimiz Mictlan Kilisesi'nde ydik."

Dini yüzünden Aramovsky'yle dalga geçmiş, aptalın teki olduğunu söylemişim ama demek ki bizi buraya getiren dindi. Aptal olan o muydu, ben miydim?

"Kilisede kaç kişi vardı?" diye sordu Aramovsky, hem heveslenmiş hem de afallamıştı.

Brewer kırmızı gözünü kısarak, düşündü.

"Kurucuya göre bir milyon minyon şampiyon," dedi. "Ama geminin yalnızca kırk bin kişi almasının bir nedeni var çünkü işte o kadar. Benimle tartışma, Boris; din tarihi derslerini çok ciddiye alıyorsun. Bazen kendi beynini kullanmıyorsun."

Kırk bin mi? Doğum Günü Çocukları üç yüz kişi bile değildi; Xolotl'da kırk bin kişi akla hayale sığmaz bir sayı gibi geliyordu.

"Felaketten söz ettin," dedi Bishop. "Hatırlar gibiyim, dilimin ucunda. Neydi o?"

"Abernessialar," dedi Brewer. "Geliyorlar. Kurucu söyledi. Beraberlerinde cehennem ateşlerini, laneti ve insanlığı cezalandıracak bir salgını getiriyorlar. Ama onlar Solomon'a vardığında, biz çoktan gitmiş olacağız."

Solomon...

Zihnimde, hepimizin zihninde yeni bir anı canlandı.

Sekiz yaşında küçük çocuklardık, bir gezegenden –yurdu-muz Solomon’dan– kalkıp Xolotl’a giden bir mekiğe biniyorduk. Ardımızda bıraktığımız Solomon yanıyordu, uzaylı savaş gemileri gezegenimize ateşler yağdırıyordu. Kentler haritadan siliniyor, milyonlarca insan ölüyordu.

Bense... ağlıyordum. Çığlıklar atıyordum. Gaston’a baktım. O da orada benimleydi. Aramovsky de. Spingate ile O’Malley de... Okadigbo ile Yong da... Brewer da.

B. Brewer’ın tabutu. İçindeki bir deri bir kemik kalmış, kuruyan derisi kafatasına yapışmış oğlan çocuğu. Bastırılmış anılar o yüzü detaylandırdı, saçlarını yeniden uzattı; o haylaz gülümsemeyi, o bulaşıcı kahkahayı yeniden canlandırdı. Tekerekli sandalyede oturan buruş buruş, ihtiyar şeye baktım.

“Biz arkadaşlık,” dedim, nefesim kesilmişti. “Aynı dersleri alıyorduk. Birlikte oyunlar oynuyorduk.”

Brewer başını salladı, o başını sallarken, aynı vücutta hem Yetişkin hem de çocuk Brewer’ı gördüm.

“Biz *Lacha*’yız,” dedi. “Bir aradayken ölümsüzlüğe kavuşacak on ikiler, Kurucunun öngörüsü, Tlaloc’un vaadi öyle. Kusura bakma, Matilda, ama sonsuza dek Okadigbo’nun hizmetinde çalışmak mı? Ne korkunç şey. Bello da Theresa ile zorluklar yaşıyor ama kabul etmelisin ki kimse Okadigbo kadar korkunç değildir.”

Güldü. Öksürdü. Sandalyesine yerleşti.

Rüzgâr orman örtüsüne sarı dalgalar yolladı.

Tlaloc neydi? Hâlâ bilmiyordum ama Brewer’ın söylediği bir söz kafamda yankılanıyordu: *Lacha*. *Lacha* “on iki” demekti. Odamızdaki on iki tabut. Çocukluğundan beri birlikte olan on iki kişi.

Aynı odada uyanmamızın bir nedeni olduğunu hiç düşünmemiştim. Detayları hatırlamıyordum ama orijinalimin Brewer’la bağı sandığımdan daha derindi.

Brewer elimi okşadı.

“Ama, cidden, Matilda, Kevey-Wehvey’ye yavru köpek gibi bakmayı kesmelisin. Onunla birlikte olabileceğini düşünmen aptallık.”

Kevey-Wehvey... *Kevin*.

O’Malley bizim Lacha’daydı. Acaba küçüklüğümden beri Kevin O’Malley’ye âşık olabilir miydim?

“Neden aptallık?” diye sordum.

Bishop elini omzuma koydu. “Em, şu an önemli şeylere odaklanmamız gerek.” Bishop’ın elini ittirerek, ters ters yüzüne baktım. “Sen bu işe karışma, Bishop.”

Bin yıl öncesinden kalma bir çocukluk aşkına takılmamalıydım ama elimde değildi. Her zaman başkaları için her şeyi yapıyordum. Ama bu kendim içindi. Ben geçmişî olmayan bir kadındım. Mazimi geri istiyordum.

Brewer’m elini sıktım. “Neden aptallık? Söylesene.”

İçini çekti. “Aptallık maptallık kırlık bayırlık. Kevin’in statüsü seni aşıyor! Okadigbo’ya sana kötü davranması için bir neden daha mı vermek istiyorsun? Sen benim koca gemideki en iyi arkadaşımısın, Matilda, ama baban da ben de bu konuda hemfikiriz.”

Sözlerini duyunca sanki başımdan aşağı buz gibi sular dö-küldü, paramparça oldum, serbest kalan yeni anılar bir duygular istilasası şeklinde zihnime hücum etti: Tabutumda ilk uyan-dığımda, o günü on ikinci doğum günüm sanırken, okula geç

kalacağımın ve bu yüzden annemin beni cezalandıracağından korkmuştum.

Çünkü on iki yaşındayken, annemle yaşıyordum.

Ama gemimiz Solomon'dan ayrıldığında, sekiz yaşındaydım.

“Ailem... Onlar da Xolotl'da mıydı?”

Brewer başıyla onayladı.

Nefesim kesildi. Tüm evren yoğunlaşarak, Brewer'm ihtiyar yüzünün biçiminde ve boyutunda tek bir noktaya dönüştü.

“Hâlâ yaşıyorlar mı?”

Şaşkın şaşkın gözlerini kırıştırdı.

“Elbette yaşamıyorlar,” dedi. “Saçmalama, Matilda.”

Sandalyesinin önüne geçip kol koyma yerlerini kavrayarak Brewer'a iyice yaklaştım.

“Brewer, beni dinle. Ben Matilda değilim. Ben Em. Şimdiye ve buraya odaklanmanı istiyorum. Xolotl'dan bir gemiye binip Omeyocan'a uçtun. Hatırlamıyor musun? Lütfen.”

Gözümün ucuyla, Kenzie'nin başını iki yana salladığını gördüm.

“Onu öyle canın isteyince o durumdan çıkaramazsın,” dedi. “Bunamak böyle bir şey değildir, bunlar işe yaramaz.”

Ama bu kez işe yaramıştı. Brewer gözlerini kırıştırdı. Gözleri bana odaklandı.

“Ah canım,” dedi. “Yine aynı şey oldu.”

Ağzının yerinde bulunan o iğrenç et katmanları titriyordu. Üzgündü. Korkuyordu.

“Zekâmdan başka bir şeyim kalmadı,” dedi. “O da sönüyor. Tıpkı yaşamım gibi, elimden kayıp gidiyor. Bu nasıl bir şey, biliyor musun?”

Onunla empati kurmamı mı istiyordu? Benim? Elinden kayıp gideni şöyle dursun, herhangi bir anlamda yaşamı olmayan birinin?

Brewer için üzüliyordum. Ondan nefret ediyordum. Ona yardım etmek istiyordum. Onu öldürmek istiyordum.

Brewer kaykılarak benden uzaklaşmaya çalıştı ama başaramadı, o sandalyede kapana kısılmıştı. Çaresiz bir farenin başında bekleyen bir kedi gibi, tepesine dikilmiştim.

Sol kolunu kavradım. Kolu niyetlendiğimden fazla sıkılmış olacağı ki yüzünü ekşitti.

“Sen bunca zaman yaşadın,” dedim, sözlerim için için öfke kaynıyordu. “Matilda da öyle. Ailem niye yaşayamadı ki?”

Brewer biraz gevşedi. “Ha, anladım,” dedi kör adam. “Küçük Savage, senin annenle baban vasaldı. Yeniden doğmak için bir tek Değerliler seçildi.”

İçten içte annemle babamı kaybettiğimi biliyordum ama yine de üzüntümün beni dağıtmasını engelleyemiyordum. Daha akıllıca davranmalıydım, umuda kapılmamalıydım. Ailem bin küsur yıl önce ölmüştü. Onları ancak Matilda’nın anıları aracılığıyla tanıyabilecektim.

Bende de o anılardan çok az vardı.

“Kevin konusunda babamla hemfikir olduğunuzu söyledin. Sen babamla mı konuştun?”

“Elbette,” dedi Brewer. “Biz yola çıktıktan sonra, baban seni, beni ve Bello’yu her pazar Düz Arazide ayine götürürdü.”

Yaşamım zaten yeterince acımasız görünüyordu. Şimdi bir de bu kaçığın babamı tanıdığını öğreniyordum, oysa ben onu hiç tanıyamayacaktım.

“Babamın kucağında oturduğumu hatırlıyorum,” dedim. “Alnında daire işareti yoktu.” O anının başka bir parçası çırpınarak su yüzüne çıktı. “Düşününce, benim de yoktu.”

Brewer ıslak ağız katmanlarını silmek için titreyen elini kaldırdı ama siperliği ağzına ulaşmasını engelledi.

“O anı çok küçüklüğünden kalmıştır,” dedi. “Kilise statülemizi altıncı yaş günümüzde belirledi.”

Aramovsky parmak uçlarını alnına kaydırarak, sembolünün üstünde gezdirdi. Gaston ile Bishop da otomatikman, aynı şekilde kendi sembollerini yokladılar.

Benim “statüm” –dairem, boşum– altı yaşında mı belirlenmişti? Henüz yaşamın işleyişine dair hiçbir kavrayışım yokken, bir köle olarak damgalanmışım.

“Öyleyse babam kilisede değildi, demek ki?”

“Kilisedeydi,” dedi Brewer. “Vasallar en alt seviyedir. Onların statüsü yoktur. Sanırım onları *sıradan halk* olarak düşünebiliriz.”

Aramovsky poposunun üstüne oturdu. Bakışları boşluğa daldı, başını iki yana salladı. Bu kadarı ona fazla gelmişti. Anlıyordum çünkü bana da fazla gelmişti.

“Vasallar köleydi,” dedi. “Daireler gibi, öyle değil mi?”

Brewer yine ağzını silmeye çalıştı, yine siperliğe tosladı.

“Çok uzun zaman önce,” dedi. “Hatırlaması zor. Boşlar köleydi, evet, ama vasallardan katbekat üstündüler. Boşlar en az benim kadar Değerlilerdendi.”

Kaldırdığı koluna baktı.

“Biz Değerliler, bunu kendimize biz yaptık. Ölümü aldatmıştık, yolculuğu atlatıp yeni vücutlarımızla cennet ödülüne kavuşalım diye, ölümü kendimizden uzak tuttuk.”

Yüzyıllar Değerlilere iyi davranmadı, demişti Brewer bir keresinde. Kuruyup kalmış vücudundan söz ediyordu. Değerliler yeniden gençleşebilmek için, bilinçlerine ev sahipliği yap-sın diye bizleri, yani muhafazaları yaratmıştı.

Gaston o kadar uzun bir süredir sessizliğini koruyordu ki varlığını unutmuştum. Sonunda konuştu.

“Sürekli tekrar edip durmaya bayıldığın üzere, Solomon’dan Omeyocan’a yolculuk yüzyıllar alıyormuş. Yetişkinler yolcu-luğu atlatabilmek için değişime uğradılsa, vasallar nasıl ha-yatta kaldı?”

Brewer güldü ama bu kez, hiç değilse, o korkunç öksürüğe yakalanmadı.

“Xander-dander, havada zeki, yerde ahmak, her zamanki gibi. Vasallar hayatta kalmadı. Yaşlandılar. Öldüler.”

Zihnimde Xolotl’a ait korkunç görüntüler belirdi. Kopmuş kollar, kafatası yığınları, istiflenmiş cesetler ve...

Bebekler.

“Aileleri,” dedim. “Vasalların aileleri var mıydı?”

Brewer başıyla onayladı. “Kadın-erkek ilişkileri, müsaade-nizle. Çoğunun çocuğu vardı. Değerlilerden bazılarının bile ço-cuğu vardı. Kendi kızını hatırlamıyor musun?”

Bir adım gerileyerek, başımı iki yana salladım. Beni yine Matilda sanıyordu. Matilda’nın bir de çocuğu mu olmuştu? Be-nim çocuğum mu olmuştu?

Bishop’ın bakışlarını hissettim. Gülümsüyordu. Sıcak, sevgi dolu bir gülümseme; umut dolu bir gülümseme.

“Çocuklar,” dedi Brewer. “Aslında çoğu vasal bu yüzden ki-liseye katıldı. O insanların Solomon’da hiçbir geleceği yoktu.

Çocukları, tıpkı onlar gibi, kısa, yabani yaşamlar yaşayacaktı. Kurucu güvenlik ve eğitim vadetti, daha iyi bir yarın umudu verdi. Kurucu kadının felaket hakkındaki öngörüsü gerçekleşmeye başlayınca, taraftarlar kiliseye akın etti. Uzayının dört bir yanından insanlar geldi: Yeni Rodina, Yedinci Capizzi, Kule, Madhava ve Quayth Yörünge İstasyonlarından... hatta Dünya'dan. Bir sürü kültür kiliseye katılmaya geldi."

Aramovsky sırtüstü dümdüz yatıyordu. Gözleri doğruca gökyüzüne dikilmişti.

"Ama buraya gelmek yüzyıllar sürüyordu," dedi. "Vasallar çocuklarının burayı görmeyi bile başaramayacağını biliyordu. Torunları da göremeyecekti, onların torunları da vesaire."

"Yüz binlerce insan, gemiden başka hiçbir şey tanımadan, o gemide doğup öldü," dedi Brewer. "Otuzun üstünde kuşak ne Solomon'u ne de Omeyocan'ı gördü."

Yaşamım mükemmellikten uzaktı ama acaba yaşamım o insanlarınkinden daha mı iyiydi? Bir gemide doğmak, büyümek ve bir gün tüm yaşamını o geminin kabuğu içinde geçireceğini fark etmek, nasıl bir şey olurdu? Xolotl Omeyocan'a ulaşana kadar, beş, altı, on, yirmi kuşak geride kalacağını, tamamen unutulacağını öğrenmek, nasıl bir şey olurdu?

İçim öfkeyle doldu.

Yapbozun parçaları yerine oturuyordu.

"İsyan ettiler," dedim. "Vasallar da muhafaza istedi. Omeyocan'ı görecek kadar yaşayabilmek için, Yetişkinlerin geçirdiği gibi dönüşüm geçirmek istediler."

Brewer çöp gibi parmaklarını kavuşturdu.

"Bazıları, evet. Hayattaki yerlerini bilmedikleri için ayaklandılar. Biz Değerlilerle aynı ayrıcalıklara sahip olmak istediler.

Ama sen bunu biliyordun, Matilda. O bencilce arzuyu sen besledin, isyanının lideri olmak için kullandın. Sen onlara gerçekten hak verdin mi, yoksa yalnızca iktidarı mı ele geçirmek istedin, bugün hâlâ bilmiyorum. Kazanınca da dine saygısızlık ettin, yeni Değerliler yaparak, onlara Omeyocan'da bizimle yan yana yaşama vaadinde bulundun. İğrenç.”

Gaston bana baktı. “Demek o yüzden bazılarımız daha büyük bedenlerle uyandık. Yeni gruptakilerin, yani yalnızca on iki yaş kafasıyla değil, aynı zamanda on iki yaş bedeniyle uyananların, gelişimi isyandan sonra başladı. O zaman Xolotl yolculuğuna zaten yüzyıllar önce başlamıştı.”

“Doğru,” dedi Brewer. “Asıl Lachalar kuluçkada çok fazla kaldı ama isyancıların zamanlaması iyiydi.”

Ana odaklandığımı fark ettim. Her şeyi duymak istiyordum ama dikkatim dağılmış, fena hâlde ihtiyaç duyduğumuz bilgiyi unutmuştum.

“Buraya gelen tüm gemiler birbirinin aynı,” dedim. “Mictlan Kilisesi Xolotl’u nereden buldu?”

Brewer bana baktı. Gözlerinin gölgelendiğini gördüm.

“Gemiler mi? Ne gemisi?”

Hayır, elimden kaçmasına izin vermeyecektim.

Tekrar kolunu tutmak için elimi uzattım ama ben onun kolunu tutamadan, Kenzie benimkini tuttu.

“Em, yeter artık,” dedi. “Dinlenmesi gerek.”

Dinlenmek mi? Kenzie delirmiş miydi? Ben daha...

Sütun platformundan üç delikanlının heyecanlı bağrıışmaları geldi.

Peura kenardan sarkarak bize baktı. Tombul yüzü heyecan içindeydi.

“Çalışıyor! Deneme sinyali gönderdim, sinyal iki kısa statik patlamayı izleyen iki uzun patlamadan ibaretti. Aynı mesajı geri aldım. Em, Xolotl bizi duyabiliyor!”

Derken, kent inlemeye başladı: acil durum sireni.

Hayır, şimdi değil, ŞİMDİ DEĞİL!

Gaston kolumu kavradı.

“Theresa’yı hücreden çıkar, hemen. Kontrol Odasında onun yardımına ihtiyacım var.”

Koşa koşa asansöre çıkan spiral merdivenlere yöneldi.

Nevins, Harman ve Peura telaşla ip merdivenden indiler. Bir düğmeye basmışlardı belli ki çünkü levha şimdiden altın sütunların üstünde ağır ağır alçalmaya başlamıştı.

Bishop Brewer’ın sandalyesini kucakladı. Onunla gelen Aramovsky ile Kenzie, Bishop tökezlerse diye, ellerini uzatarak, Brewer’ı yakalamaya hazırlandılar ama Bishop tökezlemedi.

En son ben indim. Ben metal merdivenlerden inerken, tepedeki levha kapanınca, hem sabah ışığı hem de acil durum sinyalinin rahatsız edici uğultusu büyük ölçüde dışarıda kaldı.

O ses tek bir şeye işaret ediyordu: Uzaylı gemilerinden biri saldırı menziline yaklaşıyordu.

YİRMİ ALTI

Aramovsky'yi hücresine geri götürmüştüm. İtiraz etmiş, dışarı çıkıp diğerleriyle birlikte savaşmak istediğini söylemişti, ben de ona Sıçrayanlarla omuz omuza savaşacağımızı ve muhtemelen Sıçrayanların Aramovsky'yi gördükleri yerde öldüreceğini anımsatmıştım.

Aramovsky'yi hücreye sokarken, Spingate'i çıkarmıştım. Alarm borazanlarını duymuştu, neden geldiğimi biliyordu. Birbirimize tek sözcük etmedik.

Bishop sokaklarda birliklerimizi hizaya sokuyordu. Uzaylılar kara çıkarması yaparsa hazır olmalıydık.

Harman ile Nevins anten sütununun altındaki spiral merdivende kalmışlardı. Eğer uzaylılar sütuna saldırırsa, anında çıkıp gerekli tamirleri yapmak istiyorlardı.

Gaston yine en sevdiği yerdeydi; kuyu duvarının tepesinde.

Kuyunun üzerinde ağır ağır dönen Omeyocan'ın parlak görüntüsü vardı. Sarı bir nokta ağır ağır yaklaşıyordu: Bu Goblin'di.

“Dragon’dan haberyok,” diye seslendi Spingate. “Xolotl’dan da öyle.”

Gaston iç geçirdi. “Çok şaşırdım. Her zamanki gibi, savaş çıkınca orijinallerimizi koydunsa bul.”

Spingate platformdaydı. Karnı şişkindi. *Onu da, bebeği de öldürecektim.* Milton Cathcart Spingate’in yanındaydı, gözlerini kaidesinin üzerinde uçuşan ikonlara dikmişti. Sanırım Halim’in görevlerini üstlenmişti. Spingate küçük Kevin’ı taşıma askısına koymuştu. Odanın arka köşesinde, Joandra Rigby kollarını kavuşturup, duvara yaslanmıştı. Ters ters Spingate’e bakıyordu, bakışlarında saf zehir vardı.

Joandra da mı? Korkunç birine dönüşmeyen kimse kalmamış mıydı?

Ben yerdeydim, Peura ile birlikte bir öğrenci kaidesinin başında duruyordum. Peura Xolotl’a ulaşmaya çalışıyordu.

“Ometeotl,” diye seslendi Gaston. “Hedef çözümümüz var mı?”

“Henüz yok, Kaptan Xander. Goblin henüz menzilde değil. Ateşleme çözümüne tahminî varış süresi kırk iki saniye. Üstat Zubiri Goff Spear’ın doldurulduğunu ve ateşlemeye hazır olduğunu bildiriyor.”

Ekranda kırmızı bir halka belirdi, Omeyocan görüntüsü hal-kanın merkezinde kaldı.

“Şu kırmızı çizgi Goff Spear’ın dış menzili. Çizgiyi geçer geçmez Goblin’i yok edebiliriz.”

Sarı nokta yaklaşıyordu. Görünüşe göre, nokta kırmızı çizgiye varana kadar birkaç dakikamız vardı. Bu savaşın da bir önceki gibi sonlanmasını istemiyordum. Xolotl'un bize bir şekilde yardım edebileceğini umuyordum.

Peura'nın elleri ışıkla kaplanmıştı. Parlak ikonları oynatıp, kumandaları çalıştırıyordu. Keşke ne yaptığını bilseydim de yardım edebilseydim; kendimi çok işe yaramaz hissediyordum.

Başını iki yana salladı. "Xolotl sinyallere de yanıt vermiyor, başka şeylere de. Sanırım kapsama alanının dışında."

"Çünkü gitti," diye seslendi Gaston. "Beni duymadınız mı? O korkak piçler, Goblin yaklaşmaya başlar başlamaz koşa koşa kaçtılar. Matilda bir uzay savaşına girmek istemiyor."

Matilda yaşamamı istiyordu ama bize saldıranlarla savaşmaya can atacak kadar da çok istemiyordu. Neden şaşırmamıştım acaba?

Tek başımıza kalmıştık.

Biz hep tek başımızaydık.

Gaston'un ayaklarının dibindeki bir hareket dikkatimi çekti. Kuyunun kenarından sarkıtılmış siyah bir halat vardı. Daha önce fark etmemiştim. Kuyunun içinden Huan Chowdhury'nin sesi geliyordu.

"Gaston, yoldan çekil!"

Gaston şaftın aşağısına baktı.

"Sen iyi misin, Huan?"

"Çekil şuradan yoksa yemin ederim seni hayalarından bıçaklarım!"

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum," dedi Gaston, ardından dairesel kuyu ağzında birkaç adım ilerledi ve ilgisini yeniden başının üstündeki görüntüye verdi.

Peura'nın omzunu sıktım. "Denemeye devam," dedim ve kuyuya doğru ilerledim.

Huan Chowdhury halata tırmanıyordu, hem de hızla. Tırmanması bitince, sıçramaktan çok düşerek, sert bir şekilde zemine çarptı. Çocuğun yanı başında bir dizimin üstüne çöktüm.

"Titriyorsun," dedim. "Aşağıda bir şey mi gördün?"

Fetüs pozisyonundaydı, titreyen ellerini çenesine yaklaştırmıştı. Siyah tulumunun üstüne kanvas bir tırmanış kemeri takmıştı. Çocuğun her yanı toza toprağa bulanmıştı. İri dişleri zangır zangır birbirine çarpıyordu. Isı derecesinden değil, korkudan.

"Huan!" Omuzlarını sarstım. "Bunun için zamanım yok! Ne gördün?"

"Görmedim... bir şey görmedim. Yalnızca hissettim, aşağıda yanımda bir şey vardı."

Paniğe kapıldığı için mi böyle davranıyordu?

Huan'ı tırmanış kemerinden tutup dik bir şekilde oturttum. Sırtını kuyu duvarına yasladım, yaslariken biraz fazla sert davranmış olabilirdim. Benim gibi insanlar silahların, nacakların karşısına dikilip, gerçek düşmanla savaşırken, Huan gibiler gölgelerden mi korkuyordu? Bana anlatacağı şey her neyse, doğru dürüst bir şey çıksa, iyi olurdu.

"Bir şey görmemişsin," dedim. "Öyleyse ne hissettiğini anlat."

"Tünellerden geçiyordum." Ağır ağır konuşuyordu, sözler titreyen dudaklarının arasından güçlkle çıkıyordu. "Tünelin sonunda... toprak sert değildi... Toprağı itince başka bir tünel kompleksine girmeyi başardım, daha önce görmediğim bir yerdi. Hava nemliydi. Nemli ve sıcak." Gözlerini gözlerime dikti. "Nefes gibiydi."

Bastırdığım öfkem kabardı, dışarı çıkmanın bir yolunu arayarak, içimi zorladı.

“O kadar mı? Sıcak bir akım hissettin diye, paniğe mi kapıldın?”

Başını sertçe iki yana salladı. “Hayır, dahası da var, bir... bir ses duydum. Annemin sesiydi. Korkma, dedi.”

Annesi mi? Annesi herhâlde benim annem kadar uzun bir zaman önce ölmüştü. Acaba Sıçrayanların sesini mi duymuştu? Onlar Rasathaneye bizden çok önce gelmişlerdi. Belki o tünellere girmenin başka bir yolu vardı. Ama hayır, eğer Sıçrayanlar olsaydı, Huan onların sesini annesinin sesi sanmazdı. Belli ki hayal görüyordu.

“Sesi unut,” dedim. “Gerçekten bir şey gördün mü?”

Başını tekrar iki yana salladı. “Hayır. Çok korkmuştum. Kaçtım.”

Kahrolası anacığını özlemişti. Bu ahmağın hayatta kalmanız için büyük önem taşıyan bilgiler bulması gerekiyordu, oysa o gölgelerden korktuğu için altına kaçırmaktan başka bir şey yapamıyor muydu? Gerçek tehlikeyle burun buruna gelse, o zaman ne yapacaktı?

Huan’ı çeke çeke ayağa kaldırıp, kapıya doğru itekledim.

“Gözümün önünden kaybol, ödle.”

Aşağıda gördüğü şeyin korkusundan, bir de galiba benden korkusundan, hâlâ tir tir titreyen Huan, koşa koşa Kontrol Odasından çıktı.

“Goblin atış menziline yaklaşıyor,” dedi Gaston. “Em, küçük çocuklara gözdağı verme işini bitirdiysen, bizi öldürmeye çalışan uzaylı ırkına odaklanabiliriz belki, ne dersin?”

Goblin'in sarı noktası ağır ağır kırmızı çizgiye yaklaşıyordu. Oraya varınca, ateş emrini verecektim; binlerce akıllı varlık ölecekti. Vermek istemediğim bir emirdi bu.

Başka bir yolu olmalıydı.

Koşarak Peura'nın yanına döndüm. Çocuk hâlâ uğraşıyordu. Hiperventilasyona uğramanın eşiğindeydi.

"Olmayan bir şeye ulaşamazsın," dedim. "Onun yerine, anteni uzaylı gemisiyle konuşmak için kullanabilir misin?"

"Ben... bilmem. Denerim."

"Zahmet etme," dedi Gaston. "Saldırmalarına fırsat vermeden o gemiyi gökyüzünden sileceğiz. Ayrıca onlar uzaylı; gemilerine ulaştık bile, iletişim kuramayız ki."

Gaston bu savaşı engellemeyi denemek bile istemiyor muydu? Gaston hiç öyle biri değildi. Daha doğrusu, benim tanıdığım Gaston böyle biri değildi. Gerçekten böyle biri mi olmak istiyordu, yoksa bu bilinmeyen öfke Bishop ve Spingate'i etkilediği gibi, Gaston'u da mı etkiliyordu?

Beni etkilediği gibi.

Eğilip Peura'ya yaklaştım. "Sen Gaston'u boş ver. Dene, olur mu?"

Başını salladı, ardından elleri bir kez daha bir ışıltı bulutunun içinde kayboldu.

Kuyunun üzerindeki büyük ekranda Goblin kırmızı çizgiye varmak üzereydi.

"Omoteotl," dedi Gaston. "Goblin'in olası maksimum atış mesafesini ve ayrıca atmosfer kapasiteli çıkarma yapabileceği maksimum olası mesafeyi göster."

İki çizgi daha belirdi. Goff Spear'ın dış menzilini belirten kırmızı noktanın biraz içinde FÜZE BÖLGESİ başlıklı, mor bir çizgi belirdi. ÇIKARMA MESAFESİ başlıklı mavi çizgi ise mor çizginin bir hayli içindeydi.

Gaston elini uzatıp mor çizgiye dokununca, parmaklarından havaya rengârenk kıvılcımlar saçıldı. Dönüp tepeden bana baktı.

“Goblin oraya varırsa, ateşlemeye başlayabilir. O da Basilisk gibi, rasathaneyi pas geçer mi, bilmiyoruz.”

“Peura, acele et,” dedim alçak sesle. “Onlarla hemen konuşmamız lazım!”

Peura kocaman açılmış gözlerle bana bakıp, başını iki yana salladı. Aptal Em; çocuğun sinirleri zaten bozulmuştu, ona baskı yapmak bir işe yaramayacaktı.

“Nefes al ve denemeye devam et,” dedim. Sesim sakın çık-sın diye kendimi zorluyordum. “Sen elinden geleni yap, yeter.”

Peura başını sallayıp, yeniden çalışmaya koyuldu. Alnında biriken boncuk boncuk terlerin siyah saçlarını ıslattığını görebiliyordum.

“Goblin Goff Spear menziline giriyor,” diye seslendi oda.

Ekrandaki parlak sarı nokta kırmızı çizgiye değişiyordu.

“Em, biz hazırız,” dedi Gaston. “Ateş emrini ver.”

Gözlerimi kapattım. Tanrılara inanmıyordum, Kan Tanrısının gerçek olduğuna ve beni şiddete başvurmaya zorladığına da inanmıyordum ama ilk kez dua ettim; hakkında hiçbir şey bilmediğim bir tanrıya dua ettim.

Tlaloc, lütfen, bize yardım et; lütfen bana binlerce kişiyi öldürtme, bizimle konuşmalarını sağla.

Yanıt yoktu.

“Em, oyalanmayı bırak,” dedi Gaston. “Goblin füze fırlatma menziline girmek üzere.”

Gözlerimi açtım. Gerçekten de sarı nokta kırmızı çizgiyi geçmiş, mora yaklaşıyordu.

“Onlara ulaştım, eminim,” dedi Peura. “Eminim. Yanıt yok.” Bana bakıp, başını iki yana salladı. “Em, biliyorum, sinyelimizi aldılar. Bize ulaşmak isteselerdi, ulaşabilirlerdi.”

Gaston tepeden ters ters bana baktı. “Em, ver şu kahrolası ateş emrini!”

Goblin neredeyse mor çizgideydi.

Buraya gelen her ırk, öldürmeye gelmişti. Dragon’u dolduran ırk görünüşe göre Goblin’i kontrol ediyordu, ayrıca öyle olmasaydı bile, iki ırktan biri neden Vellenlerden, Sıçrayanlardan ve insanlardan farklı çıksındı ki? Bu uzaylılar bizi buraya getiren sinyal yüzünden buraya geliyordu.

İletişim kurmayı denemiştım. Karşılık vermemişlerdi.

Beklersem, halkım ölürdü.

Düşmanını öldürürsen, sonsuza dek kurtulursun...

“Omoteotl,” dedim. “Goff Spear’ı ateşle.”

Oda sarsıldı, gümbür gümbür etti. Tüm diğer sesleri boğan o uğultuyu duydum. Bir önceki gibi, yine tüylerim diken diken oldu, dişlerimle kemiklerim zangır zangır titredi.

Odanın havası bir anda çekilip, hızla geri geldi.

Ses kesildi, titreşimli sarsıntı da öyle.

Uchmal’dan çıkan kırmızı bir şerit Goblin’e doğru uçtu.

“Hedef gemiyi büyüt,” dedi Gaston.

Başının üzerindeki görüntü değişti. Goblin’in yeşil ön kısmını görüyorduk, üstüne o sarı sembol kazınmıştı. Anladım ki artık o sembolün ne anlama geldiğini hiç öğrenemeyecektim.

Beklemek ıstırap vericiydi. Kırmızı şerit yaklaştı. Silahımızın hedefi bulması sonsuza kadar sürdü sanki. Goblin şişti, şişti, şişti... Sonra da parçalarına ayrıldı.

“Hedef yok edildi,” dedi oda.

Cathcart ile Peura neşeyle haykırdılar. Gaston geminin yüzlerce parçaya ayrıldığını gösteren görüntüye doğru bir yumruk salladı.

Ama bir terslik vardı...

“Olası bir bağlantı,” dedi Ometeotl. “Patlamadan önemli bir müdahale. Arkasında katı bir kütle olabilir.”

“Yo, olamaz,” dedi Gaston. “Ometeotl, Zubiri’ye söyle, Goff Spear’ı tekrar doldursun, hemen! Tekrar ateşlemek için ne kadar beklememiz gerektiğini de sor!”

Spingate içgüdüsel olarak kaidesinin önünden çekildi. Kollarıyla korumak istercesine küçük Kevin’ı sardı.

“Neler oluyor?” diye sordum.

Kimse yanıt vermedi.

Kuyu duvarına gidip, tepesindeki Gaston’a baktım.

“Gaston, ne var?”

Goblin’in enkazını gösterdi.

“Dragon,” dedi. “Dragon’u göremedik çünkü Goblin’in arkasındaki kör noktadaymış.”

Enkaz bulutunun arasından Dragon’un düz, beyaz, yassı ön cephesinin yaklaştığını gördüm.

Radyo teleskobumuzun dalgaları durmadan genişleyen bir küre hâlinde yayılıyordu; o küre Goblin’e çarpınca, arkasındaki gemi görünmez olmuştu.

Tanıklık ettiğim bu şeytanlık...

“Goblin’i kalkan olarak kullanmışlar,” dedim. “Onu yok edeceğimizi gayet iyi biliyorlarmış. Bize yaklaşmak için binlerce canı feda ettiler.”

“Görüntüyü uzaklaştırdı,” dedi Gaston.

Tepesindeki görüntü değişti: Omeyocan, mavi ÇIKARMA MESAFESİ çizgisi, onun gerisinde mor FÜZE BÖLGESİ ve Goff Spear’ın dış menzilini gösteren kırmızı çizgi.

Dragon’un yeşil noktası o kırmızı çizgiden geçiyordu.

“Üstat Zubiri Goff Spear’ı dolduruyor,” dedi Ometeotl. “Yeniden ateşlenebilmesi için gereken süre sekiz dakika, on iki saniye.”

“Tanrılar,” dedi Spingate. “Yeterli zaman yok.”

Donakalmış bir hâlde, yeşil noktanın mor FÜZE BÖLGESİ çizgisinden geçişini izledik.

Nokta hiç ateş etmeden yoluna devam ediyordu.

Stratejilerini anlamıştım, Dragon karaya çıkarma yapacaktı, sonra da onu yok etmemize fırsat vermeden, menzilizden çıkacaktı. En azından çıkmayı deneyeceklerdi; silahı doldurmanızın ne kadar süreceğini bilmiyorlardı. O gemideki ırk, belli ki kumar oynamayı seven bir ırktı.

Dragon mor çizgiye yaklaştı.

“Ometeotl,” dedim. “Benim mutlak otoritemi tanıyor musun?”

“Evet, İmparatoriçe Savage.”

“O hâlde Goff Spear’ı ateşleme yetkisini Kaptan Xander Gaston’a devrediyorum.”

“Emir anlaşıldı ve yerine getirildi, İmparatoriçe Savage.”

Yeşil nokta mor çizgiye yaklaştı.

Yaklaşır yaklaşmaz, noktadan onlarca yeşil noktacık ayrıldı.

“Gemiler çıkarıldı,” dedi Ometeotl. “Yirmi bir küçük savaş gemisi, altı büyük gemi; büyük olasılıkla nakliye gemisi. Uchmal’a varmaları yaklaşık on yedi dakika.”

Burada artık yapabilecek bir şeyim kalmamıştı.

“Gaston, benden işaret alana kadar füzesavar bataryalarını etkinleştirme, anlaşıldı mı?”

Yüzüme bakmadan, tamam anlamında başını salladı. “Planı biliyorum, Em. Dragon’u vurma şansı bulursam, yok edeceğim. Şimdi git de birilerinin canına oku.”

Bu Gaston’u son görüşüm mü olacaktı? Theresa’yı son görüşüm mü olacaktı?

Platforma baktım. Theresa ile göz göze geldik.

“Sana güveniyorum,” dedi. “Lütfen bize geri dön.”

Dönmeyi umuyordum.

Başka bir şey söylemeden, bölüğüme katılmak üzere odadan çıktım.

YİRMİ YEDİ

Rasathaneden koşa koşa sabah güneşine çıktım. Bishop Ximbal'ın kanatlarının altında ordumuzun iki düzine üyesiyle birlikte bekliyordu. Hem Sıçrayanlar hem insanlar. Bunlar ekip liderleriydi, kısa bir süre içinde birliklerinin başına koşacak, son talimatları vereceklerdi.

Uchmal savaş alanına dönmek üzereydi.

Tepemizde, Omeyocan'ın atmosferi Goblin'in parçalarını yiyordu. O gemi halkını buraya getirmek için, bilinmeyen, akıl almaz bir mesafe katetmişti. Şimdiyse yanan bir metal yığının-
dan ibaretti.

Bir türün daha kökünü kazıyıştım.

Em Savage: soy kurutucu.

Acil durum sirenimiz bangır bangır bağıırıyordu ama şimdiden üstünlüğünü kabul ettirmeye çalışan bir ses daha vardı: yaklaşan hava aracının yankılı gürültüsü.

Uzakta, batı yönünde, gökyüzünde, siyah noktacıklardan oluşan bir küme gördüm.

Fazla zamanımız yoktu.

Ana meydandan koşarak bizim mekiğe yöneldim. İki yana ayrılan ekip liderleri, ben Bishop'ın yanına varınca, arkamda yine birleştiler.

Askerlerime döndüm. Güneş ışığı misket tüfekleriyle modern tüfeklerin, süngülerle bıçakların, nacaklarla uzun, sivri uçlu bileziklerin, çiftlik aletleriyle mızrakların üstüne vuruyordu. Farrar'ın yüzü taş kesilmişti. Genç daire-yıldızların heyecanlı ama endişeli bir hâli vardı. Kısa bir süre sonra canları için savaşmak zorunda kalabilirlerdi. Keşke Maria da burada olsaydı ama onun birliği ormandaydı.

İşin tuhafı, yaklaşan savaşla ilgili hiçbir kuşku duymuyordum. Geri adım atmayacaktık. Kaçmayacaktık. Saklanmayacaktık.

Ben bir daire olarak, bir köle olarak doğmuştum. Şimdiyse bir liderdim. Bir savaşçıydım. Bir generaldim.

Bir katildim ve öldürme zamanı gelmişti.

“Bu savaşı biz istemedik,” dedim askerlerime. “Anten çalıyor. Goblin'le temas kurmaya çalıştık, o gemideki kişilerle veya şeylerle konuşmaya çalıştık; bizi duymazdan geldiler.”

Askerlerim birbirine baktı. Şimdiye dek hâliyle korkuyorlardı, oysa artık eğer düşman benimle konuşsaydı, bu savaşın önüne geçilebileceğini düşünüyorlardı. Bu askerlerimi *delirtti*.

Güzel. Öfke korkudan iyiydi.

Yumruğumu göğsüme üç kez vurarak sözlerimin altını çizdim:

“Bırakalım... gelsinler! Biz hazırız. Bizler, burada ter döktük, burada kan döktük, burada can verdik. Yüzyıllardır burada olan bizleriz, bu gezegen için yaratılan bizleriz!”

Sözlerimi anlayan Sıçrayanlar, anlamayanlara tercüme etti. Başlar onaylarcasına sallandı. Yüzler bir adanmışlık duygusuyla, savaşın kapımıza dayandığını bilmenin verdiği ağırlıkla gerildi.

“Stratejimizi unutmayın,” dedim. “Biz bu kenti biliyoruz, onlar bilmiyor. Üst katları kendi yararınıza kullanın. Bir binaya girin, çıkışları belirleyin, ardından pencereleri bulup düşmanınıza ateş edin. Sizi ele geçirmeye geldiklerinde, ortadan kaybolun ve aynı şeyi tekrarlayın. İşaretleri unutmayın, ne borazanları ne de bayrakları. Savaş başlayınca ortalık karışacak. Kendi başınızın çaresine bakmak zorundasınız. Kendi...”

“Hem!”

Tek heceden ibaret, boğuk bir ses lafımı kesti.

Döndüm. Lahfah dörtümla giden hurukanın tepesindeydi, peşinden zıplaya zıplaya bir grup Sıçrayan geliyordu. Üstleri başları leş gibiydi, orman çaputları küle öyle bir bulanmıştı ki arkalarında külden öbek öbek izler bırakıyorlardı.

Lahfah’ın ormanda olması gerekiyordu. Ben kızmaya, Lahfah’m burada ne aradığını merak etmeye başlamışken, Lahfah elini havaya kaldırdı; elinde bir mızrak vardı.

Benim mızrağım.

Lahfah birkaç adım ötede hurukanı durdurdu. Hurukandan inip mızrağı bana uzattı. Mızrağın sopası birkaç yerinden yanıp kömürleşmişti ama hâlâ sağlam gözükiyordu. Bıçağı ise zarar görmemişti. Kenarı kırmızı güneşin ışıltısıyla parlayınca, Lahfah’ın bıçağı yakın bir zamanda bileceğini anladım.

Silahı aldım. Kömür, parmaklarımı ve avuçlarımı anında siyaha boyadı ama aldırış etmedim; mızrağımı geri almıştım.

Lahfah mızrağı bulmak için ne zamandır harabeleri araştırıyordu?

Mızrağın benim için, hepimiz için ne anlam ifade ettiğini biliyordu. Mızrak inancı körüklüyordu: Savaşmaya zaten hazırdım ama artık kazanmaya hazırdım.

“Teşekkür ederim,” dedim.

“Savaş,” diye yanıt verdi. Bu sözcük ister Sıçrayanların ağzından çıksın isterse insanların, kulağa aynı geliyordu anlaşılan.

Tulumumun bir cebinden kurumuş kana bulanmış beyaz bir bez parçası çıkardım. Bezi başıma sardım. Beze bakakalan askerlerim, Halim’in boş küme sembolünü incelediler.

“Bugün bizler Sıçrayan değiliz,” dedim. “İnsan değiliz. Daire değiliz. Daire-yıldız değiliz. Hiçbir şey değiliz. Bizler, hepimiz, Omeýocan halkıyız.”

Mızrağımı kaldırdım. Bu tahta ve metal parçası iki ırk için de birçok şeyin simgesi hâline gelmişti. Her göz mızrağa bakıyor, ondan güç alıyordu.

“Bugün, bizim olanı almak için savaşacağız,” dedim. “Neden kazanacağız? Çünkü biz burada yaşıyoruz! Herkes yerini alsın!”

İki halkın bir ağızdan attığı savaş nidası bir an için yaklaşan füzelerin gümbürtüsünü bastırdı, ardından askerlerim koşarak önceden belirlenmiş yerlerini almaya gitti.

**

Victor ile birlikte güneybatı bölgesindeki bir beşinci kat balkonunda çömelmiş bekliyorduk. Surların ardını görebilecek kadar yüksektedik. Ağaç tepelerinin üzerinde batı yönünden hızla

gelen gemileri izledim: keskin açılardan ve sivri uçlardan ibaret yirmi bir ince savaş gemisi ve düşman askerleriyle dolu, altı tombul çıkarma gemisi.

Gemiler kule toplanımızın menziline girmek üzereydi.

Bawden bizim örümcekle birlikte alt katta gözlerden gizleniyordu.

Kuzeyimde ve güneydoğumda bina balkonlarına gizlenmiş gözcüler, hareketlerimi izleyerek, işaretlerimi aktarmayı bekliyordu.

Gümbür gümbür gelen gemiler o kadar gürültülüydü ki konuşmak anlamsızdı, sesimi duyurmak için Victor'un kulağına bağırmam gerekirdi.

Kulelerimiz ateş açtı.

Parlak beyaz top ışınları gökyüzünü çizgiler içinde bıraktı. Küçük düşman gemilerinden biri, kırmızımsı turuncu bir alev bulutu hâlinde patladı. Enkaza dönen araç yerde yuvarlanarak sarı ormanın içinde gözden kayboldu.

Brewer'ın yamuk yumuk gemisinin aksine, bu savaş gemileri ateşe karşılık veriyordu. Kehribar rengi ışıklar çıkararak, peşlerinde uzun, gri duman konileri bırakan, küçük füzeler doğruyorlardı.

Attıkları füzeler mesafeyi saniyeler içinde katediyordu. Füzelerden ikisi saat beş kulesine çarptı: *bam, bam*. Kulenin tepesi şiştikçe şişen bir ateş topunun içinde kaybolurken, dört bir yana kalın taş parçaları savruldu.

O silahın başında kimin durduğunu biliyordum: Isaav Hachilinski ile Cassie Nauer. İki mekik çocuğu. İki daire. Bir yıl ya yaşamış ya yaşamamışlardı, şimdiyse ölmüşlerdi.

Saldırgan gemiler akın akın duvarın üstünden geçti. Bir savaş gemisi daha patladı. Bir kule ışını o tombul çıkarma gemilerinden birini mızrak gibi delip geçti, sonra da arkasında alevler bırakarak, on katlı zigguratlardan birine düştü.

Yılan gibi kıvrılan füzeler saat yedi kulesine daldı. Ateş topu taşları havaya saçarak, artık eğri bûğrû bir hâl almış gümüşüm-sü topu kentin içine savurdu; döne döne savrulan top kurumla kaplanmış bir binaya çarptı.

Joannes Tosetti ile Liselot Wieck. Ölmüşlerdi.

Şimdiden iki kule kaybetmiştik. Tepemde gümbürdeyen savaş uçakları, bir ölüm çetesi hâlinde kent merkezine ilerliyordu. Daha fazla bekleyemezdim.

Victor'a doğru eğilerek bir parmağımı kaldırdım.

Victor ayağa kalkıp turuncu bayrağını salladı: aşağıya, sola, aşağıya, yukarıya ve sola. Kuzeydeki gözcü kız işareti gördü. Ayağa kalkıp yüzünü Rasathaneye döndü, ardından kendi bayrağıyla Victor'un sırasını taklit etti.

Düşman savaş uçakları Uchmal semalarında yan yatıp, sağa sola saparken, bayrak üstüne bayraklar sallanarak, Kontrol Odasının derinliklerinde sağ salım bekleyen Gaston ile Spingate'e hızlıca basit bir mesaj iletildi.

Rasathanenin ortasındaki gizli yarıklardan füzesararların uzun, siyah namluları çıktı.

Taştan dağımız gökyüzünde vızır vızır uçan tatarcıkları ezen, dev bir canavara dönüşmüştü. Hava füze dumanlarının çaprazlama izleriyle, beyaz kule topu ışınlarıyla ve füzesarar bataryalarının kesik kesik kırmızı ışıklarıyla doldu.

Savaş uçakları birbiri ardına patladı.

Benim binamın güneyinde, tombul bir çıkarma gemisi geniş bir sokağa yöneldi. Yağ gibi uçan gemi, taşıdığı yükü bırakmak için alçalırken, bir saniye sonra, Rasathanenin güneybatı köşesinden kırmızı bir ateş dalgası geldi. Çıkarma gemisi infilak ederek, alev alev yanan binlerce parçaya ayrıldı; seke seke dört bir yana saçılan metal parçaları kente ölümcül bir selam bıraktı.

Savaş başladığında, Rasathanenin füzesavar mermilerinden yalnızca on beş tane kalmıştı. O mermileri kullanmak için beklemenin, kule toplarını kaybetmemize yol açabileceğini biliyordum ama düşman gemilerinin ıskalamayacağımız kadar yaklaşmasını beklemek zorundaydık, her füzesavar mermisinin hesabını yapmak zorundaydık. Bu strateji halkımdan en az dört kişinin ölümüyle sonuçlanmıştı; bir bakıma, düşmanı tuzağa çekmek için o dört kişiyi kurban etmiştim.

Ben bir katildim. Ben buydum işte.

Verdiğim karar daha sonra rüyalarımın musallat olabilirdi ama şimdilik işe yaramış görünüyordu. Kalan savaş uçakları burunlarını doğruca yukarıya çevirip, alev sütunlarının üstünde yükselmişti; Dragon'a geri dönüyorlardı herhâlde. Yalnızca on tanesini sayabiliyordum. Kalanları yok etmiştik.

Victor sırtımı sıvazladı, vurdu. “Em, işe yaradı! Gökyüzü temiz!”

Güneydoğudan Sıçrayan borazanları duyuldu. Üç uzun, üç kısa, sonra da iki uzun nota: kara savaşı uyarı sinyali.

En azından bir çıkarma gemisi inmişti.

Gemilerini gökyüzünde alt etmiştik ama çarpışma bitmemişti.

Savaş şimdi sokaklara taşınmıştı.

YİRMİ SEKİZ

Bawden bizim örümceği sokaklardan geçiriyordu. Victor topun kumandalarını kavramıştı. Benimse bileziğim ölüm vaadiyle vınlıyordu.

Bu çarpışma Muhariplerle yaptıklarımıza benzemeyecekti. Muharipler misket tüfekleri ve süngüleriyle kâfi derecede tehlikeliydiler, oysa bu kez düşmanımız yıldızlardan geliyordu.

Nasıl silahlarla karşılaşacaktık?

Ekibimdeki diğer iki örümcek bizi takip ediyordu, daire-yıldız piyadelerimiz de onların arkasından geliyordu.

İleride, sokaklarda ve ateşten kararmış, külle kaplanmış uzun taş binalarda misket tüfekleri ve modern tüfeklerin sesi yankılanıyordu. Bilezik ışınlarının cızırtısı, örümcek toplarının uğultusu, öfke haykırıışları ve çığlıklar duyuluyordu.

Yaralı insanlarla Sıçrayanların çığlıkları. Bir de üçüncü bir türün. Bu tür cıcık ediyordu. Tık tık ediyordu. Vızıldıyordu.

Düşmanımızın çığlıkları.

Bir de hepsinin arasından, roketlerin uzaktan gelen alçak gümbürtüsü duyuluyordu. Başımı kaldırıp gökyüzünü taradım ama Uchmal semaları temizdi.

Çarpışma sesleri iyice şiddetlendi. Yaklaşıyorduk. Kokusunu da alabiliyordum: barut tozu ve yanan makine kokusu.

Bawden bir köşeyi döndü.

Parlak bir savaş gemisinin enkazı sokağı kısmen kapatmıştı. Geminin parçalanmış kabuğundan buram buram kara dumanlar tütüyordu. Kalıntıların bir kısmı üç katlı bir binaya sıkışmış, görünmeyen bir ateşle için için yanıyordu.

Enkazın yanında iki ceset yatıyordu: biri insan, biri Sıçrayan. İkisi de ezilmiş et ve çatlamış kemiklerden; korkunç, açık yaralardan ibaretti. O kadar kısa bir süre önce ölmüşlerdi ki kanları hâlâ akıyordu; kırmızı maviyle birlikte girdap gibi dönüyor, ikisi birlikte sokağın külüne, toprağına ve çakıllarına karışıyordu. Sıçrayanı tanıımıyordum. İnsan ise yüzükoyun yatıyordu, çok şükür; öğrenmem gereken bir isim eksilmişti.

Bawden enkazın ve cesetlerin yanından geçerek, bir sonraki kavşakta örümceğı durdurdu, benim köşeden bakabileceğim kadar yaklaşmıştı.

Sokağın iki blok ötesinde bir çıkarma gemisi vardı. Bizim mekik akışkan gövdeli, gümüş rengi ve pürüzsüzken; uzaylı gemisi kalın, bölmeli ve dikenliydi. Geminin koyu gri rengi sabah güneşini yutuyordu. Kabuğundaki bilinmeyen semboller, morun çeşitli tonlarında ışıldıyordu.

Düşman askerleri, çürük meyvelerden dökülen kurtlar gibi, çıkarma gemisinin çevresinde koşuşturarak iki yandaki

binalardan yağın şiddetli tüfek, misket tüfeği ve bilezik ateşinden korunmak için siper alacak bir yer arıyordu. Düşman askerleri hızlı hareket ediyordu. Neye benzediklerini tam seçemiyordum çünkü renkleri değişiyor, birbirine karışıyor; çevrelerindeki sokağın, binanın, geminin veya enkazın rengini alıyordu.

Uzaylılar ateşe karşılık verdi. Hantal, siyah tüfeklerinin namlusunda kesik kesik turuncu ateşler belirip kayboluyor, mermiler pencerelerin çevresindeki taş duvarlardan yumruk büyüklüğünde parçalar koparıyordu.

Çıkarma gemisinin tepesinde hareket eden bir şey gördüm; kısa, kalın namlulu bir taret. Aklıma bizim kule topları geldi. Namlu ateşten bir yumru ve kulakları sağır edici bir gümbürtü salıverdi: Sokağın aşağısındaki bir üçüncü kat balkonu ateşten ve taştan tomurcuklar saçarak patlayınca, halkımdan daha çok kişinin öldüğünü anladım.

Düşman gemisi zarar görmemiş gibiydi. Yere indiğine göre, yeniden havalanabilir miydi? Uçabilir miydi?

Victor'u yakaladım.

“Saldırıya geçince, sakın gemiyi vurma. Onu ele geçireceğiz. Tepesindeki topu imha edebiliyor musun, bir dene bakalım.”

Zırlı çıkıntıdan sarkarak, ekibimin diğer üyelerine bağır-dım. Diğer iki örümcek hemen arkamızdaydı, daire-yıldızlar örümceklerin bacaklarının arasında çömelmişti.

“Gidiyoruz! Örümcekler, siz bizim kanatları koruyun ve düşman çıkarma gemisini hedef almayın. Daire-yıldızlar, bizimle gelin. Düşmanın kolayca gizlenmesini sağlayan bir kamuflajı var. Kaçarlarsa, onları bulmamız zorlaşır, o yüzden hiçbirinin kaçmasına izin vermeyin!”

Tekrar örümceğin korumalı kokpitine dönerken, daire-yıldızlarımdan bazılarının bugün öleceğini biliyordum.

Saldır, saldır, kararsızsa, hep saldır.

Derin bir nefes alıp ciğerlerimin genişlediğini hissettim. Bir saniyeliğine kendime odaklandım. Yaşamımdaki son anlarım olabilirdi bunlar. Ölürsen, iyi bir şekilde ölmek isterdim.

Zamanı gelmişti.

Tuttuğum nefesim gümbür gümbür bir savaş nidasına dönüştü.

“Bawden, Saldırıdır!”

Bizim savaş makinesi köşeyi dönüp düşmanın üstüne atılırken, görünmemek için eğilip, sıkıca tutundum. Kurşunlar metal örümceği dövüyordu; vın-vın-vın, o kadar çok kurşun o kadar hızlı iniyordu ki çıkan ses âdetâ bir müzik aletinin sesine benziyordu. Arkamızdaki daire-yıldızlarımız bizim örümceklerin bacaklarının arasından tüfeklerini ve bileziklerini ateşliyordu.

Kalbim öyle şiddetle çarpıyordu ki her atışta görüşüm sarsılıyordu. Ağzımda kum tadı vardı. Düşmanın yanına varmamız saniyeler sürecekti ama yine de her an sonsuzluk gibi uzuyordu.

Vurulmak istemiyordum, ölmek istemiyordum...

Victor topu ateşledi; çıkarma gemisinin taretı patlayarak, bin parçaya ayrıldı.

Gümbür gümbür bir patlama sesi duyuldu. Bizim örümcek sert bir şekilde sola yattı. Bawden’a çarptım ama tutundum. Örümcek doğruldu; attığı her adımda bir ileri, bir geri savruluyordum ama ilerlemeye devam ediyorduk.

Bileziğimle nişan alabilecek kadar ayağa kalktım.

Bir anda donan zaman, bulanıklaşan görüntüler. Hemen karşımızda bir uzaylı, uzaylının bronzdan siyaha, kahverengiden kül grisine dönerek, kentimizin renklerini alan zırhı. Fazlasıyla uzun kolları ve bacakları, fazlasıyla küçük eklemleri. Bir dansçı zarafetindeki akıcılığı. Dikenler ve kıvrımlı çıkıntılar; bunlar zırhın mı bir parçasıydı, yoksa içindeki yaratığın mı? Siyah tüfek ateşlenince namlu ağzından çıkan ısıltı turuncu bir flaş gibi uzaylıyı aydınlattı.

Parmaklarımı bir fiskede açtım.

Bileziğimin ışını bir an gözlerimi kör etti. Yeniden görebildiğimde uzaylı artık yoktu. O zarif yarattığı etrafa sıçrayan et parçalarına, havaya savrulan zırh kırıntılarına ve buharlaşan bir sarı kan sisine çevirmiştim.

Savaş ve ölümün sesleri, amansız ve acımasızdı. Tüfekler, misket tüfekleri, bilezikler, ışın topları, uzaylı silahlarının *ta-ta-ta-ta* sesleri, patlamalar, gümbürdeyen ateşler, ısırap dolu çığlıklar. Korkumun haddi hesabı yoktu, bir metal parçasının böğrümü delerek, kısacık ömrümü sonlandırmasını bekliyordum.

Victor örümcek topunu yeniden ateşledi. Işın sokağa dağılarak, döşeme taşlarını taş şarapnellerden bulanık bir buluta çevirerek, birkaç uzaylıyı havaya uçurdu.

Zırhlı uzaylılar saldırımıza karşılık vermek için koşarak öne atıldılar. Binalara geri çekilmeleri, gizlenecek bir yerler bulup, gizlendikleri yerden savaşmaları gerekirdi. Silahları bizimkilerden iyiydi, evet, ama sayıca onlardan fazlaydık, üstelik avantaj bizdeydi; hareketleri manasızdı.

Kurşunlar örümceğin zırhından sekti.

Yeniden ateş ettim ve saldırımıza karşılık vermeye kalkan bir düşman askerini daha öldürdüm.

Örümceğimizin ön bacağı yere saplanırken uzun metal pençesiyle bir uzaylıyı mıhlayarak, renk değiştiren zırhını kâğıttan yapılmış gibi delip geçti. Uzaylının tıttık-vızvız-cikcik sesli ölüm çığlığı o kadar korkunçtu ki o sesin kulaklarımdan hiçbir zaman tamamen silinmeyeceğini biliyordum.

Saldırıların yarmıştık, çıkarma gemisine yanaşmak üzereydik. Arkamda zırhlı uzaylılar kıtasıyla karşılaşan genç daire-yıldızlarımın savaş nidasını duydum. Tüfekler ateşlendi, bıçaklar saplandı, mızraklar fırlatıldı. Birileri öldü. Hava öyle korkunç, öyle uyuşturucu bir savaş uğultusuyla yarıldı ki Kan Tanrısı bu melodiyle dans ediyor olmalıydı.

Çıkarma gemisinin arka ucu açıldı; dil görevi gören rampasıyla bir canavarın ağzına benziyordu. Râmpanın tepesinde iki uzaylı bize ateş ediyordu.

“Bawden, bizi içeri sok!”

Bawden emre itaat ederken yalpalayan örümcek kendi eksenini etrafında döndü.

Victor tüfeğini omzundan çıkardı. Dışarıdan görünmeyecek şekilde çömeldi, vücudunun büyük bir kısmı örümceğin çıkıntısının korumasında kaldı. Örümceğin her yalpasında Victor’un bacakları bükülüyor, başı ve göğsü akıl almaz bir şekilde aynı hizada kalıyordu. Tüfeğini ateşledi, ardından silahı yeniden dolduran bir tak sesi eşliğinde, altındaki siyah manivela kolunu itip çekip, tekrar ateşledi, hareketleri hızlı ve kendinden emindi.

Uzaylılardan biri rampadan düştü.

Victor'un duruşunu taklit ettim. Sol elimle sıkıca mızrağımı tuttum, sağ kolumu kaldırdım ve uzaylıya nişan alıp, ateş ettim. Iskaladım, atışım çıkarma gemisinin içinde bir yeri vurdu.

Bawden'in dudakları ilkel bir hoşnutsuzluk ifadesiyle kıvrıldı; örümceğimiz koşarak rampadan çıktı ve tombul böcek-ge-minin içine girdi. Açık gökyüzü yerini gri tavana bıraktı.

Son uzaylı kokpite sıçrayıp hepimizin üstüne atılarak, beni zırlı çıkıntının üstüne devirdi. Victor uzaylıyla boğuşurken, uzaylının zırlı kokpitin, siyah tulumların ve Victor'un yüzünün dalgalı bir desenine büründü.

Bawden uzaylıyla ikimizin arasındaydı. Bıçağını çekip saldırdı; bıçak renk değiştiren zırlın üstünden kaydı. Mızrağımı bırakıp Bawden'in üstüne atılarak, uzaylının kolunu yakaladım. Uzaylı elimden kurtulmak için yan döndü. Victor örümceğin metal güvertesinde duran tüfeğini kaptığı gibi, namluyu yaratığın çenesinin altına dayadı: *Bam-tak bam-tak bam-tak*, üç kurşun miğferi deldi.

Ölü uzaylı Bawden'in kucığına düşünce Bawden da bana çarparak beni sırtüstü yere devirdi. Örümceğin zırlı çıkıntısından aşağı düştüm.

Başımın arkası metale çarptı.

Çevremdeki her şey döndü. Kalkmaya çalıştım. Kalkamadım. Karanlık beni kendine çekti.

YİRMİ DOKUZ

 evremi kokular sarmıştı: antiseptik, ıslak kömür, yanmış taş, kan, duman, yağ, yanan et. Acı böyle kokardı işte, ölüm böyle kokardı.

Üstelik, kahretsin, başım da ağrıyordu.

Hâlâ çıkarma gemisindeydim, sandık gibi bir şeyin üstünde oturuyordum. Kenzie Smith başımın arkasındaki yarayı dikiyordu.

Anlaşılan bir süreliğine bayılmıştım. Ama Kenzie beni uyandırdığında, çarpışma bitmişti.

Bishop hayatta olabilirdi, ölmüş olabilirdi, yaralanmış olabilirdi... Onun birliğinden haber almamıştım.

Uzaylı gemisinin içi tuhaf görünüyordu ama tasarımının amacı belliydi: Konfora pek aldırış edilmeden, sıkış tıkkış içeriye doluşmuş yüzlerce askeri bir yerden bir yere götürmek

için tasarlanmıştı. İçerideki her şey dışarıdaki gibi mat ve koyu griydi.

Örümcek hâlâ buradaydı. Örümceğin bu daracık yere sığdığını görünce, Bawden'in sürücülük becerilerine hayranlığım iyice arttı. Acaba ölen uzaylı hâlâ Victor'un öldürdüğü yerde, yani kokpitte miydi, merak ediyordum.

Örümceğin kabuğunda yüzlerce yeni çentik açılmıştı, sarı kahverengili boya kurşunların isabet ettiği yerlerde parlak noktalarla lekelenmişti. En yakınımdaki bacak fena hâlde bükülmüş, üst kısmındaki metal yırtılmıştı. Borjigin'in hasarı çabucak tamir etmesini ve 05'i yeniden kullanıma sokmasını umuyordum.

"Bitti," dedi Kenzie. Kenzie yeni dikilmiş yaramı silerken bir batma hissi duydum. Önüme geçti. Parmak uçlarıyla başımı nazıkçe bir o yana bir bu yana çevirdi. Her hareketi beynime inen bir balyoz etkisi yaratıyordu.

"Kafatasın kalınmış," dedi. "Bu genelde birçok soruna yol açar ama senin durumunda işe yaramış."

Espri yapıyordu. Demek ki iyiydim.

Örümceğin zırhlı çıkıntısının üstünden uçan bir şey, tak diye metal zemine çarptı. Cisim bir kez döndükten sonra ayağıma çarparak durdu. Uzaylının miğferiydi bu, tepesinde kana bulanmış üç kurşun deliği vardı. Artık renk değiştirmiyordu, rengi grinin donuk, sıradan bir tonuydu.

Örümceğin çıkıntısının üzerinden Kalle'nin başı göründü.

"Em, yukarı gelip bir baksana!"

Ayağa kalkmaya davrandım. Kenzie elini omzuma koydu.

"Ben işimi bitirince gidersin," dedi.

Elini ittirerek ayağa kalktım. Ani hareket yüzünden sızlayan başım yeni bir acıyla zonkladı.

“Şimdilik iyiyim,” dedim. “Sonra Rasathanede sana görürüm.”

Kenzie ofladı.

“Dinlemen gereken insanları hiç dinlemiyorsun,” dedi. “Kafan gerçekten kalınmış. Önce yarası ciddi olanlarla ilgilenmem gerekiyordu, oysa herkesten önce liderimizle ilgileneyim dedim. Ne aptalım.”

Ardından tıbbi malzemeleri içeren koca çantasını kaptığı gibi, güçlkle rampadan inerek gemiden çıktı.

Kenzie’nin gidişini izlerken içimde bir özlem duygusu belirdi; keşke ağrı kesici isteseydim. Başım öyle ağrıyordu ki zar zor düşünüyordum.

“Em!” Kalle’nin çıkarma gemisinin duvarlarında yankılanan sesi beni irkiltti. “Buraya gel dedim!”

Parmak uçlarımı şakaklarıma bastırdım. Yukarıdaki küçük diş-kıza baktım. Kız gülümseyerek, çıkıntının ardında kayboldu.

Kalle’nin burada bulunması bile kentin kontrolünün bizde olduğunu gösteriyordu. Bu iyiydi ama hâlâ yapacak çok şey vardı. Bir zayıat raporuna ihtiyacım vardı. Mühimmat durumumuz neydi? Hiç esir alabilmiş miydik?

Gemiden çıkıp neler olup bittiğini görmem gerekiyordu. Ama o zaman, halkımdan kaç kişinin öldüğünü de öğrenecektim. Şimdi bunu kaldıramazdım. Kalle’nin bana göstereceği şeyi görmek, o haberleri bir süre geciktirecekti.

Ağır ağır örümceğin halka merdivenlerinden çıktım, çıkıntının üstünden atlayıp kokpite girdim. Ölü uzaylı koyu sarı bir sıvıdan oluşan, bir parmak kalınlığındaki birikintide yatıyordu. Kalle sarı maddenin içinde diz çökmüştü; siyah tulumu, elleri, hatta yüzü sarıya bulanmıştı.

Sırıtarak yüzüme baktı.

“Olağanüstü, değil mi?”

Uzaylının zırhının parçaları etrafa saçılmıştı. Kalle hepsini çıkarmıştı. Bir zamanların o zarif yarattığı, şimdi cansız bir et yığınının başka bir şey değildi.

Teni katı gözükiyordu. Belki de ten yerine kabuk demek daha doğru olurdu. Hiç böyle bir renk görmemiştim. Ormanın parlak çiçeklerinden bazıları belki bu renge yaklaşabilirdi. Matilda'nın anılarında bir ad belirdi: fuşya. Renk o kadar parlak ve güzeldi ki hareketsiz bir cesedin üstünde abes duruyordu.

Yaratığın iki kolu, iki bacağı, bir kafası vardı ama insanlara benzerliği burada bitiyordu. Bacakları ve kolları iki değil, üç bölmeliydi; ayrıca çok incelerdi. Bishop'ın kollarının yanında benimkiler nasıl duruyorsa, benim kollarım da bu yaratığınkilerin yanında öyle duruyordu. Uzaylının eklemleri o kadar küçük görünüyordu ki en ufak bir hareketle kırılabilirlerdi sanki.

Göğsü dardı, beli o kadar incekti ki ellerimle sarsam başparmaklarımla işaret parmaklarım birbirlerine değerdı. Bu yaratık ayaktaiken benden bir baş uzun olmalıydı ama ben ondan biraz daha ağırdım herhâlde.

Gördüğüm dikenler zırhın bir parçası değildi, zırhın içinden geçmişti. Uzaylının kollarından ve omuzlarından kıvrımlı gül dikenlerine benzeyen, uzun ve hassas dikenler çıkıyordu.

Matilda'nın anıları canlandı. Daracık eklemler, parlak kabuk, uzun kıvrımlar. Matilda'nın anılarında bu yaratığı uzak-tan yakından andıran tek bir şey vardı. Henüz dört yaşındayken onu sokan, yani beni sokan, o böcek. O yanma hissi. O korku.

“Solomon Yaban Arısına benziyor,” dedim.

Kalle işini bırakıp, cesedi süzdü.

“Biraz,” dedi. “Gerçi orman sıçanından daha iyi bir lakap bu, hakkını vermek gerek.”

Ona bağırarak enerjim yoktu.

Uzaylının narin biçimi yanında, bizim insan bedenlerimiz kalın ve yabani kalıyordu. Victor'un mermileri uzaylının başının tepesini parçalamıştı ama yine de yüzünü seçebiliyordum. En azından, yüzü sandığım şeyi. İnce ve uzundu. Ortasından kurşun mavisi bir çıkıntı geçiyordu.

Yüzünün orta yerinde, çıkıntının iki yanında kalan iki kalın kabartıyı işaret ettim.

“Şunlar gözleri mi?”

Kalle başıyla onayladı. Parmaklarıyla gözlerden birini açmaya çalıştı. Kapakların altında mısır püskülü sarısı bir göz vardı. Göz rengi dışında o kadar çok insan gözüne benziyordu ki korku ve şaşkınlıkla bilinç dışı bir tepki vererek geri çekildim.

Gözün hareketlenmesini, odaklanmasını, beni görmesini bekledim.

Etmedi, elbette; bu yaratıklar kafalarının üst kısmı havaya uçurulduktan sonra hayatta kalmayı başaramıyorlarsa edemezdi de zaten.

Kalle gözü bıraktı. Kapak ağır ağır kapandı.

Önce Sıçrayanlar, şimdi de bu. Yaşam, yani akıllı yaşam, çok farklı formlarda karşımıza çıkabiliyordu demek ki. Basilisk'teki uzaylılar neye benziyordu? Orasını asla bilemeyecektik.

Kalle'yi tiksinç işiyle baş başa bıraktım. İliklerime kadar sarsılmıştım. O yaratık öyle güzeldi ki... Yine de buraya bizi öldürmeye gelmişti.

Rampadan aşağı indim. Savaşın iğrenç kokusu yeniden başımı döndürdü. Görünmeyen bir ateşten çıkan uzun duman kıvrımları havaya yayılıyordu. Ölü Yaban Arısı-uzaylılar toprak zemine saçılmıştı. Arada Sıçrayan cesetleri de vardı, elbette, benim halkımın ölüleri de. Bir dairenin yüzü boş bir ifadeyle bakıyordu. Çocuğu tanıyordum: I. Tosto. Tuhaf bir adı vardı, neydi? Hah, evet: Iseult.

Iseult'un göğsünde yumruğum kadar bir delik açılmıştı.

Müfrezemdeki diğer iki örümcek ağır göçükler almıştı ama ciddi bir hasar görünmüyordu.

Hem insan hem de Sıçrayanlardan oluşan yaralılarımız dört bir yana yayılmıştı. Kenzie ile Pokano şu yaraya, bu kırık kola bakılsın diye emirler yağdırıyordu. Victor, Bawden ve diğer daire-yıldızlar emirleri yerine getirip, asker arkadaşlarına yardım etmek için koşuyorlardı.

Tina Schuster, ölü diri ayırt etmeksizin, bir kişiden diğerine koşturuyordu. Sayım yapıyordu. Çok geçmeden bana zayıat raporunu verecekti. Belki o zamana kadar beynimin zonklaması dururdu. Öyle umuyordum çünkü o raporu görünce kalbim başımın ağrıyamayacağı kadar çok ağrıyacaktı.

Arkamda sokaktan gelen bir örümceğin metal ayak seslerini duydum. Benim üç örümceğin yeri belliydi, yani bu örümcek

başka bir müfrezeden geliyordu. Tam arkamı dönecekken, donakaldım.

Örümcek Bishop'ın birliğinden olmalıydı.

Ya içinde Bishop yoksa?

Ya biri bana Bishop'ın öldüğünü bildirmeye geliyorsa?

O'Malley'yi kaybetmiştim, Bishop'ı da kaybedemezdim.

Örümcek arkamda durdu.

Bakmak için kendimi zorladım.

Bishop kokpitte durmuş, bana gülümsüyordu.

Rahatlama duygusu öyle başımı döndürdü ki dizlerimin bağı çözüldü. Elimden gelen tek şey, bayılmamak oldu.

Bishop bir bacağını çıkıntının üstünden aşırıp, yere atladı. Sorumluluk ve komuta duygumu yitirerek ona koştum, kollarımı boynuna doladım. Bana sımsıkı sarıldı, o kadar ki, nefes alamadım ama nefes almak istemiyordum. Bishop bana böyle sonsuza dek sarılsın da onun gerçekliğini, yaşadığını ve benim olduğunu bileyim istiyordum.

Bishop bir adım geri çekildi. Sağ kolunu omzuma koydu. Ben de kendi kolumu onun omzuna koydum.

“Selam sana, Em.”

“Selam sana, Bishop.”

Benim kadar o da beni canlı gördüğüne sevinmişti ama yapılacak işler vardı.

“Surların içine üç çıkarma gemisi indi,” dedi. “Biri ağır derecede hasar görmüş. Gemiye önce Barkah'nın Sıçrayanları gitti. Esir almadılar. Benim birliğim diğer çıkarma gemisini buldu. Etraflarını sardık ama savaşmaya devam ettiler. O uzaylılar yaşamak istemiyor gibiydi, buraya ölmek için gelmişler sanki.”

Tıpkı benim savaştığım uzaylılar gibi. Bu işte bir iş vardı, bir an önce çözmeliydim.

“Çıkarma gemisi çarpışmada hasar gördü mü?”

Başını iki yana salladı. “Pek değil. İnebildiğine göre, tekrar uçabilir diye düşündüm. O yüzden yayan saldırdım, içindeki iki uzaylıyı öldürüp gemiyi ele geçirdim.” Omzumu hafifçe okşayıp hayranlık dolu bir ifadeyle sırtıttı. “Ama keşke örümceği geminin içine sokacak kadar zeki olsaydım.”

Yüzündeki gururu görmek bana iyi geldi.

Gemi ele geçirmeyi planlamamıştık ama düşman ateşi altındayken ikimiz de aynı içgüdüyle hareket etmiştik. Şimdi iki çıkarma gemimiz vardı. O gemileri uçurmayı öğrenebilir miydik? Ya da o gemilerin yakıtı Ximbal’in motorlarını çalıştırırmıydı? Eğer iki sorudan birinin yanıtı evet ise yeni düşmanımız kritik bir hata yapmış demekti.

“Dragon’dan haber var mı?” diye sordum.

“Gaston bir koşucuyla haber gönderdi. Goff Spear tekrar ateşlenmeye hazır olana kadar, gemi menzilin dışına çıkmış. Vuramadık ama en azından günü kurtardık. Zafer bizim.”

Çevreme bakınarak, kayıpları gözden geçirdim.

Zafer bu muydu?

“Bir şey daha var,” dedi Bishop. “Gaston’un koşucusu hastaneden de mesaj getirdi: Brewer’dan. Sonu yakın, seni görmek istiyor.”

OTUZ

Hastane hiç bu kadar dolmamıştı. Beyaz tabutların çoğu kapalıydı; içlerinde yaralı daireler, daire-yıldızlar ve Sıçrayanlar vardı. Zayıat raporu hâlâ elime geçmemişti ama çarpışma bize pahalıya patlamıştı.

Smith, Yılmaz ve Pokana her yere aynı anda yetişmeye çalışıyor, durmadan onlarca yaralıyı kontrol ediyorlardı. Üçü de yorgunluktan bitmişti kuşkusuz ama direniyorlar, hiçbir yavaşlama belirtisi göstermiyorlardı.

Odanın öbür ucunda, kargaşadan uzak bir yerde duran açık tabutun yanındaki bir sandalyeye oturdum. Tabutun içinde Brewer yatıyordu. Kaide ekranı Brewer'ın yavaş kalp atışlarıyla aynı anda bipliyordu.

Sorular sorma zamanı geçmişti. Şimdi önemli olan Brewer'dı.

“Ölürken yanımda olmasını isteyeceğim onca insan arasındayım,” dedi, “sen listede son sıradasın.”

Kenzie, Brewer için artık elden bir şey gelmeyeceğini söylemişti.

B. Brewer son anlarını yaşıyordu. Yılmaz ona acısını büyüyük ölçüde hafifletecek ilaçlar vermişti. İstirap içinde ebedî bir ömür geçirdiğini düşünecek olursak, bu bir nimetti.

Maskesi yoktu. Ağzı yerindeki et katmanlarına giren ince, şeffaf bir tüp vardı.

“Eğer başka birini istersen, gidip getireyim,” dedim. “Nasıl istersen.”

Buruş buruş bedeni kahkahalarla sarsıldı; o kemiğin kemiğe sürtünme sesini çok iyi hatırlıyordum ama şimdi kahkahasında yeni bir şey vardı. Bu gerçek bir kahkahaydı, alaycılıktan değil, neşeden atılan bir kahkaha.

“Vay canına,” dedi. “Duydun mu, Mattie? Gerçek bir gülüş. Üstelik can bile yakmıyormuş!”

Sesi yumuşak ve zayıftı. Öldüğünü biliyordu yine de son anlarının keyfini çıkarmaya çalışır gibi bir hâli vardı. Onca zamandır acı çekmek, sonra da acıdan kurtulmak cennet gibi geliyordu muhakkak.

Bana Mattie demişti. Bir yanım o adı hatırlıyordu. Küçük-lüklerinde Matilda’ya böyle seslenirdi. Çocukluk arkadaşları oldukları zamanlarda.

Beni yine o sanıyordu. Eğer yanında istediği kişi oysa elimden geldiğince rolümü oynayacaktım.

“Her şey için çok üzgünüm,” dedim. “Bir işe yaramaz, biliyorum ama üzgünüm.”

Bir an yüzüme baktı. Koca kırmızı gözleri solarak, pembeleşiyordu.

“Neden o listedeki son kişisin, biliyor musun, Mattie? Çünkü listedeki diğer herkes çok ama çok uzun bir zaman önce öldü.”

İncecik, yamru yumru elini bana doğru uzattı. Kırmaktan korkarak, elini nazikçe tuttum. Teni kâğıt gibi inceydi. Sıcaklıktan yalnızca bir iz kalmıştı.

“Nerede yanlış yaptık?” dedi. “Bize ne söylendiyse, onu yaptık. İtaat ettik. Hizmet ettik. Neden bize vadedilen ödülü alamadık?”

Sözleri ruhuma dokundu. Hiç seçme şansı olmamıştı. Üstelik hâlâ anlamadığım nedenlerden ötürü, Matilda’ya karşı çıktığı için yeniden doğma şansını yitirmişti.

“Çünkü insanlar yalan söyler,” dedim. “İstediklerini almak için, bize duymak istediğimiz şeyleri söylerler.”

Diğer elini kaldırıp, parmak boğumlarımı okşadı.

“En azından Omeyocan’ı görebildim,” dedi. “Çoğu onu bile göremedi.”

Kalp atışlarının yavaşladığını duydum.

“Keşke elimden bir şey gelseydi,” dedim.

Elini nazikçe geri çekti.

“Bir şey var,” dedi. Artık sesi o kadar zayıf çıkıyordu ki duymak için ona doğru eğilmek zorunda kaldım.

“Ne olursa, Brewer. Ne olursa.”

Bir anlığına gözlerinin rengi gri gibi geldi. “Değdiğini söyle bana. Onca acıya, fedakârlığa... yalnızlığa... değdiğini söyle. Yaşamımın bir fark yarattığını söyle.”

İnsanlar yalan söylerdi, evet, ama ben, en azından bu kez, samimiyetle gerçeği söyleyebilirdim.

“Sen bizi kurtardın,” dedim. “Evet, yaşamın bir fark yarattı çünkü sen yaşamını başkalarına can vermek için kullandın. Doğum Günü Çocukları yaptıklarını asla unutmayacak. Seni asla unutmayacak.”

Bir anlığına, o kırmızı gözler keskinleşti. Beni gördü, beni tanıdı.

Bir ağzı yoktu ama sanırım gülümsüyordu.

Gözlerinin rengi kırmızıdan pembeye kaydı.

Kalp atışları yumuşak bir bipten, monoton, sabit bir tona geçti.

Brewer’ın gözleri beyazlaştı.

Ölmüştü.

OTUZ BİR

Bir kez daha veda etmek üzere bir kraterin çevresinde toplan-
landık.

Krater bir öncekinden büyüktü çünkü daha çok cesedimiz vardı.

Bu kez cesetler üç sıraydı.

Toplamda yetmiş iki ölümüz vardı: Brewer, sekiz genç daire-yıldız, dokuz daire, kırk dört Sıçrayan, belirli bir sıra gözetilmeksizin, omuz omuza sıralanmıştı. Brewer orta sıranın merkezinde yatıyordu. Kömür karası, kurumuş, yamru yumru gövdesinin bir yanında on üç yaşında bir daire-yıldız, öbür yanında başının bir kısmını yitirmiş dişi bir Sıçrayan yatıyordu.

Malbintiler normalde ölülerini yakardı ama bu kez yakmıyorlardı. Barkah askerlerinin Uchmal için savaşırken öldüğünü,

o yüzden de Uchmal'm halkı gibi anılmaları gerektiğini söylemişti. Onlar birlikte savaşırmış, birlikte ölmüştü, birlikte yakılacaklardı.

Barkah'mn hareketi, halklarımız arasındaki bağları iyice sağlamlaştıran dokunaklı bir hassasiyetti.

İnsanlar ve Sıçrayanlar kraterin kenarında sıralanmıştı. Barkah konuşmasını çoktan yapmıştı. Şimdi Walezak konuşmasını yapıyordu, tören meşalesi havaya kalkmıştı.

Bu toplu mezarlardan daha kaç tane yapacaktık acaba.

Geriye yalnızca 249 Doğum Günü Çocuğu kaldığı düşünülürse, hepimiz ölene dek o kadar çok mezar gerekmeyecekti.

“Size veda ediyoruz,” dedi Walezak. “Ve yaşamlarımızın bir parçası olduğunuz için teşekkürlerimizi sunuyoruz.”

Bu kez işaretimi kaçırmadım ama artık anlamsız bir dinin sözlerine zerre kadar aldırış etmiyordum. Herkesin gözü önünde Walezak'ın yanına gidip, meşaleyi elinden aldım.

“Unutulmayacaksınız,” dedim. “Ölümlerinizden sorumlu olanlar, bunu ödeyecekler. Söz veriyorum.”

Meşaleyi kratere attım.

Anında tutuşan alevler, cesetleri bir bütünmüşçesine foş diye sardı. Borjigin hızlandırıcısını kontrol altına almıştı anlaşılan. En azından bu iyi haberdi; bulabildiğimiz her silaha ihtiyacımız vardı.

OTUZ İKİ

Dragon yine menzilin dışına çıkmıştı. Birliklerimizin yeniden düzenlenmesinden, kayıplardan kalan boşlukların doldurulmasından Bishop sorumluydu. Borjigin örümceklerimizi tamir ediyordu, Opkick mühimmatı dağıtıyordu, herkesin bir görevi vardı. Gerçek anlamda bir takım çalışması yapılıyordu.

Ancak bu takım çalışması şimdilik beni kapsamıyordu.

Rasathanedeki odamda oturmuş, mızrağımı biliyordum. Peura'nın gelip beni almasını bekliyordum. Xolotl yeniden menzildeydi. Peura, iletişim kurmasının çok sürmeyeceği konusunda bana güvence vermişti.

Şu an yalnız kalmak istiyordum. Durumumuzu düşünmek için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı.

Evim çökünce kişisel eşyalarım yok olmuştu. Bu odada Sıçrayanların yaptığı hasır bir minder, yedek bir çift bot, yedek iki siyah tulum ve silahlarım vardı.

Savaştaydık, başka hangi eşyaya ihtiyacım vardı ki zaten?

Odada bir şey daha vardı: köşede durmuş, etkinleştirilmeyi bekleyen beyaz kaide.

Vaktiyle Coyotl'ın bana gösterdiği gibi, bileme taşını mızrağın bıçağına sürüyordum. Metale değen taş sesi yatıştırıcıydı. Kontrol edebileceğim bir şeydi bu.

Coyotl'ı özlüyordum. Pek çok kişiyi özlüyordum.

Yaban Arıları altı çıkarma gemisi indirmişti. Her gemide 666 düşman askeri vardı, yaklaşık dört bin kişilik bir işgal ordusu. Gemileri kule toplarıyla veya Rasathanenin füzesarar savunmalarıyla vurulunca yarısı ölmüştü.

İki çıkarma gemisi başarıyla inmişti. Biri zorunlu iniş yapmıştı. Schuster o gemilerden çıkmayı başaran toplam 1612 uzaylı saymıştı.

Hepsini öldürmüştük.

Bishop ile Farrar “yalnızca” yetmiş bir asker kaybettiğimizi söyleyerek saçmalıyor, yaklaşık yirmi üçte bire denk düşen bir “ölme-öldürme” oranı yüzünden seviniyorlardı. Kayıplarımız için üzüliyorlardı elbette ama onlar savaş için yaratılmışlardı, her çarpışmanın zayıata yol açtığını kabul ediyorlardı.

İşte ben de kısmen bu yüzden yalnız kalmak istiyordum. Bishop'ın, kendi deyimiyle “büyük zaferimizden” heyecan duyması midemi bulandırıyor. Çarpışmanın beklemediğim bir etkisi olmuştu: Halkım daha sakin görünüyordu. Gerilim ve giderek artan şiddete başvurma ihtiyacı çözülmeye başlamıştı.

Bu da kendi içinde beni rahatsız ediyordu, sanki kan arzumuz beslenmiş gibiydi.

En azından şimdilik. İçimden bir ses, o arzunun çok geçmeden yeniden kabarcacağını söylüyordu.

Yanıtlara ihtiyacım vardı. Brewer ölmüştü. Aradığım yanıtları bir başkasından almam gerekecekti.

Bir daha hiç konuşmak istemediğim birinden.

Kapım çalındı.

“Girin.”

Kapı açıldı, Peura girdi. Dudakları korkunç biçimde çatlamıştı. Dudaklarını çiğnemek, Peura’da sinirsel bir tik olmuştu. Zavallı çocuk enkaza dönmüştü.

“Xolotl menzilde,” dedi.

Ayağa kalktım. Mızrağı bir köşeye bırakmayı düşündüm ama fikrimi değiştirdim; bu konuşmayı yaparken, mızrağı elimde tutsam daha iyiydi.

“Beni gemiye bağla,” dedim.

Kaideye yaklaştık. Ellerini kaidenin yassı tepesinde gezdirdi. Parlak semboller belirdi. Peura sembolleri evirip çevirdikten sonra, geri çekildi. Elleriyle ellerini öyle bir sıkıyordu ki parmakları bembeyaz kesilmişti.

“Hazır,” dedi. “Kaideye bir kere dokunursan, Xolotl’u arar. Kim yanıt verir veya biri yanıt verir mi, bilmiyorum. Kalıp bağlantıya göz kulak olmamı ister misin?”

“Hayır. Sen koridorda bekle, lütfen. Uzaklaşma, ihtiyaç duyarsam çağırabileyim.”

Peura kapıyı arkasından kapatıp çıktı.

Kaideye dokundum. Rengârenk kıvılcımlar eşliğinde, bir anda parlak, ışıltılı bir bulut belirdi. Zaman kaybetmeden

birleşen kıvılcımlar grinin bir tonunu oluşturdu, o gri de koyulaşarak siyaha döndü.

Karşımda bir Yetişkinin kafasıyla omuzları duruyordu.

Tek gözlü bir Yetişkinin.

Matilda'nın.

"Tanrılara şükür," dedi. "Hâlâ tek parçasın."

Sesinde gerçek bir rahatlama vardı ama o sözleri -hayattasın, değil de, tek parçasın, deyişi. Onun gözünde bir insan değil, bir nesneydim. Doldurulmayı bekleyen bir kaptım.

Sağlam gözü yoğun duygularla, benim aklıma, vücuduma, yaşamıma duyulan arsız bir açlıkla fır dönüyordu. Öbür gözü sert, parlak bir plastik parçasıyla örtülmüştü. Dövüşürken benim çıkardığım gözdü o.

Matilda'yı görmek bile tüylerimi ürpertmişti.

"Evet, tek parçayım, sayende olmasa da. Goblin yaklaşınca kaçıp gittin. Her zamanki gibi korkağın tekisin."

"Of, lütfen," dedi Matilda. "Bizim gemi zaten bir savaş gördü, cancağızım, o da fazla geldi. Yoksa sen o sıçrayan mikrop-ları getiren geminin, onları bıraktıktan sonra uçup gittiğini mi sanmıştın?"

Demek o yüzden Sıçrayanların ana gemisine dair bir iz görmemiştik. Yetişkinler Sıçrayan kentini bombalarken gemiyi de yok etmişti demek ki.

"Yani bize yardım edemiyorsun," dedim. "O upuzun ömrünü yoluna harcadığın gezegenin savunulmasına yardım edemiyorsun, öyle mi?"

"Bir tanker gemisi yapmaya çalışıyoruz. Eğer mekiğe yakıt gönderebilirsek buraya gelip tehlikeden kurtulabilirsiniz."

Tutamadığım kakhaham, deli bir kadının kakhahasına benziyordu.

“Tehlikeden kurtulmak mı? Cehennem aşkına, nasıl olur da engereğin yuvasına, yani sana gelmemin beni tehlikeden kurtarabileceğini düşünürsün? Pis işlerini yaptırmak için ihtiyar bir bunağı buraya gönderen sen, benim oraya gelmemi ve sana güvenmemi mi istiyorsun?”

Elini sallayarak sözlerimi geçiştirdi.

“Brewer’in muhafazası yok. Beyni çürüyor. O bir işe yaramaz.”

“Zaten artık aramızda değil.”

Durakladı.

“Brewer öldü mü?”

“Evet,” dedim. “Doğal nedenlerden ötürü.”

Brewer’ı buraya o göndermişti, günlerinin sayılı olduğunu biliyordu ama görünüşe göre ölüm haberi onu gafil avlamıştı. Gerçekler aniden Matilda’nın sözde hislerine uymamaya başlamıştı sanki.

“Bunun konuyla bir alakası yok,” dedi Matilda. “Gırtlığını kestirtmek yerine, ona son bir kez hizmet etme şansı verdim.”

Yüzüme çılgin bir sırıtışın yayıldığını hissettim.

“Gırtlığını da başkasına kestirirdin, değil mi? Çünkü sen pis işlerini hiçbir zaman kendin yapmazsın. O bıçağı birine saplayıp çevirmek, birinin senin elinle ölmesini izlemek nasıl bir şeydir, bilmiyorsun.”

Çöp gibi parmakları titreyen bir yumruk hâlini aldı.

“Kendini ne sanıyorsun sen? Seni ben yarattım! Sen bir hiçsin. Bir de benim vücudumla işgalcilerle mi savaştın?”

Matilda'nın görüntüsüne yaklaştım, o kadar yaklaştım ki yüz yüze olsak haykırışımın tükürükleri onun hem sağlam hem de plastik yamalı gözüne sıçardı.

“Evet, aynen öyle yaptım! Halkıma liderlik ettim. Senin aksine ben gerekirse halkım için ölürüm, seni sümüklü korkak!”

Çarpık bir düğüme benzeyen yumruğu, yüzüme doğrulmuş çelimsiz bir parmağa dönüştü. Ekrandan çıkan parmak ortalığa rengârenk kıvılcımlar saçarak alnıma dokundu.

“O numunelik küçük kuvveti yenilgiye uğrattırken benim mükemmel vücudumu riske attın! Ben o vücut için bin iki yüz yıl bekledim, seni korkunç, değersiz küçük kaltak!”

Matilda ağaçtaki bir yaprak gibi titriyordu. Ağız katmanlarından tükürükler sarkıyordu. Tek kırmızı gözü öyle ateşli parlıyordu ki çevresindeki yamru yumru siyah deriyi aydınlatıyordu.

Ben de onun kadar öfkeliydim ama benim öfkem iki sözcükle geri püskürtülmüştü.

“Numunelik kuvvet mi? O ne demek?”

Arkasına yaslandı. Ağız katmanlarındaki ıslaklığı sildi. Gözünün parıltısı normale döndü.

“Uchmal'a inen gemi bir şaşırtmacaydı demek, seni aptal velet. Radyo teleskobunuzun gerçek kuvveti görmesini engellediler, o kuvvet de birkaç yüz kilometre kuzeydoğuya, mikropolar kentinin harabelerinin ilerisine indi.

Yalan söylüyordu. Yalan söylüyor olmalıydı. Biz kazanmıştık. Ama çarpışma sırasında...

“Duyduğum diğer roketler... O sesleri yankı sanmıştım.”

“Değildi,” dedi Matilda. “Omeyocan’dan gelen bir parazit var, alıcılarımızın içine ediyor. O yüzden tam sayılarını bilmiyoruz ama Gaston’a göre en az yirmi nakliye gemisi indi.”

Gaston. Onun Gaston’u. Gezegenden birlikte ayrıldığı Gaston.

Bir dakika... Yirmi mi? Hayır, yirmi bir olacaktı, yine lanet olası üçün katları, biliyordum. Üstelik o nakliye gemilerinin boyutu bizim sokaklara inenlerle aynıysa, toplam asker sayısı... “On dört bin.” Ağzımdan çıkıveren sözcükler, kaçan bir havanın sesinden birazcık daha yüksekti. “On dört bin kişilik birlik mi indirdiler?”

“Öyle gözüküyor,” dedi Matilda.

“Neden diğerleriyle birlikte inmediler ki? Sayıca bizi ezip geçerlerdi.”

“Çünkü savunma kuvvetlerinizin ne kadar olduğunu bilmiyorlardı,” dedi Matilda. “Basit bir strateji, cancağızım, düşmanın elinde ne olduğunu ve nasıl karşılık vereceğini görmek için bir yoklama taarruzu yaparsın.”

Uchmal sokaklarında savaştığımız Yaban Arılarını düşündüm. Sayıları ve silahları azalınca bile, siper almıyorlardı. Sıkı savaşıyorlardı, evet, ama öleceklerini bile bile savaşıyor gibiydiler. Davranışlarının nedeni şimdi anlaşılıyordu: Onlar intihar görevindeydiler. Bizim dikkatimizi çekmek için, bizi oyalayarak, gerçek tehdidi görmemizi engellemek için kurban edilmişlerdi.

Şimdi o tehdit güvenle Omeyocan’a inmişti. Barkah’nın ordusuyla bile, sayıca beşe bir kalıyorduk. Yaban Arılarının silahları, zırhları bizimkilerden iyiydi. Onları nasıl yenebilirdik ki?

“Neredeler, söyle,” dedim.

“Neden? Gidip vücudumu mahvet diye mi? Hiç sanmıyorum. Ayrıca istesem de söyleyemezdim zaten. İndiklerini tespit ettik, iniş bölgelerini de kabaca tahmin edebildik ama hepsi bu. O parazit sağ olsun, gezegende hiçbir şey göremiyoruz. Alçakların nerede olduklarını bilmiyoruz.”

Yaban Arılarını bulmamız gerekiyordu, hem de hemen. Düşmanımız hakkında bilgi toplamalıydık. Maria’yı gönderebilirdim. Hayır, ben de onunla gidecektim. Neyle karşı karşıya olduğumuzu kendi gözlerimle görmeliydim.

O işi halledecektim ama Matilda’yla bir daha ne zaman konuşabileceğimi bilmiyordum. Şimdi bilmem gereken şeyler vardı.

“Neden buraya geldiniz, söyle,” dedim. “Kilise, sizler. Annem, babam... İnsanlar neden buraya geldi?”

“Brewer’a sormadın mı?”

“Sana soruyorum. Söyle işte. Bana hiç değilse bunu ver.”

Gözlerini yüzüme dikti. Yamru yumru elini uzattı ve gözündeki sert yamayı çıkarıp attı. Söyleyecekti ama ben de bedel olarak ona yaptığım şeye, gözünün yerine açılmış o hırpani deliğe bakmak zorunda kalacaktım.

“Kurucunun kehaneti yüzünden geldik,” dedi. “Onunla bir kez karşılaşmıştım. Hatırlıyor musun?”

Başımı iki yana salladım.

“Mictlan yerleşkesine ilk kez girmiştim. Kadınla konuşmadım, onu yalnızca gördüm. Yaşına karşın büyüleyiciydi. O kadar güçlüydü ki. Kurucu, Tlaloc’un çağrısını duydu, sonra da kiliseyi yoktan var etti.”

Yine o ad: Tlaloc. Gerçekten böyle bir şey var mıydı?

“Ne çağrısı?” diye sordum. “Omeyocan’a gelme çağrısı mı?”

“O ve daha fazlası. Çağrı Abernessia istilasını önceden bildirdi, bize Omeyocan’ın koordinatlarını ve bizi oraya götürececek geminin şemasını verdi.”

Bir dakika... “şema” demişti. O sözcük plan, çizim demekti. “Xolotl’u kilise tasarlamadı mı?”

“O gemi galaksiden galaksiye atladı, cancağızım. İnsanların bildiği her türlü teknolojinin ötesinde. Ancak tanrıların sözü böylesine bir mucize yaratabilirdi.”

Tanrıları uydurma sanıyordum ama bir şey evrene bir çağrı göndermiş, halkımı buraya çekmişti. O çağrı, radyo teleskobumuzun sinyalleri gibi, Omeyocan’dan mı yayılmıştı? Eğer öyleyse, yani sinyal eşit olarak her yöne dağıldıysa başka türlere de çarpmıştı muhakkak.

Çağrıda şema vardı. Demek o yüzden tüm gemiler birbirinin aynıydı.

Dilim şişti sanki. Midem kaynakadı. İnsanlar buraya çağrılmıştı, başka türler buraya çağrılmıştı ve o çağrıyı bu gezegendeki bir şey yapmıştı.

“Uzaylı gemileri tıpatıp Xolotl’a benziyordu,” dedim. “Sıçrayanların gemisi de mi öyleydi?”

Matilda başıyla onayladı.

Bizi buraya din getirmişti. Diğer ırkları da mı din getirmişti? Yörüngemize giren diğer gemilerin, o türden binlercesini savaşıp ölmek için buraya gönderen kendi “Kurucuları” mı vardı?

“Kilisenizin dayandığı o çağrı, yalnızca insanlar için değilmiş,” dedim. “Diğer ırklar da aynı çağrıyı duymuş. O yüzden tüm gemiler birbirinin aynı.”

Matilda güldü. “Bunu tek başına mı çözdün, cancağızım? Kurucunun öngördüğü üzere, cennet vadedildi ama verilmedi. Cennet kan ve fedakârlıkla kazanılmalıdır.”

Burasının sonu gelmez savaşlarla dolu bir gezegen olduğunu biliyordu. Bunu ne zaman öğrenmişti; Xolotl kalkmadan önce mi, yoksa yolculuk sırasında mı? Brewer da biliyor muydu? Tüm Yetişkinler biliyor muydu?

Öğrenecek daha çok şey vardı ama zamanımı harcıyordum. Ormanda bir yerde, düşmanımız toplanıyordu.

“Gitmem gerek,” dedim. “Halkımdan kimsenin seninle veya Xolotl’dan birileriyle konuşmamasını emredeceğim. Sana güvenmiyorum, Matilda.”

“Ormana gitme,” dedi. “Lütfen, Em. Oraya gitme.”

Şimdi de adımı mı kullanıyordu?

“Gitmek zorundayım. Liderler böyle yapar.”

Matilda başını iki yana salladı.

“Altı gün içinde size yakıt gönderebiliriz. Lütfen gitme. Gidemezsin. Onların tek...”

Matilda’nın görüntüsü renkli parazitlere dönüşerek belirsizleşiyordu.

“Yapmaya çalıştığını...” dedi, ardından görüntüsü puf diye gözden kayboldu.

Yayında bir sorun mu çıkmıştı?

Kaidenin üzerindeki hava yeniden canlandı.

Ama karşımdaki Matilda değildi.

Bir erkekti.

Kara kuru, yamru yumru bir Yetişkin değil, büyük bir erkek. Benden yaşça büyüktü, evet, ama yaşlanmamız gerektiği şekilde yaşlanmıştı.

Görüntüsü berraklaştı. Yüzünde saf neşe ve hayranlık dolu bir gülümseme vardı.

“İnanamıyorum,” dedi. “Bu sensin.”

Uzun siyah saçları tepesinde topuz yapılmıştı. Birkaç beyaz saç teli gördüm, göz çevresinde de minicik kırışıklar. Yüzündeki ifadede rahatlatıcı bir şeyler vardı.

Bir omzundan bağlanmış, mavi bir giysi giymişti. Giysisi sade ama temizdi, oldukça itina ile yapılmış gibi duran kat yerleri vardı. Kafamda toga sözcüğü belirdi. Boynunda renkli cam parçalarıyla süslenmiş, incecik, çelik bir kolye vardı.

“Sensin,” dedi yeniden, gülerek.

“Beni tanıyor musun?”

“Yani, hakkında çok şey duydum. Victor haklıymış. İnanamıyorum! Sen Matilda Savage’sm.”

Adımı saygıyla söylüyordu. Ben Matilda değildim, asla da olmayacaktım ama bunu açıklamayı sonraya bırakabilirdim. Tabii, eğer bir “sonra” varsa.

“Sen kimsin peki?”

“Ben Marcus.”

Duraklayıp önüne baktı. Ellerini gördüm, parmak uçlarıyla sayım yapıyordu. Tekrar tekrar bir şey mırıldandığını duydum.

Bölük, bölük, bölük, bölük...

Hayır, *bölük* demiyordu... *Büyük* diyordu.

“Sanırım otuz beş büyük saymam gerekecek,” dedi. “Kesin bir sayı vermek zor.”

Gülümsedi, gülümsemesi geniş ve sıcaktı.

“Ben Marcus Savage, senin büyük büyük büyük vesaire torunun.”

OTUZ ÜÇ

Brewer Xolotl'un binlerce insanı barındırmak üzere yapıldığını söylemişti.

Bebekler...

Kuşaktan kuşağa, kuşaktan kuşağa...

"Sen bir vasalsın," dedim.

Marcus gülümsemesini sürdürerek başını iki yana salladı.

"Atalarımız öyleydi, evet, ama o sözcük artık kullanılmıyor.

Yeni Halk özgür insanlardan oluşuyor."

Vasalların çocukları vardı. Değerlilerden bazılarının da.

Matilda'nın Brewer'ın bahsettiği kızı... Acaba o kızın da kendi çocukları mı olmuştu? Marcus Savage gerçekten benim etimden, benim kanımdan olabilir miydi?

Acaba benim bir ailem mi vardı?

"Ben Matilda değilim. Em'im."

“Ha, tabii,” dedi Marcus. “Victor söyledi.”

O adı duyunca aniden durdum. Baygın düşene kadar sözlerden ve kavramlardan yumruklar yediğimi hissettim, sanki kaçıp savuşturamayacağım kadar hızlı darbelere maruz kalmıştım.

“Victor... Muller mi?”

Marcus başıyla onayladı. “Onunla konuşmak ister misin?”

Boş boş baktım. Ne tepki vereceğimi, ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Marcus sola çekildi.

Görüş alanıma bir Yetişkin girdi.

“Merhaba, Em. Tercih ettiğin ad bu, öyle değil mi?”

“Evet. Böyle iyi.”

Yamru yumru yaratık ağır ağır başını iki yana salladı.

“Öyle gençsin ki.” Sesi, tüm Yetişkinlerinki gibi, kulak tırmalayıcıydı ama o seste tuhaf bir ton da vardı... Sesi... *mutlu* mu çıkıyordu?

Örümcek mürettebatımdaki çocuğun bin yıllık hâline bakıyordum. Bu Yetişkinin, yaşlı Victor’un teni, Matilda ve Brewer’ınki gibi yamru yumruydı ama teninde onlarca gri çizgi, yani yara izi vardı. Yara izlerinden bazıları, zamanda donmuş şimşekler gibi, tırtıklıydı ama diğerleri karmaşık desenler oluşturuyordu; gelişigüzel yaraların kalıntıları değil de özenle planlanmış tasarımlardı bunlar.

Tırtıklı gri çizgiler buruşuk siyah alnında bir daire-yıldız oluşturuyordu.

“Seni yüzyıllardır böyle görmemiştim,” dedi. “Çok güzelsin. Hele saçların. O saçlara dokunmayalı bin yıl oldu mu gerçekten?”

Her yanım ürperdi. Bu şeyin bana dokunduğunu düşünmek, içimi tiksintiyle doldurdu.

Bu kadarı fazlaydı.

“Neler olduğunu anlamıyorum,” dedim.

“Brewer’ın size anten getirdiğini biliyorduk,” dedi Yaşlı Victor. “Anteni kullanmanı bekledik. Kullanınca da yayın sinyaline girdik.”

“Yani siz Matilda’yla iş birliği yapmıyor musunuz?”

Marcus güldü. “Pek sayılmaz.”

“Ben bir zamanlar onun tarafındaydım,” dedi Yaşlı Victor. Elini kaldırıp çevirerek yamru yumru cildini gösterdi. “Vücuduma bunu yapma hakkını kazandım. Matilda için savaştan çoğu kişi aynı hakkı kazandı. Ama ben tutumumdaki hatayı gördüm ve o zamandan beri de Matilda’ya karşı savaşıyorum.”

Mızrağı tutuşumu düzelttim. Bir anda kendimi aptal gibi hissettim; orada durmuş, mızrağımla poz veriyordum. Ormanda, Maria’nın yanında olmak istiyordum. Savaşmak istiyordum. Savaşmak basitti. Oysa bu? Ben bunun ne olduğunu bile bilmiyordum ki.

“Şu *Yeni Halk*,” dedim. “Kaç kişisiniz?”

“Beş bin üç yüz altmış dört,” dedi Marcus bir an bile duraksamadan. “Dün doğan çocuk dâhil.”

Beş binin üstünde insan hâlâ gemide mi yaşıyordu?

“Mümkün değil,” dedim. “Biz Xolotl’dayken senin gibi büyüklere hiç rastlamadık.”

Marcus, tuttuğu balığın boyutunu gösteren biri gibi, ellerini omuz genişliğinde açtı. “Xolotl’un büyüklüğü bu kadar diyelim.” Aralarındaki mesafeyi kapatarak, ellerini neredeyse

birleşinceye kadar birbirine yaklaştırdı. “Siz yalnızca bu kadarını gördünüz.”

“Pruvadaki terk edilmiş kısmı Brewer kontrol ediyordu,” dedi Yaşlı Victor. “Sizin bulunduğunuz kısım orasıydı. Matilda, köprü dâhil, orta kısmı kontrol ediyor. Oradan sonrasını biz kontrol ediyoruz. Siz mekiği alana kadar, bizim gemide muhafaza kaldığından bile haberimiz yoktu.”

Ona kendi muhafazasını sormak için ağzımı açtım ama sonra durdum. Eğer doğruyu söylüyorsa bizim Victor’u bilmiyor olabilir. Belki de böylesi daha güvenliydi.

Bir anda Spingate’in yanımda olmasını, bunları bana açıklamasını istedim. Xolotl’un büyüklüğü benim hayal gücümün kapasitesini aşıyordu.

“Ama beş bin kişi... Onca kişiyi nasıl besliyorsunuz?”

Marcus güldü. Keyifli bir gülüşü vardı. Sık sık gülüyordu galiba.

“Xolotl aslında sekiz kat fazlasını besliyordu,” dedi. “Beş bini beslemek zor değil. Tarlaların ve meyve bahçelerinin çoğu kurudu ama kalanlar yeter de artar bile. Üstelik sığırlardan, tavuklardan ve domuzlardan et de alıyoruz.”

Domuzlar. Latu’yu öldüren domuzlardandı bunlar herhâlde. Bir domuz bizimkilerden yirmi kişi beslemeye yetmişti. Üstelik Brewer bize birtakım görüntüler de göstermişti: otlaklarda yüzlerce inek, kafeslerde binlerce tavuk.

Ele geçirdiğimiz Yaban Arısı çıkarma gemileri. Gaston o gemilerin kumanda sistemini öğrenmeye çalışıyordu. Zubiri taşıdıkları yakıtı inceleyerek, Ximbal’ın kullanabileceği hâle getirilip getirilemeyeceğine bakıyordu. Eğer ikisinden biri başarı

kaydederse, Xolotl'a gidip o hayvanlardan bazılarını yeryüzüne getirebilir miydik? Kendi sürülerimizi yetiştirebilir miydik?

Yine aceleci davranıyordum. Eğer Yaban Arısı ordusunu yenemezsek, yeryüzüne hayvan getirmenin ne anlamı vardı ki?

Beş bin kişi.

“Biz savaştayız,” dedim. “Yardıma ihtiyacımız var. Bu kent hepimize yetecek kadar, yüz katınızı barındıracak kadar büyük. Savaşmamıza yardım edin, biz de...”

Marcus elini havaya kaldırıp cümlemi yarıda kesti.

“Em, Yeni Halk Omeyocan'da yaşayamaz. Siz o havayı soluyacak değişiklikler geçirdiniz, biz geçirmedik.”

Marcus ve hemcinsleri, benim gibi “yaratılmış” değillerdi. Onların, Yetişkinleri öldüren zehirlere karşı direnci yoktu.

Ama yine de onca kişi...

“Yetişkinler, yani Değerliler maske kullanarak burada hayatta kalabiliyorlar. Siz de maske kullanıp bize yardım edemez misiniz? Ne silahlarınız var? Bize örümcek, bilezik, top gerek. Elinizde ne varsa.”

Yaşlı Victor başını iki yana salladı. “Gemide çok az silah var. Ayrıca silah gönderecek gemi de kalmadı.”

“Ama Brewer savaş gemileri var demişti.”

“Var,” dedi Yetişkin. “Ama onlar yalnızca uzay için yapılmış avcı uçakları. Atmosferde uçamazlar. Kusura bakma, size yardım edemeyiz.”

İçimde anlık bir umut ışığı yanmıştı: Daha çok asker, daha çok silah. Yaşlı Victor'un sözleri o ışığı söndürüp beni öncekinden de mahzun bir hâlde bırakmıştı.

“O hâlde konuşacak bir şeyimiz yok. Kazanmam gereken bir savaş var.”

“Kazanamazsın,” dedi Yaşlı Victor. “İkinci dalga çıkar-
ma gemilerini biliyoruz. Buraya gelmenin bir yolunu bulup
Omeyocan’ı geride bırakmanız gerek.”

Marcus gülmüştü. “Kollarımız açık, sizi bekliyoruz.”

Omeyocan’ı bırakmak mı?

Bir dakika... Matilda da bunu istiyordu.

Sonunda onunla temas kurmuştum, taleplerini reddetmiş-
tim, sonra da bu ikisi tesadüfen Matilda’nın sinyaline girmişti,
öyle mi?

Aniden öfkem kabardı, tüm duygularımı bastırdı.

“Siz Matilda’yla iş birliği yapıyorsunuz.”

Marcus başını iki yana salladı. “Hayır, olur mu öyle şey? Biz
yalnızca senin öldürüldüğünü görmek istemiyoruz!”

“Omeyocan benim yurdum.” Sesim nefretle çınlıyordu, şid-
detle doluydu. “Burası uğruna kan döktük, can verdik. Ne cüretle
doğuştan hakkımız olan şeyden vazgeçmemizi önerirsiniz?”

“Evet, kan döktünüz.” Yaşlı Victor’un sesi, görmüş geçir-
miş bir askerin sesiydi. “Evet, can verdiniz. Ama kalırsanız kan
dökmeye ve can vermeye devam edeceksiniz. O kara ordusunu
yenseniz bile, bir uzaylı gemisi daha geliyor. Sonrasında başka-
ları da gelebilir. Kanımca, bu savaşın kazanılması değil devam
etmesi gerekiyor.”

Sözleri korkularımı yansıtıyordu. Bir sonraki çarpışmayı ka-
zansak da savaşı kaybedebilirdik. Ayrıca, bu savaşı kazansak,
bir savaş daha çıkar mıydı? Ekipmanlarımız azalıyordu. 250
kişiden az kalmıştık, insanımız da azalıyordu.

“Gemiler neden buraya geliyor, söyle,” dedim. “Bunca sa-
vaş, bunca katliam neden yaşanıyor?”

Yaşlı Victor kurumuş omuzlarını silkti.

“Kutsal yazılar, vadedilmiş ülkenin hazır bir şekilde verilmeyeceğini buyurdu; kan dökerek, kurban vererek kazanılması gerekiyordu. Kurucunun Tlaloc’tan aldığı mesaj buydu. Uzun ırklar da aynı mesajı almışlar demek ki.”

Tlaloc, ırkları buraya çağıran, gizemli “tanrı”.

Kan ve kurban...

... kan...

... tanrı...

Kan Tanrısı. Eğer bu Tlaloc gerçekse, Aramovsky’yi kullanan, Bishop’ın gözünü döndüren, Spingate’in Bello’yu öldürmesine yol açan, bana neredeyse Spingate’i öldürten Kan Tanrısı, o olabilir miydi? Varlığını hissetmiştim; beni yönettiğini, iteklediğini hissetmiştim. Gerçekliğini daha ne kadar yadsıyabilirdim?

“Katliamlar durmayacak,” dedi Yaşlı Victor. “Hâlâ fırsatın varken, kaçmanın bir yolunu bul.”

Hayır. Bu bir tuzaktı ve ben o tuzağa düşmeyecektim.

“Uğruna yaratıldığım yeri bırakıp, oraya gelmemi istiyorsunuz. Ne diye, benim varlığımı yeryüzünden silmeyi yaşamının tek amacı edinmiş birine teslim edebilesiniz diye mi? Teşekkürler, almayayım. Siz alçaklar bizi özellikle Omeyocan’da yaşayacak şekilde yarattınız. Bu gezegen bizim kemiklerimizde nefes alıyor. Yaban Arılarını yeneceğiz. Hayatta kalacağız.”

Yaşlı Victor’un kırmızı gözleri biraz donuklaştı. Olduğu yerde çöktü. Yorulmaya başlamıştı.

“Omeyocan sonsuz bir savaş yuvası. Sana yalvarıyorum, Em, bana inan.”

“Eğer bu gezegen o kadar korkunçsa o zaman neden Xolotl’u alıp buradan gitmiyorsunuz?”

“Matilda’nın gücü zayıfladı ama köprüyü hâlâ o kontrol ediyor,” dedi Yaşlı Victor. “Yani, Xolotl’un gideceği yeri o belirliyor. Matilda yalnızca seni istemiyor, Em, Omeyocan’ı da istiyor. Ona vadedileni istiyor. Sen halkını buraya getirirsen, birlikte Matilda’nın iktidarını devirip sonunda buradan gidebiliriz.”

Acaba oraya gelmemizi istemelerinin asıl nedeni bu olabilir miydi? Onların yerine, onların savaşını vermemizi istiyorlardı.

Keşke Brewer hâlâ burada olsaydı. Belki o bana Victor’un gerçek olup olmadığını söyleyebilirdi. Ama Brewer olmadan, bilmek mümkün değildi.

“Sen ya Matilda için çalışan bir yalancısın ya da ondan korkan bir ödle,” dedim. “Her hâlükârda, biz hiçbir yere gitmiyoruz.”

Aniden mızrağı elimde tuttuğum için şükran duydum. Mızrağın dibini yere vurdum.

“Yurdumuzu savunacağız.”

Başka palavralar sıkmalarını beklemedim. Koridora çıkıp Peura’ya bağlantıyı kesmesini ve benden başka kimsenin gemiyle bağlantı kurmamasını söyledim.

İtaatsizlik ederse başına gelecekleri anlattım.

Yüzündeki korku dolu bakışı görünce itaatsizlik etmeyeceğini anlamıştım.

Peura’yı işiyle baş başa bırakıp Maria’yı bulmaya gittim.

OTUZ DÖRT

D'souza'nın Şeytanları ve Lahfah'ın Sürüngenleri ana meydanda toplanmıştı. Altı yılan-kurdu –her müfrezeden üçer tane– kenarda oyalanıyor, kıskaçlarıyla yerdeki yığınlardan aldıkları tahıl barları, paketleriyle birlikte ağızlarına atıyorlardı. Bu yiyeceği Sıçrayanların sevdiğinden bile daha çok seviyorlardı anlaşılan. Tahıl barları sayesinde binekler sakın sakın otururken, sürücüler Barkah ve benimle konuşuyordu.

Ana meydanın parkelerine yayılmış, el yapımı, güzel bir deri haritanın başında duruyorduk. Haritanın merkezinde Uchmal vardı. Elektronik haritalar kadar detaylı değildi elbette ama bu haritayı ormana giderken yanımızda götürebiliyorduk. Haritayı Barkah çizmişti. Barkah'nın bir sürü yeteneği vardı.

Maria kolunu açıp, güneydeki ve batıdaki bölgelerin üstünde gezdirdi.

“Burada Khochin ve Podakra kabileleri yaşıyor, o yüzden oralara girmeyeceğiz,” dedi. Uchmal’ın hemen kuzeyindeki bir noktaya dokundu. “Burası Schechak. Schechak’ın çevresinden dolanacağız.” Son olarak, haritada çizilen bölgenin ötesinde, kuzeydoğuda bir yere dokundu. “Buralar hep Galanak toprakları. Yaban Arılarını arıyoruz ama dikkat etmek zorundayız, Galanaklar Malbintilerden nefret eder.”

Lahfah, Barkah ve orada bulunan diğer iki Sıçrayan, yere tükürdüler. Malbintiler Barkah’nın kabilesiydi; onlar da Galanaklardan nefret ediyordu.

“Yani sessiz olacağız,” dedi Maria. “Siz kendi koordinatlarınıza sadık kalın. Kararlaştırılmış randevumuzu kaçırmamanızın bir mazereti olamaz. Eğer gelmezseniz, öldüğünüzü varsayınız ve size ayrılmış koordinatta düşman ararız. Arayacağımız alan çok büyük. Herkes anladı mı?”

İnsanlar başlarını salladı, Sıçrayanlar kuyruklarını meydana parkelerine vurdu.

“Sakın saldırıya geçmeyin,” dedim. “Saldırıya uğrarsanız, kaçın. Bizim görevimiz Yaban Arılarının elinde ne olduğunu öğrenmek, onları birer ikişer öldürmek değil, anlaşıldı mı?”

Başlar sallandı, kuyruklar vuruldu.

“Ben Maria ile gideceğim,” dedim. “Komuta bende ama Maria bir emir verirse hepiniz sorgusuz yerine getireceksiniz. Gidelim.”

Sürücüler koşumları ve frenleri son kez kontrol etmek için bineklerine gittiler.

Barkah zıplayarak Lahfah'ın yanına gitti. Lahfah'ın gitmesini, kendini riske atmasını istemiyordu ama nelerin tehlikede olduğunu da anlıyordu. Ayrıca, gitme dese de Lahfah yine gidecekti, bu da Barkah'yı kötü gösterecekti.

Barkah kötü görünmeme konusunda olağanüstüydü.

Üstünde mavi cam boncuklarla süslenmiş, mor bir ceket vardı. Kuyruğuna turuncu-mavi şeritler çizdirmişti, bu da ona nasılsa daha bir kral havası katmıştı.

Öte yandan, Lahfah orman çaputlarına bürünmüş, kemerini nacaklarla ve bıçaklarla doldurmuştu. Barkah bir kral gibi duruyordu. Kraliçesi ise bir katil gibi.

Burunlarını birbirlerine sürttüler. Kuyruklarını birbirine doladılar. Kapalı gözlerini birbirlerine bastırdılar. Sıçrayanların öpüşmesi böyleydi.

Keşke bana da veda öpücüğü verecek biri olsaydı ama Bishop benimle konuşmak istemiyordu. Keşif görevine katıldığım için çok kızmıştı. Liderliğimin riske atılamayacak kadar değerli olduğunu, Uchmal'ın surlarının içinde kalmam gerektiğini söylüyordu.

Haklıydı. Haklıydı, biliyordum ama buradan çıkmam gerekiyordu. Açık alanlara ihtiyacım vardı.

Yetkiyi Bishop'a bırakmaya çalıştım ama reddetti. Kent savunması için yapması gereken bir sürü hazırlık vardı.

O yüzden yokluğumda liderimiz Borjigin'di.

Maria ile Fenrir'in yanına gittim. Maria Fenrir'in taba rengi böğrünü okşuyor, sanki karşısında kıskaçlarıyla kafasını koparabilecek, 640 kiloluk bir süper avcı değil de bir ev kedisi varmış gibi, Fenrir'i öpüp kokluyordu.

“Gel, sev onu,” dedi Maria.

“Sevmemeyi tercih ederim.”

“Onun sırtında günler geçireceksin,” dedi. “Belki de haftalar. Umarım orasının orman olduğunun farkındasındır.”

“Elbette farkındayım.”

Aslında değildim. Ben ormanı sadece ziyaret ediyordum, Maria ise orada yaşıyordu.

Maria sağ elimi alıp Fenrir’in üstüne bastırdı. Yaratık hafifçe kıpırdandı; elimi çekmeye çalıştım ama Maria benden güçlüydü, elimi hayvanın kürküne bastırmaya devam etti.

Fenrir sıcaktı, pisti, üstelik tanrılar aşkına, leş gibi de kokuyordu ama kürkü yumuşacıktı.

“İrkilme,” dedi Maria.

Tam neden böyle dediğini soracakken, sol yanımda bir hareket gördüm: Ustura gibi keskin, iğneli kısıkaçlar yüzümün birkaç santim ötesindeydi.

Hiç ama hiç kıpırdamadan durdum.

Kısıkaçların arasında Fenrir’in minicik, pembe burun delikleri vardı: Açılıp kapandılar, açılıp kapandılar, ardından alnıma tosladılar.

“Seni sevdi,” dedi Maria “Karşıya bak. Katil geliyor.”

Gerçekten de Spingate yanımıza geliyordu.

Hızlı adımlarla Spingate’e doğru ilerledim. Onu fena hâlde özlemiştim, aynı zamanda da yüzünü bile görmek istemiyordum. Ne kadar kızgın olduğumu biliyordu, hayati önem taşıyan bir bilgi paylaşması gerekme gelmezdi.

Aramızda bir metre kalınca ikimiz de durduk.

“Kısa kes,” dedim.

Yalnızca birkaç adım ötemdeydi ama aramızdaki mesafe Omeyocan'ın Xolotl'dan uzaklığı kadardı sanki. Theresa Spingate benim en yakın arkadaşımı, şimdiyse benim için bir yabancıydı.

“Gaston çıkarma gemilerinin kumanda sistemini büyük ölçüde çözdü,” dedi. “Yarın sabah bir deneme uçuşu yapabilir miş. Zubiri'den de iyi haberler var. Henry Bemba ile birlikte çıkarma gemisi yakıtını Ximbal'in motorlarıyla uyumlu hâle getirecek bir işlemci yapıyorlar.”

“O iş ne kadar sürecek?”

“Zubiri'nin tahminine göre, bir iki gün. Kesin bir şey söyleyemiyor.”

O iş Yaban Arısı ordusu buraya gelmeden tamamlanabilir miydi acaba? Mekiğin silah sistemi: Yaban Arıları saldırınca o ateş gücüne ihtiyacımız olacaktı.

Ya da Ximbal'le Xolotl'a gidip kenti tahliye edebilirdik. Başımı sert bir şekilde iki yana salladım. Yurdumuzu terk etmeyecektik.

Spingate omzumun üstünden Maria ile Fenrir'e baktı.

“Bishop gittiğini söyledi,” dedi. “Ona inanmadım. Bishop seni seviyor, biliyorsun. Sizin çocuklarınız olmalı.”

“Senin ilişki tavsiyelerine ihtiyacım yok. Ya da herhangi bir tavsiyene.”

Bakışlarını öne eğdi. Azarlar gibi konuşmuştum. Spingate'i, buraya yalnızca bana çıkarma gemilerini ve Zubiri'nin deneyini anlatmaya gelmediğini bilecek kadar iyi tanıyordum.

Dalgın dalgın karnını ovuşturdu.

“Em, anlamak zorundasın. Bello'yu incitmek istemedim.”

Sesi titriyordu. Hâlâ yaptığı şeyi kabullenmeye çalışıyordu.

“Onu incitmekle kalmadın,” dedim. “Öldürdün.”

Sanki karnına tekme atmışım gibi nefesini bıraktı.

Sözlerim içini yakıyordu, buna sevinmiştim. O işkence ederek bir kadını öldürmüştü, ben de sözlerimin onun canını yakmasını istiyordum.

“Brewer’in ertesi gün anten getireceğini nereden bilebilirdim,” dedi. “Burada hepimizin yaşamı tehlikedeydi, Em. Y yapmak zorunda...”

“Zubiri’nin işi bitince, ne kadar yakıtımız olacak?”

Sözlerim keskin ve iğneleyiciydi. Spingate’in bahaneleri umurumda değildi. Yalnızca gerçekler umurumdaydı.

Bakışlarını kaçırdı, gözlerini sildi.

“Yakıtın bir kısmı dönüşüm sürecinde kaybolacak ama Ximbal’in ana tankını dolduracak kadar yakıt kalması gerek. Yakıtı zorunlu iniş yapan çıkarma gemisinden alıyoruz, yani çalışan diğer iki geminin yakıt stoku etkilenmeyecek.”

Eğer Gaston ele geçirdiğimiz gemileri uçurabilirse çalışan üç hava aracımız olacaktı. Halkımı hızlıca çeşitli bölgelere gönderebilirdim. Barkah’nın birliklerini de öyle. Harabelere, ormanın derinliklerine... Yerlerini bulursak, düşmanımızı iki kanattan sarabilir, hatta arkadan vurabilirdik.

Spingate gözlerini yüzüme dikmişti. Ona bu kadar acımasızlık ettiğim için vicdan azabı duyuyordum. O hapisane hücresinde yaptığı şeyin etkisinden kurtulamıyordu. Eğer gerçekten arkadaşysam, durumu iyice kötüleştirmek yerine, yanında olmam gerekmez miydi?

Spingate kaybettiğimiz şeyi özlüyordu.

Ben de özlüyordum. Hem de çok.

Hayır! Hayır! Böyle hissetmeyecektim. Gaston’la ayrılıp da teselliye mi ihtiyaç duyuyordu sanki? Spingate işkence ederek Bello’yu öldürmüştü.

Aramovsky seni durdurmasaydı, sen de aynı şeyi Spin’e yapacaktın. Daha beterini yapacaktın...

Belki böyle davranmam yanlıştı ama şu anda fark etmezdi. Benim, düşmanımızı bulmam gerekiyordu.

“Söyleyeceğini söyledin,” dedim. “Başka bir şey var mı?”

Gözleri akamayan yaşlarla parlıyordu.

“Hayır. Başka bir şey yok.”

Arkamı dönmeye yeltendim ama Spingate’in sesi beni durdurdu.

“Anlamıyorsun,” dedi, sesi saldırgan ve iğneleyiciydi. “Anlayamazsın da. Kendi çocukların olana kadar anlayamazsın.”

Hışımla Rasathaneye dönmeye koyuldu.

Bu yerden hangi sinyal çıktıysa, o “çağrı” gerçekte her neyse, keşke zamanda geri gidip ortaya çıkmasını engelleyebilseydim. Omeyocan nefret dolu, ölüm dolu bir yerdi...

... Sinyal...

... Çağrı...

Yapboz parçaları evirilip çevrilerek dönüp yer değiştirerek birleşmeye çalışıyordu...

Mictlan Kilisesi, Xolotl’u yapmak için, halkı buraya getirmek için kurulmuştu. Aynı sinyali alan diğer ırklar da neredeyse tıpatıp bizimkine benzeyen gemiler yapmak için aynı şemaları kullanmıştı.

Yaban Arılarının savaşma biçimi... Siper almak akıllarına bile gelmemiş, doğruca üstümüze atılmışlardı. Kaçmaları gerekirdi. Teslim olmaları gerekirdi. Onlar ise yaşamları önemli değilmişçesine, sanki daha büyük bir şey için kendilerini kurban ediyormuşçasına savaşıyordu. Aramovsky bir savaş başlatmak için insanlara öldürme isteği vermek için dini kullanmıştı.

Rasathaneye baktım.

Uchmal o kadar hasar görmüştü ama o devasa binada hiçbir hasar yoktu.

Çevresindeki bölgede de öyle...

Sinyal... Çağrı...

Parçalar sonunda tak diye yerine oturdu.

İki farklı türden iki saldırı görmüştük ama yine de özellikle o bölgede hiçbir hasar yoktu.

Uzaylılar Rasathaneye saldırmamıştı çünkü o çağrı, o sinyal Rasathaneden geliyordu.

Ya da Rasathanenin altında her ne yatıyorsa oradan.

OTUZ BEŞ

Daracık tüneli bir çift el feneri aydınlatıyordu. Taştan veya tahtadan tavan destekleri yoktu. Bu tüneller tasarım ürünü değildi, suların aşındırmasıyla da oluşmamıştı.

Bunlar hayvanların açacağı türden tünellerdi.

Bir şey bu tüneli kazmıştı.

D'souza'nın Şeytanları ile Lahfah'ın Sürüngenlerini keşif görevine göndermişim ama Lahfah'a beni beklemesini söylemişim. Huan'la işim biter bitmez, Lahfah beni kuzeye götürecekti. Giriş yapılacak randevu noktalarını biliyorduk, o yüzden orman ne kadar engin, ne kadar uçsuz bucaksız olsa da Maria ile temas kurabilmemiz gerekiyordu.

Tabii Yaban Arıları bizden önce Maria'ya ulaşmazsa.

“Huan, korkup korkmaman umurumda değil; ilerlemeye devam et.”

Keşke göründüğüm kadar cesur olsaydım. Bu tünelde bir şey vardı... Ters bir şey.

Huan Chowdhury öfkeli bakışlarla bana karşılık verdi. Tırmanış kemerim onunkinin eşiydi. Bayırlar yürünmeyecek kadar dikleşince veya dimdik aşağı meyledince, teçhizatın metal ilmikleri bizi halatlara bağlıyordu. Leş gibiydim, Huan da leş gibiydi.

“Arkanı kollasan iyi olur, Em. Burada kaybolursan,” Gülmseyerek elini kemerindeki bıçağın kabzasına yasladı, “seni bir daha bulamazlar.”

Sesindeki hırıltı... Beni tehdit mi ediyordu? Mızrağımı yanına almamıştım, burası mızrağın sığmayacağı kadar dardı ama bıçağım vardı, kullanmasını da biliyordum.

Sabrımı sınama, küçük velet, yoksa listeme bir ölü daha eklerim...

Durdum. Nasıl bir düşünceydi bu böyle? İnsan ettiği laflar yüzünden birini öldürmezdi. Ayrıca Huan’ın açık tehdidi... hiç de Huan’ın tarzı değildi.

Yaban Arılarına karşı savaşmanın verdiği rahatlık, yitip gitmişti.

Çünkü Kan Tanrısı içimizdeydi.

“Huan, ikimizin de gevşemesi gerek,” dedim. “O vahşi dürtüler geri geliyor. Hissediyor musun?”

Ters ters yüzüme baktı, onu kandırmaya çalıştığımı sanıyordu. Ardından gözlerini ovuşturdu. Yüzünü buruşturdu.

“Evet,” dedi. Göğsünü kavradı, parmak uçları siyah kanvas kumaşa ve askılara gömüldü. “Buraya gelince öfkeyle doluyorum, nedenini de bilmiyorum.”

Bu şiddet açlığını daha önce hissetmiştim. Ormanda güçlüydü. Kentte daha güçlüydü. Rasathanede daha da güçlüydü, en güçlünü hâlini ise Kontrol Odasında alıyordu.

Ama bu tünellerde, daha da beterdi.

Yer altında kötü bir şey vardı. Tüm o öfke ve nefretin kaynağına... o kaynağa yaklaşıyorduk.

O kaynak her neyse, aynı zamanda yıldızların dört bir yanındaki onca ırka çağrı yapan şey olabilir miydi?

Üstelik bu kez yalnızca öfke yoktu, korku da vardı. Bedenim buradan çıkıp gitmem için, koşup kaçmam için yalvarıyordu.

Kaçmayacaktım. Pes etmeyecektim.

“Haklıymışsın,” dedim Huan’a. “Burası çok tekinsiz. Hem de çok.”

Kuşkulu kuşkulu yüzüme baktı. “Benimle yine dalga mı geçiyorsun?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, daha önce dalga geçtiğim için özür dilerim. Burası çok ürkütücü. Sana inanmalıydım. Hepimiz inanmalıydık.”

Yüzündeki öfkenin eridiğini gördüm. O anda, Huan artık küçük bir oğlan çocuğu değildi, sonunda hak ettiği saygıyı gören bir erkekti.

“Teşekkür ederim,” dedi.

Aramızdan söze dökülmeyen bir şey geçti. Burada her ne varsa, Huan ile birlikte üstesinden gelecektik.

Yola devam ettik. Tünelin sonundaki çamur duvarında Huan boyutunda kara bir gölge vardı.

“Sana söz ettiğim yer burası,” dedi. “Duvarı itip yeni bir tünele geçebildim. Birkaç metre içeride, sağa doğru bir sapak var. Sesi orada duydum.”

Devam etmek istemiyordu. Ben de istemiyordum.

Ama etmek zorundaydık.

Çamurlu açıklıktan geçerek, daha geniş bir tünele çıktım. Huan biraz duraksadıktan sonra peşimden geldi.

Burası daha sıcaktı. Tıpkı Huan'ın dediği gibi, hem daha sıcak hem de daha nemliydi.

Derken o şeyi hissettim, belli belirsiz bir şeydi: Hava usul usul, tekrar tekrar, ısrarlı bir şekilde gidip geliyordu.

Bir şey nefes alıyormuş gibi.

O kadar korkuyordum ki düşünmek zor geliyordu. Sanki kalbimde ve kafamda bir varlık vardı da bir kuklayı dans ettirmiş gibi, beni korkutuyordu.

“Huan, sana korkak dediğim için gerçekten çok özür dilerim.”

Başını salladı, o basit hareket bağışlandığımı söylüyordu. Artık Huan'a inanıyordum ya, onun için en önemlisi buydu.

İlerlemeye devam ettik. Botlarımızın tabanı vıcık vıcık çamura batıyordu. El fenerlerimiz tavandan damlayan suya, duvarlardan süzülen incecik akıntılara vuruyordu.

Huan'ın ilerisinde, sağa keskin dönüş yapan bir sapak gördüm. Huan titreyen eliyle işaret etti.

“İşte, sesini orada duydum,” dedi. “Annemin sesini orada duydum.”

Devam etmek zorundaydık ama bir adım daha atasım gelmiyordu.

Derken bir şey duydum: ıslak toprak duvarlarda yankılanan yumuşak bir insan sesi.

“*Korkma...*”

Bir kadının değil... bir erkeğin sesi.

Vücudum titredi. Kaçmak istedim ama ayaklarım donmuş, tünelin zeminine yapışmıştı sanki.

“Korkma,” dedi o ses yeniden, şimdi daha yakından geliyordu. “Köşenin hemen arkasındayım. Yavaş yavaş yaklaşıyorum.”

Benden yaşça büyük bir adamın sesi. Biraz Marcus’un sesine benziyordu.

Huan’ın kolunu kavradım.

“Annemin sesine benziyor, demiştin!”

Başını durmaksızın iki yana salladı.

“Öyleydi! Yemin ederim, öyleydi!”

“Korkma,” dedi adam üçüncü kez. “Şimdi köşeyi dönüyorum.”

Döndü.

Bir erkekti. Yaşça bizden büyüktü ama yaşlı değildi. Kot pantolon ve yakası düğmeli, mavi bir gömlek giymişti.

Siyah saçlar.

Siyah bıyıklar.

Matilda’nın anıları dağınık, bölük pörçük ve büyük ölçüde bulanıktı. Yalnızca birkaç tanesi bana gerçek gelecek kadar, o anı kendim yaşamışım gibi hissettirecek kadar parlaktı.

İşte o anılardan biri canlanmıştı.

O anıda küçük bir kızdım, bir adamın kucağında oturmuş, ağlıyordum.

Şimdi karşımda duran adama baktım.

Daralmış boğazımdan tek bir sözcük çıktı.

“Baba?”

OTUZ ALTI

Gerçek olamazdı. Olamazdı.
Babam gülümsedi.

“Selam, fıstık.”

Sözlerini duyunca dağıldım, kolumda ve bacağımda derman kalmadı. Düşmeyeyim diye, tünel duvarına yaslandım.

Fıstık.

Babam bana böyle seslenirdi. Matilda’ya, bize böyle seslenirdi.

O benim babam değildi, biliyordum. Doğan Matilda’ydı, ben yumurtadan çıkmıştım. Ama varlığımın en derinlerinde, Matilda ve ben aynı kişiydik. Yani bu şey ne olursa olsun, onunla aramda öyle güçlü, öyle gerçek bir bağ hissediyordum ki kimin nereden geldiğinin bir önemi yoktu.

O benim babamdı.

Hayal mi görüyordum?

“Huan,” dedim. “Ne görüyorsun?”

“Bir adam.” Huan da benim kadar şaşırılmış gibiydi. “Siyah saçlı, bıyıklı bir adam.”

“İyi iş çıkardın, fıstık,” dedi babam. “Çoğunuzun buraya gelirken öldüğünü biliyoruz. Böyle olması bekleniyordu. Yalnızca güçlüler hayatta kalır, yalnızca en güçlüler birleşir.”

Çılgınlıktı bu.

“Sen öldün,” derken sesim çatladı. “Bin yıl önce öldün.”

O gülümseme öylesine sıcak, öylesine sevgi doluydu ki.

“Beni bir yansıma gibi düşün. İlgili bir ebeveynin yansıması diyelim istersen. Düşüncelerinde bana bu biçimi veren anılardan pek bir farkı yok.”

Bu bir anı mıydı? Anlamıyordum.

“Zihnimi mi okuyabiliyorsun?”

“Kastettiğin anlamda değil,” dedi. “Senin için önem taşıyan bir biçime bürünmek için yaşadıklarından faydalaniyorum.”

Zihnimi okuyamıyordu ama anılarımı okuyabiliyordu, öyle mi? İkisi arasında nasıl bir fark vardı ki?

O, geçmişimden çıkarılarak bir heykel gibi somutlaştırılmış ıstırap ve yürek sızısıydı. Babam. Kaç kez keşke onunla tanışabilseydim, diye geçirmiştim içimden. İşte şimdi karşımdaydı ama gerçek değildi. Bu şey her neyse, acımasız bir şeydi.

Bir yanım içten içe O'Malley'nin bir yansımasına bakmadığım için seviniyordu. Onu kaldırabilir miydim, bilmiyordum.

Belki bu şey annemi seçecekti ama annemin neye benzediğini hatırlamıyordum. Yüzünü bilmiyordum.

Deliriyor muydum? Bu duygular girdabı –sevgi ve nefret, korku ve öldürücü öfke– kamçı gibi üstüme iniyor; görmemi, düşünmemi imkânsızlaştırıyordu.

“Em,” diye fısıldadı Huan. “Em, bir şey söyle.”

Parmaklarımı bükerek, bıçağımın sapını kavradım.

Odaklanmam gerekiyordu. Buraya yanıtlar almak için gelmişim.

“Halkım bir sinyal aldı,” dedim. “Çok uzun bir zaman önce.”

Babam omuzlarını silktili. “Uzun zaman göreceli bir kavram, fısıltı.”

“Bana fısıltı deme!” Bıçağımı çekip ona doğru salladım, oysa karşımda deşebileceğim kadar gerçek bir şey var mıydı, pek emin değildim. “Sinyali sen mi gönderdin?”

“Ben gönderdim ama kendim için değil. Sana söylediğim gibi, ben bir yansımayım. Gerçek değilim. Benim gibi birini tanıyorsun. Adı... dilimin ucunda, hah, adı Ometeotl.”

Rasathane bilgisayar.

“Sen bir makine misin?” dedi Huan. “Kahrolası bir robot musun?”

Babam tünelin tavanına baktı, bakışı acı verecek kadar doğaal ve insansıydı. Huan’ın söylediklerini düşünüyordu.

“Hayır, makine değilim ama belki robot daha yakındır. Ben duyarlı, biyolojik bir organizmanın küçük bir parçasıyım.”

Bıyığını düzeltti. Böyle yapıyordu çünkü babamın aynı şeyi yaptığını hatırlıyordum.

Ama... Neden benim babam?

“Yalnızca benim tanıdığım bir biçime bürünmüşsün,” dedim. “Huan’ın annesi de sen miydin?”

Babam başıyla onayladı. “Bendim. Şimdi burada ikiniz var-sınız, ben de ikinizin arasında doğal liderin sen olduğunu hisse-diyorum, fıstık. Daha güçlü olan sensin.”

Fiziksel güçten söz etmiyordu. Düşüncelerimizi görebili-yordu. Belki de ruhlarımızdan geçen her şeyi görebiliyordu. Huan’ın kalbinde ne yattığını bilmiyordum ama benimkinde çağlayan karanlığı biliyordum.

“Daha güçlü demek,” dedim. “Sana göre, şiddet uygulamak-tan kaçınmayan demek, öyle değil mi?”

Babamın gülümsemesi genişledi.

“Şiddet ve güç aynı şeydir. Bundan önceki tüm dünyaların tarihinde ve bundan sonra gelecek tüm dünyaların tarihinde, şiddet her zaman kazanır. Şiddet uygulamaya veya kendilerinin yerine başkalarına şiddet uygulatmaya muktedir olanlar veya kitlesel şiddet, daha etkili *şiddet* üreten sistemler kuranlar, kar-şıtlarını bertaraf ederler; böylelikle de geleceği yaratırlar.”

Felsefe yapıyordu. Söyledikleri umurumda değildi.

“Sinyal senin için değilse kimin içindi?” dedim.

Peşinden gelmemizi işaret etti.

“Gel. Göstereceğim.”

Bizi nefret ve korku dolu bu yerin derinliklerine götürmek istiyordu.

Kaçıp gitmek istiyordum. Arkadaşlarımın yanında olmak, onların yüzüne dokunup seslerini duymak; gerçek, somut ve doğru oldukları için sevinmek istiyordum.

Ama birtakım yanıtlar alamazsam o arkadaşlarım ölebilirdi.

Ayrıca bu işte ironik bir taraf, çarpık ve karanlık bir taraf vardı: Gerçek babamla hiç tanışmamıştım ama ruhunu çoğu kez içimde hissediyordum.

Babam cesur olmamı, sonuna kadar gitmemi beklerdi.

Kaçarsan düşmanların seni avlar.

Kaçmayacaktım.

Bıçağımı kınına soktum. “Önden buyur. Bize bunları kim yapmış, göster.”

Huan bana şöyle bir baktı, gözlerinde yine o ihtiyatlı bakış vardı. Sesimdeki güçlkle bastırılan öfkeyi duyuyordu. Daha önce yaralanmışım, hem de fena hâlde ama bu farklıydı. Bu kez bir şey üstüme saldırmıştı, bir insanın sahip olabileceği en mahrem alana zorla girmeye çalışıyordu.

Ve o şey bunun bedelini ödeyecekti.

Sahte babam bizi sağdaki tünelin derinliklerine götürdü. Birkaç metre sonra solumuzda dar bir açıklık belirdi.

“Şimdi görecekleinizden korkmayın,” dedi. “Halkınızın kaderi bu olabilir.”

Açıklıktan geçti.

Huan ile birlikte peşinden giderek küçük bir mağaraya girdik. İki el feneri tüm alanı aydınlatmaya yetmiyordu.

Işıklarımız mat metal ışıltısına sahip, geniş bir şeye vuruyordu.

O metal... hareket ediyordu.

OTUZ YEDİ

“Tlaloc,” diye fısıldadı Huan. “Nedir bu?”

Tanımlanamayan bir cisim mağarayı doldurmuş, tavana ve duvarlara dayanmıştı. Cisim mağaradan büyüktü; karanlık, toprak ve çamur kütlesinin büyük kısmını gözlerden gizliyordu. Her tarafını göremiyordum ama belli ki kocamandı, uç uca konmuş beş mekik kadar büyüktü belki.

Matilda’nın canlanan anıları gözlerimin gördüklerine uygun sözcükler bulmaya çalıştı.

O sözlerin bazıları gerçek hayvanları tanımlıyordu: balina. Yılan balığı. Hanaş. Taşemen. Kırkayak. Rewall. Lisa’nın sıçanı...

Diğer adlar hiç var olmamış, efsanevi yaratıkları simgeliyordu: Jörmungand. Quetzalcoatl. Ölüm solucanı. Bakunawa. Derken Matilda’nın anıları iğrenç, tiksindirici bir şeye takıldı:

O şey gördüğüm cisme o kadar yakındı ki onu başka bir adla anmam mümkün değildi.

Kurtçuk.

Rengi yarı saydam beyaz değil, parlak bakır bronzuydu. Eğer bir kafası varsa da ben göremiyordum. Tek görebildiğim, her yanma bulanmış çamura sıkışıp kalan uzun gövdesiydi. Kurtçuk hem bu mağaranın içi hem de bir parçasıydı. Kıpır-danıyor, kıvranıyor, boylu boyunca titrek yağ dalgaları yolluyordu. Bronz derisinin altında bir şeylerin kıpır kıpır ettiğini, ancak kanı olabilecek, zar zor görünen bir sıvının nabız gibi attığını gördüm.

Babam yaratığa, bu *leviathan* canavarına doğru birkaç adım atınca, botlarının çamurda hiç iz bırakmadığını fark ettim. O gerçek değildi. Önümüzdeki zemine, bilmiyorum, belki de doğrudan zihinlerimize yansıtılmış bir görüntüydü sadece.

“Burada bulunmanızın sebebi bu işte,” dedi. “Benim türümün bir sonraki kuşağı. Bir tür, *tek* bir tür, onunla birleşince, döngü tamamlanacak. Evrenin dört bir yanına çağrı gönderecek, duyan herkesi buraya gelip bu nihai lütuf için yarışmaya davet ettim.”

“Yanılıyorsun,” dedi Huan. “Okuldaki, kilisedeki vaazları hatırlıyorum. Vadedilmiş ülkeyi bulmak bizim kaderimizdi. Ama bu yaratık ülke değil ki. Ayrıca buraya gelen öbür gemiler, öbür ırklar: Hepimiz farklı diller konuşurken, bizi buraya getiren çağrıya onlar nasıl karşılık verebildiler?”

Sahte babam, çok güzel bir soru, dercesine başını salladı.

“Bizim ırkımız ilk kez beş yüz milyon yıl önce yıldızlara çıktı,” dedi. “Bizim her akıllı türle iletişim kurabilme kapasitemiz,

sizin anlayamayacağınız kadar karmaşıktır ama açıklamaya çalışayım. Duyarlı yaratıkların zihinsel süreçlerinde bazı ortak noktalar vardır. Bilinçten belli enerjiler doğar, akıllı düşüncenin benzer kalıpları vardır.” Kendini işaret etti. “Ben şimdi bu görüntüyü oluşturmak için o kalıpları kullanıyorum. Başka biçimlerde gözükmek için de yine böyle kalıplar kullandım.”

Bir saniye önce babamken, Sıçrayanların kilisesinde gördüğüm heykellere benzeyen bir Vellen’e dönüştü. Benim boylarımda, tek gözü kocaman, bacakları arkaya doğru bükülmüş, kalçasının hemen üstünden büyük kollar, başından ise narin ellerle biten, ince kollar çıkmış bir Vellen.

Tuhaf yaratık babamın sesiyle konuşuyordu: “Bu ırk yeryüzüne indi ve bu noktanın üstüne bir kent kurdu ama kendilerini savunamadılar.”

Yeniden biçim değiştirerek gümüş dantellerle bezeli, erimiş cam parçalarıyla değil de gerçek mücevherlerle süslü güzel mor giysiler giymiş, yeşil gözlü bir Sıçrayana dönüştü. Hiçbir Sıçrayanın, Barkah’ının bile, bu kalitede giysisi yoktu.

“Bu ırk bir öncekini yok etti, hatta sizin şurada durduğunuz yere kadar geldiler.”

Sıçrayan yeniden babamın biçimini aldı.

“Ne yazık ki onlar sizin ırkınızın gelişini atlatacak kadar güçlü değillerdi. Benim çocuğumun kalkma vakti yaklaştıkça, onun sevgisi için yarışma dürtüsü de güçlenir.”

Burada ilk yaşamaya başladığımız zamanlarda Sıçrayanlarla sorunlar yaşamıştık, evet, ama Barkah ile ikimizin hallede-meyeceği bir şey olmamıştı. Yaklaşık altı ay önce, durumlar kötüleşmişti. Ardından Muharipler çıkagelmişti. Muharipleri

Uchmal’a çeken acaba bu yarışma dürtüsü müydü? Üstelik son birkaç gündür bizimkiler arasında şiddet vakaları yaşanıyordu; antrenman sahasındaki kavga, Spingate’in Bello’ya işkence etmesi, benim Spingate’i öldürmeme ramak kalması...

Bu nasıl olabilirdi, bilmiyordum ama gerçekler ortada gibiydi: Kurtçuk bizim zihinlerimize bir şey yapıyordu. Aramızı açan nefretin ve şiddetin nedeni oydu.

“Şimdi de yeni bir ırk geldi,” dedi Sahte Baba. “Ya siz onları yok edeceksiniz ya da onlar sizi. Belki de aptallık edip yaşamalarına izin verdiğiniz Sıçrayanlar sizin kökünüzü kazır. Benim çocuğum kalkınca, onunla birleşmek üzere geriye kimin kaldığını göreceğiz.”

Huan elini kemerine atıp bıçağının kabzasının üstüne koydu.

“Huan, yapma,” dedim.

“Bizi birbirimize düşürüyor,” dedi Huan. “Tıpkı hayvanlar gibi.”

Sahte Baba başını salladı. “Sınamalar güçlüyü belirler. Sizin kadar ilkel bir tür için bizimle birleşmek hediyelerin en büyüğüdür. Türünüz gezegenlere hükmeder, uzaya hükmeder.”

“Birleşmek,” dedim. “Ne demek?”

“Çocuğum kalkınca, güçsüz olacak. Savunmasız olacak. O kendini koruyabilene kadar en güçlü türler onu koruyacak, sonra da çocuğum bu gezegenden ayrılırken onun bir parçası olacak.”

Huan şaşkın bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. “Ayrılmak derken? Gemiyle mi demek istiyorsun?”

Sahte Baba başını iki yana salladı.

“Bizim türümüzün gemilere ihtiyacı yoktur. Siz karada nasıl rahatça yürüyorsanız, biz de uzayda öyle dolaşırız. Ama bizim

biyolojimizin doğası, daha küçük, akıllı organizmaların bizimle birleşmesini ve içeriden bize bakmasını ister. Benim çocuğum ve kazanan türler hep birlikte yıldızları keşfedecek, evrenin harikalarını görecek. Ve bir gün, çocuğumun üreme zamanı gelince, o türlerin soyları orada olacak. Çocuğum, başka bir galaksi-deki uzak bir gezegene, tıpkı benim zamanında yaptığım gibi, üç yumurtasını bırakacak.”

Babam öleli bin yıldan fazla oluyordu. Tıpatıp babama benzeyen bu şey hafifçe dönerek bakır rengi devasa larvaya sevgiyle baktı.

“Çocuğumun bir yansıması kendi çağrısını gönderecek. O çağrı akıllı ırklara ulaşacak, onlar da yeni gemiler yapacak, o gezgene gelecekler. Birbirleriyle yarışacaklar. En güçlüler hayatta kalacak ve torunuma katılacaklar.”

Huan bıçak kabzasını iyice sıktı.

“Yani senin şu bingıldak bebeğinin bir gemiye ihtiyacı yok çünkü kendisi bir gemi,” dedi. “Peki, biz ne yapacağız? Onun mürettebatı mı olacağız?”

Sahte Baba bir süre düşündü.

“Birleşme bundan daha fazlasıdır,” dedi. “Çocuğum yıldızlara yolculuğuna başlayınca sızsiz yaşayamayacak. Siz de değişeceksiniz, siz de onsuz yaşayamaz hâle geleceksiniz. O sizi uzayın enginliğinden koruyacak. Karşılığında siz de onun ihtiyaçlarını karşılayacaksınız.”

Birbiri olmadan yaşayamayan iki tür.

Tıpkı sarmaşık köklerinde yaşayan küçük organizmalar gibi.

Biz de bu devasa yaratık için öyle olacaktık: Solucanlar. Biz onun bir parçası olacaktık, o bizim bir parçamız olacaktı.

Simbiyontlar.

Huan duruşunu düzeltti. Botları çamurda vıcık vıcık sesler çıkardı.

“Bizden bebek bakıcılığı yapmamızı mı istiyorsun?” dedi. “Onca türü buraya çekip birbirleriyle savaştıracak kadar güçlüsün ama kendi bebeklerini koruyamıyor musun?”

“Tıpkı tüm akıllı türlerde olduğu gibi,” dedi Sahte Baba. “Yeni doğan insan bebekleri kendilerini koruyabiliyorlar mı?”

Küçük Kevin’ı düşündüm, yumuşacık ve acizdi. Tek başına bırakılsa çok geçmeden ölürdü.

“Bizi ebeveynlerimiz korur,” dedim. “Yani, en azından çoğumuzu. Ama sizde öyle değil galiba, çocuklarınızı terk mi ediyorsunuz?”

“Bizim atalarımız yıldızlara ulaşip orada kaldı ama bunun bir bedeli oldu. Bizim türümüz bir gezegenden ayrılırken vücudu kalıcı olarak değişir. Gezegenlerde yaşayabilme yeteneğimizi yalnızca belli bir süre koruyabiliriz, o sürede de ancak üç yumurtamızı ve...” Kendini işaret etti. “... çağrı gönderip çağrıya yanıt verenlerle iletişim kurabilecek bir yansımamızı bırakabiliriz. Yumurtalarımızı bıraktıktan sonra da son bir değişiklik geçirerek ağır yer çekiminde yaşayamayacak kadar hassaslaşırız. Kâinatın yaratıkları olarak yaşamımıza son veriyoruz, ölmeden önce görebileceğimiz tüm güzellikleri görürüz.”

“Böcekler gibisiniz,” dedi Huan. Kurtçuğu işaret etti. “O da bir tür larva, değil mi? Bir sinek kurdunun sineğe dönüşmesi gibi, dönüşüm geçirecek. Sizin türünüz kahrolası böceklerden başka bir şey değil.”

Sahte Baba ellerini iki yana açtı.

“Bizim türümüz yarım milyar yıl hayatta kaldı. Sizininki gibi yüzlerce ırkın evrildiğini, geliştiğini, yıldızlara ulaştığını, sonra da sönerek ortadan kaybolduğunu gördük. İnsanlık tarihten silindikten sonra bile benim türüm evrene yayılmaya, yeni dünyalar bulup yeni ırklarla birleşmeye devam edecek...”

Bir dakika... Ne demişti? “Üç yumurta dedin.” Kımıl kımıl eden canavarı işaret ettim. “Diğer ikisi nerede?”

“Yumurtalar birer birer çatlar,” dedi Sahte Baba. “Diğer ikisi daha derinlerde gömülü. Bu çocuk gezegenden ayrılınca, diğer çocuk yumurtadan çıkacak, büyüyecek, sonra da kalkacak.”

“Üçün katları,” dedi Huan, sesi rüyadaymış gibi uzak çıkıyordu. “Her şey için katları...”

Üç yumurta. Benim Lacha’m; on ikim. Ximbal’deki tabutlar, 168 tabut. Tekrar tekrar üçün katlarına atıfta bulunan Mictlan Kilisesi. Üstelik sırf bizde de değil: Altı Yaban Arısı çıkarma gemisi, her birinde 666 asker, ormanda bir yere inen yirmi bir çıkarma gemisi.

Acaba Basilisk ve Goblin’deki kültürler de aynı rakamı yüceltiyor muydu?

“Sinyal,” dedim. “Gönderdiğin sinyal, bu bilgiyi içeriyor muydu? Bizim Kurucumuz bizi burada nelerin beklediğini gerçekten anlamış mıydı?”

“Bilmek mümkün değil,” dedi Sahte Baba. “Sonsuz sayıdaki ırk, sonsuz sayıdaki çağrıyı sonsuz şekillerde yorumlamıştır. Sizinle doğrudan iletişim kurabiliyorum çünkü buradasınız, sezebileceğim ve düşünce kalıplarınızı yorumlayabileceğim kadar yakınımdasınız. Galaksi dışındaki gezegenler buna olanak tanımayacak kadar uzak. Biz ancak sinyal gönderebiliriz,

sinyal alamayız, iletişime geçemeyiz. Yayınladığımız sinyalin iki parçası var. Benimki matematiksel; gemi tasarımı, galaksi konumunu içeriyor. Sinyalin ikinci parçası çocuğumdan geliyor: bizim türümüzün yarım milyar yıl önce gönderdiği, dile dayanmayan bir dürtü; ilkel, basit bir gelme, savaşma, katılma, sevme ve hizmet etme arzusu.”

Kurucu bizi burada nelerin beklediğini belki biliyordu, belki de bilmiyordu. Ama diğer ırkların da aynı yere geleceğini, vahşi bir savaş yaşanacağını net bir şekilde anlamıştı. Buna hazırlanmıştı. Biz daha çocukken Okadigbo, Goff Spear’ı kullanma eğitimi almıştı.

“Neden insanlık?” diye sordum. “Neden Sıçrayanlar? Neden Vellenler ve öbür ırklar?”

“Benim türüm buna benzer bir gezegende evrim geçirdi. Bizim türümüzle birleşen ilk ırk da öyle. Biz yetişkinlik çağına gelince yıldızlara yolculuk ederiz ama sizin...” Huan’a gülümsedi, “... larvalarınız ve pupalarınız oksijene, yer çekimine ihtiyaç duyar. Çağrı bu gezegenin atmosfer oluşumunu da içeriyordu. Buraya burada yaşayabilecek ırklar geldi. Bu kadar uzaklara yayılmamızın, bu kadar uzun yaşamamızın bir nedeni de birleşecek yeni ırklar aramamız ama o ırkların da ilk ırk gibi, bizim derimizin içinde yaşayabilmesi gerekiyor. O yüzden bize katılanların karbon bazlı, oksijen solunumu yapan türler olması gerekiyor.”

Karbon. Kuyunun duvarındaki sembol. Sıçrayanların kilisesindeki, Basilisk’in yassı pruvadaki sembol. O sembol yıldızların dört bir yanına gönderilen sinyalin bir parçasıydı. Benimki gibi bazı ırklar o imgeyi yeni bir dinin; güçlü bir

varlığın çağrısına biat etmeye dayanan bir dinin parçası hâline getirmişti.

Bir... bir tanrının çağrısına. Tlaloc. Kan Tanrısı. O gerçekti ve tam karşımda duruyordu.

Kurtçuğa baktım. Savaşmamızı isteyen, öldürmemizi isteyen şey, bu ışıltılı kâbustu. Nefretimize yol açan oydu. Belki Kurtçuk yalnızca içimizde bulunan doğal dürtüleri büyütüyordu ama o yaratık burada olmasaydı, Spingate Bello'yu öldürür müydü? Muharipler hiç gelir miydi?

Onca zaman o hep buradaydı.

Demek öbür ırklar o yüzden Rasathaneyi bombalamamıştı; çünkü tanrıların Rasathanenin altında yaşadığını biliyorlardı, belki de seziyorlardı demek daha doğru olurdu. O da Kurtçuğun gönderdiği sinyalin bir parçasıydı demek ki.

“Peki, şimdi ne olacak?” diye sordum. “Bizden ne yapmamızı bekliyorsun? Buraya inip içeri girmemizi mi? Ya böyle yapmayı seçmezsek?”

Sahte Baba bana gülümsedi.

“Çocuğum hâlâ güçleniyor. Siz de hissettiniz. Yakında kalkacak, kalkınca da çevresindeki her duyarlı varlık onu korumaya mecbur kalacak.”

Böyle bir şeyin mümkün olmadığına inanmak istiyorum ama şimdiye kadar yaşananlar ortadaydı. Altı ırk Omeyocan’a varmıştı. Yedincisi yoldaydı. Kim bilir, daha kaç tane geliyordu? Burada insanın kavrayışını aşan bir güç vardı. Bu belki ileri teknolojiydi, belki başka bir şeydi ama bu tür yarım milyar yıl hayatta kaldıysa stratejisi işe yaradığı için kalmıştı.

Tanrıların var olmadığını sanıyordum.

Yanılmışıtm.

“Ya hayatta kalmaya layık birden fazla ırk varsa?” diye sordum. “Sıçrayanlarla yakın ilişkiler içindeyiz. Senin çocuğun bize birbirimizi öldürtmeyi denedi ama başaramadı.”

“Sizin ırklarınız zaten savaştı,” dedi Sahte Babam. “Hem de birden fazla kez. Sence bunlar tesadüf müydü? Şimdilik o dürtüyü yendiniz, bu da gücünüzün bir göstergesi. Ama benim çocuğum kalkınca o dürtüler karşı konmaz bir hâl alacak. Irklar savaşacak. Bir ırk yenecek, diğerleri elenecek.”

Sözleri içimi ürpertti. Eğer haklıysa, Barkah ile ikimiz bile halkımızı birbirinden uzak tutamazdık. Ama birbirimizle savaşırsak, Yaban Arılarını yenme ihtimalimiz kalmazdı.

Yenilmeye mahkûmduk.

Yetişkinleri kötü sanıyordum, oysa onlar yalnızca piyundu. Tıpkı bizim gibi. Değerliler, Sıçrayanlar, Yaban Arıları... Hepimiz galaksilere yayılacak, hatta belki de evreni kaplayacak büyüklükteki bir yalana inanmıştık. Buraya, solucan olma ayrıcalığını kazanmak için, ölümüne savaşmaya gelmiştik.

Kınından çıkan bir bıçağın hışırtısını duydum.

Huan Kurtçuğun üstüne atıldı. Çığlık çığlığa tükürükler saçarak, bıçağını kaldırıp sapladı.

Silah sesinden güçlü bir enerji çatırtısıyla vücudum sarsıldı.

Huan geriye savruldu. Yanımdaki koyu çamura düşüp bir süre kaydıktan sonra durdu.

Yanı başında diz çöktüm. Vücudu öyle titriyordu ki dişleri zangır zangır birbirine çarpıyordu. Taze yanık izleriyle berelenmiş yüzünden ve ellerinden dumanlar yükseliyordu.

“Huan! İyi misin?”

Aptalca bir soruydu. Çok kötü yaralanmıştı.

Babama baktım. Eğer gerçek olsaydı bağırsaklarını deşerdim.

“Çocuğum kendini korudu,” dedi. “Arkadaşın yaşadığı için şanslı. Çocuğumun gücünün yalnızca bir zerresini gördü. Bir sonraki saldırgan o kadar şanslı olmayacaktır.”

“Hani kendini savunamaz demiştin!”

Bıyığını düzeltti. “Her saldırıya karşı savunamaz, evet.”

Öfke içimi doldurdu, her yanıma sardı. Zarar vermek istiyordum. Öldürmek istiyordum.

Huan’ı çeke çeke ayağa kaldırdım. O kadar kötü titriyordu ki ayakta zor duruyordu.

“Yardım edersem yürüeyebilir misin?”

Yüzünü ekşiterek, evet anlamında başını salladı.

Huan’ın ağırlığını yüklenerek, Kurtçuğa ve yansımaya sırtımı döndüm.

“İyi şanslar,” diye seslendi Sahte Baba arkamdan. “Çocuğum yakında kalkacak. Eğer güçlüyseniz, eğer zekiyseniz, o uyanmadan Sıçrayanları öldürürsünüz çünkü o kalkınca, Sıçrayanlar sizi öldürmeye gelecek.”

Durup, Huan’ı düşürmemeye dikkat ederek arkamı döndüm. Orijinalimi yetiştiren adamın görüntüsüne baktım.

“Merak etme, baba. Sana söz, ilk darbeyi ben vuracağım.”

Öyle de yapacaktım. Ama Sıçrayanlara değil.

Ne pahasına olursa olsun, onca şeyin sorumlusu bu yarattığı yok etmenin bir yolunu bulacaktım.

Kan Tanrısını öldürecektim.

OTUZ SEKİZ

Büyük Salondaki tahtın yanında duruyordum. Yanımda Huan vardı. Halkımı oluşturanların yüzlerine bakıyorduk.

Anlatacak çok şey vardı ama zamanımız çok azdı.

Huan tahta yaslanmıştı çünkü tek başına ayakta duramıyordu. Fiziksel açıdan zayıftı ama zihinsel açıdan güçlüydü, bu işi halledene kadar hastaneye gitmeyi reddetmişti. Acıya karşı dişini sıkıyordu.

Halkıma Matilda'yla yaptığım konuşmayı anlattım. Yaşlı Victor'dan söz ettim, söz ederken de bir şekilde bizim Victor'a bakmamayı başardım. Marcus ve beş bin vasal torunundan söz ettim. Marcus'un benim soyumdan gelişini bir kenara bıraktım çünkü şu anda önemli değildi. Xolotl'da bize yarayacak hiç silah bulunmadığını, ana gemiden yardım bekleyemeyeceğimizi anlattım.

Tünellerden söz ettim. Yansımadan, sinyalden.

Ardından onlara Kurtçuğu anlattım. Boyutunu, bizi nasıl şiddete yönelttiğini. Tek bir ırk onunla birleşebilsin diye, ölüme savaşmamız gerektiğini anlattım. Yakında uyanacağını söyledim.

Yüzler yüzüme dikildi. Kuşkulu, korkmuş, duyduklarına inanamayan yüzler. Öfkelenenlerin sayısı az değildi. Gerçekleri anlattığım için bana mı kızmışlardı?

Maria ve ekibi keşifteydi, birkaç top mürettebatı da kulelerde gözcülük ediyordu ama halkımın geri kalanı buradaydı. Bishop, Kalle, Bawden, Farrar, Borjigin, Kenzie, Schuster... Herkes. Hatta Aramovsky'yi bile hücrelerinden çıkartıp buraya getirmiştim, gerçi umarım bundan pişman olmazdım.

Uchmal'da yaşayan Sıçrayanlar da buradaydı ama bu kez daha önceki gibi aramıza karışmadıkları gözümünden kaçmamıştı. Barkah ile Lahfah'ın çevresinde toplanmışlardı. Halklarımın arasındaki güvensizlik yine büyüyordu.

"Bu kadar," diyerek, öykümü bitirdim. "Gördüklerimiz bunlar."

Yaklaşık bir dakika kadar, yalnızca sessizlik vardı.

İlk konuşan Walezak oldu.

Kalabalığın bir adım önüne çıktı. "Yalan söylüyorsun."

Huan yüzündeki yanıkları gösterdi. "Bak, o şey bana ne yaptı. Em doğruyu söylüyor."

Walezak'ın dudakları öfkeli bir ifadeyle kıvrıldı.

"Onu sen kendi kendine yapmışsındır! Ya da Em sana yaptırmıştır! Bizi buraya tanrılar çağırdı. Tanrılar; sözde gezegenin birinde doğan sonra da uzayda yaşayan hayalî bir canavar değil. Saçmalık bunlar!"

Kalle olanca sakinliğiyle öne çıktı.

“Amfibilerin yaşam döngüsüyle bazı benzerlikler gösteriyor,” dedi. “Kara kurbağalarıyla mesela. Kurbağa yumurtaları ve iribaşlar yalnızca suda yaşayabilirken, çoğu türün yetişkinleri yaşamlarını karada geçirir. Em’in bulduğu organizma yaşamına bir gezegende başlayıp sonra da boşlukta devam ediyorsa sanırım o organizmayı astro-fibi olarak sınıflandırabiliriz.”

Walezak, Kalle’ye, kız sanki başka bir dil konuşuyormuş gibi bakakaldı.

“Tamam kabul, bu son derece karmaşık bir yaşam döngüsü olurdu,” dedi Kalle. “Ama böylesi köklü bir değişim, böceklerin veya bulanıkuşların geçirdiği değişimden o kadar da farklı değil. Bir tırtılın kelebeğe dönüşmesi gibi. Eğer bu Yansımanın Em ile Huan’a söyledikleri doğruysa, yaratık yaşamına bir yumurta olarak başlamıştır. Yumurtadan çıkınca, larvaya dönüşür; yani şimdiki biçimine. Uyandıktan bir süre sonra, gezegenden ayrılabilen bir biçime dönüşmesi gerekir. O biçime nimfa diyelim. Belki birkaç nimfa evresi vardır, yani gezegenden ayrılan bir birinci-nimfa evresi, sonra yumurta bırakan bir ikinci-nimfa evresi. Sonra yeniden değişir ve artık üremeyen, nihai yetişkin biçimini alır.”

Spingate kalabalıktan ayrıldı. Kesik kesik soluyordu.

“Em, o şeyin bize bir şeyler yaptırdığını söyledi,” dedi Kalle’ye. “Bu mümkün mü ki?”

Kalle başıyla onayladı. “Kesinlikle. Bazı parazitler konukçunun davranışlarını değiştirerek, onları saçma sapan şeyler yapmaya zorlayabilir. Belki de bu Kurtçuğun larva evresi parazit evresidir, baskın türleri belirlemek için ırkları birbiriyle

savaştırıyordur, sonra nimfa evresine geçince de simbiyont oluyordur.”

Spingate’in gözlerinden yaşlar süzüldü ama duruşunu bozmadan, dimdik durdu. Yeni haberlerin Spingate üzerindeki etkisini görmek kalbimi paramparça etmişti. Bello’yu öldürdüğü için vicdan azabıyla eziliyordu; yaşananların belki, ama yalnızca *belki*, tamamen onun suçu olmayabileceğini duymak, içler acısı bir şeydi herhâlde.

“Ama nasıl?” diye sordu. “O şey bizi nasıl kontrol edebilir ki?”

“Belki nörokimyamızda birtakım değişiklikler yapıyor,” diye yanıtladı Kalle. “Kim bilir, belki de bizi etkileyen, düşünme ve davranış biçimlerimizi değiştiren sporlar saçıyor. Ya da daha büyük bir ihtimalle, bizim kavrayışımızı aşan bir mekanizması vardır. Em’in dediğine göre, Yansıma kendi türünün beş yüz milyon yıldır yaşadığını iddia ediyormuş. Bu süre insanların var oluşunun bile iki bin katı. Yani, Kurtçuğun türü bizim hiç bilmediğimiz bir kontrol biçimi geliştirmiş veya bu yeteneği kendi türlerine aşlamış olabilir. Tıpkı Yetişkinlerin, kendileri Omeyocan’da yaşayamazken, bizi burada yaşayabilecek şekilde tasarlaması gibi.”

Kalle yalnızca tahminde bulunuyordu. Bunu net bir şekilde anlıyordum, herkes anlıyordu. Ama olasılıkları böyle soğukkanlı bir biçimde ortaya koyması, Huan ile birlikte gördüklerimizle birleşince, kuşkuları sarstı.

Üstelik akıllı yaşamların, sıfırdan yaratılmasalar bile, birtakım değişikliklerden geçirilebileceğine inanması gereken birileri varsa, o da Doğum Günü Çocuklarıydı.

Biri ağlamaya başladı. Kim olduğunu göremedim.

“Ama kilise,” dedi Borjigin. “Pek hatırlamıyorum ama kilise nasıl böyle yanlış yönlendirilebildi ki?”

Hâlâ dayandığı tahttan destek alan Huan yumruğunu salladı.

“Çünkü bu bir numaraydı!” Sözleri odanın taş duvarlarında yankılandı. “Bizim dinimiz sahte. Anlamıyor musun? Ayaklarının altındaki o şey bir sinyal gönderdi, Kurucu o sinyali alınca kiliseyi kurdu, sonra da halkı kontrol edebilmek için bir din yarattı!”

Herkes Huan’a ya da birbirine bağırmaya başladı. Büyük Salon öfke ve şaşkınlıkla doldu.

Bishop öne çıktı. Kalabalık anında sessizleşti.

“O Kurtçuk her neyse, onu öldürmek zorundayız,” dedi. “Eğer bize kötü şeyler yaptırıyorsa, onu yok etmemiz gerekir.”

Farrar başını iki yana salladı. “Cesaret edemeyiz. Onu görmemiz, onun aslında bir tanrı olmadığı, anlamına gelmiyor. Huan’a ne yapmış, baksana. Eğer bu yalnızca bir uyarıysa, ona örgütlü bir saldırı düzenlersek, başımıza neler gelir? Bir tanrıyı kızdırma fikri hoşuma gitmiyor.”

Hakkı vardı. Halkımı aşağı gönderirsem, ölebilirlerdi ve şu anda birilerini daha kaybetmeyi göze alamazdık. İki tehdit arasında kalmıştım: uyanan Kurtçuk ile Yaban Arısı ordusu. Kurtçuk yüzünden halkımı Uchmal’dan çıkarmam gerekiyordu ama Goff Spear’ı terk edemezdik, hele de Dragon hâlâ tepemizdeyken. Ayrıca kentin surları vardı, o surlarda toplar vardı. Yaban Arılarına karşı kendimizi savunabileceğimiz en iyi yer burasıydı.

Derken Aramovsky ayaklarını sürüyerek öne çıktı, geçmiş eylemlerinin ağırlığı taşıyamayacağı kadar fazla geliyormuş gibi kamburunu çıkarmıştı.

“Gerçeklerle yüzleşmemiz gerek,” dedi. “O gerçek bir tanrı değil ve Huan haklı. Bizim kilisemiz... tamamen uydurma.”

Kimse konuşmadı. Walezak bile. Odadaki herkes Aramovsky’nin dindarlığını biliyordu. Aramovsky’den böyle bir şey duymak, neredeyse benim Rasathanenin altındaki o yaratıktan söz edişim kadar sarsıcıydı.

“İstediğimiz kadar tartışabiliriz ama kalbinizin içine bakın,” dedi. “Nerede olduğumuza, başımıza neler geldiğine bakın. Em’in anlattığı her şey, kendi gözlerimizle gördüklerimize uyuyor. Kiliseyi ise... Kurucu uydurmuş.”

Biri daha ağlamaya başladı. Ağlayanları suçlamıyordum, neredeyse ben de ağlayacaktım. Ben neler olup bittiğini bilsem de Aramovsky’nin konuşma tarzı her şeyi daha gerçek kılıyordu.

Doğum Günü Çocuklarının seçim şansı hiç olmamıştı.

Üstelik bize seçim şansı tanımayanlar da aslında oyuna gelmişti.

Kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Bawden öne çıktı. Gözlerini ayaklarına dikmişti.

“Ama eğer öyleyse, ailelerimiz kandırılmış demektir,” dedi. “Kilisedeki herkes kandırılmış demektir. Böyle bir şey nasıl olabilir?”

Sonunda duruşunu dikleştiren Aramovsky, eski konuşma gücünü biraz olsun anımsatan bir edayla, halka hitap etti:

“Çünkü Kurucunun bir gemi yapması gerekiyordu,” dedi. “Gemi yapmak için de insana ihtiyacı vardı. Bir sürü insana ve paraya. Detayları biliyormuş gibi davranmayacağım ama gerçeği daha fazla inkâr edemem: Kurucu, insanlar körü körüne

peşinden gelsinler diye, ihtiyaç duyduğu şeyleri yapsınlar diye, bir din icat etti. İnsanlar da buna inandı. Hem de binlercesi.”

Büyük Salona ağır bir hava çöktü. Başlar öne düştü. Halkım duyduklarına ne anlam vereceğini bilemiyordu. Ben de öyle. Bir delilik fırtınasının ortasında kalmıştık, bilip bilebildiğimiz her şeyi aşan bir gücü kavramaya çalışıyorduk.

Kurtçuk çözmemiz gereken bir sorundu ama ne kadar sarsıcı görünürse görünsün, şu an en büyük sorunumuz değildi.

“O tünellere kimse girmeyecek,” dedim. “En kısa zamanda Kurtçuğu halledeceğiz. Şimdilik herkes kent savunmasına hazırlansın. Lahfah, gidelim, Maria’ya yetişmek için dörtnala gitmemiz gerek.”

Bishop duyduklarına inanamayarak, bön bön yüzüme baktı.

“Gidemezsin. Bu işi halletmemiz gerek, hemen şimdi.”

“O iş bekleyecek,” dedim. “Yaban Arılarının bize neler hazırladığını öğrenmezsek, Kurtçukla uğraşacak kadar uzun yaşıyamayabiliriz.”

Üstüne üstlük, buradan gitmem gerekiyordu. Çevreme bakınca orman görmeye ihtiyacım vardı. Buradan kurtulmaya ihtiyacım vardı.

Mızrağımı kaldırıp, taş podyuma vurdum. Yankılanan tak sesi tüm gözleri üstüme çevirdi.

“Ben gidiyorum, hemen. Borjigin, yokluğumda komuta sende. Bishop, Farrar, Bawden, eğer kuyuya inmeye kalkan olursa hapse atacaksınız. Anladınız mı?”

“Anladık,” dedi Farrar ile Bawden bir ağızdan.

Bishop bir süre ters ters yüzüme baktı. Aynı bakışlarla karşılık verdim. Pes edip onun istediğini yapmayacaktım. Kilise

sahte olabilirdi ama Yaban Arıları gerçektir. Geleceğimizi güvenceye aldıktan sonra, geçmişte yaşananların anlamını tartışabilirdik. Geleceğimizi güvenceye almanın tek yolu da neyle karşı karşıya olduğumuzu öğrenmekti.

Sonunda Bishop başını salladı.

“Anladım,” dedi. “Aramovsky ne olacak? Hüccresine geri mi koyalım?”

Aramovsky’ye baktım. O yenik düşmüş bir adamdı. Onun dini bize savaş getirmişti. Onun dini onca kişinin ölmesine yol açmıştı. Şimdiyse, sonunda kesin bir şekilde, dininin bir yalan olduğunu anlıyordu.

“Hapishanede yeterince zaman geçirdi,” dedim. “Çalışsın.”

Podyumun merdivenlerinden inip çıkış kapısına yöneldim. Lahfah yanıma geldi.

Umarım Maria’yı Yaban Arılarından önce bulabilirdik.

ÜÇÜNCÜ KISIM

ŞİDDET VE HAYALLER

OTUZ DOKUZ

Lahfah'la akşamüstü yola çıkmış, gece boyunca yol almış-
tık. Biz ucu bucağı gözükmeyen, orman gibi büyümüş altı-
gen bina harabelerinden geçerken, ikiz aylar yolumuzu aydın-
latıyordu. Sonunda balta girmemiş ormana adım attığımızda,
güneş yeni yeni doğmaya başlamıştı. Uchmal ne kadar büyük
olursa olsun, eski Sıçrayan kentinin engin arazisinde bir nokta
kadar kalıyordu, o kent de sonsuz ormanda bir lekeden başka
bir şey değildi.

Randevu noktasına ulaşmamız ertesi günün tamamını almış-
tı, o noktaya varınca da Maria ve diğer hurukan sürücüleriyle
buluşmuştuk. Düşmanı henüz bulamamıştık ama ufukta büyük
bir duman sütunu görmüşlerdi. Huan'la bulduklarımızı herke-
se hızlıca anlatmıştım; verdiğim sarsıcı haberleri önemsemiyor
değillerdi ama biliyorlardı ki tüm dikkatimizi ormana vermez-
sek, orman bizi öldürebilirdi.

Galanaklar da öyle.

Yaban Arıları da öyle.

Sahte kilise konusunda dönünce endişelenebilirdik. Şimdilik elimizdeki tehlikeli göreve odaklanacaktık.

Ben Maria'yla birlikte Fenrir'e binmiştim. Lahfah'ı da yanımda istiyordum, o yüzden iki ekipte değişiklik yapmıştım. Şeytanlar... Sürüngenler... Şimdi bunların hiçbiri önemli değildi. Nedelka Holub, daire-yıldız bir kız, bizim ekibi tamamlıyordu. Kuzeydoğuya, Maria'nın dumanı gördüğü yere doğru gidiyorduk. Diğer üç sürücü doğruca kuzeye, kendi koordinatlarına gidiyordu.

Fenrir güçlü ve sessiz adımlarla hızla ormandan geçiyordu. Kayıp çalıların arasında düşmeyeyim diye, Maria'nın beline sıkıca tutunmuştum.

Kalın ağaçlar, sık çalılar ve sallanan sarmaşıklar durmadan yolumuzu kapatıyor gibiydi ama hurukan, sarı bitkiler ve kahverengi ağaç gövdeleri sisten ibaretmiş gibi, babamın yansıtılmış görüntüsü kadar hayalîymiş gibi, hepsinin arasından yağ gibi kayıp geçiyordu. Örumceğin sırtında yüzlerce kez ormanda dolaşmışım ama bir makine kullanmakla güçlü bir yırtıcının sırtında oturmak arasında büyük bir fark vardı.

Lahfah solumuzda, orman örtüsünün içinde bir görünüp bir kayboluyordu. Nedelka sağımızda bir yerlerdeydi. Gerimizde kalmadığını umuyordum.

Kurtçuk... Kurtçuğu görmüştüm ama yine de inanması zor geliyordu. Ne yapacaktık? Huan ölebilirdi. Aşağı silahlı insanlar gönderebilirdik ama içgüdülerim bana aşağı insan göndermenin, onların ölümüyle sonuçlanacağını söylüyordu.

Sahte Babam Kurtçuğun kendini savunamayacağını söylemişti, oysa kendini savunmuştu.

Hayır. Kurtçuğun her saldırıya karşı kendini savunamayacağını söylemişti.

O ne demekti?

Fenrir aniden sola keskin bir dönüş yapıp, eğilerek mavi yosunla kaplı kalın bir ağaç kökünün çevresinden geçince, popom sağa kaydı. Yavaş yavaş aşağı kaymaya başladım ama Maria arkasından elini uzatıp beni yeniden yerime oturttu. Maria çok güçlüydü. Ormanda bir yıl geçirmek, bir yıl boyunca bu hayvanları evcilleştirmek... Maria'yı bambaşka biri yapmıştı.

Omzunun üstünden benimle konuştu.

“Sıkı tutunmadın. Kafan başka yerde miydi?”

Utanmıştım ama doğruyu söyledim. “Evet.”

“Dikkatini topla. Daha sıkı tutun. Benim sonum olmayacaktır. Düşüp ölürsen Bishop benim kafamı koparır.”

Söyleneni yaptım. Yalnızca yolda gidiyorduk ama Maria'ya sıkıca tutunmak iyi geliyordu.

Orman her yanıyı sardı. Maria haklıydı, odaklanmam gerekiyordu. Ayrıca mutlak güce sahip o uzaylı bebeğin aksine, gerçekten kontrol edebileceğim bir şey vardı: savaş. Düşmanımız burada bir yerdeydi.

Maria arkasına yaslanıp, dizginleri çekti. Fenrir anında yavaşladı; böylesine büyük bir şeyin bu kadar çabuk, bu kadar sorunsuzca durabilmesine inanamıyordum. Bineğiyle bir çift geniş sarı yaprağın arasından sessizce geçen Lahfah, karşıdan bize doğru geliyordu. Lahfah'ın bineğinin kasları esmer sarımsı kahverengi kürkünün altında dalgalanıyordu. Uzun hortumu

havaya kalkmıştı. Pembe burun deliklerinin açılıp kapandığını görebiliyordum.

D'souza havayı kokladı.

“Yaklaştık,” dedi.

Derin derin nefes aldım. Belli belirsizdi ama bir koku vardı, ben de almıştım: yanık Sıçrayan etinin unutulmaz kokusu.

Lahfah'ın kıvrak bineği bizimkinin yanında durdu. Bineğiyle çıt çıkarmadan, yağ gibi akarak ormandan çıkan Nedelka yanımıza geldi.

“*Duman eski kokmak,*” dedi Lahfah alçak sesle. “*Ateş ölü mü?*”

Tepemizdeki ağaçları taradık ama dumandan iz yoktu.

“Ateş sönmüştür,” dedi Maria. “Ama kokusunu hâlâ alabiliyorsak yerini de bulabiliriz. Dağılalım. Birbirinizi göreceksiniz mesafede kalın.”

Öne eğilerek Fenrir'in kürklü başının yanını kaşıdı. Yılan-hortum Maria'ya doğru kıvrıldı. Maria hayvanın beni “sevdiğini” söylüyorsa da elimde olmaksızın o ölümcül kısıkaçlardan kaçındım.

“Fenrir, tatlım,” dedi Maria. “Kokuyu alıyor musun? Kokla!”

Hortumun ucundaki küçük burun delikleri açılıp kapandı, açılıp kapandı. Kısıkaçlar iki kez şak diye birbirine çarptı: Maria Fenrir'e bir kerenin “hayır”, iki kerenin “evet” anlamına geldiğini öğretmişti. Bu hayvanlar yalnızca büyük ve öldürücü değildi, akıllıydılar da.

“Aferin oğluma,” dedi, ardından doğruldu. “Em, bu kez gerçekten sıkı tutunsan iyi edersin.”

Kollarımı sıkı sıkı Maria'nın karnına doladım. Maria daha dün yalnızca bir daireydi, benim gibi bir "boş"tu. Kendi kendine Sıçrayan dilini öğrenmişti. Bu devasa hayvanları evcilleştirmişti. Güçlü bir lider olmuştu. Bishop'ı tüm kalbimle seviyordum ve büyük bir savaşçı olarak yeteneklerine saygı duyuyordum ama benim kahramanım Maria D'souza'ydı.

Dizginleri şaklattı.

"Fenrir, bul!"

Hayvan bunun üzerine ormana daldı.

KIRK

Tabutumda uyandığımdan beri pek çok dehşete tanıklık etmiştim.

Ama böylesine değil.

Dördümüz, yanıp yıkılmış bir Sıçrayanlar kentinin kenarında yan yana duruyorduk. Kentin merkezinden küçük bir akıntı geçiyordu. O akıntının içine kütük yığını gibi yedi sekiz ceset yığılmıştı. Cesetlerin üstünden akıp çevresinden dolaşan su, yol yol mavi kanları ve kül öbeklerini beraberinde götürüyordu.

Kararmış tahtalardan ve kerestelerden buram buram incecik duman kıvrımları yükseliyordu. Yangın saatler önce sönmüş olsa da ısısı on adım öteden bile hissediliyordu.

Ahşap binalar biz Barkah ile barış yaptıktan sonra mı inşa edilmişti, yoksa burası Uchmal'ın örümceklerinin ulaşamayacağı kadar uzaktaydı da buradaki Sıçrayanlar hiç yer altında yaşamak zorunda mı kalmamıştı, bilmiyordum. Sanırım

önemli de değildi. Köy darmadağındı: yanmış kulübeler, kırılmış çanak çömlek, ortalığa saçılmış misket tüfekleri ve nacaklar.

Bir de ölüler. Bir sürü ölü...

Burayı yerle bir eden ateşin yakıp kararttığı cesetlerin çoğu için için yanıyordu. Kömürleşmiş et kokusu o kadar güçlüydü ki ağzımı iç dirseğime bastırarak, tulumumun kalın kumaşından nefes almaya çalıştım.

Cesetlerin bazıları bütün hâldeydi. Diğerleri ise parçalar hâlindeydi, mermilerle parçalanmış veya bıçaklarla doğranmıştı. Birkaçı ezile ezile et ve kumaştan ibaret kanlı yığınlara dönüşmüştü; kocaman bir şey üstlerinden geçmişti. Toprağın, çamurun, yanmış tahtaların, hatta ölülerin bile üstünden bilek hizasında, yol yol geniş, paralel çukurlar geçiyordu.

“Şunlar kamyon izi mi?” diye sordu Maria. “Belki onların da bir Koca Domuzu vardır?”

Kimse yanıt vermedi.

Cesetler Sıçrayanların tüm renklerini temsil ediyordu: mavi yetişkinler, mor gençler, kırmızı çocuklar. Cesetlerin bazıları o kadar ufak tefekti ki istesem tek elimle tutabilirdim.

Ölenler sivildi. Bu savaş değildi; katliamdı.

Lahfah Sıçrayan dilinde konuşuyordu. Maria ile Nedelka kulak kesilmişti. Burada o dili iyi bilmeyen bir tek ben vardım.

“Ne dedi?” diye sordum Maria’ya.

“Dedi ki bu iş –en iyi çevirisiyle– barbarların işi. Lahfah’ın savaş tecrübesi var. Sıçrayan kabileleri biz gelmeden önce de birbiriyle savaşıyormuş. Hiç böyle bir şey görmemiş. Dedi ki

burada gördükleri atalarının büyük kentlerinin yıkılışı hakkında kuşaktan kuşağa anlattıkları öykülere benziyormuş.”

Matilda’nın makinelerinin saldırışını anlatan öyküler. Benim türümün gökten gelip, bulabildiği her şeyin kökünü kazıdığı, binlerce kişiyi öldürdüğü zamanı anlatan öyküler.

Şimdi de aynı şeyi Yaban Arıları yapıyordu.

Eğer Sıçrayanlara bunu yapıyorlarsa bize de yaparlardı.

Saldırının nereden geldiğini görmek kolaydı. İzler kuzeydoğuya, ormanın içine uzanıyordu. Ağaçlar kesilmişti; yerdeki uzun ağaç gövdeleri patikanın iki yanında uzanıyordu; paralel izlerin arasında bodur ağaç kökleri yatıyordu.

Nereye gittiklerini görmek de kolaydı: güneybatıya, Uchmal yönüne.

Nedelka’nın hurukanı kıpırdanarak, ormana dönmeye çalıştı. Nedelka dizginlerini şaklatarak, bineğinin olduğu yerde kalmasını sağladı.

“Uchmal’a dönmeliyiz,” dedi, sesi titreyerek. “Korkunç bir şey bu.”

Maria emirlerimi bekleyerek bana baktı.

“Neyle karşı karşıya olduğumuzu öğrenmemiz gerek,” dedim. “Peşlerine düşelim.”

KIRK BİR

Tam olarak kaç çıkarma gemisinin indiğini bilmiyorduk ama yalnızca asker taşımadıklarını gayet iyi biliyorduk.

Bir yıl önce O'Malley'le birlikteydim. Aramovsky seçimi kazanıp lider olmuştu. Mızrağını almıştı. Beni tek başıma Sıçrayanlarla konuşmaya yollamıştı; başaramayacağımı umuyordu, öleceğimi umuyordu. O'Malley gizlice diğerlerinin yanından ayrılmış, benim yanımda olmak için hayatını riske atmıştı.

O'Malley bir dövüşçü değildi. Ormanda bir şey yapamazdı. Sevgisinden başka sunabileceği bir şey yoktu.

Onu çok özliyordum.

Yerin sarsıldığını hissettiğimde, bulabildiğim en yüksek ağaca tırmandığımda ve uzun sıralar hâlinde ilerleyen Sıçrayan ordusunu gördüğümde, O'Malley yanımdaydı. O orduyu görünce halkımın hiç umudu kalmadığını hissetmiştim.

Yine bir ağacın tepesinde, bir ordu gözlüyordum ama bu kez, gördüğüm düşman çok daha korkutucuydu.

Nedelka yükseltinin öbür tarafında, bizim bineklere göz kulak oluyordu. Maria ile Lahfah benimle birlikte ağaçtaydılar. Ağaç dik bir bayırın tepesinde değil ortasındaydı, tepesinde olsaydı, fonda kararan gökyüzünün önünde daha kolay görünürdük.

Çünkü bizi görürlerse ölürdük.

Katıksız yıkım uygun adımlarla altımızdaki vadiden geçiyordu. Altı devasa zırhlı araç tek sıra hâlinde ilerliyordu, araçların yassı adımları artık tanıdığımız o paralel izleri bırakıyordu. Bunlar bizim örümceklerden çok daha geniş, korkunç makinelere. Çok da gürültülüydüler; yaklaşmadan çok önce seslerini duymuştuk, bu sayede, arkayı kollayan birliklere görünmeyelim diye, izleri takip etmeyi bırakıp ormana dalmıştık. İlerleyen hantal araçlar düzensiz sarı-kahverengi şeritlerle boyanmıştı. Her araçta bir tarete monte edilmiş bir top vardı, topların uzun namlusu öldürücü bir böceğin iğnesi gibi öne dikilmişti.

“Sanırım bunların ne olduğunu biliyorum,” dedi Maria. “Trank. Yok... Tank.”

En öndeki aracın önüne yatay bir testere monte edilmişti. Sıra sıra tanklar ağaç gövdelerinin en büyüklerinin çevresinden dolanıyordu ama ağaçların çoğu kesilip biçilmişti.

Tankların sağ ve sol taraflarının uzağında bizim örümceklere benzer makineler vardı, onların da üstüne tırtıklı sarı-kahverengi şeritler çizilmişti. Gerçi bunlar bizim örümceklerden şişmandı, uzun bacakları da beş yerine sekiz taneydi.

Maria en yakınımızdakini işaret etti.

“Em, kenelerin neye benzediğini anımsıyor musun?”

Kene sözcüğü Matilda'nın anılarını harekete geçirdi. Sekiz bacaklı makineler gerçekten de o sevimsiz böcekleri biraz andırıyordu.

On iki "kene" saymıştık. Üçerli dört grup hâlindeydiler: bir grup bir hayli önümüzde, bir grup iki yanda, bir grup da arkada.

Tankların arkasından Koca Domuza benzeyen, altı hafif zırhlı kamyon geliyordu. Bunlar savaşmaktan çok yük taşıyor gibiydiler; tahminimce yiyecek, silah ve mühimmat.

Her kamyon beraberinde beni derinden rahatsız eden bir şey taşıyordu: Gördüğüm en büyük toplardı bunlar. Siyah namluları uzun ve kalındı. Bana aşırı büyük tüfekler gibi gözükmüşlerdi; tahminimce enerji yerine cisim atıyorlardı; hem de topların görünüşüne bakarsak, büyük cisimler.

Tanklar, levazım, ağır silahlar ve piyadeler. Yaban Arılarının yaya askerleri altındaki vadiyi doldurmuş gibiydi, silahları sarmaşıklara ve ağaçlara karışıyordu. Hareket etmeseler, onları görür müydüm bilmiyordum. Kentteki çarpışmada karşılaştıklarımıza benzer, ölümcül silahlar taşıyorlardı. Birkaçı daha kalın, daha tombul silahlar taşıyordu, askerlerin kendisi kadar büyüktü bunlar.

"Amma çok," diye fısıldadı Maria. "Lahfah, piyadelerini kaç saydın?"

Maria'nın Sıçrayan dilinde konuşmayı unuttuğunu sandım ama Lahfah hemen yanıt verdi.

"Bin sekiz," dedi. Orta gözünü ovuşturduktan sonra düzeltti: "Sekiz bin. Siz böyle mi diyor?"

Başımı salladım. "Böyle diyoruz, evet."

Matilda Yaban Arısı çıkarma gemilerinin ormana indiğini söyleyince, on dört bin kadar düşman askeriyle karşılaşacağımı düşünmüştüm. Anlaşılan kamyonlar, tanklar, keneler ve toplar o gemilerdeki mevcut yerlerin büyük kısmını kaplıyordu ama yine de sekiz bin yaya asker... Barkah'nın birlikleriyle bile, üçe karşı bir kalıyorduk.

Üstelik bir de ana gemiye dönen savaş uçağı vardı. Kara birlikleri Uchmal'a saldırınca, o savaş uçaklarının da orada olacağını biliyordum.

"Uchmal'a dönmemiz ne kadar sürer?" diye sordum.

Maria derin derin nefes alarak, düşündü. Lahfah'a Sıçrayan dilinde bir şeyler sordu, Lahfah da biraz düşündükten sonra karşılık verdi. Maria başını salladı.

"Yılan-kurtlar şimdi biraz dinleniyor," dedi. "Dönüş yolunda da mola vermemiz gerekecek ama zorlarsak yarın bu saatlerde Uchmal'da oluruz."

Başımınla düşman kuvvetini işaret ettim.

"Ya onlar?"

Maria aşağıdaki vadiye baktı. Tanklar ilerliyordu. Birlikler uygun adım ormanda yürüyordu.

"Sayıca fazlalar ama bu onların hızına mal oluyor," dedi. "Şimdi gördüğümüz hızda ilerlemeyi sürdürürlerse, Uchmal'a iki günde varırlar."

Demek ki hazırlanmak için yalnızca bir günümüz vardı.

Tanklara, birliklere ve toplara karşı hazırlanmak için, kahretsin ki, tek bir günümüz vardı ama bir gün bile hiç yoktan iyiydi. Hareketlerine stratejik açıdan anlam veremiyordum:

Neden daha yakına inip, hazırlanmamıza fırsat vermeden, üstümüze saldırmamışlardı ki?

Kuzeyden, ilerleyen ordunun öbür tarafından, bir Sıçrayan borazanı yankılandı.

Güneybatıdan, yaklaşan Yaban Arılarının önünden, ikinci bir borazan ilkine yanıt verdi.

Kanım dondu.

“Galanak,” dedi Lahfah. “Kabile saldırıyor.”

Galanaklar. Bildiğimiz en büyük Sıçrayan kabilesi. Gördüğümüz o köy muhtemelen onların bölgesindeydi.

Yaban Arıları karşılık verdi. Kulak tırmalayıcı tıkırtılı dillerinde birbirlerine bağırıyorlardı. Bir nevi emirler yağdırıyorlardı. Tanklar durdu. Piyadeler dağılıp, kamyonların çevresinde geniş bir daire oluşturdu. Birlik hareketleri düzensizdi, sanki askerlerin çoğu ne yapması gerektiğini bilmiyormuş gibiydi. Omuz zırhlarında bakır şeritler bulunan Yaban Arıları şaşalayanlara bağırarak, onları doğru yöne iteklediler.

“Bu işte yeniler,” dedi Maria. “Savaş eğitimi vermeye başladığımızda, bizim daireler de böyleydi.”

Kene grupları koşu koşu ormana daldı, keneler karanlık ormanların ve kalın çalılarının arasında gözden kaybolurken, sekiz bacakları hızla bulanık gözüküyordu.

Güneybatı borazanı yeniden duyuldu, bu kez daha yakından geliyordu.

Tanklar dağılıp, aralarında mesafe bıraktılar. Taretler önlerindeki ve sağ kanatlarındaki tehditlere nişan almak için kendi eksenleri üstünde döndü.

Açıkça görüldüğü üzere Yaban Arılarının silahları ve ekipmanları daha iyiydi ama genele bakınca, düzensizlerdi ve yavaş tepki veriyorlardı.

Matilda'nın sözleri aklıma geldi: *Düşmanın elinde ne olduğunu ve nasıl tepki vereceğini öğren.*

İzledim. Öğrendim. Ezberledim. Büyük bir şans eseri, Yaban Arılarının bu tehdide nasıl tepki verdiğini görüyordum. Stratejilerini öğrenirsem, belki o stratejide boşluklar da bulabilirdim.

İki borazan yeniden öttü, hemen akabinde çok iyi tanıdığım bir ses duyuldu: binlerce Sıçrayanın gırtlığından kopan bir savaş çığlığı. Bir yıl önce hilal biçimli açıklıkta duyduğum çığlıktan daha yüksekti. Bu Sıçrayan ordusu bizim karşılaştığımız ordudan çok daha büyüktü demek ki.

Misket tüfekleri yayılım ateşi açtı: Yoğun orman örtüsündeki namlu ateşlerinin ışığında, uzun bir sıra hâlinde çalılara yayılmış Sıçrayanlar görüldü. Birkaç Yaban Arısı askeri düştü. Diğer birkaçı panikleyerek kaçtı. Bronz şeritli liderler kaçanları yakalayıp hırpaladıktan sonra, birliklerine geri yolluyor ya da diğerlerine ibret olsun diye, vuruyordu.

“Galanak yinilah nahnaw,” dedi Lahfah.

Maria'ya baktım.

“Ölüm intikamı,” dedi Maria. “Galanak kabilesi köylerinin hesabını sormak istiyor.”

“Galanakların kaç askeri var?”

Maria Lahfah için sözlerimi çevirdi.

“Bin on beş,” dedi Sıçrayanlar kraliçesi, ardından da düzeltti. “On beş bin asker. Hepsi geliyor.”

Bir yaylım ateşi daha duyuldu. Ortalık iyice hareketlendi, sanki orman bizzat canlanmıştı da siper alıp gelişigüzel sıralar oluşturan Yaban Arısı askerlerine doğru ilerliyordu.

Galanaklar sayıca Yaban Arılarından fazlaydı. On beş bin Sıçrayan yaklaşıyordu; Yaban Arısı işgalinin hemen burada bozguna uğrayabileceğine dair bir umut dalgası yayıldı içime.

Derken tanklar ateş açtı.

Sağır edici yankılar vadiye yayıldı. İçgüdüsel olarak kulaklarımı kapamaya yeltenince, az kalsın düşüyordum, yere yuvarlanmamak için dalları yakaladım.

Top ateşleri Sıçrayan hatlarını yardı. Ağaçlar sarsıldı. Sarmaşık parçaları havaya kalktı. Yanıp sönen o kısacık ışıklarda, Sıçrayanların dağıldığını, parçalanmış cesetlerin dört bir yana savrulduğunu gördüm. İnfilaklar arasında; dehşete kapılanların, yaralananların ve ölenlerin çığlıklarım duyulum.

Bastıran tanklar, işkenceye uğramış ormanda kocaman, alevli delikler açtı.

Bir başka savaş borazanı duyuldu: üç kısa ses, bir es, üç kısa ses.

Hâlâ hareket edebilen Sıçrayanlar kalkıp kaçıyordu.

Hızdan hayal meyal görünen makineler kararan ormanı yapıp geçti, çatırdayan alevleri arkasında bıraktı. Keneler takip ediyordu. Silahları, hem eti hem ağaçları parçalayan, kesik kesik patlamalarla ateşleniyordu.

Derken farklı bir çığlık duyuldu: Yaban Arılarının yaya askerleri siper aldıkları yerden çıkmış, bir ağızdan bağırarak, saldırganların peşi sıra ormana daldı. Yerde yatan Sıçrayanların yanlarından geçerlerken, onlara defalarca ateş ediyorlar veya uzun

bıçaklarını çıkarıp tekrar tekrar saplıyorlardı. Yaralı Sıçrayanlar haykırıyordu. Merhamet dilediklerini anlamak için dillerini bil-meme gerek yoktu.

Merhamet görmediler.

Zırhlı uzaylılar onları katletti.

Savaş sesleri duyulmaz oldu ama bu durumun mesafeden çok öldürecek kimse kalmamasından kaynaklandığı ortadaydı.

Maria ve Lahfah ile birlikte hiç kıpırdamadan, taş kesilmiş bir sessizlik içinde ağacımızda durduk. Yalnızca birkaç dakika süren çarpışma, ormanın ciğerini sökmüştü: yere düşmüş ağaç-lar, kırılmış kökler, yanan sarmaşıklar, tüten kraterler ve dört bir yanda cesetler...

“Binlerce,” dedim, o katiller sesimizi duymasın diye son de-rece alçak sesle konuşuyordum. “Binlerce Sıçrayan vardı.”

“Üstelik bekliyorlardı,” dedi Maria. “Yeri Sıçrayanlar seçti, istedikleri pozisyona sahiptiler. Yine de kazanamadılar.”

Lahfah hiçbir şey söylemedi. Tuhaf bir ses çıkarıyordu: Ağ-lamanın Sıçrayan dilindeki karşılığıydı bu.

Yaban Arısı birlikleri deneyimsizdi. Ateş gücü farkıyla ka-zanmışlardı, disiplin farkıyla değil. Şimdi neden Uchmal’dan bu kadar uzağa indiklerini anlıyordum. Yüklerini boşaltırken vurulmayacaklarından emin olmak için yeterince mesafeye ih-tiyaç duymuşlardı ama daha büyük bir neden de vardı: Yaban Arısı askerlerinin savaş deneyimi yoktu. Yaban Arısı komu-tanları, orduları bizim iyi korunan surlarımıza varmadan önce, askerleri benim onca savaş görmüş halkımla karşılaşmadan önce, birliklerini düşman ateşiyle karşılaşmaya hazırlamak, onlara öldürmenin nasıl bir şey olduğunu öğretmek istemişti.

Sıçrayanların saldırmasını istemişlerdi.

Uchmal'daki Yaban Arılarıyla savaşıırken, sayıca onlardan üstündük.

Bir sonraki çarpışmada, biz sayıca az olacaktık.

Silahlarımız sayıca az olacaktı.

Xolotl bize yardım edemezdi.

Kimse edemezdi.

Gözlerimi kapatıp, alnımı ağacın pürtüklü kabuğuna dayadım.

Hoşumuza gitse de gitmese de gerçek neyse oydu.

O gerçek de şuydu, bu savaşı kazanamazdık.

Ben hep halkımı hayatta tutmanın yollarını aramıştım.

Şimdiyse yalnızca bir yol kalmıştı.

Ne yapılması gerektiğini biliyordum ama bunu ortağımın, arkadaşımın, sevgilimin yardımı olmaksızın yapamazdım; Bishop'la konuşmalıydım.

“Uchmal'a geri dönelim,” dedim. “Bir an önce.”

KIRK İKİ

Uchmal'a vardığımızda, güneş batıyordu. Bu kez kentin kapısında bizi yalnızca Borjigin beklemiyordu; neyse ki Bishop da oradaydı, 01 numaralı örümcekte dimdik duruyordu.

Fenrir'den inip Bishop'a doğru koştum, o da örümcekten atlayıp bana doğru koştu. Beni kollarına aldı. Bir anlığına artık lider değildik, asker değildik; kız arkadaşını deliler gibi özleyen bir çocukla, erkek arkadaşını deliler gibi özleyen bir kızdık. Borjigin, Maria ve Lahfah'ın gözleri önünde birbirimize sarıldık ama umurumuza değildi.

Yaptığım uzun ve zorlu yolculuktan dolayı yorgunluktan bitmişim, leş gibiydim. Fenrir gibi kokuyordum. Ama temizlenecek vakit yoktu, dinlenecek vakit yoktu.

“Yaban Arısı ordusu geliyor,” dedim Bishop'a. “Seninle konuşmam gerek, özel olarak. Hemen. Senin örümceğe binelim.”

Elini pis saçlarımda gezdirdi ve beni kendine çekip bir kez daha hızla, özlem dolu bir şekilde bana sarıldı.

“Nasıl istersen,” deyip makineye yöneldi.

Maria Fenrir’den indi, yanıma yaklaşip kulağıma fısıldadı: “Keşke özel olarak *benimle* biraz zaman geçirseydi.”

Dünyamızın sonu geliyordu ama yine de yanaklarımın kızarmasına engel olamadım.

“Öyle bir şey değil!”

Maria pişmiş kelle gibi sırttı. “Çok yazık. Tam da öyle olması gerekiyor hâlbuki.”

Evet, öyle olması gerekiyordu ama zaman yoktu.

“Lütfen benim için Lahfah’ı götür ve Barkah’yı bul,” dedim. “Barkah ile odamda görüşmek istiyorum, yalnız gelsin, bir saat içinde. Söylersin. Önemli.”

Maria’nın gülümsemesi biraz silindi. Neler oluyor dercesine yüzüme baktı ama soru sormadı.

“İcabına bakarım,” dedi, sonra da yanağımdan öptü. “Sen şimdi git de erkek arkadaşını gör.”

Koşa koşa Bishop’ın yanına gittim.

**

Şelalenin gümbürtüsü kulaklarıma dolmuştu. Omeyocan’ın ikiz aylarının aydınlattığı beyaz sis çevremizi sarmıştı. Bulanıklaşlar vızır vızır akıntıya girip çıkıyordu. Acaba oyun mu oynuyorlardı?

“Artık neler olduğunu söyleyer misin?” diye sordu Bishop. “Dramatik saçmalıklara ayıracak zamanımız yok. Neden buraya gelmemi istedin?”

Örümceğin kokpitinde duruyorduk. Sur kapısından şelaleye gelirken, Bishop’a Yaban Arısı ordusundan ve çarpışmadan söz etmiş, sayıca ne kadar az olduğumuzu anlatmıştım. Bir an önce halkımızın yanına dönüp, Uchmal’ı savunma planına başlamak için sabırsızlanıyordu. Ama öncesinde, söylenmesi gerekeni söyleyecektim.

“Buraya geldik çünkü burası ilk öpüştüğümüz yer. İlk kez bir örümcek gördüğümüz yer. Bizim için her şey burada değişti, yine her şey burada değişecek.”

Bishop bıkkın bir ifadeyle başını iki yana salladı. Sabrını zorladığım belliydi.

“Em, seni seviyorum ama sen oyun oynuyorsun. Her saniye önemli. Ne söyleyeceksen söyle.”

Ellerini ellerime aldım.

“Onların ordusunu yenemeyiz,” dedim. “Gitmek zorundayız.”

Bishop bir süre düşünerek söyleyeceği sözleri dikkatle seçti.

“En iyi strateji bu olabilir. Eğer gördüğünüz o topların menzili bizimkilerden genişse oturdukları yerden kuleleri dümdüz edebilirler. Rasathanenin füzesavar bataryaları neredeyse boşaldı. Kule toplarını kaybedersek Yaban Arıları doğrudan kente ilerleyebilir veya istediği yere birlik çıkarabilir. Hakkı olabilirsin: Herkeşi harabelere götürürüz, Barkah ile birlikte yer altına ineriz. Ardından gerilla savaşı yürütürüz. Onları istediğimiz zaman, istediğimiz yerden vururuz.”

“Muhariplerin yaptığı gibi mi? Onların kökünü kazıdık, unuttun galiba?”

Bunun üzerine bir süre durakladı.

“Biz onlardan daha akıllıydık,” dedi. “Barkah’nın halkı otomatik örümceklerden yüzlerce yıl saklandı. Biz de Yaban Arılarından aynı şekilde saklanabiliriz.”

Başımı iki yana salladım.

“Halkımızın böyle bir hayat yaşamasını istemiyorum. Gitmemiz gerek derken Uchmal’dan ayrılmaktan söz etmiyordum. Xolotl’a dönmemiz gerek.”

Şaşkınlıkla gözlerini kıstı.

“Ama o gemide hiç silah yok demiştin. Xolotl birkaç eski savaş uçağından başka bir şey sağlayamaz ki bize. Oraya ne amaçla uçacağız?”

Bishop tam bir savaşçıydı, o halkını savunmak için yaratılmıştı. Kaçma fikri Bishop’ın kimliğine o kadar aykırıydı ki ona ne söylemeye çalıştığımı anlayamıyordu bile.

Söylediklerimi duymak Bishop’a ağır gelecekti. Söylemek de bana ağır geliyordu.

“Omeyocan’dan gitmek amacıyla. Temelli. Gezegeni terk etme emri veriyorum.”

Bishop’ın bu basit ifadeyi anlaması bile biraz zaman aldı. Yüzündeki sevgi dolu ifadenin yerini tedbirli bir ifadeye bıraktığını gördüm.

“Ama burası bizim evimiz, yurdumuz.”

Başımı iki yana salladım. “Aslında hiçbir zaman öyle olmadı. Burası zehirli.”

Öfkeyle gözlerini kıstı.

“Bu dünya bizim. Burası için savaştık. Biz burası için yaratıldık. Gidemeyiz.”

Elimi omuzlarına koydum.

Kurtçuk seni, beni öfkeye yenik düşürebiliyorsa, gücü arttıkça diğerlerine ne yapar sence?”

Kollarını kavuşturdu.

“O zaman güçlenmesine fırsat vermeden, onu şimdi öldürürüz.”

“Bizim zamanımız yok! Yaban Arıları yarın burada olacak. Kurtçuk her an kalkabilir, kalkınca da ona hiçbirimizin karşı koyabileceğini sanmıyorum. Onu gördüm, hissettim. O kalkınca, yalnızca Yaban Arılarıyla değil, Sıçrayanlarla da savaşacağız. Birbirimizle de savaşacağız.”

“Üstüme saldırmaya kalkanı mahvederim!” Yüzü nefret dolu, ilkel bir ifadeyle çarpılmıştı. Hırlayarak, yumruğunu kokpitin arka duvarına geçirdi. “Daha önce öldürdüm, yine öldürürüm! Beni duydun mu? Beni durdurmaya kalkışacak olursan, Em, Kan Tanrısına yemin ederim ki seni de öldürürüm!”

Sözleri şelalenin sisi gibi havada asılı kaldı.

Kıpırdamadan durdum, hiçbir şey söylemedim.

Bishop gözlerini kırıştırdı. Kafası karışmıştı. Nefret dolu yüzü gevşedi. Yanakları al al oldu.

“Em, ben... bilmiyorum... öyle demek istemedim.”

Kendimi zorlayarak yeniden elini tuttum.

“Sorun değil,” dedim usulca. “İşte Kurtçuk bizi böyle yapıyor. Nefret etmemizi sağlıyor. Victor’dan zaten hoşlanmıyordun diyelim, ama beni seviyorsun, oysa az önce beni ölümle tehdit ettin. Şimdi anlıyor musun?”

Şelaleye baktı, benimle göz göze gelmek istemiyordu. Kurtçuğun etkisinde olabilirdi ama Ramses Bishop bahanelere inanmazdı; o lafları etmişti, yani o lafları ettiği için suçluydu.

“Bir çıkış yolumuz var,” dedim. “Zubiri bizim mekiğın ne kadar sürede dolacağını söyledi mi?”

Bishop evet anlamında başını salladı. “Yarın gece yarısı civarında dolar diye düşünüyor.”

Şimdi güneş yeni batmıştı. Maria’ya göre, Yaban Arıları yarın bu zamanlar burada olacaktı. Gece yarısı çok geç olurdu. Zubiri ile Gaston olanca hızlarıyla çalışıyorlardı, biliyordum. Yaban Arılarını yavaşlatmanın bir yolunu bulmamız gerekecekti.

“Ya ele geçirdiğimiz çıkarma gemileri?”

“Mekikten daha önce,” dedi. “Nevins’in yarın öğlen ilk test uçuşunu yapması planlandı, sonra Cathcart çıkacak. Sonra da gövde bütünlüğü kontrollerini mi ne yapacaklar.”

Şelaleye bakmaya devam etti.

“Bishop, bana bak.”

Yüzüne dokunmak için elimi uzattım; çenesini kavrayacak, yüzünü tutacaktım ama kolunu keskin bir hareketle savurarak elimi ittirdi.

Gözlerinde yaşlar vardı. İhanete uğramış hissediyordu. Sevdigi kişi ondan inandığı her şeyi terk etmesini istiyordu.

“Kaçmak istiyorsan, kaç, korkak,” dedi. “Kahrolasıca mekiğini de al, git. Ben kalacağım. Ben savaşıacağım.”

İşin bu raddeye geleceğini biliyordum. Böyle hisseden tek kişi Bishop olmayacaktı. Bishop bizim için bir ikonu: O kalırsa, çoğu kişi onunla kalırdı. Halk olarak, bölünmemeliydik. Cesaretine karşın, bir savaşçı olarak yeteneğine karşın, evini herkese ve her şeye karşı koruma azmine karşın, Bishop kalırsa, ölecekti.

Bishop yüzünden burada kalanlar da öyle.

Bense buna izin vermeyecektim.

“Bishop... beni seviyor musun?”

Sözlerim öfkesini biraz kırdı ama yok etmedi.

“Sevdiğimi biliyorsun. Bunu bana karşı kullanmaya kalkışma.”

Zaten kendimi kötü adam gibi hissediyordum çünkü gerçekten de istediğim şeyi yaptırmak için Bishop’ı etkiliyordum ama ne olursa olsun, Bishop’ın benim yanımda olması gerekiyordu.

“Kalmak intihar demek,” dedim. “Senin için, gitmeyi reddeden herkes için. Eğer beni seviyorsan, Bishop, eğer gerçekten seviyorsan, bana güven.”

Fiziksel açıdan Bishop en güçlümüzdü. Ama şimdi fiziksel gücü sınamıyorduk: Bu bir irade sınavıydı. Konu iradeye gelince, ben herkesten daha güçlüydüm.

“Xolotl’un kontrolünü ele geçireceğiz,” dedim. “Bunun için Matilda’yı ve halkını öldürmemiz gerekecekse, öyle yapacağız!”

Sonunda bana baktı. “Ya vasalların torunları? Onları da öldürmek zorunda kalacak mıyız?”

Yaşlı Victor ve Marcus’un Matilda’yla birlik olduğunu düşünmüştüm, şimdiyse düşüncelerimi Kan Tanrısının yönlendirdiğine inanıyordum. Onlarla savaşmak zorunda kalırsak savaşırdık ama savaşmak zorunda kalmayacağımızı umuyordum.

“Oraya gitmemizi istiyorlar,” dedim. “Birlikte yeni bir kültür kurabiliriz.”

Bishop’ı yanımda görmek istiyorsam acımasız olmalıydım. Elimdeki her silahı kullanmalıydım. Bunun için kendimden nefret ediyordum ama insanların yaşamı buna bağlıydı.

“Yeni bir kültür,” dedim. “Yalnızca ikimiz için değil... çocuklarımız için de.”

Yarım bir nefes koyuverdi. Afallamıştı. Sarımtırak gözleriyle yüzüme bakakaldı. O kocaman, hisli gözleriyle.

“Çocuklar,” dedi. “Sen ciddi misin?”

Yavaşça elimi uzatıp elini tuttum, yine geri çekmesini bekliyordum ama çekmedi. Tanıdığım en güçlü adamdı, oysa şimdi elleri âdeta cansız gibi gevşekti. Parmaklarımı parmaklarının arasına geçirince, parmaklarını neredeyse bükmedi bile.

“Bunu benim için yap,” dedim usulca. “Halkımız ikimizin hemfikir olduğunu görmeli.”

Parmaklarını parmaklarıma doladı. Gözleri kısıldı, çenesi kasıldı. Onaylarcasına başını salladı.

“Seni destekliyorum, Em. Şimdi ve sonsuza kadar. Planını açıkladığında, senin yanında duracağım.”

Bishop’ı ikna etmiştim. Doğru bir şey yapmıştım ama yine de içten içe son derece yanlış bir şey yaptığımı hissediyordum. Çocuk isteyip istemediğimi bilmiyordum. Bu işten canlı çıkarsam ve Bishop’la çocuk yapmama kararı verirsem, beni affeder miydi?

Bilmiyordum.

Bildiğim tek bir şey vardı, ölümler kimseyi affedemezdi.

Bishop’ın hayatta kalmasını sağlayacaktım.

Onu ve halkımdan elimden geldiği kadarını.

“Gitmemiz gerek,” dedim. “Döner dönmez, genel kurulu topla. Herkesin Büyük Salonda olmasını istiyorum, kule mürettebatının bile. Toplantı bitene kadar, topların başına Sıçrayanları geçir.”

Bishop başını salladı. Örümceği Rasathaneye yöneltti.

Arkamı dönüp şelaleye baktım. Özel yerimizin uzakta gözden kaybolmasını izledim, orayı bir daha hiç göremeyeceğimi biliyordum.

KIRK ÜÇ

Halkım Büyük Salonda toplanıyordu. Ben daracık odamda tek başıma durmuş, mızrağımla antrenman yapıyordum. Doğum Günü Çocuklarına bizi nelerin beklediğini anlatmadan önce, konuşmam gereken biri vardı.

“Hem?”

Barkah açık kapımın önünde duruyordu.

“İçeri gel, lütfen.”

Hiç sandalyemin olmadığını fark ettim. Oturabileceğimiz bir yer yoktu.

Halklarımız arasındaki gerilim yeniden tırmanışa geçmişti ama Barkah yine de, isteğim üzerine, tek başına gelmişti. Yanında korumaları yoktu. Bu Barkah’nın bana güvenini gösteriyordu.

Az sonra o güvene ihanet edecektim.

Barkah ile birlikte bir savaşı durduralı çok olmamıştı. Bir sürü hayat kurtarmıştık. Şimdi Barkah'dan o yaşamları tehlikeye atmasını ve imkânsız bir karar vermesini isteyecektim; ben bile böyle bir kararı nasıl vereceğimi bilemezdim.

Üstündeki kıyafet yeniydi. Sarılı yeşilli desenlerle süslü, tam yere kadar gelen, uzun, mor bir giysi. Bakır kolyesi ıslıl ıslıldı. Gözlerinin altında ve üstünde kırmızı ve altın rengi boyalar vardı. Göz bandı o renk kombinasyonuna uyuyordu. İkimiz de liderdik, evet, ama birbirimizden çok farklıydık: Gezegenimizde işler ne kadar kötüye giderse, Barkah görünümüne o kadar çok zaman ayırıyordu.

Zaten çok şey biliyordu: Kurtçuğu, Kurtçuğun günler içinde uyanabileceğini, diğer iki yumurtayı, bir yılı aşkın bir mesafede bulunan yeni gemiyi, o gemiden sonra başka gemilerin de gelebileceğini biliyordu. Lahfah da yaklaşan Yaban Arısı ordusu hakkında ona bilgi vermişti herhâlde.

Şimdi ben de kötü haberler listesine bir ek yapacaktım.

“Barkah, biz gezegenden ayrılıyoruz. Tüm halkım bizim mekiğe sığar. Bizi buraya getiren gemiye döneceğiz. Orada düşmanlarımız var, bizimle savaşıacaklar. Sonra bir gün yeni bir gezegende koloni kurmamız gerekecek. Yani silahlarımızı yanımıza almak zorundayız; silahlarımızı, bileziklerimizi, tüfeklerimizi, hatta örümcekleri bile. Yarın, Yaban Arıları gelmeden gideceğiz, böylece bizim mekiğe zarar veremeyecekler. Anlıyor musun?”

İki sağlam gözünü gözlerime dikti. O gözlerin bizimkilerle benzerliği karşısında bir kez daha şaşırdım. Biçimleri benzerdi, evet, ama konu o değildi; gözlerinin içinde fokur fokur

kaynayan bir zekâ vardı. Bir hayvanın gözlerine bakmak gibi değildi. Herhangi bir Sıçrayanla, dürtülerimizden ve içgüdülerimizden fazlasını ifade eden bir bağ kurabiliyor, bir anlayış geliştirebiliyorduk. Sahte Babamı düşündüm, akıllı varlıkların benzer düşünme kalıplarına sahip olduğunu söylemişti. Öldürdüğüm Yaban Arısını düşündüm; onu ele geçirmeyi başarsaydım, gözlerinin içine bakınca, Barkah'nın gözlerine bakarken hissettiğim o bağı hissedecek miydim?

Sıçrayanlar kralının yanıt vermesi uzun sürdü. Bekledim.

Barkah konuşmaya başlayınca, sesindeki kederi duydum.

“Savaşırız, birlikte,” dedi. “Kazanırız, birlikte.”

Birlik olduğumuzu sanıyordu, halklarımızın aynı şey için savaştığını sanıyordu. Eskiden öyleydi ama işler değişmişti.

“Kazanmanın yolu yok. Kalırsak halkım ölecek.”

Söylediklerimin hepsini anlıyor muydu, bilmiyordum. Gerçi gözlerindeki bakıştan ana fikri anladığı belliydi.

Kabullenircesine başını salladı.

Baş sallamak Sıçrayanların yaptığı bir şey değildi. O hareketi bizden öğrenmişti. Barkah durumu anlıyordu, üstelik yeni gerçeği de kabulleniyordu: En güçlü müttefiki burada kalıp ona yardım etmeyecekti.

Barkah'ya bunu söylemek zordu ama şimdi vereceğim haberlerin yanında bu hiç kalırdı.

“Gideceğimiz gemi kırk bin kişiyi taşıyacak kapasitede. Şu anda içinde yalnızca beş bin kişi var. Yaban Arılarının iki çıkarma gemisini ele geçirdik. Her biri altı yüz altmış altı kişilik zırhlı birlikler taşıyordu ama sıkıştırsak, her birine bin Albonden sığar. İstersen, halkından iki bin kişiyi yanımızda götürebiliriz. Seni yanımızda götürebiliriz.”

Sıçrayan dilini pek bilmiyordum ama kendilerine Albonden dediklerini biliyordum.

İki yüzyıl önce bu gezegene Albondenler hükmediyordu. Yaşadıkları kent öyle büyüktü ki Uchmal yanında ufacık kalırdı. Sıçrayanların sayısı en az milyonları buluyordu, belki de on milyonlarca Sıçrayan vardı. Matilda o uygarlığı paramparça etmiş, Sıçrayanları katletmiş, hayatta kalanları topraktaki böcekler gibi yer altında yaşamaya mahkûm etmişti. Sıçrayanlar belki bizim saldırıda yaptıkları gibi, yine yer altına girip hayatta kalırlardı ama bundan şüpheliydim.

Sıçrayanların kökünü Yaban Arıları toptan kazımasa gelen bir sonraki ırk kazıyacaktı. Ya da ondan sonraki ırk. Orijinalimden kalan borcu, hiçbir zaman tam olarak ödeyemeyeceğim; o borcu telafi etmek için, hiç değilse Barkah'nın halkından iki bin kişiyi yanıma alabilirdim.

Barkah'nın karar vermesi yalnızca birkaç saniye sürdü.

"İki bini seninle gönderecek," dedi. "Lahfah der ki düşman yarın gün batımında gelecek. Siz daha önce mi gidecek?"

Şimdi isteğimin son kısmına gelmiştik.

"Bizim mekik zamanında hazır olamayacak. Üç gemiyi hazırlayıp, sizinkileri güvenle gemilere bindirene kadar, düşmanın ilerleyişini geciktirmemiz gerek. Öğlen Yaban Arılarına saldırıp hızlarını kesmeye çalışacağız. Bizimle savaşırs mısın?"

Bu kez Barkah kararını hemen verdi.

Elini uzattı, bizimle daha iyi iletişim kurmak için bu hareketi de bizden kapmıştı. Beş değil üç parmağı vardı ama biyolojik farklılıkların bir önemi yoktu, o hareketin benim için ne anlama geldiğini biliyordu.

Uzattığı elini tutup, sıkıca sıktım. O da benimkini sıktı.

“Savaşırız,” dedi. “Birlikte. Son kez.”

Barkah’yı kendime çekip sarıldım. Halkının yanında kalıp onlara önderlik etmesi gerektiğini biliyordum ama umurumda değildi; ben bencildim ve arkadaşımın yaşamasını istiyordum.

“Bizimle gel, Barkah. Bu gezegen mahvolmaya mahkûm.”

“Bunu düşünecek,” dedi. “Şimdi, savaş için hazırlanmak var.”

Böyle deyip gitti.

Barkah’ya halkının neyle karşı karşıya olduğunu anlatmış, verdiğim kararı söylemiştim.

Şimdi sıra bizimkilere söylemeye gelmişti.

KIRK DÖRT

Halkım Büyük Salonda toplanmıştı. 249 kişinin hepsi oradaydı, hepsi silahlanmıştı ve savaşmaya hazırdı.

Burada kırk yedi kişi daha olmalıydı ama onların bedenleri artık Omeyocan'a aitti.

Bishop ile birlikte, Gaston, Smith, Spingate, Borjigin ve Maria'yı bir kenara çekmiştik. Onlara kararımı bildirmiştim. Maria dışında herkes kararımı anında desteklemişti. Spingate ile Gaston bu dünyayı arkalarında bırakmaya can atıyorlardı, çocuklarını güvenle yetiştirebilecekleri bir yere gitmek istiyorlardı. Sanırım Kenzie Omeyocan'ın bir ölüm yeri olduğunu anlıyordu, ayrıca insanların ölümünü izlemekten de usanmıştı. Ya Borjigin? Borjigin'in nedenlerini kestiremiyordum, belki o da baktığı her yerde Coyotl'ı görüyordu, tıpkı benim hâlâ O'Malley'yi gördüğüm gibi.

Maria kararımı desteklemedi ama karşı da çıkmadı. Burayı seviyordu. Ormanda sonsuza kadar hayatta kalabilirdi. Kendi başına veya Sıçrayanlarla yaşayabilirdi. Bence Maria kalmak istiyordu ama benim liderliğime inancı o kadar güçlüydü ki istemediği bir şey yapmak zorunda kalsa bile, kararlarımı destekliyordu.

Tahtın yanındaki podyumda duruyordum, iki yanımda en yakın beş arkadaşım vardı. Sembollerimizin bir önemi olmamalıydı, gönlümüzde yatan buydu ama semboller her zaman önemliydi. Yanımdakiler aramızdaki en saygın çarklar, daire-yıldız, yarım daire ve daire-haçtı.

Yanımda çifte halka yoktu. Zaten o sembolü taşıyan yalnızca iki kişi vardı. Walezak bana sürekli ters ters bakıyor, beni halkı tanrılara düşman etmekle suçluyordu. Aramovsky hücresinden çıkarıldığı için yeterince şanslıydı; onu bir de şeref konuğu yapacak değildim.

Halkımızın diğer üyelerine döndüm. Zeminde toplanıp, yarım daire oluşturmuşlardı. Zubiri ve Kalle gibi ufak tefek olanlar bağdaş kurmuştu, uzun boylular onların arkasında duruyordu. En uzunlarımız -Farrar, Bawden, Aramovsky, Victor, Okereke ve diğer büyükler- diğerlerinin tepesinden bakıyordu.

Herkes konuşmamı bekliyordu. Bir yıl önce, beni neden dindediklerini merak etmiştim. Artık etmiyordum. Davranışlarıyla örnek olan lider bendim. Ön cephede savaşan bendim.

Zor karlar vermeyi göze alan bendim.

“Büyük bir tehlikedeyiz,” dedim. Sözlerim Büyük Salonun taş duvarlarında ve tavan tonozunda yankılandı. “Tehlike öncekinden de büyük.”

Dedikodunun çoktan yayıldığına emindim ama yine de Yaban Arısı ordusuyla olan taktik durumumuzu hızlıca anlattım. Kurtçuğu ve Kurtçuğun bize yaptıklarını hatırlattım. Bir geminin daha geldiğini, başkalarının da gelebileceğini hatırlattım.

Acı gerçeği söyledim: Kalırsak, şiddet hayatımızdan eksik olmayabilirdi.

“Gerçek bu,” dedim. “Duymak zor geliyor, akıl almaz geliyor, biliyorum ama hoşumuza gitse de gitmese de gerçek neyse odur.”

Üzüntüyü, kederi ve korkuyu gördüm. Her şeyden çok da öfkeyi. Öfke o kadar büyüktü ki bir sonraki sözlerimi söylemek istemedim.

Ama mecburdum.

Derin bir nefes aldım ve haberlerin en zorlusunu verdim.

“Cennet hayalimiz öldü. O yüzden gidiyoruz. Ximbal’ın yarın gün batımına kadar tamamen dolmuş olması gerek. Mekik dolunca, Omeyocan’dan ayrılıp Xolotl’a döneceğiz. O geminin kontrolünü ele geçirip, bu dünyayı arkamızda bırakacağız.”

Şaşkınlıkla dolu bir sessizlik. Bazılarının hâlâ öfkeli bir hâli vardı ama çoğu, sanki az önce Sıçrayan dilinde konuşmuşum gibi, şaşkın şaşkın bakıyordu.

Farrar elini kaldırdı.

“Uzayda ne kadar kalacağız?” diye sordu. “Ne zaman geri döneceğiz?”

Başlar sallandı. Farrar’ın sorusu herkesin aklındaydı.

Boğazımı temizledim. Artık geri dönüş yoktu.

“Korkarım kendimi iyi ifade edemedim. Omeyocan’ı temelli arkamızda bırakacağız. Yıldızlara yolculuk edip yeni bir yurt arayacağız.”

Şaşkınlık azaldı. Bazı yüzlerde rahatlama belirdi: O bazıları bu korkunç yerde kalmaktansa yıldızlar arasında şanslarını denemeyi yeğlerdi. Diğer yüzlerde ise duyduklarına inanamayan, hatta ihanete uğramış gibi bir ifade vardı.

İçimizden pek çok kişi, belki üçte birimiz, açık bir şekilde kararımı onaylamıyordu. Umurumda değildi. Ben onların hayatını kurtarıyordum.

Victor önündeki çocukları nazikçe iterek, ilk sıranın üstünden atladı. Mızrağının dibini güm diye taş zemine vurdu. Mızrağın keskin bıçağı tavan tonozuna bakıyordu.

“Benim yurdum burası,” dedi. “Ben gitmiyorum.”

Kalle Victor’un yanında ayağa kalktı.

“Ben de gitmiyorum. Sözlerinde ciddi olduğuna inanamıyorum, Em. Onları yenebiliriz.”

Onaylama mırıltıları duyuldu.

“Mesele yalnızca Yaban Arıları değil,” dedim. “Mesele yalnızca Sıçrayanlarla yaşadığımız zorluklar değil. Başka ırkların buraya gelip bizimle savaşıma ihtimali değil.” Yeri işaret ettim. “Altımızda saf kötülükten oluşmuş bir yaratık var. Bizim kavgamızı, birbirimizi öldürmemizi istiyor. Ximbal’in yakıt deposu dolar dolmaz gidiyoruz, Gaston Nevins ile Cathcart’a Yaban Arısı çıkarma gemilerini uçurmayı öğretiyordu, şimdi onlara son bir ders verecek.”

Kalle başını yana eğdi. “Çıkarma gemileri neyimize gerek ki? Gitmeye karar verirsek hepimiz Ximbal’e sığmaz mıyız?”

“Çünkü iki bin Sıçrayan da bizimle geliyor.”

Öfkeler patladı. İnsanlar bana bağırmaya başladı, ağızlarına geleni söylüyorlardı. Bazıları Omeyocan’dan gitmek

istemediği için kızılıyordu. Gitmek isteyenlerden de pek çok kişi başka bir ırkı yanımıza alma düşüncesine dayanamıyordu. Hal-kımın Barkah'nın ilk meteor saldırısından sonraki yardımını bu kadar çabuk unutabileceğini düşünmemiştim. Bu Kurtçuğun etkisiydi, hepimizi etkiliyordu, nefret ve kendini koruma gibi ilkel duygularla oynuyordu.

Keşke mekik şimdi hazır olsaydı. Ne kadar çok beklersek birbirimize düşme ihtimalimiz o kadar artıyordu.

Mızrağımı kaldırıp bağırdım.

“Susun!”

Homurtu duyulmaz oldu. Bu sahne geldiğimizden beri defalarca oynanmıştı: Ben konuşacaktım, onlar da dinleyecekti. Yetkiyi biraz daha elimde tutsam yeterdi. Hep birlikte Xolotl'a bir varsak, geminin kontrolünü bir ele geçirsek, Omeyocan'dan ayrılmanın doğru karar olduğunu görecekerdi. Ondan sonra yeni bir lider mi istiyorlar? O zaman yeni bir lider seçerlerdi. Ben zaten önderlik etmekten yorulmuştum. Dinlenmek iyi gelirdi.

“Xolotl hepimize yeter de artar bile,” dedim. “Ayrıca gemide bizim gibi beş bin kişi daha var: küçük çocuklar, gençler, büyükler, yaşlılar. Bizi yanlarına çağırdılar. Daha büyük bir topluluğun bir parçası olacağız, o topluluk o gemide bin iki yüz yıl boyunca hayatta kalmış. Uchmal'ın varlığı bile o kadar eski değil. Ondan önceki Sıçrayan kentinin de. Arasına katılacağımız halk, nasıl hayatta kalınacağını biliyor.”

Vasalların soyu başta soyut bir düşünceydi. Artık onlara katılma ihtimalimiz gündeme gelince istikrar kavramı, varlığını bile bilmediğimiz çok sayıda insanla bir arada olma fikri

inkâr edilemez bir çekicilik kazanmıştı. Öfke ve hüsrânın bazı yüzlerde umuda döndüğünü gördüm.

Bawden öne çıktı.

“Gemiye kontrol eden Yetişkinler ve Matilda ne olacak? Ya benim orijinalim hâlâ hayattaysa?”

“O gemiyi ele geçireceğiz, hem de zorla,” dedim. “Yalanlara başvurup her şeyin çözümünü bulduğumu söylemeyeceğim çünkü bulmadım. Ama bir şeyi biliyorum: Xolotl bizim olacak. Bizi durdurmaya çalışan olursa hesabı görülecek. Ben hiçbirinizin daimi tehdit altında yaşamasına izin vermem, o yüzden eğer senin orijinalin hâlâ yaşıyorsa orijinalinin de hesabı görülecek.”

Kafamda hesabını görmek infaz etmek anlamına geliyordu. Zihinlerine yeni veriler yazılabilsin diye, yaratıcıları ne pahasına olursa olsun, sonsuza dek yaşayabilsin diye, yaşam formları üreten biz değildik. Bize zarar verecek her orijinalin öldürülmesi gerekiyordu.

Matilda dâhil.

Özellikle Matilda.

“Ximbal kalkışa hazır olmadan Yaban Arıları Uchmal’a varabilir,” dedim. “Yaban Arılarını yavaşlatmamız gerekecek. Az sonra birlik liderleriniz teker teker görevlerinizin üzerinden geçecek. Şimdi, otuz dakika molanız var, mekiğe götürmek istediklerinizi çantanıza koyun. Standart bir sırt çantasına sığacak her şeyi yanınıza alabilirsiniz, yanınıza alabilecekleriniz bununla sınırlı.”

Victor podyuma iki adım yaklaştı.

“Ben çantama hiçbir şey koymuyorum,” dedi. “Çünkü gitmiyorum.”

Sorun çıkmayacağını ummuştum. Saflık etmiştim.

“Gidiyorsun,” dedim. “Herkes gidiyor. Bu bir emirdir.”

Başım iki yana salladı. “Eğer gidiyorsan, benim liderim de-
ğilsindir. Emrini reddediyorum.”

Bishop parmağını Victor’a doğrulttu. “Kapa çeneni, Muller.
Karar verildi. Tartışacak zamanımız yok.”

“Tartışacak bir şey yok,” dedi Victor. Sesi öfkeli değildi, ka-
rarlıydı.

Victor meselesini halletmeliydim.

“Kimseyi arkada bırakamam,” dedim. “Kalmak isteyenler
ölür, bunu anlamıyor musun?”

Mızrağını tutuşunu düzeltti.

“Sen öyle sanıyorsun. Kendince en iyi kararı veriyorsun
ama o karar benim için en iyisi değil. Ben ya Omeyocan için
savaşırım ya da burada ölürüm.”

Kalabalıkta mırıltılar duyuldu, şaşkınlık ve destek mırıltıla-
rıydı bunlar.

Bir an için, Victor’un o sözcükleri benimle alay etmek
için seçtiğini, Ximbal’dan inip yeni dünyamıza ilk kez adım
atmadan önce söylediğim şeyi tekrarladığını sandım: *Doğum
Günü Çocukları ya Omeyocan’da hayatta kalacak ya da bu-
rada ölecek.* Derken doğru dürüst hatırladım: Victor benimle
alay ediyor olamazdı çünkü o sözleri aslında yüksek sesle
söylememiştim.

Yalnızca düşünmüştüm.

Victor’la birbirimize çok benziyorduk.

“Geride kimse kalmayacak,” dedim, sesimin yükselmesine
engel olmadım. “Herkes Ximbal’e binecek, kararım kesindir.”

Victor, böyle dememi bekliyormuşçasına, başını salladı.

“Sen korkakça bir karar veriyorsun,” dedi. “Liderliğine meydan okuyorum.”

Bishop öne çıkmaya yeltendi. Kolunu yakaladım, durmasını bekliyordum oysa o hafif bir omuz silkişiyle elimden sıyrıldı. Hızla podyumun merdivenlerinden inip, Victor’un burnunun dibine girdi.

Yanlarındaki insanlar gerileyerek, iki daire-yıldıza alan açtı.

“Oylama yapacak zamanımız yok, geri zekâlı,” dedi Bishop. “Düşman kapımıza dayanmak üzere. Em kararını verdi ve kararı kesindir.”

Victor başını iki yana salladı. “Benim adıma karar vermedi. Eğer kız arkadaşın yurduunu terk etmek istiyorsa artık benim liderim değildir.”

Bishop hırlayarak Victor’un boğazına uzandı.

Victor, şimdiye dek bir insanda hiç görmediğim bir hızla hareket etti. Geriye doğru bir adım attı, bir saniyeye kalmadan, mızrağının ucunu Bishop’ın gırtlığına dayamıştı.

Bishop, yüzünde şoka uğramış bir ifadeyle, donakaldı.

“Bu kez olmaz,” dedi Victor. “Bu kez arkam dönük değil.”

Victor benim Bishop’ımı öldürecekti.

Hiç düşünmeden, elimi önce sağa sonra sola çevirerek, bileziğimi etkinleştirdim.

“Sakin,” dedi Victor sertçe, sesi hâlâ sakindi ama şimdi çok daha yüksek perdeden çıkıyordu. “Kolunu kaldırırsan ateşlememe fırsat vermeden onun boğazını keserim.”

Büyük Salon sessizdi. Kimse yerinden kıpırdamadı. Victor’un tek yapması gereken, mızrağını hafifçe ittiymektir.

Bishop'ın kaybolan öfkesi yavaş yavaş yüzüne geri geldi.

“Elindekini bırak,” dedi. “Elindekini bırak da sorunu halledelim. Teke tek.”

Victor ağır ağır başını iki yana salladı. “Ben elimdekini bırakacağıma, sen kendininkini alsana. Bu kez antrenman mızrakları yok, gerçeğini kullanacağız. Sen kazanırsan, ben Em'in dediğini yaparım. Ben kazanırsam, benim için neyin en iyisi olduğuna kendim karar veririm, diğerlerini de bırakırsınız, kendileri için neyin en iyisi olduğuna, kendileri karar verir.”

Düello mu? Düello yapmayı mı öneriyordu?

“Kes şunu,” dedim. “Bırak o tanrının cezası mızrağı elinden, hemen. Aramızdaki farklılıkları birbirimizi öldürerek çözmeyiz biz.”

Victor'un gözleri Bishop'tan ayrılmıyordu. Mızrağının ucu da öyle.

Bu kadarı yeterdi. Yanlarına yaklaştım.

“Victor, seni son kez uyarıyorum, eğer...”

Bishop elini kaldırdı ama Victor'a değil, bana.

“Sen bu işe karışma, Em,” dedi. Sözleri alçak perdeden bir homurtuydu.

“Bu enik benimle ringde mi karşılaşmak istiyor? Meydan okumasını kabul ediyorum.”

Victor bir adım geriledi. Bishop Victor'a gülümsedi.

Dört bir yanda, başlar sallandı. Heyecanlı bir tonda, onaylama mırıltıları, heves ifadeleri duyuldu.

Halkım bu kavgayı istiyordu. Çocuklardan birinin ölmesini mi umuyorlardı?

“Çılgınlık bu,” dedim. “Hiçbiriniz görmüyor musunuz? Kurtçuk kafanızı karıştırıyor. Biz sorunlarımızı dövüşerek çözmeyiz. Biz böyle değiliz!”

Bishop çıkışa yöneldi. Ana meydana, kumla dolu antrenman ringlerine gidiyordu.

Victor bana yan yan baktı.

“İnsanlar sorunlarını dövüşerek çözerler,” dedi. “Adına da savaş denir. Bu da farklı bir şey değil.”

Böyle deyip, Bishop’ın peşinden gitti, diğerleri de Victor’un peşinden gitti. Herkes kan döküldüğünü görmeye açtı. Maria ile Borjigin bile koşa koşa dışarı çıktılar.

Ben hayır demiştim ama bir şey değişmemişti. Sözlerim bir anda anlamsızlaşmıştı.

Saniyeler içinde, yanımda bir tek Gaşton ile Spingate kalmıştı.

Şimdi ne yapacaktım?

İçimi bir umutsuzluk sardı. Her şey son dakikada dağılıyordu.

“Bu kavgayı durdurmak zorundayız,” dedi Spingate.

Başımı iki yana salladım. “Durduramayız.”

Ama belki birbirlerini öldürmelerini engelleyebilirdim.

Antrenman sahasının yolunu tuttuk.

KIRK BEŞ

Kana susamış uzaylı savaşçılar ordusu üstümüze çullanıyor-
du, halk ise aramızdan iki kişinin kapışmasını izliyordu.
Herkes yerine dönmeyi emretsem, emirlerime kulak asılma-
yacaktı; liderliğim iyice tehlikeye düşecekti.

Diğer herkes gibi, izlemekten başka bir şey yapamazdım.

Gece göğü berraktı. Bulut yoktu. Omeyocan'ın ikiz ayları ısıt ısıt parlıyordu. Birkaç kişi meşale getirmişti. Titrek alevlerin ışığı kumlu antrenman çukurunu aydınlatarak, jilet gibi keskin mızrak başlarına vuruyordu. Bishop ile Victor birbirlerinin çevresinde dönüyordu, bacakları bükülmüş, mızrak uçları ileriye doğrultulmuştu. Bishop genç oğlandan daha iri yarıydı ama Victor'un hareketleri kıvrak ve yağ gibiydi, enerji israfına yer vermeyen türdendi.

Victor çok iyi bir dövüşçüydü. Hem Victor'a karşı hem de onunla yan yana savaşmıştım. Ne kadar hızlı olduğunu

biliyordum. Bir gün, belki birkaç yıl içinde, aramızdaki en iyi dövüşçü olabilirdi, hatta Farrar ile Bishop'ı bile geçebilirdi.

Ama bugün değil.

Bishop'ın Victor'u yanlışlıkla öldürmemesini umuyordum.

Temkinli hareketlerle antrenman ringinin çevresinde dolanırlarken, ayaklarındaki botlar kuma gömülüydü. Çevrede toplananlar ringin ancak birkaç adım gerisindeydiler, o kadar yakın duruyorlardı ki iki dövüşçüden biri nakavt olup ringden düşse, kalabalık düşen kişiyi anında ittirip ayağa kaldıracaktı.

Halkımın yüzleri, kan görme arzusuyla çarpılmış yüzlerdi. Öne eğilip, birbirlerini tutuyor, yumruklarını sallayıp, dövüş başlasın diye bağırıyorlardı. Bunu bize Kurtçuk mu yapmıştı, daha önce hiç aklımızda olmayan bir şeyi aklımıza mı sokmuştu? Belki. Yoksa bu vahşet görme arzusu hep var olan, görünen yüzeyin hemen altında, düzenli toplumumuzun arasında gizlenen bir şey miydi?

Bishop kısa bir adım atarak, hamle yaptı. Victor Bishop'ın hamlesini savuştururken tahtanın tak diye tahtaya değdiği duyuldu.

Kalabalık neşeyle bağırdı.

Bishop'ın ayakları açık, dizleri bükülmüştü. Tıpkı bana öğrettiği gibi, düşük ağırlık merkezini koruyordu. Victor'un ağırlığı ayaklarının ayasına biniyordu. Bishop'ın her adımında başını hafifçe eğip kaldırıyordu; kendisinden iri yarı olan çocuğun zamanlamasını kaptırmaya çalışıyordu.

Bishop öne atılarak, Victor'un göğsüne hamle yaptı. Victor sola kaçtı; bıçak tıslayarak yanından geçip gitti. Bishop hemen duruşunu düzelterip, bıçağını Victor'un yüzüne doğrulttu

—o kadar hızlı karşılık vermişti ki tam görememiştim bile— ama genç savaşçı Bishop’tan da hızlıydı. Victor geriye yatarak, bıçak darbesinden kurtulurken, mızrağının ucu Bishop’ın omzunu delip arkasında kan izleri bıraktı.

Kalabalık vahşi hayvanlar gibi gürlledi.

Bishop yüzünü ekşiterek, geri sıçradı ve yeniden soluna döndü.

Bastıran Victor, öne atılıp Bishop’ın kalbine hamle yaptı. Bishop hamleyi savuşturmaya yeltendi ama Victor’un hareketi bir aldatmacaydı, Victor, hızdan bulanıklaşan bir hareketle, mızrağını aşağı doğrulttu. Mızrağın ucu Bishop’ın tulumunu delerek sağ üst bacağına girdi.

Düello başlayalı daha birkaç dakika olmuştu, oysa Bishop’ın birkaç yarasından damlayan kanlar beyaz kumda kırmızı izler bırakıyordu.

Victor yalnızca hızlı değildi, göz kamaştırıcı bir hızı vardı.

Halk yüksek perdeden bağırıyordu. Gördükleri hoşuna gitmişti, daha fazlasını istiyordu.

Bu gerçek olamazdı. Bishop yaralanmıştı, yaraları kanıyordu. Gerçekten kaybediyor olabilir miydi?

Genç oğlan yeniden saldırarak, Bishop’ı sağa geçmeye zorladı. Bishop tüm ağırlığını yaralı bacağına verdi; yüzünü ekşiterek, tökezledi. Victor saldırdı, yere çömelerek, mızrağını yerde gezdirdi. Mızrağın sapı Bishop’ın ayak bileğine çarptı; Bishop elleri iki yana açık bir şekilde yere düşünce, mızrağı elinden kaydı.

Bishop havaya kumlar saçarak, ellerinin ve dizlerinin üstüne düştü. Havaya saçılan o kumlar yere düşmeden, Victor aralarındaki mesafeyi kapatmıştı.

Bishop'ın boynuna hamle yaptı.

Her şey durdu.

Felce uğrayarak, fışkıran kanların kumu kızıla boyamasını bekledim.

Ama kan fışkırmadı, yalnızca Victor'un bıçağının Bishop'ın boynuna dayandığı noktada boncuk gibi bir kırmızılık belirdi.

Bishop kıpırdamıyordu.

Kalabalık sessizdi.

Nutkum tutuldu. Düşüncelerim tutuldu. Herkes aynı durumdaydı.

Victor Muller yenilmezi yenmişti.

“Teslim ol,” dedi oğlan.

Mesajı basitti ve yanlışlığa yer bırakmıyordu. Dövüş tarzı nasıl bir randıman yayıyorsa, son hareketi de öyleydi. Kalkmaya kalkışırsa, Bishop'ın başına ne geleceğine şüphe yoktu.

Gırtlaktan kopup gelen bir ses, sessizliği böldü: “Öldür onu!”

Kalabalık yeniden canlanarak, öfke ve keyifle uludu.

Bishop hareketsiz kaldı. Yalnızca gözleri oynuyor, bir kol mesafesinde kumlarda yatan mızrağına kayıyordu.

Öldür onu! diye bağırdı halk, tekrar tekrar, *Öldür Onu!* Bishop'ın ölümünü çağıranlar arasında kimlerin olduğunu görünce taş kesildim: Farrar, Bawden, Kalle, Borjigin... Maria.

Kurtçuk en güçlülerimizi bile sarıyordu.

Bishop o insanlar için savaşmış, kan dökmüş, onları korumuştur. Bizim güçlü ve kırılmaz direğimiz olmuştur, onlarsa hiçbir şey yaşanmamış gibi, Bishop'ın kanının kumlara saçıldığını görmek istiyorlardı.

Victor mızrağın sapını tutan ellerini iyice sıktı.

Ringin kenarına bastım.

“Bishop, teslim ol,” dedim.

Bishop karşılık vermeyince, bağırdım: “Teslim ol!”

Bana baktı. Gözlerinde görebiliyordum: Kaybettiğine inanamıyordu. Bıçak karnını deşmemişti ama yine de Bishop’ın içi dışına çıkmıştı.

“Teslim oluyorum,” dedi.

Haykıran kalabalık yine de Bishop’ın kanını istiyordu.

Victor bir adım gerileyerek, mızrağının dibini kuma soktu. Duyguları sonunda üstün gelmişti. Yüzünü tiksintiyle buruşturdu, tiksintisi Bishop’tan çok kalabalığa karşıydı.

“Kapatın çenenizi, kahrolasıcalar!”

Sözleri yüzlerce yüze bir tokat gibi indi. Ona bakakaldılar. Gerçeklik dalga dalga kafalarına dank etti. Sonunda ağızlarından çıkan kulakları duydu, içlerinden herhangi biri için canını verecek bir adamın kanı dökülsün diye haykırdıklarını anladılar.

Halkım kendinden utandı.

Kurtçuğun üstümüzde gücü vardı ama bu güç mutlak değildi.

Belki de hâlâ zamanımız vardı.

Farrar ile Bawden Bishop’ı kumdan çektiler. Kenzie Bishop’ın yanında diz çökerek, yaralarıyla ilgilendi.

Victor mızrağını havaya kaldırdı.

“Savaştayız. Normal kurallar geçerli değil. Oylama olmayacak, müzakere olmayacak: Ben Em’in şampiyonunu yendim, bu da beni lider yapar.”

Bir kez daha iliklerime kadar sarsılacağımı hiç düşünmedim ama bu basit sözcüklerle, iliklerime kadar sarsılmışım.

İnsanların onaylarcasına baş salladığını görünce gözlerime inanmadım.

Artık bizde işler böyle mi yürüyordu? En iyi dövüşçü şıp diye liderimiz mi oluyordu?

“Mekik hiçbir yere gitmiyor,” dedi Victor. Hepimize söylüyordu ama gözleri doğruca bana dikilmişti. “O silahı elimizden alamazsın.”

Bu gerçek olamazdı. Buna izin vermeyecektim.

“Ben Ximbal’i alıyorum,” dedim. “Ve herkes benimle geliyor. Bishop’ı yenip yenmemen umurumda bile değil, Victor. Sen de geliyorsun. Hep birlikte burayı terk ediyoruz.”

“Çıkarma gemilerini de almıyorsun,” dedi Victor, sanki hiçbir şey söylememişim gibi. “Yaban Arılarını yenmek için ihtiyaç duyduğumuz her şeye sahibiz. Bqşuna itiraz etme, Em. Buna harcayacak zamanımız yok. Artık lider benim. Ben ne dersem, o olacak.”

Kafamda bir sözcük belirdi, Matilda’nın çocukluğundan kalma bir sözcük. Babamın kullandığı, benimse değnek cezasından korktuğum için, kullanmayı aklıma bile getiremediğim bir sözcük.

“Victor, bırak bu boktan lafları!”

Hayretten nefeslerin kesildiğini duydum. İnsanlar doğru duyup duymadıklarını anlamak için, birbirlerine baktılar. Bir yılı aşkın bir süredir başımızda bir yetişkin, bir büyük olmadan kendi başımıza yaşıyorduk. Savaşlar geçirmiş, kayıplar vermiş, bu kenti kendi hayal gücümüze göre yeniden düzenlemiştik ama yine de ayıp bir sözcük insanları hayrete düşürebiliyordu, öyle mi? Küçükken herhâlde hepimize attıkları kötekler, birkaç sözcük

karşısında taş kesilmemize neden olmuştu. Victor başını iki yana salladı. “Küfretmek bir şeyi değiştirmez.”

“Evet, öyle,” dedim. “Ama şiddet değiştirir.” Çevremdeki kalabalığa baktım. “Artık hepiniz şiddetten hoşlanıyorsunuz, öyle mi? Kandan hoşlanıyorsunuz.” Hafifçe şakağıma dokundum. “Kentimizin altında yaşayan kötü yaratığın kişiliğinizi ve düşünme şeklinizi değiştirmesine göz yumacak kadar aptallaştınız mı? Biz bundan daha güçlüyüz!”

Victor hızlı adımlarla yanıma geldi. Birkaç adım ötemde durup öfkeden çok bıkkın bir ifadeyle gözlerini kıstı.

“Bu iş bitti,” dedi. Elini uzattı. “Artık lider benim. Mızrağını ver.”

Az önce tanıklık ettiğimiz üzere, Victor’un ki son derece iyi iş çıkarıyordu ama benimki farklıydı. Yanmış, orası burası kırılmış, hırpalanmış mızrağım, hâlâ bizim liderlik sembolümüzdü. Eğer Victor mızrağımı alırsa o zaman bu iş gerçekten biterdi. Bu iş böyle biterse, Victor’un eylemleri halkımın ölümüyle sonuçlanırdı.

Antrenman ringinin kenarına geçtim. Mızrağımı bir iki kez döndürdükten sonra, dibini kuma gömdüm.

“Mızrağımı mı istiyorsun, ufaklık? O zaman gel de al.”

Kuşkuyla gözlerini kıstı.

“Em, sen ciddi misin? Bana meydan mı okuyorsun?”

Olduğum yerde dönerek kolayca yönlendirilen halk kalabalığına baktım.

“Hoşunuza gider miydi?” diye sordum. “Victor’la ikimizin düello yaptığını görmek ister miydiniz? Acıdan, ölümden bu kadar keyif alıyor musunuz?”

Bazıları bakışlarıma karşılık verdi ama çoğu önüne baktı. Utançlarını büyütüyordum. Victor'un sözleri Kan Tanrısının onlar üstündeki hâkimiyetini çatlatmıştı, benimkiler ise o hâkimiyeti kırıp milyonlarca parçaya ayırıyordu.

“Em, aptallık etme,” dedi Victor. “Az önce Bishop’ı yendim ve tek bir sıyrık bile almadım.”

Avucum yukarı dönük bir şekilde, sağ elimi kaldırıp parmaklarımı üç kez kıvırdım.

“Sıyrık mı istiyorsun? Gel de vereyim.”

Gözlerinde ihanete uğramış gibi bir ifade belirdi. Derken Victor'un aşkını hatırladım. Bishop’la yaptığı dövüş yalnızca liderlik için miydi yoksa kendince aynı zamanda benim için mi dövüşmüştü?

Belki de başa geçeceğini, benim de seve seve onun yanında duracağımı sanmıştı.

Ama yanılmıştı.

“Seçimini yap,” dedim. “Ringe gir ya da çeneni kapatıp söylenen yap.”

Yüz ifadesi katılaştı.

“Düşman yaklaşıyor,” dedi. “Başka düello yapacak zamanımız yok. Eğer meydan okuma konusunda ısrar edersen, herkese ibret olsun diye, dersini vermek zorunda kalırım.”

Kuma tükürdüm.

“Çok konuştun, Victor. Şu işi çözelim.”

KIRK ALTI

Botlarımı çıkardım. Ayak parmaklarımın arasında kumu hissetmek istiyordum. Serin ve yumuşaktı.

Mızrağımın gövdesi yanmış ve çatlamıştı ama hâlâ sağlamdı. Bu silah zor zamanlarda yardımcım olmuştu. Bir kez daha yardımına ihtiyacım vardı.

Spingate kalabalığı iterek, antrenman ringine daldı. Dans eden meşale ateşi Spingate'in kırmızı saçlarını titrek bir ışıkla parlatıyordu.

“Saçmalıyorsunuz,” dedi. “Biz liderleri teke tek dövüşlerle seçmeyiz! Yeni bir oylama yapabiliriz.”

Kazanabileceğimi düşünmüyordu. Kimse düşünmüyordu.

Victor mızrağını önce sağa sonra sola çevirdi.

“Oylama yapacak zaman yok,” dedi. “Bu son dövüş, başka yok. Bundan sonra bana meydan okuyan olursa, öldürülecek.”

Kendinden çok emindi. Alt tarafı bir oğlan çocuğu sayılırdı ama dövüşmesi, konuşması... Sanki kaderinde liderlik vardı. Acaba Yaşlı Victor bunun bir kanıtı mıydı?

Eğer Victor'un kaderinde liderlik varsa o kader beklemek zorunda kalacaktı.

"Spin," dedim. "Ringden çık."

Spingate başını hem nefret hem de çaresizlikle iki yana sallayarak, ringden çıktı. Gaston kızın elini tuttu.

"Em, yapma," dedi Gaston. "Öleceksin. Bu çok saçma."

Diğerleri lafa karıştı. Bazıları mırıldanarak, Victor'a meydan okumaya hakkım olmadığını, Bishop'ın yenilgisiyle her şeyin çözüldüğünü söylüyordu. Umurumda değildi, halkımı bu gezegenden götürecektim.

Eğer şiddet hüküm sürüyorsa o zaman ben de şiddete başvurarak hükmedecektim.

Başımla Victor'a işaret ettim. "Hazır mısınız?"

Başını salladı. "En iyi dövüşçü kazansın. Sana yumuşak davranmaya çalışırım."

Victor bu hedefine kendini adamıştı ama benimle dövüşmek istemediği açıktı.

Bu ona karşı kullanabileceğim bir şeydi ve kullanacaktım...

Eğer bir hafta önce düello yapsaydık beni kolayca yenerdi; aşırı hızlı, aşırı güçlüydü. Ama o bir haftada, bir çarpışmayı kazandığım hâlde savaşı kaybedeceğimi öğrenmiştim. Aldatmacaların varlığını öğrenmiştim.

İleri fırlayarak, Victor'un kalbine hamle yaptım.

Victor dans edercesine sağa kayınca bıçağım boş havayı sıyırdı. Çok yüklenmiştim, dengemi kaybettim. Tökezleyince

düşmemek için silahımı kullandım; mızrağımın ucu kuma gömüldü.

Mızrağımı kumdan geri çekmeye fırsat bulamadan, Victor'un bıçağı boğazıma yöneldi. Sola döndüm. Victor'un hamlesi kıl payı ıskaladı.

Bir adım geriledi, ağzının kenarları küçük bir gülümsemeyle yukarı kalkmıştı.

"Hızın iyi," dedi. "Hızlısın ama yeterince değil."

Sen benim erkeğimi incittin, ben de seni öyle bir inciteceğim ki...

"*Seni seviyorum,*" dedim.

O kadar sessiz söylemiştim ki beni duyup duymadığını bilmiyordum ama dudaklarımı görüyordu. Gözlerinin kocaman açılmasından, söylediğim şeyi anladığını anladım. Sözlerim yüzüne inen bir tokat gibi, Victor'u bir anlığına afallattı.

Mızrağımın bıçağı hâlâ kuma gömülüydü. Mızrağı aynı anda kaldırıp savurarak, Victor'un yüzüne bir şerit hâlinde beyaz kum tanecikleri saçtım.

Hareketim o kadar incelikli, o kadar hızlıydı ki Victor eğilmeye, hatta gözünü kırpmaya bile fırsat bulamadı. Bir anlığına, dövüş pozisyonunu unutarak başını kaçırdı ve sıkıca kapattığı gözlerini ovuşturmak için elindeki mızrağı bıraktı. Hatasını hemen fark edince mızrağının sapını iki eliyle kavrayıp beni en son gördüğü yere doğrulttu, oysa ben çoktan sağa geçmiştim.

Mızrağımı aşağı doğru savurarak, Victor'un elinin arkasını çizdim. Dökülen kan beyaz kuma saçılıp kumlu boncuk yığınlarına dönüşmeden önce meşale ateşinde kırmızı mücevherler gibi parladı.

Bana ait olanı almaya çalıştın, karşılığını şimdi canınla ödeyeceksin...

Victor gözlerini kısıp kırıştıtarak, kendi etrafında döne döne, deliler gibi mızrağını savurdu. Darbeyi kolayca bloke ederek, hızla Victor'a yaklaşip aramızdaki mesafeyi bir çırpıda kapattım. Kalçamı çevirip omuzlarımı döndürerek, ağırlığı ve ivmeyi silahıma aktardım: Mızrağımın dibi keskin bir yay çizerek Victor'un hayalarına öyle bir vurdu ki ayakları yerden kesildi.

Victor homurdanarak tökezledi. O darbede çoğu kişi yere yapıştırdı, oysa iki büklüm hâlde, ayaklarını sürüyerek geri çekilen Victor hâlâ kendini savunmaya çalışıyordu. Gözlerini kısıp beni arıyor, kumu çıkarmak için gözlerini kırıştırtıyordu.

Vahşet arzusu içimi sardı. Karşı koymadım: O arzu bana dayanıklılık veriyor, içimi saf güçle dolduruyordu.

İşini bitireceğim, seni öldüreceğim...

Son hamlemi yapmak için yanına yaklaştım.

Victor nasılsa ayaklarını yere basıp öne hamle yapacak kadar toparlanmıştı, mızrağının ucu doğruca karın boşluğuma yöneldi ama kasıklarına yediği darbe onu yavaşlatmıştı. Kayarak bıçağından kurtuldum ve sağ dizimi karnına geçirdim. Victor iki büklüm oldu, ciğerlerindeki havayı puf diye verdi.

Zaten göremiyordu, şimdi de nefes alamıyordu.

Dirseğimi burnuna geçirdim. Burnunun çat ettiğini hem duydum hem de hissettim.

Victor yan düştü. Mızrağı yere yuvarlandı. Gözlerini ovuşturmak, kırılan burnunu sıkmak, hayalarını tutmak ya da kesilmiş elinden akan kanı durdurmak arasında kararsız kalmış gibi, elleri havada çırpındı.

Victor Muller savunmasız kalmıştı.

şimdi de yaptığının bedelini ödeyecekti.

“Bana ait olanı alabileceğini mi düşündün?” dedim. “Yanlış düşünmüşsün.”

Titreyen, kanlı elini bana doğru uzattı. “Teslim oluyorum!”

Güldüm. “Umurumda değil!”

Kollarında ve bacaklarında yaralar açıp, merhamet için yalvararak, kan kaybedişini mi izleseydim? Bishop’ı öldürmeye çalıştığı şekilde ölürken gözlerindeki bakışı görebilmek için boğazını mı kesseydim? Yoksa kendi bağırsaklarını karnına geri koymayı denesin diye, karın boşluğunda derin bir yara açıp, yavaş yavaş yürümeye mi zorlasaydım?

Karna saplanmış bir bıçak...

Yong’u da öyle öldürmüştüm.

Bu düşünce beni durdurdu ama yalnızca bir anlığına. Yong bana saldırmıştı. Ölmeyi hak etmişti. Victor da öyle, ondan nefret ediyordum, çığlıklarını duymak istiyordum.

Mızrağımı kaldırdım.

Spingate soğukkanlılıkla aramıza girdi.

“Savunmasız birini öldürme,” dedi. “Ömrün boyunca rüyalarına girer. Güven bana, biliyorum.”

Spingate’i de öldürmeliydim, ikisini de öldürmeliydim.

“Kurtçuk bunu istiyor.” Hafifçe şakağına dokundu. “Kan Tanrısı seni baştan çıkarıyor, bana yaptığı şeyi şimdi sana yapıyor.”

Kurtçuk...

Evet, Kurtçuk beni etkiliyordu. Neden etkilemesindi ki? Kurtçuk bana yol gösteriyor, beni gerçek benliğime götürüyordu.

Victor oracıkta, aciz bir hâlde yatıyordu. Karnına bir bıçak darbesi yeterdi. Evet, karnına, tıpkı Yong'u öldürdüğüm gibi.

Tıpkı O'Malley'yi öldürdüğüm gibi.

Öfkem kayboldu, yerini hızla soğuk gerçeklikle dolan bir boşluğa bıraktı.

Victor fetüs pozisyonundaydı, yaralı eli hâlâ bana doğru uzanmış duruyordu, kuma pıtır pıtır kanlar dökülüyordu. Burnu kırılmıştı, kanıyordu. Victor zar zor görüyordu.

Savunmasızdı.

Teslim olmuştu.

Bense onu öldürecektim çünkü toprağın altında kımıl kımıl eden o ıslak, metalik tenli, iğrenç kütle, o mekruh şey bizim birbirimizden nefret etmemizi istiyordu.

Mızrağımı indirdim.

Spingate'in gözleri yaşlarla doldu.

"Başardın," dedi. "Benim başaramadığımı sen başardın."

Keşke daha güçlü olsaydım, diye düşünüyordu. Spingate'e bakınca her şeyi geri alma arzusuyla yanıp tutuştuğunu görüyordum.

Ama geri almazdı.

Spin, neler yaşanabileceğini gayet iyi bilmesine karşın, araya girip karşıma dikilmişti. Çevreme bakınınca, başka kimse bir şey yapmadığını fark ettim. Bishop bile sessizliğini korumuş, bana dur diye bağırılmamıştı; bir tek Theresa harekete geçmişti.

En iyi arkadaşım ruhumu kurtarmak için kendi yaşamını tehlikeye atmıştı.

Mızrağımı bıraktım. Spingate’e var gücümle, sıkı sıkı sarıldım.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Teşekkür ederim.”

Spingate’i bırakıp, Victor’un yanı başında diz çöktüm.

Kumdan sulanan gözlerini deliler gibi kırıştırmayı sürdürerek, hayranlık ve hayret karışımı bir ifadeyle bana baktı.

“Beni yendin.”

“Mecburdum.”

Sesini alçaltıp, fısıldadı.

“O dediğin... Şey dedin ya...”

O kadar hırpalanmışken bile sesinde umut vardı, o sihirli iki sözcüğü, seni seviyorum sözünü, içtenlikle söylediğimi umuyordu.

“Yalan söyledim,” dedim. “Gardım düşürmek zorundaydım.”

İtirafım Victor’u gördüğü fiziksel hasardan çok daha beter yaraladı. Bana olan ihtiyacını artık gizleyemiyordu ama neredeyse anında kendini topladı. Nasılsa kana bulanmış dudaklarına bir gülümseme konduracak gücü buldu.

“Savaştaız,” dedi. “Kazanmak önemli. Nasıl kazandığın değil. Ben seninim Em. Sen nereye götürürsen gelirim.”

Derken Kenzie geldi, beni nazıkçe yana ittirdi.

Okereke ile diğer daireler sedyelerle gelip, Victor ile Bishop’ı götürdüler.

Halkıma baktım. Vahşi hayvanlar gibi dövüşmemizi keyifle seyredenleri iyice görebilmek için yavaşça olduğum yerde döndüm.

Böyle olmamalıydı ama böyle olmuştu işte. Bu anın boşa gitmesine izin vermeyecektim.

KURTULUŞ

“Liderlik hakkımı başka sorgulamak isteyen var mı?”

Yüzlerce baş yavaş yavaş iki yana sallandı.

“İyi. O zaman işe koyulalım.”

.

KIRK YEDİ

Strateji toplantımızı Ximbal'in kaptan köşkünde yaptım. Şeffaflaşan duvarlar Rasathaneyi ve doğan güneşin kırmızımsı parıltısında ana meydana koşuşturanları gösteriyordu.

Yanımda Bishop, Maria, Gaston, Zubiri, Barkah, Lahfah ve evet, Spingate vardı. Birlikte gece boyunca çalışmış, yaklaşan çarpışmaya hazırlanmıştık. Ben kendimi ne kadar yorgun hissediyorsam, onlar da o kadar yorgun görünüyordu.

Bishop'ın üstünde yalnızca şort vardı. Koltuk değnekleri kullanıyordu. Omzuna ve uyluğuna sargılar sarılmıştı. Kenzie Bishop'ın sağlık kamerasında bir saat daha geçirmesi gerektiğini söylüyordu. O zaman yüzde yüz iyileşmeyecekti ama savaşmaya hazır olacaktı.

Bel yüksekliğinde, disket biçimli parlak bir haritanın çevresinde dikilmiştik. Haritada Uchmal bir düğmeden büyük değildi, hemen kuzeydeki Schechak ise ancak toplu iğne kadardı.

İki kent de eski Sıçrayan kentine ait orman harabelerini temsil eden, yemek tabağı büyüklüğünde bir bölgenin içinde yer alıyordu. O harabelerin ötesinde, Yaban Arısı ordusunu gördüğüm vadiyi içeren, kocaman arazi bölgesi vardı. Sıçrayan kabilelerini işaret eden gölgeli bölgelerin üzerinde küçük harfli sözcükler vardı: Malbinti, Khochin, Galanak, Podakra.

On bir duman sütunu Galanak bölgesini belirleyerek, kabaca Uchmal ile Schechak'ı işaret eden, zikzaklı bir çizgi oluştuyordu. O çizginin sonunda kırmızı bir nokta yanıp sönüyordu: O nokta, Malbinti keşif erlerinin doğruladığı üzere, Yaban Arısı ordusunun yeri idi.

Gaston duman sütunlarından birini gösterdi.

“Burası D’souza’nın Şeytanlarının bulduğu köy. İkinci bir hurukan birliğinin bildirdiği başka yangınlar da var, diğerleri ise Rasathanenin tepesinden görebileceğimiz kadar yakın.”

İkinci birlik tıpkı Lahfah ve Maria ile birlikte gördüğümüz köye benzeyen başka köyler bulmuştu.

“*Galanak, nahnaw,*” dedi Barkah.

Yıkım canını sıkılmıştı, o kadar sarsılmıştı ki bizim dilimizde konuşmakla uğraşmıyordu. Maria’ya hızlı hızlı bir şeyler söylüyordu, Maria da dinleyip, ciddiyetle başını salladıktan sonra, Barkah’nın sözlerini çeviriyordu.

“Barkah’nın dediğine göre, Yaban Arıları büyük Galanak yerleşimlerinin çoğunu yok etmiş. Galanak ordusunun güzer-gâhını da hesaba katarsak, Barkah o kabilenin tamamen kökünün kazındığını düşünüyor. Barkah’nın tüm bunlar için kullandığı sözcüğü en iyi *kıyamet* diye çevirebiliriz.”

Yaban Arılarının bize geldiği ortadaydı ama yolda gördükleri Sıçrayanları da katlediyorlardı. Bu savaş değil, katliamdı.

“Yaban Arılarının bize ulaşması ne kadar sürer?” diye sordum.

Maria haritayı inceledi. Alt dudağını çiğnedi.

“Görünüşe göre, hız kazanmışlar,” dedi. “Hem de çok. Şimdiki hızlarına bakılırsa, korkarım ki, gün batımından birkaç saat önce burada olurlar.”

Gaston kollarını kavuşturup, başını salladı. “Çok erken. Ximbal’in deposu o dediğinden en az üç saat sonra dolacak.”

Bir de işlerin daha kötüye gidebileceğini düşünmemiştim. Çok geç olacaktı. Tabii eğer...

“Belki de deponun tamamen dolmasına gerek yoktur,” dedim. “Bizi Xolotl’a götürecek kadar yakıtın dolması ne kadar sürer?”

Gaston, sanki gelmiş geçmiş en aptal lafı etmişim gibi, yüzüme bakakaldı.

“Hım, bu çok ama çok kötü bir fikir, tamam mı? Beklenmedik olayları ya da Xolotl’a inemezsek, geri dönmek zorunda kalacağımızı hesaba katmamış oluruz. Bize tam dolu bir depo gerek.”

Maria haritadaki kırmızı noktayı işaret etti.

“Öykünü mahvetmeyi hiç istemiyorum Gaston ama o öykü şöyle bitiyor: Yaban Arıları Uchmal’ı ele geçiriyor. Nokta. Onları yenemeyiz. Yaban Arıları buraya varmadan kenti tahliye etmezsek, sen, Spingate, bebeğin ve tanıdığın herkes parça parça olacak. *Geri dönmek* endişe etmen gerekenler arasında son sırada.”

Gaston Maria'ya dudak büktü. Odada toplanmış yüzlere baktı, belki de birinin kendisine arka çıkmasını istiyordu. Kimse çıkmadı. Spingate bile.

“Seçeneğimiz kalmadı,” dedi Gaston’a. Yumuşak, sabırlı bir sesle konuşuyordu. “Xolotl’a varmak için gereken minimum yakıtı üretmemiz ne kadar sürer?”

Gaston yüzünü ovuşturdu. Her türlü en kötü durum senaryosunun kafasından geçtiğine emindim ama Spin durumu mükemmel bir şekilde özetlemişti: Seçeneğimiz kalmamıştı.

“En erken gün batımı,” dedi Gaston. “Ayrıca zorluk çıkaran ben değilim, fizik kanunları. Yakıtı yalnızca belirli bir oranda dönüştürebiliyoruz. Süreç aceleye getirilemez.”

Herkesin dikkatini çekmek için, mızrağımın dibini iki kez hafifçe yere vurdum.

“Biliyorum, bu hiçbirimizin duymak istediği şey değil,” dedim. “Ama tüm gecemizi bir oyalama stratejisi planlamakla geçirdik. O strateji işe yarayacak. İşe yaramak zorunda. Yaban Arılarının Uchmal’a gün batımından sonraya kadar varmamasını sağlamak zorundayız. Onları yavaşlatmak ve kendimize mekiğe dönecek kadar zaman tanımak zorundayız. Anlaşıldı mı?”

Herkes başını salladı. Sıçrayanlar kralı dışında herkes. Barkah gözlerini haritaya dikmişti.

“Barkah,” dedim. “Galanak köylerine yaptıkları şeyi Schechak’a da yapacaklar. Kenti tahliye etmen gerek.”

Maria söylediklerimi çevirmeye koyuldu ama Barkah istemez anlamında elini salladı. Söylediklerimi anlamıştı.

Sessizce bekleyerek, Barkah’ya düşünmesi için zaman verdik.

Barkah Lahfah’a dönerek Sıçrayan dilinde, hızlı ve keskin sözcüklerle bir cümle kurdu. Birkaç sözcüğü tanıdım; kraliçesine, yaklaşan ordunun yenilmezliği konusunda Maria ve benimle aynı fikirde olup olmadığını soruyordu.

Lahfah tereddüt etmedi. Yumuşak bir sesle, hızlıca konuştu. Sesinde artık kahkahadan eser yoktu.

Barkah gözlerini yeniden haritaya dikti.

Sonunda bana baktı.

“Malbinti güneye gider,” dedi. “Schechak’tan ayrılır, derhâl.”

Her şey yolunda giderse, halkım birkaç saat içinde bu gezegenden ayrılmış olacaktı. Yaban Arılarına karşı Malbintilere yardım edemezdik. İyi dileklerim onlarlaydı.

Bishop devrıldı. Harita üstünde, saldırgan güç olarak örümceklerimizi kullanma ve askerlerimizi farklı yönlerden gelen birlikleri dağıtmak üzere küçük pusu grupları hâlinde konumlandırma planımızı gösterdi. Maria’nın hurukanları hızlı hızlı hareket ederek yem görevi görecek; her şey yolunda giderse, Yaban Arıları iki düzine hurukan var sanacaktı, elimizde yalnızca altı tane olduğunu anlamayacaktı. Borjigin’in makineleri Yaban Arılarını iki kanattan sarmak üzere, birlikleri hızlıca ormana götürecekti, Bishop buna “güç artırıcı” diyordu. Barkah direnç gösterecek çok sayıdaki adamını getirebileceği bölgeleri haritada gösterdi.

Birçok açığı hesaba katıyorlardı ama haritanın kendisi dikkatimi dağıtıp, beni konuşmadan uzaklaştırdı.

Vadi...Yaban Arılarının vadide hareket edişi... Sıçrayanlar saldırınca dağılmaları ama o zamana kadar sık saflarda toplanmaları...

“Goff Spear,” dedim, sözler ağzımdan öyle bir çıktı ki herkes yüzüme bakakaldı. “Zubiri, Goff Spear’ı Yaban Arısı ordusuna doğrultmanın bir yolu var mı?”

Victor’la yaşadığı sıkıntılar yüzünden, bana karşı bir düşmanlık besliyorsa da belli etmiyordu.

“Goff Spear yörüngedeki gemilere ateş etmek için yapılmış,” dedi. “Onu yerdeki bir hedefe doğrultamayız. Ayrıca, bunlar çok özel silahlar, Basilisk veya Xolotl’un aşırı kalın zırhını delmek üzere tasarlanmışlar ama patlayan kısım nükleer bir başlık; o başlıkların burada, yeryüzünde patlamasını kesinlikle istemeyiz.”

Hüsrانım büyüdü. Devasa uzay gemilerini yok edebilecek bir silahımız vardı ama o silahı bu çarpışmayı kazanmak için kullanamıyorduk, öyle mi?

“Ya mermiler?” diye sordu Spingate. “Mermilerle oynanır mı, kendi kendilerine patlayabilirler mi?”

Zubiri ofladı. “Az önce nükleer silah demedim mi ben?”

“Spingate’in sorusuna yanıt ver,” dedim. “Mermilerle oynayabilir misin?”

Tek kollu kız ters ters yüzüme baktı ama evet anlamında başını salladı.

“Mermilerde değişiklik yapmam sanırım sekiz saat sürer. Size bunun neden korkunç bir fikir olduğunu göstereyim. Ximbal, bir Goff mermisi patlamasının hasar yarıçapını göster, merkez olarak da Yaban Arısı ordusunun sekiz saat sonraki tahmini konumunu al.”

Yanıp sönen kırmızı nokta Uchmal’a iyice yaklaşarak, turuncu bir dairenin merkezini oluşturdu, o turuncu dairenin çevresinde de daha büyük, gri bir daire vardı.

Schechak o turuncu dairenin kenarındaydı.

Uchmal grinin içindeydi.

“Patlama çok büyük bir ateş topu oluşturur,” dedi Zubiri. “Turuncu dairenin içindeki her canlı varlık diri diri yanar. Gri bölge şok dalgası denen şeyi temsil ediyor. Uchmal’ın surları muhtemelen parçalanır. En büyükler dışında tüm binalar yıkılır. Ardından da serpintiler gelir, o serpintiler de rüzgâr yönüne ve hızına bağlı olarak, önümüzdeki on yıllar boyunca ormanın bin kilometre uzunluğunda, iki yüz kilometre genişliğindeki bir alanını zehirler. İnfilaktan sonraki birkaç saat içinde o bölgeye giren her yaratık haftalar içinde radyasyondan ölür.”

Elini kalçasına koyup, hepimize ters ters baktı. “Sorusu olan?”

Sorusu olan yoktu. Arkadaşlarım, elimizdeki yıkıcı güç karşısında afallamış bir hâlde, haritaya bakıyordu.

Ama ben afallamamıştım, parçaların yerine oturduğunu hissediyordum.

Basilisk’in saldırısı, Rasathanenin çevresindeki alanı es geçmesi...

Sahte Babamın, Kurtçuğun kendini savunabildiğini ama bütün saldırılara karşı koyamadığını söyleyişi...

Böyle saldırılardan söz ediyordu.

“Nükleer bir silah Sıçrayan kentini haritadan silebilirdi ama Matilda nükleer silah kullanmadı,” dedim. “Eğer Basilisk nükleer silah kullansaydı, bizi kolayca yok edebilirdi. Ama kullanmadılar. Yansımanın sinyali, Kurtçuğa zarar verebilecek büyük bombaların kullanılmamasıyla ilgili katı bir buyruk içeriyor olmalı.”

Matilda Kurtçuğu başından beri biliyor muydu, yoksa Basilisk'in mürettebatı gibi, Matilda da yalnızca çağrının buyruklarını yerine getirmekle mi yetinmişti?

Kendi kendime bir söz vermiş, Kan Tanrısını öldüreceğim demiştim. Nükleer silah işimi görürdü. Ama bir önemi yoktu. Bizi de öldürecek bir silahı kullanamazdık elbette. Tabii eğer...

"Zamanlayıcı," dedim. "Kurtçuk Yaban Arılarını Uchmal'a çekiyor. Eğer zamanlayıcı gibi bir şey ayarlayabilseydik, nükleer silahın bizim gidişimizden sonra patlamasını sağlayabilirdik; böylece aynı anda hem Kurtçuğun hem de Yaban Arılarının kökü kazınırdı."

Zubiri başını iki yana salladı. "Etrafımızda o tuhaf elektrik paraziti varken, ben hayatta zamanlayıcıya güvenmezdim. Alet biz gitmeden önce patlayabilir veya hiç patlamayabilir. Uzaktan patlatma denemesi için de aynı şey geçerli, riske giremeyiz."

Yanıt çok yakındaymış gibi geliyordu. Hüsran yavaş yavaş içimi sarıyordu.

Gaston yumruğunu eline vurdu, çıkan ses herkesi irkiltti.

"Darbe," dedi. "Bizim mekik dikey kalkışa geçiyor. Peki ya basit bir bomba askısı yapsak, nükleer mermiyi de darbeye maruz kalınca infilak edecek şekilde ayarlasak. Biz dosdoğru yukarı gittiğimizden, mermiyi bırakınca, uzaklaşmak için yeterince vaktimiz olur. Sonra, bam, Yaban Arıları ölür, Kurtçuk ölür." Zubiri'ye baktı. "Merminin darbeye maruz kalınca infilak etmesini sağlayabilir misin?"

Herkes, savaşta zaten bir kolunu kaybetmiş olan genç kıza baktı. Zubiri toplu bakışımızın altında iyice küçülmüş gibiydi.

“Olabilir,” dedi, neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle. “Ama böyle bir güdüm sistemi tasarlayacak zaman yok. Yapabileceğimiz tek şey, mermiyi aşağı atıp kendi başına düşmesini beklemek. Mekiğe uzaklaşacak zaman bırakmak için yüksek bir irtifadan atmak gerekir. Azıcık bir rüzgâr bile mermiyi hedefinden saptırabilir. Eğer Kurtçuk turuncu bölgenin içindeyse, onu kesin öldürürüz ama şok dalgası alanındaysa, sanmıyorum, orası fazla yer altı kalıyor.”

Bishop heyecanla başını salladı. “Ama eğer işe yararsa hem Yaban Arılarını hem de Kurtçuğu yok ederiz, sonra da gezegenin başka bir yerine ineriz. Her şeye baştan başlarız.”

Ben karşılık veremedim Spingate, “Hayır,” dedi. “Goff Spear olmaksızın, gelecekte ırkların yeryüzüne inmesini engelleyemeyiz. Kurtçuğu öldürsek bile, çağrı çoktan gönderildi; en az bir gemi daha geliyor. Belki başkaları da geliyordur. O gemilerin U dönüşü yapıp evlerine gidecekleri yok ya. Kim bilir, belki de bir sonraki ırk rekabeti ortadan kaldırmak için tüm gezegeni tarar, Yaban Arılarının şu anda yaptığının daha büyüğünü yapar.”

Haklıydı. Kurtçuğu öldürmek bu gezegeni güvenli bir hâle getirmezdi. Hayatta kalmak için tek gerçek şansımız, Omeyocan’ı arkamızda bırakmaktı.

Kararımı vermiştim.

“Zubiri, sen mermileri bombaya çevirmeye koyul. Gaston’a da bomba askısı yapabilmesi için gereken bilgileri ver.”

“Hem, hayır.” Barkah. Gözleri hâlâ haritadaydı, nükleer silahı kullanırsak oluşacak kocaman yıkım bölgesine bakıyordu. “Halkım ölecek.”

“O zaman halkına olanca hızıyla güneye ilerlemesini söyle,” dedim. “Yaban Arıları zaten binlerce Sıçrayanı katletti. Biz gittikten sonra da peşinize düşmeye devam edecekler. Bu bomba ne kadar korkunç olursa olsun, yeterince düşman askerini ve ekipmanını yok ederek, sizden hayatta kalanlara avlanıp katledilmektense yaşamlarını sürdürme şansı verebilir.”

Bakışlarım haritadan bana çevirdi. Yanıt vermesini bekledim, gerçi ne söyleyeceği pek de önemli değildi. Yapılması gerekeni yapacaktım.

Sonunda, üzgün bir ifadeyle başını salladı. “*Öldür onları,*” dedi. “*Hepsini öldür.*”

Birleşmiştik. Derin bir nefes alıp tuttum ve yavaş yavaş verdim.

“Hepimizin bir görevi var,” dedim. “Şimdi o alçakları yavaşlatalım.”

KIRK SEKİZ

Sabahın ilerleyen saatleriydi. Yalnızca birkaç saatimiz kalmıştı. Ana meydanda dolaşarak, halkıma cesaret verici sözler haykırdım. Sırt çantalarını Tina Schuster'in dikkatli bakışları altında birer birer bir ölçeğin üstüne koyuyor, ardından düzenli yığınlar hâlinde istifliyorlardı. Tina Gaston'un verdiği ağırlık iznini dikkatlice takip ediyordu.

Ximbal'in arkasında yarı yarıya paslanmış bir yakıt tankeri vardı. Tankerden çıkan siyah bir hortum açık bir kapıdan Ximbal'in altına iniyordu. Louise Bariso ile Noam Peura yakıtın doldurulmasından sorumluydu.

"Daha ne kadar var?" diye sordum.

Peura mesaj panosunda bir şeye baktı.

"Beş saat," dedi.

Beş saat. Ona bu kadar zaman verebilir miydik? Maria hurrukanlarıyla birlikte ormanı kolaçan ederek, işgal ordusunu bulmaya çalışıyordu.

Ana meydanın karşısında ele geçirdiğimiz iki çıkarma gemisi duruyordu. Kokpit camlarından bakınca, birinde Cathcart'ı gördüm, ötekinde de Nevins'i, uçuşa hazırlanıyorlardı. On üç yaşında iki çocuk, ikisi de bin Sıçrayanın yaşamından sorumluydu.

Akın akın çıkarma gemilerinin çevresinde toplanan Sıçrayanlar, panik hâlinde yer kapmaya çalışarak, binış sürecinde düzeni korumaya çalışan cüsseli Sıçrayan askerlerini itti-tiriyordu. Yerde öbek öbek eşya yığınları vardı; eşyalar mültecilerin yanlarında götürmek istediği şeylerdi ama sırtlarında ki giysilerden başka hiçbir şeye yer yoktu. Kırmızı çocuklar, mor gençler, mavi yetişkinler. Mültecilerin hiçbirinin yaşlılara özgü koyu mavi renkte olmadığını fark ettim. Gemiye binenler Barkah'nın tüm soyunun geleceği olabilirdi. Barkah yaşayacak yalnızca birkaç yılı kalanları göndermemişti. Omeyocan'ı geride bırakacak sınırlı sayıdaki hemcinsini seçmenin Barkah için ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemiyordum.

Barkah halkının arasındaydı, ana dilinde bağırarak, trafiği yönlendiriyordu. Buradakiler Barkah'nın halkının yalnızca çok küçük bir kısmıydı herhâlde ama paniğe kapılmış iki bin Sıçrayan büyük bir kaosa yol açıyordu.

Koşarak yanına gittim. Üstünde yine yeni bir ceket vardı, bu seferki zümrüt yeşiliydi ve cilalı çelik parçalarıyla süslenmişti. Ceket boynundan koca ayaklarına kadar her yerini örtüyordu.

"Hem. Ne kadar?"

Mekiğin kalkışa hazırlanmasına ne kadar kalmıştı. "Beş saat."

Çıkarma gemilerine ve panik hâlindeki halkına şöyle bir baktıktan sonra bana döndü.

“Yeterli.”

“Savaş gemileri daha önce saldırmazsa yeterli tabii. Senin birliklerin pozisyon aldı mı?”

Evet anlamında başını salladı. Taburları zaten ormandaydı. O askerler bizimle gelemeyecekti; biz tahliye için geri çekilene kadar savaştacak, sonra da Schechak’tan kaçan diğer mültecilere katılmak için güneye yöneleceklerdi.

Güçlerimiz hazırды: iki bin dört yüz Malbinti savaşçısı, yedi örümcek, kalan yirmi yedi daire-yıldız, yüz genç daire, bir de büyük sürpriz.

Bir şey duydum, kuzeyden geliyordu. Belli belirsiz, uzak ama inkâr edilemez bir sestі: Yaban Arısı savaşçı gemisinin uzaktan gelen, yansımali çığılığı.

“Hem, geliyorlar,” dedi Barkah.

Schuster’a bağırarak, güçlerimizi salmanın zamanının geldiğini bildirdim. Schuster da emirler yağdırdı. Saniyeler içinde, bir kamyon motorunun boğuk tıngırtısını duydum.

Barkah’ya döndüm. “Hazır mısın?”

Bağırarak, anlamadığım bir şeyler söyledi. En iri yarı korumalardan üçü zıplaya zıplaya Sıçrayanlar kalabalığından ayrıldı, yanlarında işlemeli bir yastık taşıyan, kırmızı genç bir dişi vardı. Barkah makamının sembolü olan kolyesini çıkarıp o yastığın üstüne koydu.

Zümrüt yeşili ceketini sıyırdı. Kollarına ve göğsüne Sıçrayanların mavili yeşilli orman kamuflajı çaputlarından bağlanmıştı. Dişi Sıçrayan Barkah’nın ceketini aldı, saygıyla eğildi ve sıçrayarak uzaklaştı.

Korumalardan biri Barkah'ya deri bir ekipman kemeri uzattı. Sıçrayanlar kralı kemeri taktıktan sonra, diğer korumadan bir nacakla bir bıçak alıp, kemerine tıktırdı. Sonuncu koruma uzaylı arkadaşına bizim uzun uçlu gümüş bileziklerimizden birini verdi.

Barkah bileziği koluna geçirdi. Elini hafifçe önce sağa, sonra sola çevirdi. Bileziğin beyaz kristalinin parlamaya başladığını gördüm.

Sonunda Sıçrayanlar kralı işlemeli, mücevherli göz bandını çıkarıp bir kenara attı. Kemerindeki bir gözden başka bir bant çıkarıp yerine taktı. Bu bant düz griydi. Üstüne ağır, siyah iplerle boş küme işareti dikilmişti.

Süslü püslü giysiler giyen şatafatlı kral gitmiş, yerine ilk kez ormanda karşılaştığım o savaşçı; mızrak, misket tüfeği ve nacakla bir hurukanı öldüren o cesur ruh gelmişti.

Bu kez oturup arkasına yaslanmayacaktı: Savaşmaya gelmişti.

"Hazırım, Hem. Sen?"

Bir cebimden Halim'in kanlı bandanasını çıkardım. Her zamanki gibi dairemi gizlediğini bilerek, bandanayı başıma bağladım.

Koca Domuz dumanlar püskürterek, yanımızda durdu. O ağır vasıta bizi ormandaki savaş alanına götürecekti. Hem insanlardan hem de Sıçrayanlardan oluşan onlarca birlik kalın metal duvarlardan sarkıyor, ilkel bir ritimle duvarlara vuruyorlardı. Sıçrayanların üstünde orman çaputları vardı. İnsanlar siyah tulum giymiş, göğüslerine, kollarına ve bacaklarına sarı yapraklı mavi sarmaşıklar bağlamışlardı. İki ırkın teni de kalın bir çamur ve kül tabakasıyla kaplıydı.

İki farklı tür bir aradaydı, yine de o kamyonadaki her asker boş küme sembolüyle süslenmiş bir bandana takıyordu. Bazılarının sembolü düzgünce nakşedilmişti. Diğerleri ise boyayla kabaca boyanmıştı. Birkaçı kanla çizilmişti.

Keşke ölümden sonra bir hayat olsaydı da Halim bize bakıp o küçük jestinin etkisini görebilseydi.

Bugün hepimiz gerçekten tek halktık.

Kamyona çıktım. Arkamdan Barkah ile korumaları paldır küldür tırmandılar.

Koca Domuzun motoru homurdandı: Savaşa gidiyorduk.

KIRK DOKUZ

 rman harabelerinin derinliklerindeydim. Çevremde Ome-yocan halkından –İnsan ve Sıçrayan karışık– belki yüz kişi vardı. Orman örtüsü tepemizde bir yay çiziyor, ağaçlardan canlandırıcı sarmaşıklar sarkıyordu. Burada bulanıkuşlar yoktu, domuzcuklar yoktu, hiçbir hayvan türü yoktu çünkü vahşi yaşam ne zaman ortalıktan toz olması gerektiğini iyi seziyordu.

Keşke biz de o kadar akıllı olsaydık.

Koca Domuz beni ve benimkileri indirdikten sonra, Barkah'yı alayına götürmüştü. Kuzeyden Sıçrayan savaş borazanlarının sesi, misket tüfeklerinin ve normal tüfeklerin yayılım ateşleri, Yaban Arılarının makineli tüfeklerinin ölümcül uluması ve mermi üstüne mermi atan tankların gümbür gümbür yankısı duyuluyordu. Barkah düşmanla çatışıyordu ama nasıl gittiğini hiç bilmiyorduk.

Birliğim konuşmamı bekliyordu. Rengârenk gözler korku, heyecan ve öfkeyle yüzüme bakıyordu. Öfke hep vardı. Yeni edindiğimiz ortak amaç duygusunun yalnızca ortak bir düşmana sahip olmamızdan kaynaklandığını sanacak kadar saf değildim; Kan Tanrısı bizi savaşmaya itiyordu, biz de savaşacaktık.

“Yaban Arıları geliyor,” dedim. “Keşif ekiplerimizin tahminine göre, iki saat içinde Uchmal’ın surlarında olacaklar. Gemilerimiz ancak dört saat içinde gitmeye hazır olacak, yani onları yavaşlatmak zorundayız.”

Konuşurken dönerek, her birinin gözünün içine baktım, bu tekniği Aramovsky’den öğrenmiştim. Askerlerin düşünceleri öfke ve nefretle karman çormandı, bunda hem Kurtçuğun etkisi vardı hem de yurtları işgal ediliyordu. Askerlerimle bağlantı kurmalıydım; burada olduğumu, onlarla yan yana çarpıştığımı anlamalarını sağlamalıydım.

Neden lider olduğumu hâlâ bilmiyordum ama bir liderin ne yapması gerektiğini öğrenmiştim.

“Onların silahları daha iyi ama biz de ormanı tanıyoruz,” dedim. “Bunu kendi yararımıza kullanacağız. Yaklaşacağız, düşmanı vurup geri çekilerek, onları tuzağıımıza çekeceğiz. Amacımız yok edebildiğimiz kadar tankı yok etmek, anlaşıldı mı?”

Başlar sallandı. Sıçrayan kuyrukları pat pat yeri dövdü.

Tanklar düşmanın ana unsuruydu. Doğruca ilerlemelerine izin verirse, kent kapılarını patlatıp açarlar, hemen arkalarından gelen piyadeyle birlikte sokaklarımıza dalarlardı. Tanklara saldırırsak, Yaban Arıları o tankları korumak için karşılık verecekti. Böylece kara birliklerini bağlayıp, toplarını yavaşlatarak, tahliyemiz bitene kadar atış menziline girmelerini önlemeyi umuyorduk.

Onları buraya getiren çıkarma gemileri hâlâ buradaydı, biliyorduk. Ama henüz görmemiştik, yerlerini bilmiyorduk. Tek umudumuz kule toplarımızdan korkup çıkarma gemilerini yedekte tutmalarıydı.

“Geri çekilme sinyali, yani peş peşe üç uzun borazan sesi ni duyana kadar savaşmaya devam edin,” dedim. “Sinyali duyunca tüm insanlar hızla ana meydana dönecek. Sıçrayanlar, siz de savaş alanını terk edeceksiniz, halkınızın yanma dönmek için güneye yöneleceksiniz. Herkes anladı mı?”

Başlar ve pat patlar. Odaklanmış gözler. Kararlı yüzler.

Burada bizimle olan Sıçrayanlar gezegeni terk etmeyecekti. Büyük olasılıkla gelecek nesilleri için savaştıklarını biliyorlardı. Nükleer silahı atarsak, muhtemelen patlamanın etki alanından kaçmayı başaracak zaman bulamayacaklardı. Yaban Arısı ordusunu yok etmek için tek şansımız bu olabilirdi: Milyonlarcası hayatta kalabilsin diye, müttefiklerimden binlercesini feda edecektim.

Çok ama çok şanslıydım, kalan günlerimde verdiğim bu kararlarla yaşamak zorunda kalacaktım.

Mızrağımı kaldırdım.

“Bugün, bizler Sıçrayan değiliz. İnsan değiliz. Hepimiz Omeyocanlıyız. Tek vücut olarak savaşacağız. Birbirinize güvenin ve o alçaklardan öldürebildiğiniz kadarını öldürün.”

Savaşçıları misket tüfeklerini, tüfeklerini ve mızraklarını kaldırdı. Kısa, birleşik bir asker haykırışından sonra, kalabalık, önceden belirlenmiş yerlerine geçmek için, dağıldı.

Örümceğime koştum. Eski dost 05. Delikleri yamanmış, bacakları tamir edilmiş, parlak göçüklerinin üstü boyanmıştı.

Victor ile Bawden kokpitte bekliyordu. Victor'un eli sarılıydı, burnu da öyle; onu adamakıllı iyileştirecek zaman yoktu.

Üçümüz iyi bir takımdık. Umarım hep birlikte başarırız.

Örümceğin yanında, Fenrir'in leş kokulu, kürklü gövdesinde oturan Maria bekliyordu. Savaş konusunda beceri sahibi ve savaşın başlamak üzere olduğunu bilen birinin o meşum ifadesiyle gülümsüyordu.

"Selam sana, Em," dedi. "Ne ağdalı bir konuşmaydı."

"Yapma, Maria; ekibin savaşa giderken sen süslü sözler etmiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Biz konuşmayız, öldürürüz."

Maria sonraki dört saati sağ çıkarabilecek miydi, merak ediyordum. Umarım çıkarırdı. Gerçekten çıkarmasını umuyordum.

Mızrağımı örümcekteki Victor'a verdikten sonra güverteye çıktım. Tam kalkış emrini vermek üzereyken Maria seslendi: "Em, bir şey sorabilir miyim?"

Başımı salladım.

"Bishop'tan hoşlanıyorum," dedi. "Bugün ölürsen onunla çıkabilir miyim?"

Güldüm. "Çok beklersin, tatlım. Birkaç saat içinde mekikte Bishop'la olacağım."

"Ya da Bishop ölürse," dedi Victor bana. "Ben seninle çıkabilir miyim?"

Kızısam mı, alınsam mı bilemedim; Victor'un cazibeli gülümsemesi iki ihtimali de siliyordu. Victor'a ağzının payını vermiştim ama o hâlâ bana gülümsüyordu.

Bawden gözlerini devirdi.

“Aşk hayatlarımız hakkında konuşmamız bittiyse, artık sa-
vaşmaya gidebilir miyiz lütfen?”

Mızrağımı kokpitin arka duvarındaki konsola taktım, sıkı
sıkı yerine oturduğundan emin olmak için sopasını şöyle bir
sallayıverdim, sonra da önüme döndüm.

“Gidelim, yarı süratle,” dedim.

05 numara ormanda ağır ağır ilerlemeye koyuldu.

**

Özenli stratejimiz şimdiden parçalanmaya başlamıştı.

Maria bizi sessizce Yaban Arısı koluna götürürken bodosla-
ma üç düşman kenesiyle karşılaşmıştık. Büyük saldırı planımız
bir anda kaçıp canımızı kurtarmaya dönüşmüştü.

Bawden örümceğimizi son süratle sürüyordu. Örümceğin
zırhlı gövdesi ağaçların yanından geçtikçe gövdelerine çar-
pıyordu. İki kene bir gizlenip bir ortaya çıkarak, arkamızdaki
ağaçların arasından geçerken, hızlı ateş eden silahları ağaçla-
rı ve yaprakları parçalıyordu. Bizim örümceğin zırhına çarpan
mermiler metalden bir müzik aleti gibi sesler çıkarıyordu.

Maria’yı hiçbir yerde göremiyordum.

Kokpitte siper alan Victor başını kaldırıp tüfeğiyle örüm-
ceğin arkasından ateş etti, üç saniyede sekiz atış yaptıktan
sonra yeniden yere eğildi. Ellerinin hızlı hareketiyle silahını
doldurdu.

İleride ve sağda, dalların tepesinden kırmızı bir bayrağın
dalgalandığını gördüm: Tepede sarmaşıkların ve sarı yaprakla-
rın arasına saklanmış bir Sıçrayan vardı.

En azından planımızın bir kısmı yolunda gidiyordu.

Bawden'in omzunu kavrayarak bayrağı işaret ettim.

“Tamamdır,” dedi. “Sıkı tutun!”

Bawden örümceği sertçe döndürerek bayrağın altındaki geniş açıklıktan, iki kalın ağaç gövdesinin arasından geçirirken Victor'la ikimiz zırlı çıkıntıya tutunduk.

Öndeki kene hemen arkamızdaydı, zırlımıza kurşunlar yağıyordu.

Bayrağın altından geçmemizin saniyesinde, bir Sıçrayan bağırdı. Arkama bakmak için yandan sarkınca, gizli halatların sınıksı çekildiğini gördüm: Ağaçların arasından bir ağ yükseldi. Sekiz bacaklı makine ağın içine daldı. Bağlayıcı halatlar şak diye gerildi. Kenenin burnu sert bir şekilde ormanın zeminine çarptı. Makine bir kez sıçrayıp döndükten sonra, ölü yapraklardan bir bulut oluşturarak, yere çakıldı.

Çalılarının arasından Sıçrayanlar fırladı tüfekler, msket tüfekleri ve nacaklar işe koyulmaya hazırıldı.

İki hafif zırlı Yaban Arısının emekleyerek, yavaş yavaş hurdaya dönen keneden çıktığını gördüm. Bawden'in yaptığı keskin dönüş yüzünden görüş alanımı kaybetmeden hemen önce, Sıçrayanların o ikiliye yaklaştığını gördüm.

Bizim örümceğe vurup seken mermi sağanağı yüzünden, kokpitin siperliğinin arkasına düştüm. Victor başını çıkararak, hızlı hareketlerle tüfeğini boşalttı.

“İşte,” diye bağırdı Bawden. “Tanklar orada!”

Yerdeki gür çalılarının arasında kocaman, kamuflajlı tek bir metal blok gördüm, kalın namlusu bir mızrak gibi öne uzanmıştı. Yönumüzü bilmeden, deliler gibi kenelerden kaçarken, hedefimizi bulmuştuk. Şimdi gerçek sınav zamanı gelmişti: Tankları tuzağa çekebilecek miydik?

“Dumanı ateşleyin,” dedim, ardından da Borjigin’in kokpite monte ettiği kalın teneke kutuların üstündeki pimi çektim. Sıkıştırılmış hava püf diye uçarken, içindeki kafatası boyutundaki kap havaya fırladı ve ağaçların tepesini deldikten sonra patlayarak, mor bir duman bulutu oluşturdu.

“Hay lanet!” diye bağırان Bawden örümceğimizi sola çevirince, neredeyse araçtan aşağı düşüyordum. Sola bakınca Bawden’in gördüğü şeyi gördüm: Yüzlerce yaya Yaban Arısı askeri çalıların arasından koşa koşa bize doğru geliyordu.

Soldan üstümüze mermiler yağdı: Peşimizdeki diğer keneydi. Öne eğilerek, Bawden’in önüne geçtim; parmaklarımı öne uzatmaya fırsat bulamadan kene keskin bir şekilde yana kaçılınca, ışınım hiçbir zarar vermeden ormanın içinde kayboldu.

Yaban Arısı piyadelerinin ateşleri tangır tungur örümceğimize vurduğundan, Victor da ben de tekrar kokpitte siper almak zorunda kaldık.

“Peşimizdeler,” dedi Victor.

Bawden, Victor’a ters ters baktı. “Vay canına, Victor, hiç aklıma gelmezdi.”

“Sen sürmene baksana,” dedim. “Bizi hedef noktasına götür.”

Fazla sayıda örümceğimiz yoktu, Bishop da Yaban Arılarının bunu muhtemelen bildiğini tahmin ediyordu. Aslında, tüm stratejimizi Bishop’ın tahmini üstüne kurmuştuk. Eğer akılları varsa, Yaban Arıları mekanize birliklerimizi indirerek kalıcı bir avantaj sağlayacağını bilirlerdi. Tek umudumuz Yaban Arılarının bunu çok istemesiydi, böylece bunu onlara karşı kullanabilirdik.

Bir kez daha koca mermiler müzikli bir patlama sesiyle 05’in arkasına yağdı. Kene yine peşimizdeydi, ateş ediyordu.

Yağ gibi giden örümceğimiz bir anda, sanki biri sert bir şekilde itip kakıyormuş gibi, yalpalayarak sarsılmaya başladı.

“Bacak hasarı,” diye seslendi Bawden. “O bacağı devreden çıkarmam gerek. Victor, yardım et!”

Şalterleri indirdiler, düğmeleri ve kadranları çevirdiler. Onlar çalışırken, ben de başımı kaldırıp örümceğin arkasından bileziğimi ateşleyerek, kenenin bize yaklaşmasını önledim.

Yalpalama azaldı.

“Daha iyi olamazdı,” dedi Bawden. “Tutunun!”

Sanki başka bir seçeneğim varmış gibi.

Örümceğimiz ormana daldı. Üstümüze öyle yoğun bir silah ateşi yağdı ki Victor başını kaldırıp ateşe karşılık vermedi bile. Mermiler, ormanı kemirerek küçücük parçalarına ayıran görünmez bir böcek sürüsü gibi, dalları ve ağaç gövdelerini parçaladı, çevremizdeki yaprakları yoldu.

Bitmek bilmez silah ateşinin arasında bile, tank topunun gümbürtüsünü duyuyordum.

Karşımızda bir ateş topu patlayınca, üstümüze toprak ve çamur yağdı. Yüzüme ve ellerime onlarca iğnenin battığını hissettim. Patlamadan kaçmak için çok hızlı gidiyorduk, Bawden bizi doğruca alevlerin arasından geçirdi. Tenim yandı ama alevlerin içinden neredeyse hemen çıktık. Ellerime baktım, kocaman kıymıklar batmıştı: Tankın güçlü atışıyla havaya uçan ağaç parçalarıydı bunlar. Bawden ile Victor’a baktım; yüzlerindeki onlarca kesikten kanlar akıyordu.

Yaralanmıştık ama tank peşimizdeydi. Planımız işe yarıyordu.

Sağımda bir hareket: Kene, yine yandan bize saldırmaya çalışıyordu. Parmaklarımı ileri uzattım, bu kez ışınlam isabet etti,

kenenin zırhını sıyırıp geçti. Kene yana kaçılarak, saklanmak için ağaçları ve çalıları kullandı.

Yanımızda bir başka tankın silahı patladı, derken bir tane daha, sonra bir tane daha, her patlama kulaklarıma tekme gibi indi. Sarsıntı dalgaları vücuduma indi. Hava toz, toprak, çamur ve dumanla doldu. Gözlerime, ağzıma küçük taş parçaları girdi.

Peşimizde yalnızca bir tank yoktu. En az üç tane vardı.

Patlamalar örümceğimizi oradan orada savuruyordu ama Bawden nasılsa makinenin devrilmeden yoluna devam etmesini sağlıyordu.

“İleride tehlike,” diye bağırdı.

Karşımızda, orman uzun bir sıra hâlinde seri ateş patlamalarıyla aydınlandı: Kamufleajlı Yaban Arısı askerleri çoktan mevzi almıştı.

Hedef noktasına yaklaşmıştık ama şimdi de Barkah’nın bölükleriyle ve Borjigin’in sürpriziyle bağlantımız kesilmişti.

“Kahretsin,” dedi Bawden. “Tamam mı devam mı alçaklar!”

Çılgın kız hızımızı maksimuma getirdi.

Güverteye yapıştım. Victor da öyle. Bawden çömelebildiği kadar çömeldi. Mermiler kokpite vurup sekiyordu. Omzumda bir batma, bacağımda bir yanma hissettim. Victor haykırdı.

Silah ateşlerinin gümbürtüsü yaklaştı, sesi yükseldi sonra da azalmaya başladı; Bawden düşman hatlarını yarıp geçmişti.

Biraz yavaşladık. Karşımızda mavi duman vardı: Hedef bölgeye varmıştık.

Silah ateşleri örümceği dövmeye devam ediyordu. Bu makinelerin Sıçrayanlara iki yüzyıl boyunca hükmetmesine şaşmamak gerekirdi. Yaban Arılarının mermileri örümceğe zarar

veriyordu ama onu yok edemiyordu, alelade misket mermileri bu zırha neredeyse hiçbir şey yapamazdı.

Örümceğin içinde bir şey şangırdadı. Makine tökezledi, hızı yarı yarıya düştü.

“Bawden,” diye bağırdım. “Götür bizi buradan!”

Bawden diz çöküp yerdeki bir kapağı açtı ve örümceğin karnına girdi. “Victor, aracı sür! Em, yaklaşmalarını engelle!”

Takipteki tankların gümbür gümbür sesinin arasından, bir kene motorunun uğultusunu duydum. Geliyordu ama nereden geldiğini kestiremiyordum.

Tıkırtı ve cıvıltılardan oluşan bir savaş çılgılığı duyuldu: Yaban Arısı piyadesi üstümüze doğru ilerliyordu.

Bir tank mermisi hemen sağımızda patladı, o kadar yakını-mızdaydı ki ısınısını hissettim. Kalıntıları üstümüze yağdı.

Üstelik hâlâ yavaşlıyorduk.

“Borjigin ne cehennemde?” diye bağırdı Victor. “Burada olmalıydı!”

Biz işimizi yapmıştık ama Borjigin burada olmadığı için, kendi işini yapmıyordu. Dört bir yandan ateş yiyorduk. Yavaşlayan örümcekten çıkarsak, daha yere adım atmadan ölürdük.

Böyle mi bitecekti?

Kokpit güvertesinde arkama yaslandım. Yukarıdaki ağaç tepelerine baktım. Sarı yapraklar, kahverengi dallar ve ağaç gövdeleri, mavi sarmaşık kökleri. Yeşilliklerin arasında nokta nokta beliren akşamüstü güneşi. Birkaç bulut. Tepede Omeyocan’ın kendini yeni yeni göstermeye başlayan ikiz ayları.

Ölmek için güzel bir yerdi.

Gaston’a yeterli zaman verdiğimizizi umuyordum.

Derken, devasa bir şey gökyüzünü kapattı.

En uzun ağaçlar sarsıldı. Parlak mavi metalden uzun çatal-
lar o ağaçları kenara itti. Bir çocuk sazların arasından nasıl
kolayca geçerse, Borjigin'in dev makinesi ağaçların arasından,
bizim üzerimizden öyle geçti. Makine kocaman çelik ayaklarını
birbiri ardına yere indirerek, yaklaşan tanklara doğru ilerledi.

Kesintisiz mermi sağanağı bizi bırakıp deve yöneldi.

Hemen ayağa kalkıp, örümceğin arkasından baktım. Takip-
teki kene hâlâ hızla üstümüze geliyordu ama Borjigin'in devi-
nin aniden ortaya çıkmasıyla, Yaban Arısı piyadeleri ağaçların
arasına kaçmıştı.

Bizim örümcek gıcırdayarak durdu.

“Victor,” diyerek, yaklaşan keneye nişan aldım. “Barkah'nın
bölüklerine işaret ver, yaklaşsınlar.”

Yaya Yaban Arısı askerleri, disiplinli bir birlik olarak, ye-
nilmez görünüyordu, şimdiyse Sıçrayanların yüzyıllar boyunca
savaştığı derin ormanın dört bir yanına dağılmışlardı.

Kenenin sürücüsü sonunda Borjigin'in canavarını görünce
yavaşlayıp dönerek yaratıktan uzaklaşmaya koyuldu. Artık bi-
zim örümceğe ateş etmiyordu; sonunda temiz bir atış yapacak
iki saniyem oldu.

Bileziğimden boşanan parlak ışın kenenin zırhlı kokpitine
vurdu. İçerideki herhangi bir şeyi vurabilmiş miydim, bilmi-
yordum ama sekiz bacaklı makine tuhaf bir biçimde tökezledi.
Kene doğruldu ama tam o sırada dalları yaran parlak mavi dev
bir ayak kenenin üstüne öyle bir bastı ki yer titredi.

Bir mermi sağanağı yüzünden yeniden eğilmek zorunda kaldık.
Victor başını kaldırıp, hızla ateş etti. Victor'a katılarak, bileziğimle

omuzları bakır şeritli, iri yarı bir Yaban Arısı önderliğinde üstümüze koşuşturan bir piyade birliğine ateş ettim. Askerler ağaçtan ağaca gidip zikzaklar çizerek ateş ediyorlardı. Bu ekiptekiler ormanda bağıra bağıra kaçanlar gibi değildi. Bunlar adamakıllı eğitilmiş askerler olabilirdi: Yaban Arılarının daire-yıldızları.

Victor'un ateşi bir Yaban Arısını düşürdü, benim ışınlarımsa bir ikinciyi.

Yere çömelip açık kapaktan içeri baktım. Bawden makine aksamının arasına sığışmış, bıçağını kullanarak çatlak bir seramik parçasını kazıyordu.

“Bawden, eğer şu şeyi çalıştıramazsan, öldük demektir!”

“Halletmek üzereyim,” diyerek, kazımaya devam etti.

“Geldiler,” diye bağırdı Victor.

Bir şeyin örümceğin yanına tırmandığını duydum. Mızrağımı konsoldan aldığım gibi kenardan sarkıp, bıçağı bir Yaban Arısının zırhlı yüzüne soktum. Bıçağın ucu kaskına girdi, asker halka merdivenlerden düştü.

Bir başka Yaban Arısı örümceğin eğimli cephesine sıçradı, bir eliyle zırhlı çıkıntıyı tutuyor, öbürüyle ağır tüfeğini bana doğrultuyordu. Victor sert bir tekme salladı, botu Yaban Arısının göğsünü ezdi, Yaban Arısı sırtüstü düşerken ateş etti ama kurşun boşa gitti.

Üçüncü bir Yaban Arısı elinde silahla kokpitin ortasına atladı. Victor, silahını ateşlemesine fırsat vermeden, onu yakalayıp üstüme devirdi. Üçümüz birlikte kokpit güvertesine düştük.

Mızrağıma ulaşamıyordum.

Bıçağımı çektim, bir kolumu Yaban Arısının başına dolayarak, boğazını saran zırhı deştim.

Yaban Arısı tıkırdayıp tıslayarak, silahını Victor'a doğrultmaya çalıştı, Victor ise kükreyip homurdanarak, Yaban Arısının bileğini bir ölüm kapanı gibi yakaladı.

Yaşam mücadelesi veren hayvanlardık biz.

Yukarıdan kamçı gibi inen, sarı bir şey belirdi. Kıskaçlar çat diye kapandı. Uzaylı bir saniye önce üstümdeyken, bir saniye sonra havaya kalkmıştı.

Dizlerimin üstünde doğruldum. Maria ile Fenrir yanımızda duruyordu: Maria tüfeğini ateşlerken, Fenrir ağzına tıktığı Yaban Arısını kalın, pirana dişi gibi dişleriyle çiğniyordu. Binicili iki hurukan daha koşarak ormandan çıktı. Kıskaçlar çat diye kapandı. Sürücüler ateş etti. Kanlar fışkırdı. Yaban Arıları karşılık verdi ama Maria'nın koca hayvanları çok hızlı, çok yırtıcıydı; düşman saniyeler içinde kaçışarak dört bir yana dağıldı. Çevremizde bir düzine ölü Yaban Arısı yatıyordu, hurukanlardan biri ve Sıçrayan sürücüsü de ölmüştü.

Maria ile Fenrir bizim örümceğin yanında kaldılar. Uluyan Nedelka Holub'un sürdüğü sonuncu hurukan peşimizden geldi.

Bir ağaç devrildi, devrilen ağacın kökünün üstünden geçip gövdesi boyunca gümbür gümbür ilerleyen bir tank, çatırdayan dalları ve sallanan yaprakları dümdüz etti. O tankın peşinden iki tank daha geliyordu: tek sıra bir yıkım kolu.

Borjigin'in canavarı saldırmak için harekete geçti.

Öndeki tankın topu gümbür gümbür bir ateş konisi püskürttü.

Metal devin sağ omzunun kabuğu patladı. Koca kepçeli kolu yankılanan bir çat sesiyle yerinden çıkarak, orman zeminine düştü.

Devin içindeki herkes ölmüştür diye düşündüm ama makine uzun adımlarla tanka doğru ilerledi.

Kopmuş koldan buram buram dumanlar yükseldi, metal dev kocaman kıskaçlı elini uzatıp en öndeki tankı aldı. Donakalmış bir hâlde, devin ilk tankı havaya kaldırıp ikincinin üstüne çarpmasını izledim.

Kısacık bir duraklamanın ardından, iki tank da patlayarak, çevredeki ağaçları sarıp ateşe veren bir kıvılcım bulutu oluşturdu.

Kıvılcımlar devin üstüne de sıçradı. Sürücü Borjigin'di. Üç kişilik mürettebatı vardı. Ateş şimdiden koca makineyi sarmıştı. Bir şey yapmazsam, dördü de canlı canlı yanacaktı.

“Maria!” Kızın gözlerine baktım, ardından devin omurgasından geçerek, darmadağınık kafasına çıkan merdiveni işaret ettim. “Fenrir yukarı tırmanabilir mi?”

Maria geriye kaykılıp, dizginleri tutarak, yukarı şöyle bir baktıktan sonra yanıt verdi.

“Öğrenelim bakalım.” Dizginleri hayvanın sırtında şaklattı. “Fenrir, tırman!”

Hurukan koşarak devin üstüne sıçradı; güçlü bacakları ağır hayvanı havaya fırlattı. Orman örtüsünü delen, sönmeye yüz tutmuş güneş ışığı Fenrir'in sarımtırak kahverengi kürküne vuruyor, bir düzine küçük yarayı belli eden pembemsi kanı ıslıl ıslıl parlatıyordu.

Fenrir'in ön bacakları uzandı, pençeleri metal merdiveni yakalayıp sıkı sıkı tutarken, yılan boynu devin sırtından çıkan kırık bir boru parçasına sarıldı. Arka bacakları da bir süre metalin üstünde çırpındıktan sonra hedefi buldu.

“Kan Tanrısı,” dedi Victor soluksuz bir hâlde. “Şuna bak.”

Maria bineğine bağırarak, onu daha yükseğe çıkmaya zorluyordu. Fenrir pençe üstüne pençe atarak, alev almış sallanan bir ağaca çıkıyormuşçasına, yanan deve tırmandı.

Bawden güverteye sıçradı, yerdeki kapağı da arkasından kapattı.

“İşimize bakalım!”

Mızrağımı Borjigin’in büyük makinesine doğrulttum. “Bizi oraya götür, hemen!”

Bawden bizim aksak, yaralı 05 numaranın dümenini deve doğru çevirdi.

Orman tekrar yarıldı: Bozguna uğramış Yaban Arısı askerleri bir dalga hâlinde koşarak önümüzden geçti, canlarını kurtarmak için kaçtıklarından bizi görmezden geldiler. Yerdeki çalıları yırtan, ağaçlardan atlayan, hatta sarmaşıklarda sallanan Sıçrayanlar, Yaban Arılarının üstüne çullanıyordu. Silahlar ve misket tüfekleri kısa atışlar yaptı, derken savaş yumruk yumruğa mücadeleye döndü. Bir Yaban Arısı enerjiyle hışırdayan uzun kılıcını çekerek, üstüne saldıran Sıçrayanı ikiye böldü. Gövdenin iki yarısı hâlâ seğirirken, üç Sıçrayan daha bastırıp Yaban Arısım indirdi.

Nacaklar, baltalar görünüp kayboldu: Renk değiştiren zırh ne kadar iyi olursa olsun, bu gözü dönmüş savaşçıların amansız vahşetine dayanamıyordu.

Hiç böylesi bir yıkım görmemiştim. İki tür kendi nesillerinin geleceği için savaşıyordu. Kimse teslim olmuyordu. Kimse yaralılara saygı göstermiyordu. Burada anlaşma yoktu, teslim olmak yoktu, yalnızca iki taraftan biri ölene kadar savaşmak vardı.

Açık mavi devi yalayan alevlere karşın, Borjigin canavarını sonuncu tanka yöneltti.

Tankın topu gümbürdedi. Devin sol kalçasının kabuğu patladı, turuncu alev ve siyah dumandan oluşan buram buram bir patlama kalça eklemine parçalara ayırarak, sarmaşıkları kesen, ağaç kabuklarına gömülen, hem Sıçrayanları hem de Yaban Arılarını delip geçen bir metal sağanağı oluşturdu.

Metal dev sola yalpa vurdu.

Maria'nın hurukanı kontrolünü kaybetti, pençeli ayağı boşa kaydı. Yalnızca kırılma noktasına kadar gerilmiş yılan boynuyla bir yere tutunan koca hayvan, orman zemininin tepesinde sallandı. Kürkü gövde dallara çarpıp kol kalınlığındaki ağaç parçalarını çalı çırpı gibi çatır çutur kırarken, Maria eyerine sıkı sıkı tutundu. Hayvanın da, arkadaşımın da ormana savrularak ölmesini bekledim ama Fenrir her nasılsa tutunuyordu.

Borjigin'in devi tökezledi, neredeyse düşecekken toparlandı, makine doğruldu.

Maria'nın bineği yeniden merdivene uzandı. Pençeleriyle merdiveni kavradı ve tuttu.

Hurukan bir kez daha havaya sıçradı.

Canavarın kafasının arkasından kopan dikdörtgen bir metal parçası havaya savrularak, ormanın içinde kayboldu. Borjigin içeriden çıktı, tulumu koyu turuncu alevlerle yanan yapış yapış yağ lekeleriyle kaplanmıştı. Borjigin'in arkasından yalnızca bir çocuk, bir kız çocuğu çıktı. Korkulukları kavrayarak, sıkıca tuttular.

Fenrir yanlarına vardı. Uzun boynu kızı kavrayarak, havaya kaldırdı. Maria yanan Borjigin'i arkasındaki eyere çekti.

Fenrir merdivenden indi. Devden çıkan alevin uzun dilleri, mavi boyayı kabartarak, Fenrir'in kanlı kürkünü alazlıyordu.

Tank devin dibine geldi, uzun top namlusu kırk beş dereceye ayarlanmıştı. Bu kez mermi makineyi göğsünün tam ortasından vurdu. Şıştikçe şişen ateş topu hurukanı havaya sıçramaya zorladı.

Fenrir yere yapıştı; darbenin etkisiyle kemiklerinin kırıldığını duydum.

Borjigin'in devinin yanan enkazı düşen bir ağaç gibi bir geri bir ileri sallandıktan sonra, puf diye bir alev fırtınası kopararak, tankın üstüne devrildi.

Ezilen tankın içinde bir şey patlayarak, göğşe şerit şerit alevler gönderdi, o kadar ki şeritler ağaç tepelerinin üzerinde yay çizdi. Borjigin'in devindeki son iki mürettebat üyesinin bundan sağ kurtulabilmesi mümkün değildi.

Mızrağımı kaptım. Victor ile birlikte örümcekten inip, arkadaşlarımızın yanına koştuk. Maria yerde dönerek, tuhaf bir açıda duran omzunu tuttu. Borjigin'in bacağı iç kaldırıcı bir şekilde dönmüştü. Kız ise —onu tanımıştım, Sharly Bohner'di— Fenrir'in koca cüssesi altında yarı yarıya sıkışıp kalmıştı. Hurukan tekmeler savurup seğirerek kükredi. Her çırpınışında Sharly acıyla bağırıyordu.

Hayvanın ölüm sancıları kızı öldürecekti, hurukanın işini bitirmeliydim.

Fenrir'in yılan boynu sonunda gevşedi. Bileziğimi başını çeviren üç kara göze doğrultup parmaklarımı öne uzattım; hiçbir şey olmadı.

Bileziğimin beyaz taşına metal bir kıymık girmişti: bir şarapnel parçası. Eğer bir santim yukarı veya aşağı gelseydi, kolumu parçalardı.

Victor bağırarak hayvanı öldürmemi söyledi. Sharly'nin kolunu tutmuş, kızı çekip kurtarmaya çalışıyordu.

İki elimle mızrağımı kavradım. Fenrir'in çırpınış süresini ölçtüm ve hamlemi yaptım. Mızrağın bıçağı bir gözünden geçip kafasına girdi. Fenrir kaskatı kesilip kasıldı ve hareketsiz bir şekilde düştü.

Koşarak gelen Bawden Victor'un yanında durdu. Victor, yüzü sımsıkı gerilmiş bir hâlde, ölü hayvanı Bawden'ın Sharly'yi altından çekmesine izin verecek kadar kaldırdı.

Mızrağımı çekip çıkardım, Maria'yı yakalayıp örümceğe doğru sürükledim. Borjigin de kollarını kullanıp sürünerek örümceğe doğru gidiyordu, kanlı yüzüne son derece kararlı bir ifade kazanmıştı.

Dört bir yanımda Sıçrayanlar muzafferane savaş çığlıkları atıyordu. Bölgedeki son Yaban Arılarını öldürmüşlerdi.

Cesetler her yerdeydi. Dumanlar yükseliyordu. Kocaman ağaç gövdelerine tırmanan alevler, sarmaşıktan sarmaşığa atlıyordu. Yanmış et ve közlenmiş ağaç kokusu alıyordum.

Kan kokusu alıyordum.

Kurtçuğun istediği buydu.

Yalnızca en güçlüler hayatta kalır.

Yaralılarımızı örümceğe bindirdik. Zar zor sığıştık.

O güne dek hissettiğim her şeyden daha büyük, gök gürültüsü gibi bir patlama, üstümüze toprak ve kopmuş ağaç parçaları yağdırdı. Bir an için hiçbir şey duymadım, ardından alevlerin çatır çutur sesi hızlıca geri geldi. Biri beni yakalayıp, sarstı.

“Topçular,” dedi Victor. “Yaban Arıları üstümüze top atıyor.”

Solumuzdaki bir diğer patlama deprem gibi yeri sarstı.

Sıçrayanların çığlıklarını duydum.

Yaban Arısı topçuları. Üç tankı ele geçirmiştik ama toplarını ele geçirmemiştik.

Sıçrayan borazanlarının alçak perdeden ormanda yankılandığını duydum: peş peşe üç uzun borazan sesi.

Güneş batıyordu: Başarmıştık.

“Bawden, bizi eve götür!”

Örümceğimiz silkinerek canlandı. Aracı sarsan her adımda, Maria ile Borjigin haykırıyordu. Şimdi onlara yardım edemedik, acıya dayanmak zorundaydılar.

Victor göğsüme bir şey dayadı: Uzun, ağır ve uğursuz bir Yaban Arısı tüfeği bu. Kalın namlunun altındaki bir düğmeyi gösterdi.

“Tetik bu. Tetiğe basınca sıkı tutun, çok fena geri tepiyor. Arkamızı kolla, benim Sharly’nin yaralarını sarmam gerek yoksa kan kaybından ölecek!”

Bawden titreyen örümceği gidebileceği kadar hızlı gitmeye zorluyordu, hepimizin canını yakan, acı verici bir tempoydu bu.

Bir patlama daha oldu, sonra bir tane daha, bir tane daha. Hava kalkan toprakla ve ölümcül bir şarapnel sağanağıyla doldu.

O sağır edici gümbürtülere karşın, kuzeyden tanıdık bir roket hırıltısı duydum: Yaban Arısı çıkarma gemileri.

Yedek kuvvetlerini devreye sokuyorlardı.

ELLİ

Düşman hemen arkamızdaydı. Batan güneş seyrek bulutları tırtıklı, uzun, kırmızı yarıklara dönüştürüyordu: Bugün gök bile kanıyordu.

Biz terk edilmiş Schechak yolundan Uchmal'ın Kuzey Kapısına giderken, halkım tam çekilme hâlindeydi, dört bir yanda kazazedeler vardı. Bazılarımız zar zor yürüyordu, bazıları yaralı yoldaşlarını taşıyordu, bazıları birkaç adımda bir durup orman harabelerine ateş ediyordu. Birkaçı ateş etme zahmetine girmiyordu, nedenini biliyordum: Silahlarının mermisi kalmamıştı, bileziklerinin enerjisi bitmişti.

Hemen doğumuzdaki saat bir kulesinin topu ormana top üstüne top yağdırarak, peşimizden gelen görünmeyen düşmanları indirmeye çalışıyordu.

Yalpalayan örümceğimiz uzun, metal kapılardan güçlükle geçti. Bawden sonunda aracımızı durdurunca, bacak eklemleri

kıvılcımlar saçarak patladı. Makinenin karnı tangır tungur kaldırım taşıma yapıştı.

“Tamir etmek imkânsız,” dedi Bawden. “Herkes dışarı!”

Victor yere atladı. Bawden Sharly’yi Victor’a verdi.

Yaban Arısı tüfeğini omzuma takıp mızrağımı aldıktan sonra, paldır küldür örümceğin sırtından indim.

Koca Domuz surun hemen içine park etmişti, boğuk motoru boşta çalışıyordu. Geniş kasasında düzinelerce yaralı yatıyordu. Birkaç daire koşarak yanımıza geldi. Bawden Borjigin’i nazikçe aşağıdaki dairelerin uzanan ellerine teslim etti.

Sokağın bir blok ötesinde, Sıçrayanlar beş ahşap mancınının başına üşüşmüştü. Hilal Biçimli Açıklık Savaşında bu silahları bize karşı kullanmışlardı ama bugün mancınıklar iri kayalarla değil, fıçılarla doluydu. Fırlatma kolları, yani yontulmuş ağaç gövdeleri, ateşlenmeye hazır bir hâlde, geri yatırılmıştı.

Ne Bishop’tan ne de birliğindekilerden haber yoktu. Bishop planı biliyordu. Şimdiye kadar dönmediyse...

Birçok kişinin hayatı tehlikedeydi. Bishop’ı bekleyemezdik.

Yüzümü saat bir kulesine dönüp, iki kolumu da başımın üstünde sallayarak, mevkilerini bırakmalarını ve mekiğe gitmelerini işaret ettim. Top son kez patladı, ardından sessizleşti.

Victor Sharly’yi Koca Domuza taşıdı, kasadakiler ellerini uzatıp kızı nazikçe içeri aldılar. İki daire Sharly’nin ardından Borjigin’i kamyonu bindirdi. Borjigin acıdan bayılmıştı anlaşılan.

Bawden’in Maria’yı yere indirmesine yardım ettim.

Bawden kızın sağlam omzunun altına girdi, ben de yaralı omzunun altına girdim. Sağ elimle mızrağımı tutarak, sol elimi

Maria'nın beline doladım. Kırılan kemiklerin içerde gıcırdadığını hissedebiliyordum.

Koca Domuza doğru yürüdük ama dile dökülmeyen bir bağla, üçümüz de durup arkamızdaki örümceğe baktık.

Zırhında o kadar çok taze kurşun izi vardı ki sanırım makine artık metalden çok havadan ibaretti. İki bacağı normal duruyordu, o tanıdık keskin açıyla bükülmüşlerdi. İki bacağı eğilip bükülmüştü. Bir tanesi hiç yoktu.

“Hoşça kal, 05 Numara,” dedi Bawden. Sesi bağırmaktan ve dumandan kısılmıştı.

Maria başını salladı. “Sen de hoşça kal, Fenrir. İyi bir çocuk oldun.”

Gözyaşları yüzündeki toz toprak tabakasında yollar açtı. Maria fiziksel acıdan mı ağlıyordu, hurukani için mi, Omeyocan'dan ayrıldığı için mi, yoksa kaybettiği ekip üyeleri için mi, bilmiyordum. Muhtemelen saydıklarımın hepsi için ağlıyordu.

Maria'nın kamyonu binmesine yardım ettik. İnsanlar Maria'yı yukarı çekmek için ellerini uzatırken, hava çat pat tüfek atışı sesiyle doldu.

Victor bağırarak alarm verdi: “Geldiler!”

Bawden'la birlikte sur kapısına koştuk. Kapıya gelince durup siper almak için kapının uzun sağ kanadını kullandık. Mızrağımı atıp ağır Yaban Arısı tüfeğini omzumdan çıkardım.

Victor iki daire-yıldızla birlikte kapının sağ kanadındaydı, tüfeklerini ve bileziklerini ateşliyorlardı.

Elli metre bile yoktu ki bir kene ormanı yararak, ikiz silahlarını ateşledi. Yola çıkıp hızla bizim sur kapısına yöneldi. Uzun

boy lu, omuz zırhında bakır şeritler bulunan bir Yaban Arısı önderliğindeki bir düzine yaya asker, kenenin arkasında yelpaze gibi ortalığa yayıldı.

Mermiler ayaklarımızın dibindeki kaldırım taşlarında kıvılcımlar çıkararak, vın diye metal kapılara vurdu.

Keneye nişan alıp düğmeye bastım. Geri tepme sırasında kabza omzuma çarptı, bir sürü yumruk yemişim gibi, geriye doğru tökezledim.

Atışlarımız zırhlı keneyi vurdu ama bir işe yaramadı. Saniyeler içinde üstümüze çıkacaktı. Fırsatı varken kapıların kapatılmasını emretmeliydim.

Derken kenenin arkasındaki orman yeniden yarıldı, bir örümcek görüş alanımıza girdi. Sürücü Kai Brown'dı... Topu da Ramses Bishop kullanıyordu. Örümceğin arkasında bir düzine daire-yıldız, birkaç da Sıçrayan koşa koşa savaşımaya gidiyordu.

Bishop'ın yüzü hayvani bir ifadeyle buruşmuştu: Ağzı açık, dişlerini sergileyerek, öyle ilkel bir kükreyle kükred ki sesi silah ateşlerin arasında bile duyuldu. Yüzü kan, ter, kül ve çamur karışımıyla kaplıydı.

Bishop örümcek topunu ateşledi. Top kenenin arkasını vurdu. Zırhlı kabuğun içinde boğuk bir patlama sesi duydum, ardından makine takla attı, yere vurup yuvarlandı, bacakları cansızca çırpındı.

Bakır şeritli Yaban Arısı komutanı takır tukur bir gıcırtyla askerlerine dönüp savaşmayı emretti ama bölüğü açıkta kalmıştı, önünde arkasında düşman vardı.

Victor ayağa kalkıp bağırdı: "Hücum!"

Victor silah namına bir tek mızrakla öne atıldı, tüfeğinin mermisi kalmamıştı, bileziğinin gücü bitmişti. İki daire-yıldız

da Victor'la birlikte hücumla geçti, biri koşarken tüfeğini ateşliyordu, diğesindeyse yalnızca bir bıçak vardı.

Onları korumak için Yaban Arısı silahını ateşledim, bir mermi omzumu deşti, ardından hiçbir şey gelmedi. Silah boşalmıştı.

Silahı atıp, mızrağımı kaptdığım gibi koşla koşla su kapısından çıktım, Bawden da yanımdaydı.

Bishop'ın örümceğı düşmanı ezip geçiyordu. Sivri uçlu bir ayak bir Yaban Arısı askerini delip geçti, çırpınan uzaylıyı toprağıla mıhladı.

Bir makineli tüfek patlaması örümcek kokpitini taradı. Mermiler Kai Brown'ı göğsünden ve yüzünden vurdu: Çocuk kanlar saçarak yere yığıldı. Top kıvılcımlar çıkararak, tütmeyle başladı: Bozulmuştu.

Yaban Arılarından bazıları silahlarını bir kenara atıp, bıçaklarını veya kılıçlarını çektiler; mermisi biten bir tek biz değildik.

Bishop elini arkasına atıp, konsoldaki baltasını aldı. Kükreyerek kokpitten atlayıp, korkunç silahını havaya savurdu; baltanın başı bir Yaban Arısı miğferine girip içindeki kafatasını yardı. Yaratık sanki hiç yaşamamış gibi cansız bir şekilde yere düştü.

Bishop'ın daire-yıldızları ve Sıçrayanlarla aynı zamanda Yaban Arılarının yanına vararak, düşmanı dört bir yandan sardık. Mızraklar, nacaklar ve baltalar kılıç ve bıçaklarla çarpıştı ama Yaban Arılarının hiç şansı yoktu. Geriye bir tek kılıcı enerjiyle parlayan bakır şeritli lider kalana kadar, hepsi birer birer düştü.

Lider kılıcını Victor'a doğru salladı, Victor ise vücudunu kaçırarak, mızrağını yaratığın ince dizine batırdı. Yaban Arısı kılıcını yeniden savurmaya çalıştı ama Bawden bir sıçrayışla göğsüne tekmeyle yapıştırarak, Yaban Arısını sırtüstü yere serdi.

Ben de ayağa kalkmasına fırsat vermeden, mızrağımı boy-nuna sapladım.

Cesur savaşçı muhtemelen hiç görmediği yurdundan uzak, yabancı bir gezegenin toprağında ölüyordu.

Halkım sur kapısına koştu. Bishop beni belimden yakalayıp örümceğine attı. Ayağım Kai Brown'ın kanına basınca neredeyse kayacaktım. Kokpit güvertesinde sırtüstü yatan Kai Brown, az önce öldürdüğüm uzaylı kadar ölüydü.

Bawden ile Bishop halka merdivenlerden çıktılar. Bawden sürücü koltuğuna geçti.

İki Sıçrayan kokpite atladı: Barkah ile Lahfah.

Bizimle birlikte mi geliyorlardı?

Sıçrayanlar kralı fena yaralanmıştı, mavi kanı tepeden tırnağa üstünü kaplayan sarı Yaban Arısı kanına karışıyordu.

“Hem,” dedi, ardından kanlı güverteye yıkıldı. Lahfah yanı başında diz çöktü.

Şimdi onlar için endişelenemezdim.

Bawden örümceği sur kapısından geçirdi: Devasa kapılar arkamızdan kapanmaya başladı.

Victor Sıçrayanlarla birlikte mancınıklardaydı.

Mızrağımı ona doğru salladım. “Ateşle!”

Tahtanın ağır gürültüsüyle, beş mancınık harekete geçti. Uzun ağaç gövdeleri çat diye havaya kalktı. Ağaçlara bağlı hatlatlar sıkı sıkı gerilince, çekilen teçhizat önce geriye yattı, sonra havaya kalktı, ardından yükünü serbest bıraktı: Beş fiçı duvarın tepesinden uçtu, arkalarında ince bir duman hattı kaldı.

İsabet ettiklerini görmediyse de duyduk: Bam, bam-bam, bam-bam.

Kapanan kapıların arasından, ormanı saran bir ateş duvarının yükseldiğini gördüm. Alevler en uzun ağaçlardan bile yükseklere uzanıyordu. Aniden bastıran yoğun sıcaklık binlerce sarmaşığın bir ölüm dansıyla solup gitmesine yol açıyordu.

“Yüce Tanrılar,” dedi Bawden. “O fıçılarda ne vardı?”

“Borjigin’in hızlandırıcısı,” dedi Bishop. “Zubiri’nin yakıt dönüştürme işleminden kalan kimyasallarla birlikte.”

Kimyasal karışım çevresindeki her şeyi alev alev yakacak, belki de tüm ormanı cehenneme çevirecek sıcaklıkta bir yangın çıkaracaktı. O ani cehennem parçasına yakalanan tüm yaya Yaban Arısı askerleri veya keneleri veya tankları şimdiden ölmeye başlamıştı. Yangına henüz temas etmeyenler ise ya çevresinden dolanmak ya da sönmesini beklemek zorunda kalacaklardı.

Bu da bize biraz zaman kazandırır.

Sur kapıları gürültüyle kapandı. Kapıyı kapatanlar Koca Domuza koşup, onun kasasına atladılar. Kamyona son binenler Victor ve mancınık Sıçrayanları oldu.

Koca Domuzun sürücüsü direksiyonu Latu Yolu’na kırıp, doğruca güneye, Rasathaneye yöneldi.

Bizim örümcek kamyonun peşine düştü.

Koca Domuzun motorunun uğultusu arasından yeni bir ses duydum: giderek yükselen, tiz bir ısıklık sesi. Kamyonun kasasındaki Victor diğer yolculara bağırdı.

“Topçular, ateş ediyor!”

Isıklık sesi sağır edici bir kuvvet kazandı. Hemen arkamızdaki üç katlı ziggurattan bir ateş topu doğdu. Havaya savrulan taşlar diğer binalara çarptı. Molozlar sokağa yağdı.

Bizim bulamadığımız topçular bizi bulmuştu.

Koca Domuz hızını arttırdı. Sürücü kamyonu iyice zorluyordu.

Topçu mermileri üstümüze yağarak, kentimizi patlamalardan, ateş ve dumandan, ölümcül şarapnel sağanaklarından oluşan bir sis bulutuna çevirdi. Binalar parçalandı. Sokaklar patladı. Alevler yükseldi. Zigguratlar kendi üstlerine yıkıldı.

Uchmal o güne değin iki hava bombardımanı yaşamıştı ama ikisi de şimdiki saldırıyla kıyaslanamazdı. İki yüzyıldır dimdik duran kent sonunda çöküyordu.

Bir Yaban Arısı savaşçı uçağı gümbür gümbür tepemizden geçti. Rasathaneden kıvrım kıvrım kırmızı bir ateş yükseldi. Savaşçı uçağı yukarı yönelip, arkasından alevler saçarak, hızla uzaklaştı.

Yaban Arıları ne kadar az mermimizin kaldığını bilselerdi, savaşçı uçaklarıyla başımıza üşüşürlerdi.

Ana meydana üç blok kala topçu patlamalarını arkamızda bıraktık. Kurtçuk... Yaban Arıları nasılsa Kurtçuğun üstündeki alanı hedef almaması gerektiğini biliyordu.

Koca Domuz tiz bir ses çıkararak ana meydanın kenarında, Goff Spear mermilerini taşımak için kullandığımız özel arabanın yanında durdu. Mekiğinin kanatlarının altına monte edilmiş altıgen mermileri gördüm. Mermileri yerinde tutan pek bir şey yok gibi görünüyordu, umarım Zubiri ile Gaston ne yaptıklarını biliyorlardı.

Bawden bizim örümceği kamyonun yanında durdurdu. Mancınık Sıçrayanları Koca Domuzdan atlayıp, zıplaya zıplaya yanımıza geldiler. Lahfah'ın Barkah'yı örümcekten indirmesine ve Yaban Arısı çıkarma gemilerine taşımasına yardım ettiler.

Onlarca kişi yaralıları indirmek için Koca Domuza koştu. Bishop ile Bawden yardım etmek için araçtan atladılar. Borjigin'in bir sedyeye konduğunu gördüm, Okereke Maria'yı kollarında taşıyordu. Herkes Ximbal'in rampasından çıkarken, Kenzie Smith emirler yağıdırıyordu.

Titrek bir ısı buğıusu yüzünden Ximbal'in motorları akan suyla örtölmüş gibi gözüküyordu. İki Yaban Arısı çıkarma gemisinin motorları güç vaadiyle kırmızı kırmızı parladı.

Ana meydanın çevresine topçu mermileri yağıdı. Yüzyıllardır ayakta duran binalar bir anda yok oldu. Yoldan çıkmış bir mermi Rasathaneyi on beşinci katından vurunca, koca taş blokları taştan bir çığı hâlinde bayır aşağı yuvarlandı.

Ölen kentimizin çığılıkları arasında insanların adımı haykırdığını duydum. Mekiğı bakınca, Spingate'in metal kafesli güvertede durup bana seslendiğini gördüm, çevresindeki başkaları da aynı şeyi yapıyordu.

Hâlâ örümceğın kanlı kokpitinde duruyordum, en sona kalmıştım.

Hemen aşağı inip mekiğı koştum. Nakliye gemilerinden biri çoktan havalanmış, bir ateş sütununun üstünde yavaş yavaş göğı yükseliyordu. İkincisi henüz kalkışa geçmişti.

Derken ayaklarımın altındaki toprak sarsıldı. Patlayan bir top mermisinin vurucu patırtısı değildi bu. Daha güçlü, daha büyük bir şeydi.

Sağımda, ana meydanın kalın taş levhalarından biri çatlayarak, yukarı meyletti. Bir an geri düşecekmış gibi olduysa da sonra tekrar yukarı kalktı. Başka taşlar da alttan gelen bir itme kuvvetiyle parçalandı, gözlerimin önünde minyatür bir

dağ yükseliyordu. Bu yeni tepenin tırtıklı zirvesinden kocaman bir şey fırladı.

Bakır bir şey.

Kurtçuk kalkıyordu.

Ayaklarım Ximbal'ın rampasına vurdu, Kurtçuk ana meydana fırladığında yolu yarılamıştım. Yer öyle bir titredi ki mekik kaydı. Metal tiz sesler çıkararak eğilip büküldü. Altımdan kayan rampa koparak düştü. Umutsuzca güverteye doğru sıçramayı başardım. Uzandım, uzandım. Başaramayacaktım. Spingate bileğimden yakaladı. Spingate'in ellerine yapıştım.

Ximbal, onu doğruca yukarı iten ateş konilerinin üstünde, yavaş yavaş yükseldi.

Havada asılı kalmıştım, hayatım Spingate'in ellerindeydi. Spingate tangır tungur eden metal güvertede yan yatmıştı, beni düşüp ölmekten alıkoyan tek şey Spingate'in sol koluydu.

Ximbal'ın dış kapısı hâlâ açıktı. Spingate'in altındaki güverte eğilip büküldü: Ximbal uçarken uzatmasının açık konumda olmaması gerekiyordu. Spingate'in kızıl saçları deliler gibi uçuşuyordu. Kolu ağırlığımla gerilmiş, dümdüz olmuştu.

“Spin! Lütfen beni düşürme!”

Gözleri kapalıydı, yüzü umarsız bir ifadeyle buruşmuştu.

“Asla!”

Mekik yükselmeye devam etti.

Sarmaşıktaki bir böcek gibi asılı kalmıştım, aşağı bakmak istemiyordum ama kendimi tutamadım.

Aşağıda Kurtçuk kıvrılıp bükülerek dışarı çıkmaya çalışıyordu, parlak sığınağından taşlar, beton ve toprak dökülüyordu. Kurtçuk şaha kalktı, hâlâ yarısı toprağa gömülü kıvrım kıvrım,

eğri büğrü bir şeydi; bakır bir yılan balığı, metalik bir sümüklü böcek, kâbus gibi bir karaltı, cehennemden yükselen korkunç bir iblisti.

Başı, tabii eğer orası başıysa, havaya kalktı. Dehşetengiz bir ağzın kocaman açıldığını gördüm: Kâbus gibi bir böceğin dar burnunu andıran, üst üste binmiş iki ince uzun çenesi vardı.

Havayı yaralayacak kadar sarsıcı bir sesle kükredi.

Parçalanmış ana meydanın bir hayli üstündeydik, kentin çoğunu görecektik kadar yukarıydık. Batı yönünden gelen Yaban Arıları sokaklara akın ediyordu; akın akın tanklar, keneler ve binlerce yaya asker, orada olsaydık bizi anında bozguna uğrattırlardı.

Kuzeyde Borjigin'in ateşi göğe yoğun kara dumandan oluşan kalın bir sütun yolluyordu.

Güneyde, ana meydanı hemen geçince, bir iki çıkarma gemisi sokağa indi, rampalarını açtı. Gemilerden yüzlerce Yaban Arısı askeri döküldü, zırhları ölen bir kentin renkleriyle parlıyordu.

Uchmal'ın dört bir yanında göğe yükselen alevler hem binaları hem de zigguratları sarıyordu. Kentte alev alacak hiçbir şey kalmadığını sanmıştım, yanılmışım.

Spingate'in elimi tutan eli belli belirsiz gevşedi.

Başımı kaldırıp baktım. Spingate ciddi şekilde acı çekiyordu, yanağı güvertenin metal kafesine yapışmıştı.

Beni tutamazdı.

Tüm güverte sarsılarak eğildi ve aşağı kıvrıldı.

Spingate'in eli gevşedi. Kaydım. Parmaklarımız kenetlendi, çok acı vericiydi, o kadar ki kemiklerimin kırıldığından,

kaslarımın yırtıldığından emindim ama o eli bırakırsam ölürdüm, düşerdim, ölürdüm, tutunmak zorundaydım.

Arkadaşım acıyla bağırdı ama mücadele ediyordu, düşme-me izin vermeyecekti.

Açık mekik kapısından uzanan iki çift kaslı kol Spingate'i kemerinden, tulumunun arkasından yakaladı; Farrar ile Bishop gelmişti, Spingate'i ve onunla birlikte beni yukarı çektiler.

Rüzgâr yüzümü ve saçlarımı kamçılıyordu, son kez aşağı baktım.

Aşağıdaki Kurtçuk sürünerek kocaman deliğinden çıkmıştı. Bizim de solucan olmamızı mı istemişti? Kendisi bir solucandı, kımıl kımıl et konilerinden ibaret güdük bacakları olan, kalın, şişman bir sürfeydi. Gövdesindeki kaslar inip kalkarak, çoktan sertleşmeye ve bakırın koyu bir rengine dönüşmeye başlamış tenine dalgalar gönderiyordu.

Yaban Arısı askerleri bu Leviathan canavarının çevresine üşüştü. Kurtçuğun yanında küçücük kalıyorlardı, noktadan büyük değillerdi ama bu kadar yukarıdan bile dans ettiklerini görebiliyordum.

Kurtçuğa tapıyorlardı.

Güçlü eller bileğimi kavradı ve hiç ağırlığım yokmuşçasına yukarı çekildim.

Bishop beni mekiğe taşıdı.

Rüzgâr çevremizde uğulduyordu.

Farrar iki eliyle kapıya tutunarak, kocaman botunu bir iki kez güverteye indirdi, attığı üçüncü güçlü tekmenin ardından metal güverte tiz bir ses çıkararak aşağı düştü.

Ximbal'in dış kapısı kayarak kapandı.

Rüzgâr sonunda dindi.

Bishop bana sıkıca sarıldı.

“Bir dahakine,” dedi. “Daha hızlı hareket etmeyi dene, olur mu?”

Kenzie çoktan yanımıza gelmiş, Spingate’le ilgileniyordu. Sanırım omzu çıkmıştı.

Gaston’un sesi gümbür gümbür mekiğe yayıldı; yolculuğun çetin geçeceğini, herkesin hemen tabutlara girmesi gerektiğini söylüyordu.

Bishop’ı yüzünden tutup öyle sert bir şekilde öptüm ki ağızım acıdı.

“Herkes tabutlara girip sıkıca tutunsun,” dedim Bishop’a, ardından ayağa fırlayıp kaptan köşküne koştum.

Odanın ortasında duran Gaston ışıklara bürünmüştü. Yanında Peura vardı. Genç çark genelde Spingate’e düşen yardımcı pilotluk işini üstleniyordu herhâlde.

Duvarlar saydamdı. Altımızdaki kenti görebiliyordum. Sıçrayan nakliye gemileri yakınımızdan geçiyordu, birincisi biraz solumuzda yukarıda, ikincisiyse biraz arkamızda ve altımızdaydı. Alttakinin kokpitini görebiliyordum. On üç yaşındaki Pilot Cathcart bir anda gözüme çok daha büyük gözüktü.

Tiz, ısrarcı bir alarm sesi acı acı öttü.

Mekiğin arka pervanelerinin devreye girdiğini hissettim. Hızla ilerliyorduk, çıkarma gemileri de bizimle birlikte ilerliyordu.

Hayır. Uchmal’dan uzaklaşıyorduk.

“O kahrolası Kurtçuğu bombalamadan bir yere gitme,” dedim Gaston’a. “Hemen yap şu işi!”

Gaston bana baktı. “Em, çık buradan. Git de bir tabuta gir!”

“O yaratığı öldürmeni kaçırıamam. Öldür onu!”

Başını iki yana salladı.

“Yapamam. Henüz yeterince yükselmedik, ayrıca hızla yaklaşan bir iki düşman uçağı var. Onları halletmezsek ölürüz. Peura, kumandaya geç. Ximbal, hedef tespiti yap ve kaptan köşkü mürettebatına hareketsizlik desteğı ver.”

Gaston’un başının çevresinde karmakarışık bir düzen içinde yüzen ikonlar belirdi.

Tavandaki üç nokta bir anda dışarı çıktı, noktalardan incecik siyah kollar uzandı. Ben karşılık vermeye fırsat bulamadan, o kollardan biri belime dolanarak beni koltuk altlarımdan üst bacaklarıma kadar sıkı sıkı sardı. Diğer iki kol aynı işlemi Gaston ile Peura’ya yaptı.

“Bu teçhizat yüksek G manevrası için,” dedi Gaston. “Duvarlara yapışmanı önler. Peura, lanet olası kumandayı aldın mı, almadın mı?”

“Evet efendim, aldım.” Peura’nın sesi iki sözcükte bir çatlıyordu. Sakinliğini korumak için elinden geleni yapıyordu ama korktuğıu belliydi.

Kulakları tırmalayan ikinci alarmla yerimden sıçradım.

“Yakınlık alarmı,” dedi Peura. “Saat altı yönünde yaklaşan hava araçları var, yirmi derece aşağıda.”

Gaston olduğu yerde dönünce, havada yüzen ikonlar da onunla birlikte döndü.

Aynı anda ne çok şey yaşıyordu. Neredeyse gitmek üzereydik, şimdi vurulamazdık, vurulamazdık.

Arkamızdan iki ışığın hızla yaklaştığını gördüm: Yaban Arısı savaş uçakları.

“Bırakın gidelim işte,” dedim alçak sesle. “Siz kazandınız, alın koca gezegen sizin olsun.”

“Hedef saptandı,” dedi Gaston. “Füzeleri fırlat.”

Mekik, Hilal Biçimli Açıklık Çarpışmasında hissettiğim o tamdik sarsıntıyla sarsıldı. Dört duman şeridi yaklaşan savaş uçaklarına fırlatıldı.

Savaş uçakları kesik kesik ışıklarla parladı: Bize ateş ediyorlardı.

“Kaçınma manevrası,” dedi Peura.

Ximbal öyle bir sağa yattı ki başım ve kollarım sola uçtu. Aynı anda o tuhaf kollar beni kaldırıp, hareketin şiddetini biraz azaltmak için hafifçe yerimi değiştirdikten sonra eski yerime geri koydu.

Gaston haklıydı; bu sistem olmasa, kaptan köşkünün duvarlarına yapışardım.

Kafamı toplayınca duman şeritlerinin hedefe yaklaştığını gördüm: Savaş uçaklarından biri görkemli bir ateş ve metal bulutu hâlinde patladı.

Öbürü bir kanadını kaybetti, arkasında sarmal bir duman şeridi bırakarak, havada döndü.

Başarmıştık. Kazanmıştık.

Ama o sırada kader gurur anımı yerle bir etti.

Yaban Arısı savaş uçağı dönerek yanımızdan geçip, altımıza girdi ve Sıçrayan nakliye aracına çarptı, tek parça hâlinde yassı siyah kabuğa giren araç, öbür taraftan on parça hâlinde çıktı. Çıkarma gemisi bir an olduğu yerde havada asılı kaldı –kokpit

penceresinden içerisini görebiliyordum, Cathcart'ın dehşete kapılmış yüzünü görebiliyordum— ardından doğruca yere çakıldı.

Bir anda, göz açıp kapayıncaya kadar, bin mülteci yok olmuştu.

“Kahretsin,” dedi Gaston. “Bizi ıskaladı. Kahretsin.”

Biz az önce yaşananları kavramaya çalışırken, kokpit bir süre sessizleşti.

Yaban Arılarını atlatmıştık.

Aynı zamanda, çok kayıp vermiştik.

Sıçrayanları kaybetmiştik.

Lahfah ile Barkah o gemide miydi, bilmiyordum. Onları da kaybetmiş olabilirdik.

Bir kez daha zafer kazanmıştık. Bir kez daha zaferin bedeli pahalıya patlamıştı.

“Gittiler,” dedim. “Şimdi geri dönüp nükleeri fırlat. Öldür o şeyi.”

Gaston uzanıp elimi tuttu.

“Dönemeyiz. Bunu ne kadar istediğini biliyorum, Em. Ama it dalaşında çok fazla yakıt harcadık. Bombalayıp kaçacak, sonra da Xolotl'a ulaşacak kadar yakıtımız kalmadı. Hatırlarsan, sana deponun tamamen dolması gerektiğini söylemiştim.”

Seçeneklerimizi tartmaya başladım, Kurtçuğu ve Yaban Arılarını öldürüp sonra da başka bir yere inip inemeyeceğimizi soracaktım ama Gaston bana bu seçeneği sunmamıştı. Şu noktada neyin mümkün olduğunu, neyin mümkün olmadığını benden daha iyi biliyordu.

Gaston mekiğin kontrolünü ele aldı.

Burnumuzu yukarı çevirdik, yıldızlara gidiyorduk.

DÖRDÜNCÜ KISIM

UÇUŞ VE SAVAŞ

+

ELLİ BİR

A şğıdaki Uchmal küçüldükçe küçüldü, tüm detayları gözden kayboldu; içinden bir nehir geçen, çevresi ormanla sarılı kahverengi bir noktadan ibaret kaldı. Hâlâ gittikçe küçülüyordu. Sonunda nehri göremez oldum, kent sarı bir okyanusta gözden kayboldu.

Dağları gördüm. Büyük ovaları gördüm. Okyanusları gördüm.

Hepsi bizim olabilirdi.

Yine uzaydaydık.

Sıçrayan çıkarma gemisi sağımızdaydı.

Düşünmek istemiyordum. Düşünebileceğimden emin değildim.

Yer çekiminin gevşediğini hissettim, beni kaptan köşkünün zeminine sabitleyen mekanik kollara karşın, üstüme bir hafıflık geldi.

Sonunda Gaston beni gerçekliğe döndürdü.

“Xolotl’a yaklaşıyoruz,” dedi.

Gözlerimi yurdumuz olması gereken yerden, sonsuza dek çocuklarımızın ve torunlarımızın, halkımın yurdu olması gereken yerden ayırmak zor geliyordu.

Önüme baktım geleceğimize, gireceğimiz bir sonraki çarpışmaya.

Yukarıdaki Xolotl’a baktım.

Birkaç renk değişikliği dışında, tıpatıp Basilisk’e benziyordu.

Tıpatıp Goblin’e benziyordu.

Tıpatıp Dragon’a benziyordu.

Onca ırka evini, yurdunu terk ettiren bir varlığın güçlerine hayret ediyordum. Benim hiçbir seçim şansım olmamıştı. Arkadaşlarımın da öyle. İtiraf etmek hiç hoşuma gitmese de Brewer’ın, Bello’nun, Matilda’nın veya orijinallerimizden herhangi birinin de bir seçim şansı olmamıştı.

Mictlan Kilisesi biz doğmadan önce vardı. Kilise yaşamlarımızı şekillendirmiş, bizi kontrol etmiş, kaçınılmaz bir yola sokmuştu.

Ama hayat herkes için böyle miydi? İnsan gerçekten kendine ait bir yaşam yaratamaz mıydı, yalnızca doğduğu kültürü mü devam ettirebilirdi?

“Dragon nerede?” diye sordum.

“Bizi durduramayacak kadar uzakta,” dedi Gaston. “Görünüşe göre konumunu koruyor, Goff Spear menzilinin bir hayli dışında.”

Xolotl, parlak yıldızlarla çevrili, uçsuz bucaksız, siyah bir zemine konmuş, ağır ağır dönen bakır bir silindirdi. Biz ne kadar yaklaşırsak, gemi o kadar büyüyordu.

Bishop havada süzülerek kaptan köşküne girdi. Kapıdan destek alıp kendini içeri ittirdi, sonra da yanımda durmak için üstümdeki tuhaf kayış takımını tuttu.

“Opkick yoklama yapmayı bitirdi,” dedi alçak sesle. “Gemi-de iki yüz yirmi beş kişi var.”

Demek ki savaşta halkımdan yirmi dört kişi ölmüştü. Ya da yaralanmıştı ve geri dönememişti. Ya da savaş sırasında orman-da kaybolmuştu ve oracıkta kalıp Ximbal’in göğe yükselişini çaresizce izlemek zorunda kalmıştı.

Xolotl’da yakıt bulunduğunu biliyordum. Matilda öyle söylemişti. Ama geride bıraktığımız kazazedeler varsa bile bizimle irtibat kurma imkânları yoktu, biz de geri dönüp onlar için milyon metrekarelik ormanı arayamazdık. Orada, döndüğümüzün saniyesinde bizi vurmayı bekleyen Yaban Arıları vardı. İşin acı yanı, hâlâ yeni bir yurt bulmamız gerekiyordu ve yeni gezegenlere inmemizin tek yolu Ximbal’di. Bu mekiği riske atamazdım.

Hoşumuza gitse de gitmese de gerçek neyse oydu: Omeyocan’da kalan olduysa, sonsuza dek orada kalacaktı.

Bishop kolunu omzuma koydu.

Bishop verdiği söze sadık kalmıştı. Desteğini esirgememişti. Şimdi benim pazarlıkta payıma düşeni yapmamı mı bekleyecekti? Kendisiyle bir aile kurmamı mı bekleyecekti?

Ben bir aile istiyor muydum ki?

Herkes söz verebilirdi, işin zor kısmı verilen sözleri tutmaktı.

“Xolotl çok güzel,” dedi.

Haklıydı: Gemi büyüleyiciydi. Kırmızı güneşin ışığı bakır kabuğa vuruyordu. Bakır, Kurtçuğun sert kısıkaçlarıyla aynı renkteydi... Arada bir bağlantı var mıydı, merak ediyordum.

Gaston bana döndü. Hâlâ başının etrafında süzülen sembol-lerle, ikonlarla ve ışıkla kaplıydı.

“İniş bölmesine mi gideyim?”

Başımı salladım.

Dakikalar içinde Xolotl’un gerçek boyutu görüldü. Xolotl’a kıyasla noktadan başka bir şey değildik. Yaklaştıkça geminin tamamını göremez olduk, yalnızca hemen önümüzdeki kısmını görebiliyorduk.

Gaston gemiyi uçsuz bucaksız, dönen kabuğun yanından sessizce geçirdi. Yüzeyi delik deşikti, çizikler içindeydi. Üstünde kocaman kraterler vardı, sanki kabuğun bir kısmı eritilip sıvı hâle getirildikten sonra yeniden soğutulup katılaşmış gibiydi.

“Gemideki bu hasarlar,” dedi Bishop. “Sence bir savaştan mı kalma, Gaston?” Gaston başını salladı. “Çoğu öyle, evet. Muhtemelen Sıçrayanların gemisiyle yaptıkları savaştan kalmıştır.”

Kontrol Odasındaiken gördüğüm bir şeye yaklaşıyorduk: kocaman, yassı gri kapılarla biten, uzun, derinlikli bir oluk.

İniş bölmesi.

Gaston uçağı nazikçe kendi eksenini üstünde tam döndürdü, manevrasını bitirdiğinde Xolotl artık altımızda değil üstümüzdeydi. Yerçekiminin geri geldiğini hissettim, Omeyocan’dakin-den birazcık daha güçlüydü, ayaklarım kaptan köşkünün zeminine yapışmıştı. Koca geminin dönüşü önce yavaşladı, sonra da durdu. Gaston’un mekiği hem yanlamasına hem de ileriye doğru uçurduğunu o zaman fark ettim: Xolotl’un dönüşüne uyum sağlamıştık. İniş bölmesi şimdi hem önümüzde hem de tepemizde sabit duruyordu. Baş aşağı çevrilmişti. Yoksa mekik mi baş aşağı duruyordu? Belki de uzayın “yukarısı” veya “aşağısı” yoktu.

“Ximbal,” dedi Gaston. “Xolotl’dan bize kapıyı açmasını rica et.”

Bishop kulağıma fısıldadı: “Ben daire-yıldızları hazırlarım. Birkaç tüfek mermimiz kaldı, bileziklerimiz de şarj oluyor.”

Sesinin tonundan savaşmak istemediğini ama savaşmak zorunda kalırsa, hazır olacağını anlayabiliyordum. En son iniş bölümünde bulunduğumuzda, Yetişkinler El-Saffani’yi, Bishop’ın lafından çıkmayan ikizleri, öldürmüştü. İkizler ölmüştü çünkü o zaman iyi silahlarımız yoktu, şimdiyse vardı. Eğer Yetişkinler şiddete başvurursa, biz daha fazlasına başvuracaktık.

Bishop’ı yanağından öptüm.

“Seni seviyorum,” dedim. “Ne yapılması gerekiyorsa, yap.”

Gülümsedi, ardından nazıkçe kendini ittirip havada süzülerek kaptan köşkünden çıktı ve diğerlerinin yanına gitti.

Bekledim. Gözlerimi devasa gri kapılara diktim. Açılmadılar.

“Bu biraz umut kırıcı oldu yahu,” dedi Gaston. “Sanırım kapıları Xolotl’dan birileri kontrol ediyor. Hey, acaba yaşlı beni görür müyüm?”

Gaston’un orijinali Matilda’yı uzaya çıkarmıştı. Bildiğim kadarıyla hâlâ hayattaydı.

Birkaç dakika daha kapılara baktık.

Gaston içini çekti. “Sıkıldım. Ximbal, beni Xolotl’un genel frekansına bağla.”

“Frekans alındı, Kaptan Xander.”

Gaston omuzlarını dikleştirerek, tulumunu hızlıca değiştirdi. Tanıdığım o ufak tefek oğlan uzun bir süre önce gitmişti. Gaston artık kocaman bir adamdı. Bir koca, bir baba, bir lider olmuştu.

“Dikkat, Xolotl. Kaptan Xander Gaston konuşuyor, inme izni istiyorum. Şu kahrolası iniş bölmesinin kapılarını açın artık.”

Bekledik.

Bir dakika geçti. İki dakika geçti.

Acaba Xolotl bizi duyamıyor mu, diye düşünmeye başladık. Derken kaptan köşkünün ön duvarı karıncalandı. Xolotl’un bakır kabuğu gözden kayboldu, yerini rengârenk, parlak kıvılcımlara bıraktı, kıvılcımlar birleşerek bir biçim oluşturdular: bir Yetişkin.

Görüntü sonunda kristal berraklığına ulaştığında, karşımızda duran kişi Gaston’un orijinali değildi.

Benimkiydi.

“Demek bana döndün,” dedi Matilda. “Aferin cici kız.”

Beni yaratan yaratığın tek gözlü, nefret uyandıran görüntüsüne baktım. Onun gözünde ben bir oyuncak bebekten, o acıması yaşamını sürdürebilsin diye yaptığı bir araçtan başka bir şey değildim.

Halkına liderlik etmeye hiç hakkı yoktu ama yine de lider olmuştu. Halkıma liderlik etmeye hiç hakkım yoktu ama yine de lider olmuştum. İkimiz de acımasız ve saldırgandık, şaşmamak gerekirdi, sonuçta ikimiz de aynı kişiydik.

Ama Matilda yaşlanmıştı. İhtiyarlamıştı. Bildiğinden şaşmazdı. Sonsuza dek o buruş buruş kara gövdeye hapsolmuş bir fosil olarak yaşayacaktı. Bense olgunlaşmış, hatalarımdan ders çıkarmıştım. Yaratıcımın olup olabileceğinden fazlası olmuştum.

“Ben küçük bir kız çocuğu değilim,” dedim. “Artık değilim. Kapıları aç.”

O kırılmış, iğrenç şey başını iki yana salladı.

“Açayım da senin o uygarlıktan nasibini almamış küçük katiller ordun doğruca içeri mi girsin? Hiç sanmıyorum, cancağızım.”

“Gidecek hiçbir yerimiz yok,” dedim. “Çünkü sizi sözde buraya çağıran tanrınız aslında tanrı falan değilmiş. Bir hayvanmış, Matilda; onca ırkı birbirine düşüren bir uzaylıymış. Bunu biliyor muydun?”

Hemen yanıt vermedi, o an bilmediğini anladım.

“Yalancı,” dedi.

Tek bir sözcüğün taşıdığı o yoğunluk.

Ama onun bana yalan söyleyemediği gibi, ben de ona söyleyemezdim. Bunu ikimiz de biliyorduk ama yine de bana inanmıyordu. Bir noktada inanmamayı tercih ediyordu. Belki de sanki kabullenmek delirmesine yol açabilirmiş gibi, bir türlü kabullenemediği bir gerçektir bu.

Nedeni her neyse, şimdi önemli değildi.

“İniş bölmesi kapılarını aç,” dedim.

Matilda beni duymazlıktan geldi. “Küçük Gaston, mekiğin kontrolünü bana teslim et. Bizimkiler mekiği uzaktan bir giriş kapısına yönlendirir, mekik de oraya iner. İndikten sonra, Em, yalnız ve silahsız olarak içeri gelirsin.”

Talebini anında reddetmeye, Matilda’ya bağırırmaya hazırlandım ama artık sadece duygularımla hareket etmiyordum. Önce bilgi toplamak gerekiyordu.

“Razı olursam, mekiğin girmesine izin verecek misin?”

Başını salladı. “Elbette. Ben barbar değilim.”

“Ya Sıçrayanlar,” dedim. “Onlar da gelebilir mi?”

Matilda güldü.

“Sence ben bu gemiye mikrop sokar mıyım? Hele de kentimizi kurarken neredeyse kökünü kazıdığımız mikropları?”

Sıçrayanlar konusunda yalan söyleme zahmetine bile girmiyordu. Hiç değilse bu konuda hakkını vermeliydim.

“E, onlara ne olacak peki?” diye sordum. “Omeyocan’a geri dönemezler.”

Matilda dar omuzlarını silkti. “O benim sorunum değil. Ben yalnızca insan yaşamlarıyla ilgileniyorum.”

Aslında dürüstlüğüne bir nevi hayranlık duyuyordum. Ben de dürüst davranabilirdim.

“Kapıları aç, Matilda. Yoksa karışmam.”

Yine güldü.

“Ne büyük bir meydan okuma bu böyle, hem de bir çocuktan, her şeye ihanet eden bir yalancıdan! Senin içinde bulunduğun o mekik benden daha yaşlı. Zaten bir savaştan yeni çıkmış, her an bozulabilir. Gemideki herkes saniyeler içinde ölebilir. Halkını kurtar, Em. Sen kendin gelirsen, söz veriyorum, herkes güvende olacak.”

O uzlaşmacı ses tonu. Matilda bir şey istediğinde son derece makul, son derece tatlı konuşurdu. Ama sözlerindeki açlığı da duyuyordum. Açlığı ve büyük kaygıyı. Ximbal’in durumu konusunda yalan söylemiyordu, gerçekten mekikte her an hayati bir arıza çıkabileceğini düşünüyordu. Böyle bir şey yaşanırda Matilda sonsuza dek o korkunç vücutta kalacaktı.

“Yaralılarımız var,” dedim. “Sen ağzından köpükler saçarken, burada insanlar ölüyor.”

“O zaman onlara yardım et, cancağızım. Gemiye gel. Burada hiçbir gücün yok, kızım. Seçim senin.”

Artık yetmişti.

Gaston'a döndüm. "Kaç tane füzen kaldı?"

"Altı," diyerek, gözlerini kuşkuyla kıstı. "Neden?"

"İniş bölmesi kapılarını delmeye yeter mi?"

Delirmişim gibi gözlerini yüzüme dikti. Artık muhtemelen delirmiştim.

"Evet," dedi. "Ama dış kapıları da yok eder. Basıncı düşüremeyiz, hava kompartımanı mahvolur."

"Ama inebilir miyiz? Herkesi güvenle mekikten indirmenin bir yolunu bulsak yeter, öyle değil mi?"

Düşündü. Yüzü aniden buruştu; bir anısı canlanmıştı anlaşılan. Orijinalinin bilgisi fokur fokur bilinç yüzeyine çıkıyordu.

"İniş bölmesinde acil durum önlemleri vardır," dedi. "Biraz zaman alır ama evet, herkesi güvenle indirebiliriz."

Bekledim. Matilda pazarlığı duymuştu, bir sonraki hamlemi söylememe gerek yoktu.

"Beni tehdit etme," dedi. "Bu gemiyi ben kontrol ediyorum. Silahlarımızı ben kontrol ediyorum. Xolotl'a zarar verebileceğini sanıyorsan, yanılıyorsun. Seni havaya uçururum."

Matilda'ya gülümsedim.

"Uçur da o kadar istediğin bu vücut ölsün. Anlayacağın, tüm güç bende. Ya kapıları açarsın ya da biz patlatıp açarız. Gaston, füzeleri altmış saniye içinde fırlat."

Gaston başını iki yana salladı, sonra yeniden yüzünü buruşturdu. Bir şey daha hatırlamıştı.

"Ximbal, bağlantıyı kes," dedi.

Matilda kayboldu.

"Gaston, ne yapıyorsun? Onu istediğim kıvama getirmiştim!"

Geçıştırircesine elini salladı.

“Sen her zaman insanları kıvamına getirdiğini sanıyorsun, sonunda da her yer kan gölüne dönüşüyor veya bir şeyler patlıyor. Beni dinle, bence kapıları elle açabiliriz ama birinin araç dışına çıkması gerekir.”

“Araç dışına mı?” Bir an kafam karıştı, ardından ne demek istediğini anladım. “Yani, dışarı... Uzaya mı çıkacak?”

Her zamanki o haylaz gülümsemesiyle sırıttı.

“Evet. Dışarı. Uzaya. Elimizi çabuk tutsak iyi olur, benim orijinalim neler karıştırdığımızı anlamasın.”

**

Peura ile birlikte, kaptan köşkünün duvarlarından Xander Gaston’un uzayda süzülüşünü izliyorduk.

Gaston vücudunu tepeden tırnağa kaplayan, kalın bir basınç giysisi giymişti. Ayaklarından ve belinden çıkan minicik alevli diller ilerlemesini sağlıyordu. Gaston derinlikli olukta süzülüyordu.

“Acil erişim paneline yaklaşıyorum.”

Sesi, kaptan köşkünün duvarlarından geliyordu.

“Tamam,” dedim, başka ne diyeceğimi bilemedim.

Görünüşe göre, mekik geminin kraterli yüzeyinin üzerindeydi, gemi olabildiğince kıpırtısızdı, oysa silindirin de mekiğin de dönmeye devam ettiğini biliyordum.

Peura ıslıl ıslıl parladı. “Sanırım o dersleri hatırlıyorum. İçeride bir terslik çıkarsa diye, Xolotl’un dışında iniş bölmesinin kumandası var.”

“İçeride ne terslik çıkabilir ki?”

“Sistem çökebilir,” dedi. “Arıza çıkabilir, yangın olabilir, herkes gaz kaçağından ölebilir. Eğer içeriden kimse kapıları açamazsa, mekik mürettebatının uzayda kalmasını istemezsin. Haricî acil durum erişimi, söz gelimi kapıları patlatmak için füze kullanmaktan daha iyi bir çözüm.”

Vay vay vay... Meğerse bizim tombul Noam Peura ukalanın tekiymiş! Kim derdi ki?

Gaston geniş mi geniş iniş bölmesi kapılarının sağ alt köşesine uzandı. Dışarıda küçücük kalmıştı.

Peura parlayan ikonları oynattı. Duvardaki görüntü Gaston’un yakın plan çekimine dönüştü.

Gaston bakır rengi bir paneli açıyordu. Panelin altında bir çift paralel halka vardı. Yok, halka değil, tutamaç. Gaston eldivenli parmaklarını tutamaçlara geçirdi. Botlu ayaklarını bakır kabuğa bastırdı.

“Umarım bu işe yarar,” dedi.

Çekti. Bir anlık bir duraksama, bir direnç yaşandı, ardından Gaston arkaya doğru kaydıldı; tutamaçların her biri çelik bir silindire sabitlenmişti.

“Hah, kimi kandırıyorum ki,” dedi Gaston. “Benden söz ediyoruz, elbette işe yarayacak.”

İki elini de içe doğru çevirdi. Tutamaçlar ve silindir döndü. Az önce paralel duran şey şimdi tek çizgi hâlindeydi.

“Sanırım oldu,” dedi Peura. “İniş bölmesinde bir acil durum sinyali vardır, böylece içeridekiler basınç boşalmadan orayı terk edebilir.”

Bekledik.

Derken, devasa kapılar kayarak açılmaya başladı.

ELLİ İKİ

Gaston bizi iniş bölmesine soktu, Sıçrayanların çıkarma gemisi hemen yanımızdaydı. Devasa hangar kapıları yiyeceği yutmadan hemen önce sımsıkı kapanan bir çene gibiydi. O kapıları biz dışarıdan açmıştık ama Xolotl'u her kim kontrol ediyorsa, kapıları arkamızdan kapatmıştı.

“Yeniden basınç veriliyor,” dedi Gaston.

Bishop kaptan köşküne girip, yanımda durdu. Duvarlar dışarıdaki iniş bölmesini gösteriyordu. Burası kaçtığımız yerd. Burası El-Saffani'nin öldüğü yerd.

Bugün içimizden daha kaç kişi ölecekti?

Duman, ter ve kan kokuyorduk. Orman kokuyorduk. Savaşmaktan ve uykusuzluktan yorgun düşmüştük. Onca ölüm içimizi kurutmuştu. Ama işimiz bitmemişti. Dinlenmeye hak kazanmadan önce, bu gemiyi almalıydık.

Bekledik.

İniş bölmesinin duvarlarında alet edevat rafları, makineler ve çeşitli tanklar sıralanıyordu. Ama bizim mekiği ve Sıçrayan çıkarma gemisini saymazsak, koca mekân boştu.

“Basınç eşitlendi,” dedi Gaston.

Yani artık içeri girebilirlerdi.

Ama kimse girmedi.

“Bu hoşuma gitmedi,” dedi Bishop.

Hiç hareket yoktu. Bir terslik var gibiydi. Buraya en son gelişimizde, yüzlerce Yetişkin, zihnimizi silmek isteyen paytak yürüyüşlü kâbus gibi bir guruh vardı.

Şimdi geri döndüğümüze göre, onlar neredeydi?

“Benim takımım hazır,” dedi Bishop. “Ben Farrar, Victor ve Darzi’yle birlikte dışarı çıkacağım, diğerleri ateş desteği için Ximbal’in kapısının hemen içinde bekleyecekler. Em, tehlikeyle ilk sen karşılaşmak istiyorsun, biliyorum ama geride durman konusunda ısrar ediyorum. Halkımızın sana her zamankinden çok ihtiyacı var.”

Morluklar, çizikler, kesikler... Hırpalanmış bir hâldeydim. Bishop da öyleydi ama o durmadan savaşmak için tasarlanmıştı. Ben öyle değildim. Acı çok mühim değildi, daha beterlerini yaşamıştım ama vücudum o kadar tükenmişti ki yeterince hızlı karşılık veremiyordum. Biraz dinlenene kadar, insanlara ayak bağı olurdum, oysa zayıflığın zerresini kaldıramazdık.

“Pekâlâ,” dedim. “Ama sizi koruyan ikinci takıma girerim. Victor da benimle kalır, onun orijinali orada bir yerde.”

Bishop başını salladı. “O zaman Bawden’ı alırım.”

“Sonunda Sıçrayan çıkarma gemisine ulaştım,” dedi Gaston. Rahatlamış gözüktüyordu. “Barkah ile Lahfah oradaymış.

Barkah'ya birkaç dikiş atılması gerekmiş ama iyiymiş. Uyanmış ve halkının başındaymış.”

İçime sular serpildi. Evet, bin Sıçrayanı kaybetmiştik ama onları tanımıyordum, benim arkadaşlarım hâlâ hayattaydı.

“Barkah'ya söyle, halkı yerinden kıpırdamasın,” dedim. “Onların işleri karıştırmasına ihtiyacımız yok.”

Gaston başını salladı. “Emredersiniz, efendim.”

Bishop'a döndüm.

“Lütfen dikkatli ol.”

Ximbal'in dıştaki kapı girişinde durdum, duvar bölmesi girişi yarı yarıya gözlerden gizliyordu. Yeni şarj edilmiş bir bilezik takmıştım. Kimindi, bilmiyordum. Yanımda birkaç daire-yıldız daha vardı, yine bir bilezik takan Nedelka Holub ile tüfek taşıyan Victor da yanımdaydı. Hepimiz iniş bölmesine nişan almış, halkımızı tehdit edecek her şeyi vurmaya hazır, bekliyorduk.

Özellikle de geminin diğer kısmına açılan uzun, geniş kapıları gözetliyorduk. Yetişkinler en son oradan gelmişti.

Ximbal'in güvertesi ve rampası ortadan kalkmıştı. İniş bölmesinin zemininden bir hayli yüksekte bulunduğumuzdan, Bishop ve takımı aşağı atlamadan önce parmaklarıyla kapının altına tutunmak zorunda kalmışlardı.

Bishop, Farrar, Darzi ve Bawden iniş bölmesine dağıldılar. Üstlerinde hâlâ orman kamuflajı vardı, tenleri ve saçları çamurla kaplıydı. Hepsi silahlıydı: birinin kolunda beyaz taş parlayan bir bilezik. Farrar'ın küreği vardı, Bawden'in dirgeni, küçük Darzi'nin de uzun bir bıçağı vardı. Bishop'ın ise, elbette ki, hâlâ Yaban Arısı kanıyla ve sarı et parçalarıyla kaplı kırmızı baltası vardı.

İniş bölmesi ağır bir metal şangırtısıyla titreşti; geniş iç kapı kayarak açılmaya başladı.

Farrar ile Darzi farklı bölgelere koşarak, duvarlara mihlanmış makine aksamının arkasında siper aldılar.

Bawden ve Bishop saklanmadılar, dimdik durdular.

Bana eliyle herkesi olduğu yerde tutmamı işaret etti. Mekiğin kabuğu bilezik ışını geçirmiyordu. Eğer çatışma yaşanırsa, bulunduğum nokta Bishop'ı ve diğerlerini desteklemek için en iyi konumdu.

Bileğimi önce sola ardından sağa çevirince, bileziğimin çalıştığını hissettim.

Büyük metal kapı yuvasının üstünde tıngırdadı. Arkasındaki boşluk büyük ölçüde karanlıktı ama bir hareket gördüm.

Bileziğimle nişan aldım. Victor ve çevremdeki diğerleri de nişan aldılar.

Kocaman kapılar tamamen açıldıktan sonra, yavaş yavaş dinen bir metal yankısıyla durdu.

Sonunda gölgelerde gizlenenler kapıdan içeri girdi.

Yetişkinler.

Ama yalnızca iki kişiydiler. Arkalarında normal insanlar vardı, bıçaklar ve sopalar kuşanmış bir düzine insan. Silahları veya bilezikleri yoktu. Marcus'un giydiğine benzer togalar giyiyorlardı.

Bir dakika... Onlardan biri Marcus'tu.

Neler oluyordu?

Bu tuhaf karşılama komitesi Bishop ile Bawden'a yanaştı. Yaşlı bacaklar, kurumuş vücutlar, yamru yumru tenler. Yetişkinlerden biri zar zor yürüyordu. Sol bacağını kaldırmaktan çok sürüyordu. Her adımını güçlkle, zoraki atıyor gibiydi.

“Topallayan bende,” dedim alçak sesle ve nişan aldım.

“Sağdaki de bende,” dedi Victor.

Yanımızdaki daire-yıldızlar usulca hedeflerini belirttiler.

İki Yetişkin Bishop ile Bawden’in önünde durdu. Uzun boylu olan Bishop’a bir şeyler söyledi.

Bishop, iniş bölmesinde yankılanan sesiyle bana seslendi: “Em, seni istiyorlar.”

Victor kulağıma fısıldadı. “Gözlerini bile tuhaf kırparlarsa, hepsini indiririm.”

İktidarı ele geçirmek için benimle rekabete girmesine karşın, Victor bana önceden de inanıyordu, şimdi de inanıyordu.

Daire-yıldızlar ellerimden tutarak, beni aşağı indirdiler. Onların yardımıyla bile, büyük bir atlayış oldu; güverteye inince, tökezlemediğime veya düşmediğime sevindim.

Bileziğin o tanıdık vızıltısıyla avunarak, gruba yaklaştım.

Bishop ile Bawden kenara çekildi.

İki Yetişkinle karşı karşıya geldim.

Yetişkinler ilk görüşünüzde tıpatıp birbirine benzer. Ama iyice dikkat ederseniz, onları birbirinden ayırabilirsiniz. İkiliden uzun boylu olanın –yani ayağı aksayanın– her yanında beyaz yara izleri vardı, kara alnına da beyaz bir daire-yıldız kazınmıştı.

“Victor Muller?”

“Doğru,” dedi. Sesi kulak tırmalayıcıydı, nefes nefeseydi, yaşlıydı. “Gemiye hoş geldin.”

Hâlâ bir numara dönüyor olabilirdi. Dikkatli olmalıydım.

“İniş bölmesine en son geldiğimizde, çıkmak için savaşmak zorunda kalmıştık,” dedim. “Şimdi burayı siz mi kontrol ediyorsunuz?”

Marcus Yetişkinlerin arkasından uzandı. Elinde sıkı sıkı tuttuğu metal bir boru vardı.

“Em, sorun yok, Victor bizim tarafımızda.”

“Ona güvenmiyorum,” dedim. “Sana da güvenmiyorum. O yüzden eğer yetkili sen değilsen, çeneni kapalı tut.”

Gözleri kocaman açıldı. Sanırım duygularını incitmiştim.

“Marcus, silahını indir,” dedi Yaşlı Victor. “Hepiniz indirin. Eğer savaşmak isteselerdi, çoktan ölmüş olurdunuz.”

Marcus boruyu bıraktı. Boru şangır şungur metal güverteye çarptı. Yanındaki diğer normal insanlar da aynısını yaptı.

“Evet, iniş bölmesini biz kontrol ediyoruz,” dedi Yaşlı Victor. “Geminin çoğunu da biz kontrol ediyoruz. Yüzlerce yıl Matilda’yla savaştık. O en iyi savaşçıları Omeyocan’a gönderince de sonunda toprak kazanabildik.”

Yaşlı Bishop, Yaşlı Farrar, Coyotl ve diğerleri gibi savaşçılar. En sadık ve en tehlikeli takipçilerini yeryüzüne getirmişti.

Hepsini öldürmüştük.

Yaşlı Victor doğruyu söylüyorsa, Omeyocan’a yolculuğu Matilda’ya pahalıya patlamıştı. Yalnızca yakın çevresini değil, bu gemideki kontrolünün büyük bir kısmını da kaybetmişti. İniş bölmesini kaybetmişti demek. Neden başka bir yere inmemizi istediği anlaşılıyordu.

O kaltağa müstahaktı.

“Yörüngedeki diğer gemi, Dragon, bize saldırmaya gelebilir,” dedim. “Xolotl’u gezegenden uzaklaştırmamız gerek.”

Yaşlı Victor bir yara izini kaşındı. “Uzaklaştıramayız,” dedi. “Motorları Matilda ile Gaston kontrol ediyor, Matilda...”

Sesi kesildi. Dikkati dağılmıştı. Omzumun üstünden mekiğe bakıyordu. Bizim Victor'a.

“O... o benim,” dedi Yaşlı Victor. “O ben miyim?”

Sesindeki o hasret. Kırmızı gözlerinin önünde parmaklarımı sıklatarak, dikkatini yeniden kendime çektim.

“Onun yanına yaklaşırsan, ölürsün,” dedim. “Anladın mı?”

İhtiyar yaratık tiksiniç başını salladı. “Anladım. Matilda’nın aksine, benim sonsuza kadar yaşama hırsım yok. Ölüm yaşamın bir parçasıdır.”

Dedi bin yıldır yaşayan adam.

Yeniden o önemli konuya döndüm. “Gidebilmek için köprüyü nasıl ele geçiriyoruz?”

Yaşlı Victor diğer Yetişkinine şöyle bir baktı. İkinci Yetişkin Victor’dan kısaydı ama benden birazcık daha uzundu.

“Merhaba, Em,” dedi. “Gemiye hoş geldin.”

O ses...

İçim ezildi. Unutmak istediğim bir anın dehşeti geri geldi. Kan, toz ve gözyaşları... Ağlaya ağlaya annesini isteyen bir delikanlı...

“Yong?”

Yetişkin başını salladı.

Yong’un muhafazasını öldürmüş, bu adamın o zihni yeniden yazma imkânını, yaşamını sürdürme imkânını elinden almıştım. Doğru veya yanlış, benim eylemlerim onu uzun ve yavaş bir ölüme mahkûm etmişti.

Ne yaptığımı biliyor muydu?

Kırmızı gözleri yüzüme dikildi.

“Ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum,” dedi. “Evet, senin yaptığını biliyorum.”

Bilezikli elimi yumruk yaptım, parmaklarım öne açılmaya hazırdı. Savaş başlamak üzereydi.

Yaşlı Yong ellerini kaldırarak, yamru yumru avuçlarını gösterdi.

“Ben sana zarar vermem,” dedi. “O yüzden lütfen, bana zarar verme.”

Silahı yoktu. Benim yanımda Bishop ile Bawden vardı. Victor bu Yetişkinin hareket etmesine bile fırsat vermeden, kırımızı gözlerinin ikisini de vurabilirdi. İstesek bu adamları katledebilirdik. Bunu biliyorlardı, yine de duruyorlardı.

Bileğimi önce sağa sonra sola çevirdim. Bileziğim kısa bir uğultu çıkararak kapandı.

Yaşlı Yong sağ elini yavaşça sol omzuma koydu.

“Selam, Em. Aynı taraftayız.”

Kafam karışmıştı. Ben onun genç hâlini öldürmüştüm, o ise beni daire-yıldız tarzı, iki savaşçının birbirini selamladığı gibi mi selamlıyordu? Beni saygıyla mı selamlıyordu?

“Köprü ve taktik komuta merkezi Matilda ile Gaston’un elinde,” dedi Yong. “Yani geminin sistemlerinin çoğunu, motorları, navigasyonu, silahları ve tüm dış kapıları onlar kontrol ediyor, iniş bölmesinin kapısını o yüzden size açamadık.”

“O zaman köprüyü ele geçirelim,” dedi Bishop. “Hazır gitmişken, Matilda’yı da öldürelim.”

“Yüzlerce yıldır o iki şeyi yapmaya çalışıyoruz.” Yong’un sesi öldürdüğüm o çocuğun sesi gibi çıkıyordu, rahatsız edici bir şeydi bu. “Matilda navigasyon kontrol kodlarını sıfırladı. Kodları ondan başkasının bilmediğini sanıyoruz, o yüzden bize canlı lazım. Ayrıca o kodları kullanmak için köprüye çıkmak

gerek. Orası da kilitli. Brewer bile erişim sağlayamadı. O sizinle mi?”

Beyaz tabuttaki hüznü ihtiyarı düşündüm.

“Öldü,” dedim. “Omeyocan’a gömüldü.”

Yong ile Yaşlı Victor bakiştılar.

“O zaman rahat uyunun,” dedi Yaşlı Victor. “Onu yüzlerce yıldır görmemiştik, Matilda’nın isyanının ilk günlerinden beri. Ölümünün bizim ihtiyaçlarımızla bir ilgisi yok; köprü dokunulmazdır.”

Bishop heyecanlanmaya başlamıştı. “O zaman Matilda’yla konuşalım, gitmemiz gerektiği konusunda onu ikna edelim.”

Yong başını iki yana salladı. Aynı anda tuhaf ağız kanatları kıpırdandı.

“O bir yere gitmez. Matilda takıntılıdır, kafasını Em’e ve Omeyocan’a taktı. Buradan gitmektense, ölmeyi yeğler.”

Bir yolu olmalıydı. Her zaman bir yol bulunurdu.

“Köprüyü almalıyız,” dedim. “Sizin alamamış olmanız, alınamayacağı anlamına gelmez. Biz soruna yeni bakış açıları, yeni yaklaşımlar getiririz.”

Yong omuzlarını silkti. “Öyle olsun. Neyle karşı karşıya olduğumuzu görebileceğiniz en iyi yer bizim savaş odası.”

Marcus sonunda Yetişkinlerin arkasından çıkacak cesareti topladı.

“Em, gel de halkınla tanış,” dedi. “Çok uzun zamandır bekliyoruz. Gemiye gör, nasıl yaşadığımızı gör.”

Başımı iki yana salladım. “Buna vakit yok.”

Bishop bana doğru eğildi. “Özel olarak konuşabilir miyiz?”

Birlikte mekiğe doğru yürüyerek diğerlerinin iştirme menzillerinden çıktık.

“Marcus’la gitmelisin,” dedi.

“Sen delirdin mi? Bu insanlara güvenmiyorum.”

“Ben de öyle. O yüzden gitmelisin. Geminin görebileceğin kadar çok yerini gör, doğruyu söyleyip söylemediklerini anla. Eğer Xolotl’u ele geçireceksek Matilda’nın müttefikleri var mı, yoksa dedikleri gibi tek başına mı, öğrenmemiz gerek. Farrar ve ben Yaşlı Victor’la saldırı planı üstünde çalışırız, sen öğrenebildiklerini öğrenirsin.”

Düşüncesi mantıklıydı. Yine de tereddüt ettim.

“Ayrılma fikri hoşuma gitmiyor,” dedim. “Riskli.”

Bishop başını mekiğe doğru eğdi. “Bizim Victor’u al. O seni canı pahasına korur. Barkah ile Lahfah’ı da al. Yetişkinler muhtemelen Lahfah’ın olağanüstü bir savaşçı olduğunu bilmiyor. Eğer bileziklerinizi şarj ettiyseniz hepinizin kendini savunabileceğinden eminim.”

Belki Dragon bize saldırmayacaktı. Belki Yaban Arıları Omeyocan’ı almakla yetineceklerdi. Ama eğer gerçekten peşimizdelerse, sağlamcı davranacak zamanımız yoktu.

Bishop’ın köprüyü almak için en iyi planı yapacağına güveniyordum.

İstedigini yapacaktım. Belki başka bir yol bulurdum.

ELLİ ÜÇ

Görecek çok şey vardı. Barkah, Lahfah, Victor ve ben, Marcus ve Yaşlı Yong'la beraber yürüdük.

Spingate'i de yanıma almıştım.

Sıçrayanlarla ilk konuştuğumda yanımdaydı. Şimdi de yanımda olmasını istiyordum. Kolu askıdaydı. Her adımında yüzünü ekşitiyordu ama bu yeni mucizeyi görme şansını yakaladığı için acıya seve seve katlanıyordu. En azından şimdilik, Theresa'nın yapmış olduğu şeyi önemsemiyordum, o benim arkadaşımı ve bunu onunla paylaşmak istiyordum.

Lahfah hâlâ savaş alanından yeni çıkmış gibiydi. Oysa Barkah zümrüt yeşili ceketini giymiş, makamının sembolü olan kolyeyi takmıştı. Yanına kaç giysi aldığını merak ediyordum.

Yaydığı kraliyet havasını korumaya çalışıyordu ama yaraları onu yavaşlatmıştı, gördüklerini sindirmekte de zorluk çekiyordu. Barkah için böyle bir gemi efsanelerle doluydu. Tanıdığı

kimse böyle bir şey görmemişti. Halkı daha geçen sene yer altında yaşamayı bırakmıştı, gördükleri ona fazla geliyordu kuşkusuz.

Lahfah şaşkına dönmüştü, şaşkınlığını gizlemeye de çalışmıyordu. Gördüğümüz her yeni şey karşısında küçük sesler çıkarıyordu; sanırım çıkardığı sesler Sıçrayan dilinde *oo* ve *vay* anlamına geliyordu.

Koridorlar, ilk uyandığımızda Spin'le gördüklerimize benziyordu. Taştandı. Bir yıldız gemisinde bu kadar taş bulunması ancak şimdi tuhaf gelmeye başlamıştı.

Buradan sağ çıkarsam, halkımızın tarihini yazarken Xolotl'un yapısını araştırırdım belki.

Marcus bize bir bağ gösterdi. Kocaman odanın boyutu, ilk kez meyve yediğimiz, domuzu öldürdüğüm ve Bello'nun kaçırıldığı Bahçeninkiyle aynıydı. Bahçe bakımsız kalmış, yabanileşmişti: bir sürü ölü dalı bulunan çalı gibi ağaçlar; gür bitkilere boğulmuş, bel hizasında çimlerle çevrilmiş, duvarlı havuz; oranız buranız çizilmeden çalıların arasından geçemeyeceğiniz kadar sık ormanlar; aralarına kara noktalar serpiştirilmiş tavan ışıkları; kırk bir çeşmeden fışkıran su.

Bu bağda ağaçlar karmaşık düğümler hâlinde değil, düzenli sıralar hâlinde büyüyordu. Devasa odanın taş duvarlarını görmemi engelleyen hiçbir şey yoktu. Dallar budanmıştı. Meyveler sağlıklı görünüyordu. Havuz tuğladan, uzun dikdörtgen bir duvarla sınırlandırılmıştı, çevresinde çimen ise yeni biçilmişti. Orada burada çatlaklar, çentikler vardı elbette ama onlar da çimentoyla veya başka bir malzemeye düzgünce yamanmıştı. Çeşme üst üste konmuş üç mermer kâseden oluşuyordu, su üst-

ten ortaya, ortadan da alta dökülüyordu. Sesi çok sevimliydi. Hele ışıklar, tüm tavan yumuşak, beyaz bir ışıltı yayıyordu. Bizim bahçe buraya kıyasla loştu.

Bağda çalışan her yaştan yirmi kadar insan vardı. Üstlerinde Marcus'unkine benzeyen, değişik renk ve desenlerde togalar vardı. Meyve topluyor, ağaçları buduyor, havuzu çevreleyen taş kaldırımını süpürüyorlardı. Beni ve diğerlerini görünce, çalışmayı bıraktılar.

Gözlerini üstümüze diktiler.

Spin, Victor ve ben, herhâlde ömürlerinde gördükleri ilk yabancıydık, daha önce bir Sıçrayan görmediklerini tahmin etmek için de kâhin olmaya gerek yoktu.

Bağın tavanındaki ışıkların özel olarak bu meyve ağaçları ve “düz arazi” diye bir yerde yetişen diğer mahsuller için yapıldığını öğrendim. Brewer'ın o sözcüğü kullandığını anımsıyordum. Marcus'a oranın ne olduğunu sordum. Anlamak için görmem gerektiğini, turumuzun orada biteceğini söyledi.

Marcus ile Yaşlı Yong bize daha fazlasını gösterdiler.

“Kümes” sıra sıra kafeslerden oluşuyordu, her kafeste de siyah bir tavuk vardı, simsiyah: Gagası, ayakları, gözleri, ibiği, mor bir pırlıltı saçan tüyleri bile siyahtı.

Binlerce tavuk.

Barkah tavuklardan birine yakından bakarak, Sıçrayanların tavuk yiyip yiyemeyeceğini sordu. Bence yiyebilirler, dedim ama Kalle'ye bir sormak gerekecekti. Latu'yu öldüren domuzlar da siyahtı. Üstelik biz daha önce buradayken, Brewer bize bir ekranda sözde Xolotl'da bir yerlerde bulunan simsiyah koyunları göstermişti.

“Neden tüm hayvanlar siyah?” diye sordum.

“Kurucunun kutsal yazıları yüzünden,” dedi Yong. “Hayvanların renksiz olması gerekiyordu.”

Spingate ile bakiştık.

“Neden renksiz?” diye sordu. “Renksiz hayvan yapmanın amacı nedir?”

Yong omuzlarını silkti. “Bir zamanlar biliyordum galiba. Ama önemli değil. Yüzlerce yıl boyunca da bir önemi olmadı, elimizdeki hayvanlar bunlar işte.”

Tur devam etti. Gemi iki bin yıl yaşındaydı, yaşını da gösteriyordu. Çoğu kısım derli toplu ve temizdi ama taş duvarlar çatlamıştı, kapılar binlerce elin dokunuşu yüzünden yıpranmıştı. Taş zeminlerde yüzyıllar içinde sayısız ayak izinin oluşturduğu izler vardı. Bazı odalar loş, bazıları tamamen karanlıktı.

Yürürken, Marcus bana her şeyi canlı tutmak için kullanılan karmaşık sistemden söz etti. Düz arazide yetişen tahıl insanları, tavukları, sığırları ve domuzları besliyordu. Hayvan atıkları, hatta insan atıkları o tahıl tarlalarını gübrelemekte kullanılıyordu. Mahsul artıkları ve bozuk yiyecekler yüz bitkisel gübre odasından birine götürülüyor, orada solucanlar ve böcekler malzemeyi parçalayarak gübrenilmiş toprağa karıştırıyordu. Hâlâ Xolotl’un Solomon’dan ayrılmasından öncesinden kalan dondurulmuş buz dolu koca odalar vardı ama tüm su geri dönüştürülüyordu.

Marcus’un dediğine göre, geçmiş yüzyıllarda bilgisayarlar ve robotlar yiyecek ve suyu dönüştürmeyi başarıyordu. Ama isyandan sonra, o makinelerin çoğu bozulmuştu. “Yeni Halk” kendini yüzyıllar boyunca sisteme hükmetmeye adanmıştı.

Böylece o sistem katı “kutsal yazıları” neyin, ne zaman ve nasıl yapılması gerektiğini belirten, başlı başına bir din olmuştu.

Bu hiç değilse benim anlayabileceğim bir dindi: Sistem çökerse, herkes ölürdü.

Yürürken, turumuzun büyük bölümünde azıcık bile o yokuş yukarı veya aşağı gidiyormuş hissine kapılmadığımı fark ettim. Arada sırada sağa sola dönünce hissediyordum ama çoğu zaman hissetmiyordum; demek ki çoğunlukla silindir boyunca yürüyor, geminin derinliklerine gidiyorduk.

Bazı odalar kocamandı, içleri ya çalışmayan ya da kuşaklardır kullanılmayan tuhaf makine aksamalarıyla doluydu. Yong’un bize dediğine göre, onca ekipmana yalnızca Xolotl yıldızdan yıldıza giderken ihtiyaç duyuluyordu.

Gemi bin yıl dayanacak şekilde tasarlanmıştı, o bin yıl da iki yüzyıl önce gelip geçmişti. Spingate kulağıma fısıldayarak, bir şeylerin bozulmasına hiç şaşırmadığını söyledi. Asıl Xolotl’un hâlâ tek parça olmasına şaşırmıştı.

Bu durum içimi pek güvenle doldurmuyordu ama Kurtçuğun türünün teknik becerisini ortaya koyuyordu. Sanırım bir de Kurucunun irade gücünü. Gemi tasarımları sinyalle gelmişti ama bu mucizeyi insanlar inşa etmişti.

Marcus bizi uzun koridorlardan geçirdi; çatlamış taş duvarlardan, aşınmış zeminlerden, ışıldayan tavanlardan, kaygan taştan yapılmış kapılardan geçtik.

Çok daha karmaşık cihazların parçalarından oluşturulmuş, düşük teknoloji makinelerinde çalışan insanlarla dolu odalar gördük. Aklıma basit Sıçrayan fabrikaları geldi. İnsanlar iplik eğiriyor, kumaş boyuyor, kereste kesiyor, alet ve mobilya üretiyor, uzun süre saklamak için et ve tavuk işliyordu.

Bazı odalarda, normal insanlarla yan yana Yetişkinler gördük. Onlar da basit makinelerde çalışıp, basit görevleri yerine getiriyordu.

Ama her odada, hem Yetişkinler hem de Yeni Halk işlerini bırakıp gözlerini üstümüze dikiyordu. Victor sert bakışlarla karşılık vererek, bize bulaşılmayacağını tüm evrene gösteriyordu. Tüfeğini omzundan çıkarmaya yanaşmamıştı, el altında tutmayı tercih etmişti.

Yürürken, yüzlerce insan gördük ama gemi o kadar büyüktü ki bir hayalet kasabadaymışız gibi geliyordu.

Spingate de aynı şeyi hissetmiş gibiydi.

“Em’e sayınızın beş binden fazla olduğunu söylemişsin,” dedi Marcus’a. “Öyleyse herkes nerede?”

“Düz arazide.” Orasıyla gurur duyduğu belliydi, adını saygıyla anıyordu. “Şimdi oraya gidiyoruz.”

Ana koridorda ilerlemeye devam ederken, eski çarpışmalardan kalma izler görmeye başladım. Taş duvarlarda büyük olasılıkla kurşunlardan kalma çentikler ve oyuklar vardı. Eski yangınlardan veya patlamalardan kalma, şerit şerit kararmış bölümler vardı. Bazı kapılar o kadar kötü çatlamıştı ki tamir etmeye değmezdi.

Özellikle kötü görünümlü bir yanık izinin altında, taş duvara kazınmış üç ad gördüm.

Jasmine Givens 3461-3484

Steve Wren 3470-3483

Claude Zacanna 3465-3483

“Marcus, kim bunlar?” diye sordu Spingate.

“Onlar isyanda öldü,” dedi Marcus.

Yong kara parmaklarını Steve Wren adının üstünde gezdirdi.

“Çatışma korkunçtu,” dedi. “O kadar kötüydü ki doğru dü-rüst cenaze töreni düzenleyecek zaman yoktu. İnsanların öldük-leri yerlere adlarını kazıdık, sonra da cesetlerini uzaya attık.”

“Ya bizim uyandığımız yer?” diye sordu Spin. “Bizim böl-genin dört bir yanında cesetler vardı. Onları atmamışsınız.”

Yong başını salladı. “Brewer sizi korumak için o bölgeyi ta-mamen kapatmıştı. Kimsenin içeri girmesine izin vermedi. Ne Matilda’nın ne bizim, hiç kimsenin. Dört yüzyılı aşkın bir süre tek başına yaşadı.”

Onca zaman. Brewer sandığımdan daha da kahramandı.

Evet, Brewer, yaşamın bir fark yarattı.

Yürümeye devam ettik. Adlar daha sık görünmeye başladı.

O adlardan birini görünce buz kestim: *Halim Horn 3445-3484*

Uchmal’ın sokaklarında ölen, olduğundan fazlası olmak is-teyen o çocuğu düşündüm. Bu koridorda ölen kişi, Halim’in atalarından biri miydi? Yoksa Halim’in orijinali miydi? Eğer öyleyse, Halim’in iki versiyonu da sonsuza dek yitip gitmişti.

Bir anda her şey boşunaymış gibi geldi. Hayatta kalmak için savaşıyor, kendimizi koruyor, mücadeleyi sürdürüyorduk ama sonunda hepimiz ölecektik.

Yetişkinler ölümsüzlük istemişti. Öyle bir şey yoktu.

“Şu sayılar,” diyerek, usulca Halim’in adının yanındaki 3445-3484’e dokundum. “Nedir bunlar?”

Marcus bana tuhaf tuhaf baktı.

“Ciddi misin sen? Tarih onlar. Doğum ve ölüm tarihleri.”

Tarihler... Takvimler... Bir kez daha, geçmiş konusundaki eksikliğim yüzünden çok önemli, çok temel bir şeyi kaçırdığımı fark ettim.

“Şimdi hangi yıldayız?” diye sordum.

Marcus yanıt vermeye yeltendi, ardından durdu. Dalgın dalgın düşündü.

“Nasıl diyeyim, pek emin değilim. Burada yılların bir önemi yok artık.”

“Sizin için sıfır yılı olabilir,” dedi Yong bana. “İstersen tarihi baştan başlatırsın. Tüm bu nefreti ve şiddeti arkada bırakırsın.”

Biz de aslında hep bunu istemiştik: baştan başlamayı. Ama halkımın tarihini yazacaksam, bu işi aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmeden yapamazdım.

“Bizim için önemli,” dedi Spingate, her zamanki gibi aklımı okuyordu. “Şimdi hangi yıldayız?”

“Üç bin sekiz yüz seksen sekiz,” dedi Yong.

Halim dört yüzyıl önce burada ölmüştü. Xolotl’un Omeyocan’a ulaşmasından iki yüzyıl kadar önce, Uchmal’ın inşasından önce.

Marcus yılı bilmediği için kendine kızmış gibiydi.

“Turu çabuk bitirmek istemiştin,” dedi. “Düz araziye geçelim mi?”

“Hayır,” dedi Yong. “Önce görmeleri gereken bir şey var.”

Bir başka koridor ve “yokuş yukarı” kısa bir yürüyüş ardından, tangır tungur bir asansör bizi yukarılara çıkardı. Yukarı çıktıkça ağırlaştığımızı hissettik. Asansör durduğunda, sırf ayakta durmaya çalışmaktan bacaklarım ağrımaya başlamıştı.

Yong bizi taştan değil metalden yapılmış, tozlu, geniş bir odaya götürdü. Odanın eni boyunca bir pencere vardı. Camdaki, ya da artık hangi malzemeyse, dalgalı çatlaklar pencerenin kalınlığının benim boyumu rahat rahat aştığını gösteriyordu.

Pencereden bakınca, boşlukla çevrelenmiş Omeyocan tüm ihtişamıyla gözler önündeydi.

Barkah ile Lahfah birbirlerine sokulmuştu. Çıkarma gemisinin içinden dışarıyı hiç görebilmişler miydi, bilmiyordum ama uzayın karanlığını veya böylesi bir mesafeden gezegenlerini ilk kez görüyor olabiliyorlardı.

Durduğumuz yerin altında Xolotl'un bakır silindiri iki yana doğru kavis çiziyordu. Her yanında kraterler vardı. Hemen altımızda birkaç yeri eğrilip bükülmüş, uzun, kalın bir boru vardı.

“O boru bizim başlıca silahımızdı,” dedi Yong. “Rasathane-dekine benzer bir Goff Spear. Mikroplar...” Barkah ile Lahfah’a şöyle bir baktıktan sonra tekrar bana döndü. “... Affedersiniz, sizin tabirinizle Sıçrayanlar, nükleer silah atınca, silahımız yok oldu.”

Spingate ani bir hareketle nefesini içine çekti. “Bu gemi bir nükleer patlamadan sağ mı çıktı?”

“Aslında bir değil iki,” dedi Yong. “Kabuk biraz zayıfladı, dıştaki silahlarımızın büyük bölümü yok oldu. Elimizde kala kala nokta savunmasıyla birkaç uzun menzilli füze kaldı. Gaston o yüzden diğer gemilere saldırmadı, Xolotl hâlihazırda böyle bir cezaya uğramışken, savaşa uzun süre dayanabileceğimizi düşünmedi.”

Gaston, onların Gaston’u.

“Ama Goff mermileri nükleer silah,” dedim. “Basilisk ile Goblin tıpkı Xolotl’a benziyorlar, o gemileri neden yok edebildik ki?”

“Ben askerim, bilim insanı değil.” Sesinden anlaşılan, Yong aynı soruyu çok kereler kendine sormuş ama doyurucu bir yanıt alamamıştı. “Tek bildiğim şu, Kurucu başka gemilerin de çağrıya yanıt vereceğinden kuşkulanıyordu. Tıpkı Xolotl gibi yapılmış gemileri yok etmek için tasarlanmış bir silahı vardı. Goff mermileri kalın kabuğa girer, sonra da içeriden patlar.”

Zubiri benzer bir şeyler anlatmış, bombaların nükleer olduğunu ama işe yaramaları için zırhın içinden geçmeleri gerektiğini söylemişti.

“Gerçi önemli değil,” dedi, başını eğrilmiş boruya doğru eğdi. “Bizim Goff topumuz buydu. Yok edildi. Yok edilmeseydi bile, tüm mermilerimizi Sıçrayan gemisine karşı kullanmıştık.”

Marcus, tüm bunlar önemsizmiş gibi, uzun uzun içini çekti.

“Geminin ölü parçaları hakkında konuştuğumuz yeter,” dedi Yong’a. “Onlara artık düz araziye gösterebilir miyim?”

Sesinde pek hoşuma gitmeyen bir mızızmızlık vardı.

Yong eliyle odayı gösterdi. “Önümüze düş, Marcus.”

Asansörle aşağıya inmekten hoşnuttum, aslında asansöre binmekten desem, belki daha doğru olurdu. Sonunda bacaklarım biraz dinlenebilmişti. Ana koridora dönünce yalnızca birkaç dakika yürüdükten sonra, holün ilerisinde bir çift kocaman taş kapı gördüm, şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğüydü bunlar.

Kapılara yaklaştıkça, üstlerine kazınmış bir sürü ad gördüm. Adlar o kadar sıkı ki zeminden tavana duvarı kaplıyor, koridor boyunca devam ediyordu.

Burada akıl almaz bir katliam gerçekleşmiş olmalıydı.

Kapıya vardık.

Marcus'un ağız kulaklarındaydı. "Düz araziye hoş geldiniz."

Kocaman taş kapılar kayarak açıldı.

Gördüklerim aklımı başımdan aldı.

Başım döndü. Hayal görüyor olmalıydım. Bu mümkün değildi, biz bir geminin içindeydik.

"Silindir," dedi Spingate huşu içinde. "Düşündüğümde de büyümüş."

Daha dün gibiydi, Spingate parmağının ucuyla toza bir resim çizerek, düz bir çizgide yürümemize karşın nasıl başladığımız noktaya vardığımızı açıklamaya çalışıyordu. O zaman biraz anlamış gibiydim ama aynı zamanda da anlamamıştım.

Şimdi anlıyordum.

Karşımda uçsuz bucaksız, engin bir kara parçası uzanıyordu. Önümüzdeki alan olabildiğine düzdü ama uzaklara baktıkça daha çok kavis görüyordum.

Omeyocan'da yetişen en büyük ağacın içi boşaltılmış tomruğunda duran minicik bir böcek gibi hissettim kendimi.

Silindir boyunca, kavis yaparak iki yöne doğru giden rüzgârlı yollar ve patikalar uzanıyordu.

Geniş çitlerle çevrilmiş alanlar siyah ineklerle doluydu, bu kadar uzaktan hareket eden küçücük noktalar gibi gözüküyorlardı.

İnsanlar atlara biniyordu.

Dikdörtgen ekin tarlaları vardı: buğday, mısır, domates.

Spin beni dürterek, yakındaki bir yeşil sebze tarlasını gösterdi.

"Bunlar turp," dedi. "Kalle ölüp de cennete gittiğini sanacak."

Orman da ağaçların sarı değil yeşil olduğu, dikdörtgen alanlardan oluşuyordu.

Engin mavi göller.

Küme küme evler, köyler.

Sola doğru, kırmızıya boyanmış ahşap bir silo vardı, yanında da beyaz işlemeli kırmızı bir ahır. Ahırın orada etrafı çitle sarılmış siyah domuzlar.

Bir çiftlik... Çiftlik hakkında bir şey, çok önemli bir şey vardı...

Tepemde, bu acayip yer boyunca uzanan parlak bir enerji hattı vardı. Isısını yüzümde hissediyordum. Bu hat güneş görevi görerek, bu kavisli doğaya ışık saçıyordu herhâlde. Hat o kadar parlaktı ki arkasında silindirin iki kavisinin tepede buluştuğu yeri göremiyordum.

Yong şaşkınlığımıza güldü. Gülüşü Brewer'ın çıkardığı kemiğin kemiğe sürtünme sesine benzemiyordu, Matilda'nınki gibi kötü ve haşın de değildi; Yong'un gülüşü hoş ve yaşam doluydu.

“Evine hoş geldin,” dedi.

Marcus birkaç adım atıp önüne geçtikten sonra dönüp kollarını kocaman açtı.

“Şuna bak,” dedi. “Düz arazi bin iki yüzyıl boyunca halkımızı ayakta tuttu. Tanrılar sayesinde.”

Evet, bunu bir “tanrı” sağlamıştı. Acaba o tanrının neye benzediğini bilse, Marcus ne düşünürdü?

Eğer Brewer'ın söyledikleri doğruysa, Xolotl bir zamanlar kırk binin üzerinde kişiyi beslemişti. Yeni Halk, Sıçrayanlar ve biz, en fazla altı bin beş yüz kişi ederdik, burada hayatta kalmamamız için, gelişip serpilmememiz için bir neden yoktu.

Barkah zıplayarak Marcus'u geçti. Sıçrayanlar kralı bu muazzam alana şaşkın şaşkın bakıyordu. Kafasından neler geçtiğini merak ediyordum.

Sonunda, dönüp bana baktı.

"Hem... Bura senin evin?"

"Bizim evimiz," dedim. "Hepimizin."

Yeniden şaşkın şaşkın bakmaya devam etti. Lahfah zıplayarak Barkah'nın yanına geldi. Kuyrukları birbirine geçti. Birlikte orada durup her şeyi bir anda görmeye çalışıyorlardı.

Victor bir kolunu omzuma atınca, o katıksız heyecan hâlin-den sıyrılıverdim.

"Şuraya bir baksana! Em, bunu sen başardın!"

Koşarak Barkah ile Lahfah'ın yanına gitti. Üçü birlikte dans etmeye başladı.

Dans ediyorlardı.

Spingate elimi tuttu. Gülümsemesi sıcak, sevgi dolu ve mahcuptu.

"Victor haklı," dedi. "Bir yol buldun."

Sesi farklı çıkıyordu. Farklı görünüyordu. Gezegendeki sıkıntılı ortamdan yalnızca birkaç saatliğine ayrılmıştık ama Spingate'in haftalardır taşıdığı nefret, düşmanlık ve korku yok olup gitmişti.

Bazılarımızın Kurtçuğun etkisine diğerlerine kıyasla neden daha duyarlı olduğunu belki de asla öğrenemeyecektik. Tek bildiğim şuydu: Sonunda tanıdığım o kıza bakıyordum. Gerçek hâline.

Theresa Spingate'e bakıyordum, en iyi arkadaşışma.

“Yine de yaptığının bedelini ödemek zorundayım,” dedi alçak sesle. “Kendimi asla affetmeyeceğim.”

Aramovsky’nin beni durduruşunu hatırladım. Spingate, Bello’yu öldürmüştü. Ben de Spingate’i ve bebeğini öldürebilirdim.

“Hallederiz,” dedim. “Yaptığımız şeyleri geri alamayız. Tek yapabileceğimiz önümüze bakmak ve yaşamımızı elimizden geldiğince iyi yaşamak.”

Spingate’e sarıldım. O da bana sarıldı. Duman, kan ve savaş kokuyordum. Spin ise, nasılsa, temiz kokuyordu. Her şeyi birlikte atlatmıştık. Belki henüz tam anlamıyla kendinde değildi ama bu gezegeni arkamızda bırakınca, Spingate’in de kendini bulacağını biliyordum.

Köyün birinden dörtnala çıkan bir atın hızla bize doğru geldiğini gördüm. Atın üstünde Marcus’unki gibi ama siyah bir giysi giymiş genç bir oğlan vardı.

Barkah ile Lahfah bileklerini önce sola sonra sağa çevirdiler. Beyaz taşlar parladı. Victor tüfeğiyle nişan aldı.

Yong bir elini kaldırdı. “Ateş etmeyin. Saldırmıyor, o Victor’un habercilerinden biri. Bizim Victor’un yani. Yaşlı Victor’un. Kahretsin, amma kafa karıştırıcı iş.”

“Al benden de o kadar,” dedi Genç Victor.

Oğlan önümüzde durmak için atın dizginlerini çekti.

“Victor hepinizi savaş odasında görmek istiyor,” dedi. “Öbür gemi rotasını değiştirdi. Üstümüze geliyor.”

ELLİ DÖRT

Siyah atlarla koridorlardan geçtik. Bir yıldız gemisinde *atlar* vardı. Aklıma Fenrir’e binişim geldi. O cesur hayvanı kaybetmenin sızısını duydum.

Atlar koridorlarda dörtlüğe giderken, nalları taş zeminde takırdıyordu. Xolotl’dekiler, hızla bir yere gitmeleri gerekince, böyle yapıyorlardı. Yong, gemide eskiden bir dolu küçük aracın ve “tramvay” dediği bir şeyin bulunduğunu ama bunların yedek parçalarının bile yüzyıllar önce aşındığını anlattı.

Xolotl çok tuhaf bir yerdi.

Taş bir kapıdan geçerek geniş bir odaya girdik. Kapının üzerinde bayraklar asılıydı. Yıllar önce benzer bir oda görmüştük ama orası karanlıktı, zemini de yağ kaplıydı.

Odanın dört bir yanına altın kaideler dikilmişti. İçeride başka Yetişkinler vardı, siyah toga giyenlerden de vardı. Gençler koşarak yanımıza gelip atların dizginlerini tuttuktan sonra inmemize yardım edip atları götürdüler.

Kaidelerden üçü odanın merkezinde dip dibeydi, üçünün ekranı birleşerek neredeyse o kırmızı kuyunun üzerindeki kadar büyük bir görüntü oluşturuyordu.

Yaşlı Victor, Bishop, Farrar ve Gaston o kaidelerin başında durmuş, ışıldayan Omeyocan'a, tanıdık Xolotl kırmızı noktasına ve Dragon'u gösteren korkunç yeşil noktaya bakıyorlardı. Mavi bir çizgi iki geminin arasında bir yay çiziyordu. O çizginin ortasında 0:17:34:22 yazan bir sayaç vardı. Saniyeleri gösteren son iki rakam, biz bakarken hızla akıyordu.

"Dragon bizimle kesişen bir rotada," dedi Gaston. "Hızla yaklaşıyor."

"Geri sayım neyi temsil ediyor?" diye sordum.

Yaşlı Victor kaide ikonlarını ayarladı. Yukarıdaki görüntü Dragon'a odaklandı. Uzaktan bulanık görünüyordu ama kocaman bakır silindirin tepesine monte edilmiş uzun boruyu seçebiliyordum.

"Onların da bir Goff Spear'ı var," dedim.

Gaston başıyla onayladı. "Bizimkiyle bire bir aynı değil, gemi kabuğunun farklı bir noktasına monte edilmiş. Yani silahın tasarımını muhtemelen Kurtçuk sağlamamış. İnsanlar silah fikrini kendi başlarına buldu. Yaban Arıları da öyle. Gerçi onların silahının bizimkiyle aynı amaca hizmet ettiğine kuşku yok. O silah bir gemisavar."

"Sayaç, Yaban Arısı gemisinin o silahın ıskalamayacağı bir menzile girmesine ne kadar kaldığını gösteriyor," dedi Yaşlı Victor. "Sayaç sıfırı gösterdiğinde Goff Spearlarını ateşlerlerse merminin hedefini vurmasını engelleme şansımız kalmaz."

On yedi saat, otuz dört dakika vardı ve süre giderek azalıyordu.

Varlığını öğrendiğim günden beri Matilda'dan nefret ediyordum ama hiç şimdiki kadar nefret etmemiştim.

“Köprüyü ele geçirmeliyiz,” dedim.

Bishop ağır ağır başını iki yana salladı.

“Patlamaya dayanıklı, bir metre kalınlığındaki kapılar Matilda'nın bölgesini diğer bölgelerden ayırıyor, o kapılar da taretli ışın toplarıyla korunuyor,” dedi. “Yaşlı Victor yüzyıllardır oraya girmeye çalıştıklarını söylerken şaka yapmıyormuş; Matilda'ya, bırak on yedi saati, on yedi günde bile ulaşamayız.”

Parmaklarıyla alnını ovuşturdu. Omuzlarını çöktürdü. Bishop yenilgiyi kolay kabul edecek biri değildi. Matilda'ya ulaşacak zamanımız yok diyorsa, gerçekten yoktu.

Bunu kabul etmeyecektim. “Başka bir yol olmalı.”

Yong başını iki yana salladı. “Yok. Gemiye gelir gelmez sana söyledim. Şimdi Bishop da aynı şeyi görüyor. İstedliğini zorla elde edemezsin. Matilda tek bir şey istiyor, yalnızca tek bir şey.”

Beni. Matilda beni istiyordu.

“Mümkün değil,” dedi Gaston. “O canavar arkadaşımı alamaz.”

Bakışlarımı odada gezdirdim, birinin kötü bile olsa bir fikir üretmesini umuyordum. Kimse bir şey demedi. Ne Bishop ne Spingate ne Gaston ne de Yetişkinler. Öfke ve hüsrana görüyordum ama yanıt yoktu.

Göğsümün sıkıştığını hissettim. Böyle bitemezdi. Bir yolu olmalıydı. Olmak zorundaydı.

“O zaman Matilda'yla tekrar konuşuruz.” Yeşil noktayı işaret ettim. “Peşimizde ne olduğunu anlamasını sağlamalıyız.”

Yong uysal, sabırlı bir sesle konuştu. “Gayet iyi anlıyor. Bizi hemen şimdi bir karar vermeye zorluyor: Ya Em’i alacak ya da herkes ölecek.”

Şaşırmış gibi bir hâli yoktu, kaygılanmış bile değildi. Yong ölümüne hazırdı. Yaşam onun için yalnızca bir gösteriydi. Olay örgüsü ne kadar farklılık gösterse de öykünün nasıl biteceğini biliyordu.

“Ama Matilda da ölecek,” dedi Spingate, gözeneklerinden umutsuzluk fışkıırıyordu. “O cadının bunu bilmesi gerek!”

Yaşlı Victor başını salladı. “Biliyor. Seçmen kitlesini yitirdi. Yanında yalnızca otuz kadar kişi kaldı. Geminin çoğunu biz kontrol ediyoruz. Em’i almak için eline geçirip geçirebileceği tek fırsat bu. O fırsatı kullanmak için ölmeyi bile göze alıyor.”

Geri sayım saatine baktım: 0:17:32:26.

“Yaban Arıları bizim gemiye bordalamaya çalışır mı?” Özel olarak birine sormuyordum. “Hani Goblin’e yaptıkları gibi?”

Gaston ellerini havaya savurdu. “Neden böyle bir şey yap-sınlar ki? Çıkarma gemisi gönderebilmek için Goblin’i kurbanlık koyun olarak kullandılar. Xolotl’u ele geçirmesinin bir manası yok, bizi havaya uçurmaları yeter.”

“Akıl işi değil,” dedi Spingate. “Yaban Arıları artık Omeyocan’ın kontrolünü ele geçirdi. Bizimle niye uğraşsınlar ki?”

Biri yanıt verdi ama pek dinlemedim. Diğerleri konuşurken ben gözlerimi kapatıp kafamı bu yeni yapbozun parçalarına vermeye çalıştım. Belki de Yaban Arıları nerede olursa olsun, buldukları her şeyi yok ediyordu. Belki de Kurtçuk Yaban Arılarını peşimize düşürüyor, kana susamışlığını doyumak için onları bir çılgınlığa sürüklüyordu.

Kurtçuk...

Her saldırıya karşı kendini koruyamaz, demişti Sahte Babam.
Ana meydandaki Goff Spear arabası...

Düşüncelerimde şekillenen birkaç yapboz parçası, aynı hızla birleşip cuk diye yerine oturdu.

“Biliyorlar. Yaban Arıları nükleer silahımız olduğunu biliyor.”
Konusmalar kesildi.

Verdiğim karar başımıza çoraplar örmüştü.

“Yaban Arıları Goff Spear’ın neler yapabildiğini gördü,” dedim. “İlk yapacakları şey Goff Spear’ı bulmak için Rasathaneyi aramak olacaktır, bizim silahımızı bize karşı kullanarak Xolotl’ı indirmeyi deneyeceklerdir. Top çok büyük, bulması zor değil. Kapağı açmışlardır, altıgen namluyu görmüşlerdir. Ana meydandaki arabayla aynı boyutta, aynı şekilde olduğunu fark etmişlerdir. O boş arabayla! Goff Spear mermilerini yanıma aldığımızı anlamak için çark olmaya gerek yok.”

Gaston başını öne sarkıtıp, elleriyle gözlerini kapattı.

“O kadar uğraşmalarına bile gerek yoktur belki,” dedi. “O kahrolası mermileri kanatlarımızın altına asmıştık. Yerdeki Yaban Arıları muhtemelen onları görmüştür. Em haklı, elimizde ne olduğunu anlamak için fazla bir zekâ gerekmiyor.”

Bishop şaşkın görünüyordu. “Ama ne önemi var ki? Gitmemize izin vereceklerine neden peşimize düşsünler?”

“Çünkü Yaban Arıları Kurtçuğu korumak için her şeyi yapar,” dedim. “Eğer Kurtçuğu öldürebilecek nükleer silahlarımızın olduğunu düşünürlerse, o silahları kullanamayalım diye bizi yok ederler. Gitmemize de izin vermezler çünkü gidersek bir gün geri dönebiliriz. Bizi öldürmeleri gerekir. Hem de hemen.”

Sözlerimin etki etmesini bekledim. Yaban Arıları belki nükleer silahımız olduğunu anlamamıştı ama yine de peşimize düşmüştü, belki de o nükleer silahlar yüzünden peşimizdeydiler. Bilmek mümkün değildi.

“Neden peşimize düştüklerinin pek bir önemi yok,” dedi bizim Victor. “Onlardan kaçamayız, o hâlde savaşacağız. Onların gemisine karşılık bizimki.”

Orijinali, fıldır fıldır gözlerle Victor’a baktı. “Xolotl zaten bir savaş geçirdi ve ağır hasar aldı. Onların gemisi hasarsız. Bu durum onlara muhtemelen ateş gücü açısından önemli bir avantaj sağlar. Bizi uzaktan yok ederler ya da nokta savunmamızı bertaraf ettikten sonra arkalarına yaslanıp çıkarma gemisi yollarlar.”

Brewer’ın sözleri kafamda canlandı; *Neyle yok edeceğiz? Hurdaya çıkmış altı Macana, Vik Tik Tik vaktini harcar boşa?*

Vik Tik Tik... Vik Tik Tik...Victor.

“Macanalar,” dedim. “Macanalar bizi saldırıdan korur mu?”

Yaşlı Victor ağız katmanlarını savurarak, başını iki yana salladı.

“Çok eski altı uçağımız kaldı, onlar da belki uçar. Sizin şu Yaban Arısı dediklerinizin elinde kombine atmosferik/egzosferik savaş uçaklarından sekiz tane kaldığını düşünüyoruz. O gemilerden herhangi biri bizimkilerden üçüyle rahatça kapışır.”

Gözlerimi kapattım. Soğuk boşluk bana uzanıyor, görünmez pençelerini batırıyordu. Şansımız elimizden kayıp gidiyordu. Onca şey yaşamıştık. Onca şey yaşamıştım. Bu adil değildi.

“Xolotl’un Goff Spear’ını tamir etmemiz gerek,” dedi Gaston. “Borjigin ile Zubiri yardım edebilir.”

“Biz yaşlıyız, aptal değiliz,” dedi Yong. “Yarımlarımız ve çarklarımız o silahı tamir etmek için onlarca yıl harcadı. Nam-lunun büyük kısmı aşınmış. Top tamir edilemiyor. Kusura bak-ma ama burada film ya da tiyatro oyunu çevirmiyoruz, üçüncü perdede bize kolay bir çözüm sunacak bir kurtarma ekibi gel-meyecek. Bu gerçek yaşam.”

Dibe çöküyormuş gibi hissettim.

Bu adil değildi... Adil değildi...

Savaşırsak kaybederdik.

Kaçamazdık çünkü gemiyi Matilda kontrol ediyordu.

Matilda'ya hiç gücü olmadığını söylemiştim.

Yanılmışım, tüm güç Matilda'daydı.

Bir anda her şeyin bittiğini anlayıverdim.

Bishop'a baktım. O da bana baktı. Ona sorduğum soru söze dökülmemişti ama yine de ayan beyan ortadaydı. Arkadaşlarımdan bazıları bir sonraki adımın tek yol olduğunu anlayacaktı. Tahminimce bazıları da, Gaston ile Spingate gibi, karşı koyacak-tı. Ama bu işe kalkışmadan önce Bishop'ın yanımda olduğunu bilmem gerekiyordu. Anladığını bilmem gerekiyordu.

Benim yanımda duracağını bilmem gerekiyordu.

Diğerleri konuşurken ben sessizce Bishop'ın yanıtını bek-ledim.

Başını çok hafifçe iki yana salladı. Ardından gözlerini kapat-tı. Kafasını öne eğdi.

Başıyla onayladı.

Yong'a döndüm. “Matilda'yla iletişim kurabilir misin?”

Kırmızı gözleri gözlerimi deldi. “Kurabilirim.”

Halkımın yaşaması için tek bir seçenek kalmıştı.

“O zaman ara onu,” dedim. “Ben konuşmaya hazırım.”

ELLİ BEŞ

Xander Gaston ve Theresa Spingate ile birlikte küçük, tozlu bir odadaydım. Spingate Kevin bebeği öyle bir tutuyordu ki gören de evren her an canlanıp çocuğu kapmaya kalkışabilirmiş sanırdı. Sanırım çocuğu almak için koşa koşa gitmişti çünkü gerçekliği henüz kabullenmese de için için Kevin'ın beni son kez gördüğünü biliyordu.

Odada hiç mobilya yoktu. Burası kaideli odaya yakındı. Dalgın dalgın bu alanın daha önce ne için kullanıldığını düşündüm. Şimdi ne için kullanıldığını biliyordum: Veda etmek için.

Matilda'yla konuşmuştum. Ardından, yapılacaklarla ilgili herkese belirli emirler vermiştim. Bishop karşı çıkmamıştı, oysa durumun onu mahvettiğini kolayca görebiliyordum. Gaston krike girmiş, onunla ve Spin'le baş başa konuşayım diye direktmişti. Gaston'u hiç böyle görmemişim, hem çok öfkeliydi hem de çok korkmuştu. Beni buraya âdeta sürükleyerek getirmişti.

Arkadaşını kaybetmek istemiyordu.

“Tek yol bu,” dedim. “Bunu yapmazsam kontrol kodlarını alamayız. Yaban Arıları bizi yok eder.”

Gaston öfkeyle parlıyordu. Eğer öfkesi bir silaha aktarılabilseydi karşımıza çıkan herkesi yok edebilirdik.

“Buna izin vermem.” Çarpışmada kullandığı sesle konuşuyordu; kaptanın sesiyle, emirleri sorgulanamaz bir liderin sesiyle. “Bir şey söylesene, Theresa.”

Spingate ağlıyordu. Kendini tutma zahmetine bile girmiyordu. Yüzünden akan yaşlar, burnunun yanağıyla birleştiği yerde birer ıslak çizgi bıraktıktan sonra kalın dudaklarının dış kenarlarını takip ediyordu.

“Matilda’nın zihnini yeniden yazmasına izin veremezsin,” dedi. “Neler olduğunu gördük. Bu senin sonun olur.”

Başımınla onayladım.

“Biliyorum. Tartışacak zaman yok. Artık söz konusu olan bir kişinin yaşamına karşılık altı bin beş yüz kişinin yaşamı.”

Gaston ile Spin ıstıraba boyanmış birer tuval gibiydiler. Acılarını görmek çok can yakıcıydı. Keşke kendilerini iyi hissetmelerini sağlayacak bir şey söyleyebilseydim. Ne tuhaftı; yaşamını feda eden bendim, yine de onları teselli etme ihtiyacı duyuyordum.

“Bunu yasaklıyorum,” dedi Gaston.

Elimi omzuna koydum.

“Karar verecek olan sen değilsin, benim.”

Spin başını iki yana salladı. Alt dudağı titredi. Çenesinden süzülen yaşlar küçük Kevin’in burnuna kondu. Beni vazgeçirmek istiyordu ama beni herkesten daha iyi tanıyordu, kararımın caymayacağımı biliyordu.

“Saçmalık!” Şimdi de Gaston’un gözünden yaşlar akıyordu, aniden şiddetle boşanan yaşlar sözlerini kısmen boğuyordu. “Biz binlerce kişiyiz, onlarsa alt tarafı bir avuç Yetişkin! Bizim silahlarımız var. Yetişkinleri yenip gemiyi ele geçirmemiz gerektiğini söylemiştin ya, haydi öyle yapalım, hemen!”

Gaston’u kendime çekip sıkı sıkı sarıldım.

“Seni seviyorum,” dedim.

Vücudu hıçkırıklarla sarsıldı. Bu adam yıldız gemilerini kontrol edebiliyordu, dimdik durup büyük ölekte ölümler planlayabiliyordu ama burada hiçbir gücü yoktu.

“Saçmalığın daniskası,” dedi. “Gitmeni istemiyorum.”

Geri çekildim. Gaston’un gözyaşları yanaklarımı serinletmişti.

“Hoşça kal, Xander. Sen iyi bir adamsın. Seni tanıdığım için yaşamım güzelleşti.”

Theresa’ya geçtim. Ağır ağır başını iki yana sallıyordu.

“Bu nasıl oldu?” dedi. “Eğer savaşmamızı istiyorsan, savaşırız Em. Sen benim arkadaşımsın, gitmene izin vereceğime ölürüm daha iyi.”

Theresa Spingate’te metanet vardı. İnsanlarla olsun, uzaylılarla olsun, yaşadığı dehşetler karşısında yüzünü görmüştüm. Çevresindeki herkes çenesini kapatıp boyun eğmesini haykırırken, kalabalık öyle istiyor diye yanlış karara uymasını isterken, onun doğru bildiği şeyi savunduğunu görmüştüm.

Spingate’e sıkıca sarıldım. Aramızda güvenle uyuyan küçük Kevin’ın varlığını hissettim.

“Sen benim arkadaşımsın,” dedim. “Gördüğüm ilk kişi sendin. Seni sözcüklerle ifade edilemeyecek kadar çok seviyorum.

Gitmeme izin vermelisin, bunu yapmama izin vermelisin. Senin için. Bizim için. Kevin için. Herkes için.”

Biri kalbime sivri bir bıçak dayamıştı sanki. Sondan korkuyordum. Bu insanları bir daha hiç göremeyecektim.

Spin bir elini uzatıp enseme kavradı. Beni kendine çekti.

“Bunların hiçbirini biz istemedik,” diye fısıldadı. “Bizi neden rahat bırakmıyorlar ki?”

Kimden söz ediyordu? Yetişkinlerden mi? Sıçrayanlardan mı? Yaban Arılarından mı? Muhtemelen hepsinden.

“Bilmiyorum,” dedim. Doğruydı. Bilmediğim çok şey vardı ve artık öğrenme şansım hiç olmayacaktı.

Spin’in omuzlarını kavrayıp sıktıktan sonra geri çekildim. Titriyordu. Eğilip onu alnından öptüm.

“Her şey için teşekkür ederim,” dedim. “Kim bilir? Belki her şey bittiğinde hâlâ burada olurum.”

Boş bir umuttu bu. Hepimiz biliyorduk.

“Güle güle, Em,” dedi Spin.

Gaston’un yanına geçti. Gaston dimdik durabilmek için var gücüyle uğraşıyordu. Spingate kolunu Gaston’un omzuna koydu.

Birlikte oracıkta durdular. Onlar bir aileydi. Baba, anne ve oğulları. Türümün geleceğini temsil ediyorlardı. Benim bunu yapma nedenimdi onlar.

Arkadaşlarıma sırtımı dönüp kaderime doğru ilerledim.

ELLİ ALTI

Bahçede buluştuk.

Burası herhangi bir “bağ” değil, “Bahçe” idi. Tıpkı en son gördüğümüz zamanki gibi, her yeri otlar bürümüşü. Bello’nun kaçırıldığı o sık ağaçlık. Kaçmak için sürünerek aralarından geçtiğimiz o karmaşık dikenli bitkiler. Çürük meyvelerin o iç bulandırıcı tatlı kokusu. Tepemizde yay çizen ışıltılı tavanın siyah noktaları artmış gibiydi ama belki de bana öyle geliyordu.

Burası Yetişkinlerle savaştığımız yerd.

O zaman Matilda’yı öldürebilirdim. Öldürmemiştim. Ondan daha iyi biri olmak istemişim.

O karar yaşamıma mal olmak üzereydi.

Matilda, uzun sazların arasından fışkıran sudan ibaret kalmış kırık çeşmenin yanında duruyordu. Yanında kömür karası, buruş buruş üç Yetişkin vardı. İçlerinden biri Yaşlı Gaston’du, Matilda’dan biraz daha kısaydı. Öbür ikisini tanı mıyordum.

Pörtlek kırmızı gözler, içten gelen yumuşak bir ışıkla parlıyordu. O çirkin ağız katmanları hafifçe titriyordu.

Dört Yetişkinin dördü de beyaz taşları güçle titreşen gümüş bilezikler takıyordu.

Matilda'nın halkı silahlıydı.

Benimkiler değildi. Silah getirmemize izin verilmemişti.

Yanımda üç kişi getirmiştım, hepsi de dövüşebilecek kişilerdi. Bishop'ı getirmiştım çünkü onu bekleyen bir Yetişkin yoktu. Genç Victor'u getirmiştım çünkü onun Yetişkini bizim tarafımızdaydı. Bir de Barkah'yı getirmiştım çünkü halkının lideri olarak neler olup bittiğini anlaması gerekiyordu.

Bishop sakın gözüküyordu, deri giydirilmiş taştan bir heykel gibiydi ama ruhundaki fırtınayı görebiliyordum. Victor'un sıkıntısı dışarıdan daha çok belli oluyordu, yumruklarını sıkıp sıkıp gevşetiyordu. İkisi de kurumuş çamurla ve farklı renkte kanlarla kaplıydı; ikisi de ter, duman ve ölüm kokuyordu. Aralarındaki rekabet unutulmuştu. İkisi de bunu yapmamı istemiyordu ama karışmamaları konusunda verdiğim emre uyuyorlardı.

Barkah her şeyi anlamaya çalışıyor gibiydi. Ne düşündüğünü kestiremiyordum.

Matilda ve adamlarına doğru yürüdük.

Yetişkinler bileziklerini üstümüze doğrulttu.

“Daha fazla yaklaşmayın,” dedi Matilda.

Durduk. El-Saffani Yetişkinlerin üstüne çullanmayı denemişti, Yetişkinler de onları öldürmüştü. Saldırının yararsızlığını Bishop bile görmeliydi. En azından gördüğünü umuyordum.

“Konusarak zaman kaybetmeyelim,” dedi Matilda. “Bu işin nasıl sonlanacağını hepimiz biliyoruz.”

Kendimi tutamadım, son bir kez denemek zorundaydım.

“Kan Tanrısı konusunda yalan söylemediğimi biliyorsun,” dedim. “Birbirimize yalan söyleyemeyeceğimizi biliyorsun. Omeyocan, senin vadettiğin cennet değil. Hiçbir zaman da olmadı.”

Matilda’dan taşan nefreti tadabiliyordum.

“Böyle bir korkak olduğumu düşünmek,” dedi. “İlk tehlike alametinde vazgeçebileceğimi düşünmek. Kan Tanrısı yoluna engeller koydu diye, üzöldün mü özel kar tanesi? Bir şeyi isteyip de o şey için savaşmak zorunda kalmazsan, cancağızım, o şey zaten sahip olmaya değmezmiş demektir.”

Yanılmıştım. Kurtçuk konusunda bana inanıyordu. Sadece umursamıyordu. Matilda tek bir amacı olan, gözü pek bir irade gücüydü.

“En azından Xolotl’u buradan götür,” dedim. “Beklediğin her saniye, bizi kazanamayacağımız bir savaşa bir saniye daha yaklaşıyor.”

“Sanki bilmiyormuşum gibi konuşuyorsun. Tik-tak, cancağızım, zaman akıyor.”

Kraliçeler gibi, zafer kazanmış bir edası vardı.

Yüreğim daraldı. “Sen korkunç birisin, nasıl olur da kendi yaşamını diğer onca kişinin yaşamından üstün tutarsın?”

Tek gözü fır döndü.

“Ben mi yaşamımı onca kişininkinden üstün tutuyorum, yoksa sen mi? Harcadığın her saniyede, o barbar gemisi biraz daha yaklaşıyor. Hem zaten senin o olmayan yaşamın neden bu kadar önemli ki? Yüz binlerce insan varlıklarını, servetlerini, ailelerini feda edip kendilerini, insan ırkını Omeyocan’a

getirmeye adadı. Mücadele verdiler ama büyük başarıların bedeli büyük mücadelelerdir. Ben düşmanlarımdan daha çok dayandım. Brewer'dan daha çok dayandım. Senden daha çok dayandım. Sende benim istediğim bir şey var, Em. Bende de senin istediğin bir şey. İşte bu kadar basit.”

Victor, Matilda'ya bir yumruk salladı. “Seni bencil kaltak. Hepimizi öldürteceksin!”

“Sessizlik,” dedi Bishop ters ters. Başını hafifçe kendisinden genç daire-yıldıza çevirdi. “Aldığın emirlere uy!”

Yaşlı Gaston Matilda'ya şöyle bir baktı; o kısacık bakışta, kırmızı gözleri bir anlığına duygularını belli etti. Aralarında düşmanlık mı vardı?

Zamanım olsaydı belki o düşmanlıktan faydalanırdım ama zamanım yoktu işte.

“Çocuklar, lütfen,” dedi Matilda. “Delikanlı, bana öyle hitap eden ilk kişi sayılmazsın. Ama elbette, o küçük çeneni istediğin kadar çalıştırmaya devam edebilirsin.”

Gözlerimi Matilda'ya diktim. O da gözlerini bana dikti.

“Tik tak,” dedi.

Birbirimizden son derece farklıydık. Tıpatıp aynıydık. Belki başına bir şey gelmişti de ondan bu kadar kötü biri olmuştu. Belki de benim başıma bir şey gelmişti de onun kadar kötü olmamıştım.

Asla bilemeyecektik.

Matilda Savage, istediğini elde etmek için tanıdığı herkesin ölmesine göz yummaya razıydı.

Em Savage değildi.

İşte o yüzden sonunda Matilda kazanıyordu.

“Pekâlâ,” dedim. “Yapacağım.”

Bishop sıradan çıkarak öne doğru bir adım attı. Yetişkinler kollarını havaya kaldırıp bileziklerini nişan aldılar: Silahlarla sevdiğim adamın arasına girerek elimi göğsüne koydum.

Durdu. Yüzü ihtiyatlı bir vahşet maskesiydi.

“Onu öldüreceğim.” Alçak perdeden çıkan sesi kontrollüydü, bu da durumu iyice korkunç bir hâle getiriyordu. “Hepsini öldüreceğim.”

“Beni durdurmaya çalışmayacağına söz vermiştin.”

Bakışları benden Yetişkinlere kaydı.

“Yalan söyledim,” dedi. “Seni kaybedemem. Kaybetmeyeceğim.”

Victor deliler gibi başını salladı, yüzüne çılgın bir sırıtış yayılmıştı. “Seninleyim Bishop. Haydi, şunları indirelim.”

Barkah kocaman ayağını sertçe yere vurdu.

“Durun,” dedi. “Emirler!”

O tek sözcük, Bishop’ı da Victor’u da allak bullak etmeye yetmişti anlaşılan. İkisi de içlerine işlemiş olan, liderlerine itaat etme görevi ile derinden duydukları beni koruma arzusu arasında kalmıştı.

Bishop’ın yanından geçip Victor’un önüne dikildim.

“Ya ben ya herkes,” dedim. “Halkını korumak istiyorsan gitmeme izin ver.”

Gözlerimin içine bakmaya çalıştı ama bakamadı. Başı önüne düştü.

“Seninle geleyim,” dedi. “Peşinden her yere gelirim demiştim. Buna ölüme gitmek de dâhil. Lütfen, izin ver de geleyim.”

Victor'un bana olan hislerini gelip geçici bir tutkudan ibaret sanmıştım. Ama işte bu konuda da yanılmıştım çünkü sonunda Victor Muller'in bana gerçekten âşık olduğunu anlıyordum.

"İzin verilmedi." Parmak uçlarımda yükselip Victor'u yanağından öptüm. "Sen çok cesursun, Victor. Şimdi de cesur ol. Halkımızın sana ihtiyacı var."

Bishop'ın karşısına dikildim. Sağ elimi uzatıp sol omzuna koydum. Bishop için için eriyordu. Parçalanıyordu.

"Başka bir yol olmalı," dedi.

Sesindeki titreme yüzünden, az daha ben arkamı dönüp Yetişkinlerin üstüne çullanacaktım. Boğazım kurudu. Bishop'ı böyle içi paramparça bir hâlde bırakacağımı bilmek canımı yakıyordu.

Ramses Bishop bir askerdi. Halkı için her şeyi feda ederdi. O bir savaşçıydı, işlerini şiddete başvurarak halleden biriydi ama bu kez şiddetle hiçbir şeyi çözemeyecekti.

"Benim kararım," dedim. "Bunu hepimiz için yapıyorum."

Bakışlarını öne eğdi. Başını salladı. Sağ elini sol omzuma koydu.

"Selam sana, Em. Tanrılar seni eve kabul etsin."

Barkah'ya baktım. Düşman olmuştuk. Dost olmuştuk. Bazı bakımlardan, bu yabancı tür beni diğer herkesten daha iyi anlıyordu, buna Bishop ile Spingate de dâhildi. Barkah neler olup bittiğini çok iyi biliyordu. Beni vazgeçirmeye çalışmadı. Başını sallamakla yetindi.

"Hem. Barış."

Konunun yalnızca benimle ilgili olmadığını anlıyordu. Büyük resmi görüyordu: Halkının yaşamı benim eylemlerime bağlıydı.

Kollarımı Bishop'ın boynuna dolayıp, onu son kez öptüm; derin, gerçek bir öpücüktü bu. Beraberimde unutulmuş götüreceğim bir öpücük.

Ben Bishop'tan ayrılır ayrılmaz, Barkah sıçrayarak yanıma geldi ve bana sarıldı. Ben de ona sarılıp teninin o tuhaf kokusunu içime çektim, üstünde hâlâ savaşın pis kokusu vardı.

Barkah'dan ayrıldım. Yüzümü katilime döndüm.

“Tek bir şartım var,” dedim.

Matilda güldü, öyle nefret uyandıran bir sesteki ki bu diğer gözünü de çıkarıp onu sonsuza dek kör bırakmak istedim.

“Şimdi de şartın mı var? Bunun için azıcık geç kaldın.”

“Yalnızca tek bir istek, Matilda. Eğer yerine getirmezsən, istediğini elde etmek için ölmeyi göze alan tek Savage'ın sen olmadığını öğrenirsin.”

Matilda'nın kendine güvenli havası ilk kez sarsıldı. Kısacık bir an için beni inceleyerek, irademin onunki kadar güçlü olup olmadığını karar vermeye çalıştı.

Ama öyle olduğunu biliyordu çünkü benim iradem, onun iradesiydi.

“Şartın nedir?”

“Yeniden yazım süreci için birbirimize bağlandığımızda, işlem başlamadan önce, navigasyon kumanda kodlarını benim Gaston'a vereceksin.”

“Daha neler,” dedi. “Elimdeki tek pazarlık kozunu öylece verir miyim sence?”

Omuzlarımı silktim. “Seçim şansın yok. Eğer bu bedeni istiyorsan, bana söz verirsin. Sen yaşlısın, Matilda. Çelimsizsin. Eğer işlem sırasında ölürsen yaptığım fedakârlığa değdiğini bilmek zorundayım.”

Gözlerini üstüme dikti.

“Tık tak,” dedim. “Sen tam istediğin şeye kavuşmuşken Dragon’un bizi yok etmesi yazık olmaz mıydı? Tik tak.”

“Şartını kabul ediyorum,” dedi. “Haydi gidelim. Boşa zaman harcıyoruz.”

Arkasını dönerken, onunla birlikte yürümemi işaret etti.

Bir adım attıktan sonra son kez Bishop’a baktım. Bishop’ı, O’Malley’yi sevdiğim gibi, tam anlamıyla sevdiğimden hiç emin olamamıştım. Ancak şimdi, onu bir daha asla göremeyeceğimi fark edince, Bishop’ı da o kadar sevdiğimi anlıyordum.

Belki de daha çok.

İnsanlar hakkındaki gerçek hislerimi, neden iş işten geçtikten sonra anlıyordum ki?

“Elveda, aşkım,” dedim. “Umarım mutluluğu bulursun.”

Hiçbir şey söylemedi. Yanağından süzülen tek bir damla yaş yüzündeki toprak, is ve kan lekeleri arasında ıslak bir çizgi oluşturdu.

Üç adımda Matilda’nın yanına vardım. Yan yana yürüyerek, beni kaderimize götürmesine izin verdim.

ELLİ YEDİ

A sırlık beyaz kumaştan çıkan çubuklar belime, ayak ve el bileklerime dolandı.

Kalbim güm güm atıyordu. Nefes almak zordu.

Nedense öleceğim odanın beyaz, parlak ve temiz olacağını sanmıştım.

Yanılmıştım.

İlk uyandığım odadan farklı değildi burası. Köhneydi. Muhtemelen yüzyıllar önce sönen ışıklar yüzünden, içerisi büyük ölçüde karanlıktı. Ortalık toz kaplıydı. İçerisi küf ve ölüm kokuyordu.

Matilda beni Bahçeden çıkarmış, ilk dövüştüğümüz, onun gözünü kaybettiği, Bishop'ın Yaşlı Aramovsky'yi öldürdüğü yerden geçirmişti. Tek ışığın yerdeki gömme, ince renk şeritlerinden geldiği karanlıklardan geçmiştik.

Eski patlamalarda çatlamış, orası burası delinmiş taş kapılardan geçmiştik.

Her adımımızı izleyen gümüş namlulu taretlerin yanından geçmiştik.

Taştan değil çelikten yapılmış kapılardan geçmiştik.

Sonunda da dekorasyonu iki şeyle sınırlı olan bu odaya varmıştık: altın bir tabut ile siyah bir X.

Tabut parlıyordu. İçindeki kumaş zamanla kırıkmış, hatta yer yer aşınmıştı.

Bello'nun zihni burada yeniden yazılmıştı. Arkadaşımın sonunun burada geldiğini bilmem için kimsenin bir şey söylemesine gerek yoktu.

Yaşlı Gaston ile diğerleri Matilda'yı X'e kelepçeleyerek, el ve ayak bileklerini bağladılar. Siyah tacı başına geçirdiler.

Kevin O'Malley böyle ölmüştü işte.

Onu ben bıçaklamıştım, evet, ama artık bunu unutmanın zamanı gelmişti. Sevdiğim çocuğun hâlâ orada olduğunu bilemezdim ki. Benim hatam değildi. Sonunda bunu kabulleni-yordum.

Din konusunda umarım yanılıyordumdur, diye geçirdim: Umarım bir öteki dünya vardır. Umarım Kevin orada beni bekli-yordur.

Altın tabutun iki yandan yükselen kapakları kayarak kapanınca, tüm ışığı engelledi.

Yaşamım başladığı gibi bitecekti: Karanlıkta.

Silinmek üzereydim.

Vücudum yaşamayı sürdürecekti. Belki zihnimin küçük bir parçası da: O'Malley hâlâ oradaydı; Bello bilmesi mümkün ol-

mayan şeyleri hatırlıyordu. Belki Matilda'nın içinde de Em'den küçük bir parça kalacaktı.

Bir yanım işlemin başarısızlığa uğrayacağı umuduna tutunuyordu ama o yalnızca küçük bir yanımdı. İllüzyonlara karınım toktu: Ben olan kişi artık var olmayacaktı. Beni ben yapan onca şeyin; bir arkadaş, bir katil, bir lider, bir idareci, bir sevgili olmamın yanı sıra, ben aynı zamanda bir gerçekçiymdim de.

Üstelik hoşumuza gitse de gitmese de gerçek neyse, oydu.

“Em, beni duyabiliyor musun?”

Matilda'nın sesi.

İçerisi zifîrî karanlık olsa da gözlerimi sıkı sıkı kapatmıştım. Şimdi gerçekten Matilda'yı dinlemek zorunda mıyım? O korkunç kaltağın sesini duymak zorunda mıyım?

Tabutun bir yerinde, eski beyaz kumaşın içine gizlenmiş ho-parlörler vardı demek ki.

“Duyduğunu biliyorum, cancağızım. Son anlarında konuş benimle.”

Sözlerinden kendini beğenmiş bir tatmin duygusu damlıyordu.

“Cehenneme kadar yolun var. Midemi bulandırırıyorsun.”

“Ne kabalık. Biz aynı kişiyiz. Mutlu olman gerekir.”

Parmaklarıma kulaklarımı tıkamak istiyordum ama bileklerim bağlıydı. Tabut eskiydi ama çubuklar yeniydi, ilk uyandığımda yaptığım gibi tabutun çubuklarını kıramazdım. Matilda'nın çenesini kapatmasını istiyordum, çenesini kapatsa yeterdi ama kapatmayacağını biliyordum, gaz ikimizi de karanlığa çekene kadar susmayacaktı.

“Fırsatım varken, seni öldürmeliydim.”

“Evet, öldürmeliydin. Merhamet zayıflara göredir. Zayıflığın yüzünden senin sonun geliyor. Gücüm sayesinde, ben yeni bir yaşama başlıyorum.”

Gözlerim batmaya başladı. Ne? Şimdi mi? Gözlerimden tek damla yaş akıtamadığım onca zamandan sonra, son anlarımı ağlayarak mı geçirecektim?

“Göz kamaştırıcıydın, cancağızım. Çok hırçındın. Tuhaftır ama beni gururlandırdın. Şimdiye dek karşılaştığım en büyük düşmanın yine ben olması gayet yerinde gözüküyor.”

Eğer dönüşe dönüş bu kendini beğenmiş, kurum satan, bencil canavara dönüşeceksem, sonumun şimdi gelmesi daha iyi olurdu belki de.

“Sözünü tutma zamanı. Navigasyon kumanda kodlarını ver.”

Güldü. “Saçmalama, aptal kız. Sana kodları vermeyeceğimi biliyordun. O çocuk kalbinin derinliklerinde, sen de benimle birleşmek istedin. O acınası küçük isteğin yalnızca göstermelikti.”

Öfke içimi yiyip bitirdi ama kof bir öfkeydi bu, bir anda geldiği gibi bir anda gitti. Kumar oynamış, kaybetmişim. Varlığım sona erecek, Matilda’nın kendinden hoşnut kahkahasının o acı sesine dönüşecekti.

“Hoşça kal, Em. Gaston, hazırım. İşlemi başlat.”

Gizli hoparlörlerden Yaşlı Gaston’un pürüzlü sesi duyuldu: “Olmaz, Matilda; bir anlaşma yaptın.”

Nefes almayı bıraktım. Gözlerimi karanlığa diktim.

Matilda artık gülmüyordu.

“Çok komiksin, Amiral. İşlemi başlat. Tepemi attırma.”

“Söz verdin,” dedi Yaşlı Gaston.

“Benim sözüm ne zamandan beri önem taşıyor? Savaştaız.”

Matilda’nın sesi çatlıyordu. Korkmuştu.

“Şimdi taşıyor,” dedi Yaşlı Gaston. “Yüzyıllardır senin yalanlarını dinliyorum. Artık yeter. Bencilliğin benim soyumu tehlikeye atıyor.”

“Senin soyunu mu?” Matilda acı acı haykırıyordu. “Theresa’nın o sürtük versiyonuyla senin muhafazanın yaptığı piçi mi diyorsun? Onlar senin çocukların değil, Gaston!”

“Benim çocuğum hiç olmayacak çünkü ben senin izinden gittim. Kodları ver.”

“Seni lanet olası, hain hamam böceği! İşlemi başlat, yoksa canlı canlı derini yüzerim senin!”

“Söz verdin,” dedi. “Ya onurunla sözünü tut ya da olduğun yerde yavaş yavaş ölmenin acısına katlan.”

Yaşlı Gaston sakindi, sistemliydi ama aynı zamanda durumdan keyif de alıyordu.

“İyi,” dedi Matilda.

Rakamlardan ve harflerden oluşan bir seri mırıldandı, o kadar uzundu ki onuncu veya on birinci hanede ipin ucunu kaçırdım.

“Ben doğrularken bir dakika bekle,” dedi Yaşlı Gaston.

Kodlar... Eğer doğruysa, beni bırakır mıydı? Belki de sonum falan gelmezdi.

Kalbim umutla güm güm çarptı.

Düşünemiyordum, düşünmeye cesaret bile edemiyordum. Bir süre sonra, Yaşlı Gaston, “Kodlar doğrulandı,” dedi.

“Beni buradan çıkar! Lütfen! Gemiye buradan götürebiliriz, kaçabiliriz, birlikte...”

“Kusura bakma,” dedi Yaşlı Gaston. “Matilda söz verdi. Sen de verdin.”

Bunu duyunca, her şeyin bittiğini anladım. Haklıydı. Söz vermiştim.

Burnuma bir koku geldi. Gaz...

“Ah, başlıyor işte,” dedi Matilda. “İyi iş çıkardın, Em. Yapılması gerekeni yaptın.”

Evrendeki her şeyden çok nefret ettiğim yaratık, bana iltifat ediyordu. Tiksinnmem gerekirdi, tiksinnmiyordum. Matilda kazanmıştı, kazanırken de zarif davranıyordu.

Bu sonu ben seçmiştim ama bunu diğerleri yaşamını sürdürebilsin diye yapmışım.

Yalnızca bir yıllık, kısacık bir ömrüm olmuştu ama Brewer gibi, bir fark yaratmışım.

Sersemleşmişim. Gözlerim açık mıydı, yoksa gözlerimi açamıyor muydum, bilmiyordum.

Daimî öfkem yok olup gitmişti.

Kendimi huzurlu hissettim, varlığım bir fark yaratmıştı.

Uyku beni ele geçirirken gülümsedim.

ELLİ SEKİZ

 nılar şerit şerit dalgalanarak uçuştı.
 Altı yaşındaydım.

Kötü ama hoş a giden bir koku... Bayat balık.

Bir teknedeydim.

Tekne değil, sandal. Kırmızı.

Yanımda yaşlı bir adam vardı. Mavi bir cübbe giymişti. Alnında bir sembol vardı. Çark, yarım veya daire değil, bu sembolün şekli farklıydı, yan dönmüş sekiz rakamına benziyordu.

Hayır, bir dakika, o sembolün ne olduğunu biliyordum... Sonsuzluk sembolü. Açık kahverengi tende solmuş siyah bir dövme idi bu.

Elimde bir olta vardı. Bir göldeydik. Başka tekne görmüyordum. Uzak kıyılarda yeşil ağaçlar bitmişti. Güneş parlıyordu ama hava soğuktu. Ben üşümüyordum gerçi çünkü benim üstümde de mavi bir cübbe vardı.

“Tak tak,” dedi adam.

Bir heyecan dalgası. Adam benim büyükbabamdı. Espriler yapmayı severdi.

“Kim o?”

“Aç,” dedi.

“Ne aç?”

“Ah, Matilda, o kadar üzülme,” dedi.

Anlamam birkaç saniye sürdü. Şimdi anlamıştım: Ne acı! Önce biraz güldüm, sonra kahkahayı bastım. Dedem de güldü. Geniş bir gülümseme tombul yüzünde derin yarıklar açtı.

Aniden kendimi sandalın dışında buldum, dedemle birlikte balık tutuşumu izliyordum.

Dedem. Koşulsuz güvendiğim adam.

Beni koruması gereken adam.

“Matilda, sır saklayabilir misin?”

Kendime bakıyordum, kısmen mavi cübbenin başlığıyla örtülmüş, heyecanlı bir yüz. Küçük kız deliler gibi başını salladı.

“Elbette,” dedi kız, neredeyse bağırarak. “Elbette tutabilirim, dede!”

Dede kaşlarını çatarak, suyun öte tarafına baktı. “Ah, bilmem ki...”

Küçük kız hızlıca makarasını sardı. Yem oltanın son halkasına çarptı. Keskin kancadaki damlacıklar gün ışığını alarak, erimiş mücevherler gibi parladı.

“Lütfen, dede! Söylesene!”

Adamın gülümsemesi kayboldu. Gözlerinde mesafeli bir ifade vardı.

Kötü bir şey olmak üzereydi. Kız henüz bilmiyordu. Çık o tekneden, diye bağırmak istedim ama aslında orada değildim.

“Annene anlatamazsın,” dedi dede. “Babana da anlatamazsın.”

Küçük kız seri hâlde başını salladı. Gözleri ne parlak ne masumdu. Ne kadar güven doluydu.

Tekneden atla ve yüzerek uzaklaş!

“Babanı seviyor musun?” diye sordu dede kıza.

“Evet, babamı çok seviyorum.”

Dede babayı sevmiyordu. Baba onun damadıydı.

“O zaman bu sır çok önemli,” dedi dede. “Çünkü o sırrı saklamazsan, baban zarar görür. Babanın zarar görmesini ister misin?”

Küçük kızın gülümsemesi kayboldu. Neler olduğunu anlamıyordu.

Suya atla, boğulsan da önemli değil çünkü ölüm bile daha iyidir...

“Hayır, babamın zarar görmesini istemem.”

Az sonra neler yaşanacağını biliyordum.

Bunu hatırlamak istemiyordum. Hem de hiç.

Dede gülümsedi. O gülümsemedeki bir şey küçük kızın gerilemesine yol açtı. Şimdi yüzünde korku vardı, bilinmeyenin verdiği, bir yetişkinin kuralları değiştirmesinden duyulan bir korku.

“İyi,” dedi. “Çok iyi.”

Adam, dengesini bulmak için sandalın kenarına tutunarak, ayağa kalktı. Sandal suda hafifçe sallanırken, adam yüzünde bir gülümsemeyle küçük kıza doğru ilerledi; mesafeli, çarpık bir gülümsemeydi bu.

Sahne kayboldu. Ruhumda bir soğukluk hissettim, bir cansızlık. Adamın yaptığı şey... Kız o yaşadığını nasıl atlatabilirdi ki?

O olay Matilda'nın başına gelmişti.

Benim başıma gelmişti.

Odamdaydım. Korkmuştum, yaralanmıştım. Dünyam başıma yıkılmıştı. Dedemin yüzünde o mide bulandırıcı gülümsemeyle bana yaklaşması gözümün önünden gitmiyordu.

Annemle babam başka bir odada tartışıyorlardı. Ya duymadığımı sanıyorlardı ya da umursamıyorlardı. Eve gelmiştim... O şeyden sonra... anneme olanları anlatmıştım. Bana yalancı demiş, tokat atmıştı. Babam duyunca, koşarak içeri gelmişti. Annem susmamı tembihlemiş, babama bir şey anlatmamamı söylemişti ama babam beni kaldırıp sarılmış, saçımı okşamıştı. Öyle bir ağlamaya başlamıştım ki.

Babama dedemin yaptıklarını anlatmıştım.

Annemle babam birbirine bağırıyordu. Annem babama gitmesin diye yalvarıyor, hapse gireceğini veya vurulacağını söylüyordu. Babam bir şeyler fırlatıp duvarları yumrukluyordu. Evimiz öfkeyle sarsılıyordu.

Annem artık bana inanıyordu. Anlayabiliyordum. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Bir şeyi yanlış yapmıştım, benim hatamdı. Annemi üzmüştüm, babamı kızdırmıştım.

Haberleşme cihazının çaldığını duydum.

Annem açtı. Ne söylediğini duyamadım.

Annemin aramayı sonlandırırken çıkardığı tiz sesi duydum.

“O mu?” dedi babam. “Oydu, değil mi?”

Annem biraz daha ağladı. “Evet. Balık tutarken çok eğlendiklerini söyledi.”

Babamın yumruğunu duvara geçirdiğini duydum.

“Bize söyleyip söylemediğini anlamak için aramış,” dedi. “Alçak herif, kahrolası piç... Onu cehennemin dibine yollayacağım.”

“Dahası da var,” dedi annem. O kadar alçak sesle konuşuyordu ki zar zor duyuyordum. “Onu manastıra yazdırıyormuş. Yarın sabah birini gönderip aldirtacaktı.”

Sessizlik o kadar uzun sürdü ki ikisinden birinin uyuyakaldığını sandım.

Manastır... Orayı biliyordum. Bir kez gitmiştik. Dedemin yaşadığı ana kilise külliyesinin bir kısmıydı.

Tenim buz gibi ürperdi. Titremeye başladım. Dedem bana daha yakın olabilmek için manastıra gelmemi istiyordu.

Böylece sandalda yaptığı şeyi tekrar yapabilecekti.

Tekrar tekrar.

Tekrar tekrar.

Sonunda babam konuştu. Artık bağırıyordu. Sesi anneminki kadar cılız ve korku doluydu.

“Bunu yapmasına izin veremeyiz.”

“Engel olamayız ki,” dedi annem. “İstediği her şeyi yapar.”

“Kardinallerin rütbesi daha yüksek.”

“Kardinal tanıdığımız yok,” dedi annem. “Buradaki kiliseyi babam yönetiyor, biliyorsun. Sence yüksek rütbeli bir kilise görevlisi bizim yanımızda yer alır mı?”

Sesindeki o korkunç tını. Yalnızca küçük bir kız çocuğuydum ama yaşlılarımın çoğundan daha zeki olduğumu biliyordum. O tınıyı anlayacak kadar zeki dim: Annemin sesinden çaresizlik akıyordu.

Ama bu mümkün değildi. Annemle babam her şeyi bilirdi. Kentimiz Solomon'daki, bütün Ari Ulustaki en iyi insanlardı onlar. Ellerinden her şey gelirdi.

“Onu öldüreceğim,” dedi babam. “Yüce Varlığa yemin olsun, onu öldüreceğim.”

“David, lütfen, beni dinle; onun yanma yaklaşılamazsın. Başka bir çözüm düşünmeliyiz. Bu gece gidebilir miyiz? Kaçabilir miyiz?”

“Nereye gideceğiz? Paramız yok ki. Ormana gidersek, ölü-rüz. Başka bir kente gidersek, yerimizi bulurlar. Gezegendən ayrılma izni alamayız.”

Yine sessizlik.

“Tek bir yer var,” dedi babam. “Mictlan Kilisesi. Babanın elinin uzanamadığı yegâne yer, o kilisenin duvarları.”

“Mictlan mı? O deli kadın her şeyi kendisi uydurdu! İnsanlara o saçma gemiyi yaptırabilmek için eski yeryüzü dinlerinden derlediği şeyleri bir araya getirdi.”

Ağlamaya başladım. “Mictlan bir tarikat!” diye bağırdı annem. “Bizim inancımız gerçek! Dünyadan çıkışa Stewart’ın önderlik ettiğini biliyoruz! Yüce Varlık, Stewart’ın o günah yuvasından çıkıp Ari Ulusu kurmasını sağladı!”

“Hani şu babanı iktidara geçiren Yüce Varlık mı?”

Babamın alçak perdeden çıkan sözleri soğuktu. O sözler bir sessizlik doğurdu.

Annem sonunda ağzını açtığında artık bağırmiyordu.

“Kızımızı bir daha hiç göremeyebiliriz,” dedi. “Orası hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Üstelik eğitim masraflarını karşılayamayız.”

“Karşılatabiliriz. Eğer iş gücü sağlayacağımızı taahhüt edersek.”

“David... O iş ömür boyu sürer. Ölene kadar çalışmak zorunda kalırsınız.”

“Şimdiki yaşamlarımızdan farklı değil yani,” dedi babam sesini yükselterek. “Her gün çalışıyoruz. Acı çekiyoruz. Hem de ne için? Cennet vaadi için mi? Çocuğumuzun bizim yaşadıklarımızın aynısını yaşayacağını bilmek için mi? Baban kili-seye girmemi engelledi. Bizim için hiçbir çıkış yolu kalmadı. En azından böylece kızımız güvende olur.”

“Orasını bilemeyiz,” dedi annem. “O duvarların ardında neler döndüğünü kimse bilmiyor.”

“Ama o sandalda neler döndüğünü biliyoruz. Kızımız o manastıra kaydolursa, neler yaşanacağını biliyoruz.”

Battaniyeme iyice sarıldım. Beni gönderiyorlar mıydı? Hiçbir şey söylememeliydim. Ben kötü bir kızdım, aptal bir kızdım, her şey benim hatamdı.

O anı şeridi dalgalandı. Yerine başka bir şerit geldi, yumuşak kıvrımlar hâlinde üstüme sarılarak, beni yeni bir yere götürdü.

Gecenin bir yarısıydı. Yer çekimsiz araba sesi duyulmuyordu. Kentimiz gün boyunca gürültülü olurdu ama şimdi sessiz sakindi.

Taştan duvarlarda metal bir kapı vardı. Nasılsa, büyüyünce tıpkı buna benzeyen ama çok daha büyük bir kapı daha göreceğimi biliyordum. Burası okuldaki çocukların söz ettiği yerd: Mictlan Yerleşkesi. Burası bir kiliseydi ama bizim kilise değildi. Arkadaşlarımin anne babaları, benim annemin söylediği şeyleri söylüyordu: Buraya kâfir yuvası diyor, Mictlan'ı kuran

kadının sırf Ari Ulustaki diğer herkesten zengin olduğu için Yargıçlara ve Kardinallere kafa tutabildiğini söylüyorlardı.

Kentte Mictlan çocuklarını görmüştüm. Alınlarında dairesel işaretler vardı. Diş kızlar, yarımalar, daire-yıldızlar. Ama çoğu boş daireydi.

Babam siyahlar giyinmiş bir adamla konuşuyordu.

Kapı açıldı.

Varoluş şeridi dalgalandı.

Bir sırada oturuyordum. Annemle babam siyahlar giyinmiş bir kadınla konuşuyordu. Kadın yaşlıydı, o güne dek gördüğüm herkesten daha yaşlıydı. Üstünde o kadar çok metal parça vardı ki aslında bir robot olup olmadığını merak ediyordum. Beni korkutmuştu.

Annem titriyordu. Babam kolunu beline dolayıp, annemi yanma çekmişti. Onları daha önce hiç böyle görmemiştim. Her zaman güçlüydüler, bir insan ne kadar güçlü olabilirse o kadar güçlüydüler.

Şimdi güçlü değillerdi.

“Sözleşmeleriniz ömür boyu geçerlidir,” dedi kadın, bir makine kadının kulak tırmalayıcı sesini duyulabilir bir yüksekliğe çıkarıyordu. “Benim hizmetimde çalışırsınız. Kızınız eğitim görür. Bizim duvarlarımızın arasında güvende olur. Eğer kabul ederseniz, kızınız bize ait olur. Anlıyor musunuz?”

Annem sordu: “Onu görebilecek miyiz?”

“Mümkündür,” dedi makine-kadın. “Ama ilk birkaç yıl olmaz. Ondan sonrası için de garanti veremeyiz. Biz burada sizden, ondan, aileden daha büyük bir şey yaratıyoruz. Gerçek Tanrı çağırıyor, biz de çağrısına yanıt veriyoruz.”

“Gemi,” dedi babam. “Kızımız gemiye alınacak mı? Ya biz?”

Kadının makine sesi soğuk, ilgisizdi. “Orası sizi ilgilendirmez. Kızları ve oğulları için güvenlik arayışıyla buraya ilk gelen aile siz değilsiniz. Ari Kilise inanılmaz derecede yozlaştı. Kadınlara mal gibi davranıyorlar. Dile getirilmeyen çocuk istismarını görmezden geliyorlar. Matilda’yı bizim kiliseye kaydederseniz, korumamız altında olur. Daha büyük bir amaca hizmet eder. Tek üzüntüm, kızınızı daha erken almamış olmamız. İleri eğitim için yaşı çok büyük. Ama büyüüp olgunlaşınca, kendi çocukları olabilir. Torunlarınız doktor, mühendis, bilim insanı olabilir... Her şey mümkündür.”

Annemle babam birbirlerine baktılar.

“Yaşı çok büyükmüş,” dedi annem babama, elinin tersiyle gözlerini silerek. “Yani kızımız hizmetçi olacak. Onların ne ad verdiği umurumda değil, kentte alnında daire taşıyanları görüyoruz, diğer sembolleri taşıyanların ihtiyaçlarını karşılıyorlar. Bizim kızımız ömür boyu bir hizmetçi olacak.”

Babam sandalyesinde dönerek bana baktı. Uzunca bir süre bakmayı sürdürdü. Ardından yeniden anneme döndü.

“Birkaç saat içinde şafak sökecek,” dedi. “Hizmetçi olmaktan daha kötü şeyler de var.”

Annem yüzünü ellerine gizledi. Omuzları sarsıldı.

Başını salladı.

Makine-hanım küçük, siyah bir kutuyu masasının öbür tarafına itirdi. Kutunun üstünde bir delik vardı. Babam başparmağını deliğe geçirdi.

Kutunun üstündeki küçük ışık yeşile döndü.

“Tamamdır,” dedi makine-hanım.

Şerit dalgalandı ama kaybolmadı. Hafifçe değişti. Babamın kucığında oturuyordum. Annem neredeydi, bilmiyordum.

Babam ağlıyordu. Kendini tutmaya, ağladığını gizlemeye çalışıyordu ama gözyaşlarını görüyordum. Sesindeki acıyı duyuyordum.

“Matilda, seni göndermek zorundayım. Şimdi anlayamazsın, biliyorum ama anlayacaksın. Güvenliğini sağlamanın tek yolu, seni saklamak. Günün birinde dış kızlar senden tehlikeli şeyler yapmanı isteyebilirler ya da çifte halkalar kimseden ceza alamayacaklarını bildiklerinden, sana zarar vermeye çalışabilirler. Eğer bunlarla karşılaşırsan, unutma: Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yap.”

Başımı iki yana salladım. Beni bırakamazdı. Onlar benim ailemdi.

“Gitmeni istemiyorum,” dedim. “Lütfen, baba... Seninle kalmak istiyorum.”

Saçımı okşadı. Sabun kokuyordu.

“Özel biri olacaksın. Değerlilerden biri olacaksın. Bunu düşünmek hoşuna gitmiyor mu?”

O sözcüğün ne anlama geldiğini bilmiyordum ama babamla beraber kalamayacağım anlamına geliyorsa, o sözcükten nefret ediyordum.

“Baba, lütfen.”

Sözlerimi duyunca, babam yüzünü ekşitti. Yaşamımda ilk kez, sözlerin gücü olduğunu fark ettim. Bu çetin dersi sonsuza dek beraberimde taşıyacaktım.

Babam ayağa kalktı, ağırlığım yokmuşçasına beni havaya kaldırıp, sarıldı, sonra da yere bıraktı. Odaya siyah giysili bir kadın girdi. Alnında bir daire işareti vardı.

Babam diz çöküp yanaklarımdan öptü.

“Tekrar görüşürüz, tatlım. Söylenenleri yap. Zor gelebilir ama yapabileceğini biliyorum. Yapabilirsin, biliyorum.”

Arkasını dönüp uzaklaştı. Elini tutmak için uzandım ama çok hızlıydı. Çoktan gitmişti.

Dedem canımı yakmıştı. Bu yüzden de annemle babamı kaybediyordum.

Her şeyimi kaybetmiştim.

Dünya sarsılıp döndü, anı şeridi yeni bir şeye dönüştü.

On bir yaşıyordum. Hayvan pisliği kokusu alıyordum. Dünya parlaktı ama gerçek güneş ışığından daha loştu.

Çünkü bir yıldız gemisindeydim.

Geminin şekli koca bir boruyu andırıyordu.

Yanımda çocuklar vardı, benim Lacha’mdan çocuklar. Kabarık sarı saçlarıyla Korrynn Bello. En yakın arkadaşım, küçük Bashar Brewer. Her zaman beni kollardı. Uzun boylu Boris Aramovsky, satrançta çok iyiydi. Theresa Spingate, harikula-deydi; keşke ona benzeseydim. Jason Yong, her zaman sinsice yanıma yaklaşıp saç örgümü çeken zorba.

Kevin O’Malley, o kadar güzeldi ki bazen ona bakmak insanın canını yakardı. Bir deri bir kemikti, bir gün dönüşeceği erkeğe hiç benzemiyordu.

Bir de kahverengi saçlı, burnu havada gezinen bir kız.

Nyree Okadigbo.

Ondan nefret ediyordum.

Kızlar beyaz bluzla ekoseli etek giyiyordu. Oğlanlar beyaz gömlekle siyah pantolon. Okul formaları. Zorla forma giydireyorlardı. Ben pantolon giymek istiyordum ama kızların pantolon giymesi yasaktı.

“Çok sıkıcı,” dedi Theresa. “Sanki bunları görmeye ihtiyacım var da.”

Parmağını kusursuz kırmızı saçlarına doladı. O’Malley’nin ilgisini çekmeye çalışıyordu. O’Malley Theresa’ya bakmıyordu ama Aramovsky bakıyordu.

Dünyam âdetâ genişledi, o rüya-anı detaylandı.

Yukarıda, uzun bir ışık şeridi dünyamızdan geçiyordu. Karşımızda, beyaz işlemeli, kırmızı ahşap bir bina vardı: bir ahır. Yeşil çimenler. Çamur ve toprak. Siyah inekler. Siyah domuzların bulunduğu bir ağıl. Serbest dolaşan –yine siyah– birkaç tavuk.

Ahırdan bir adam çıktı. Komik bir şapkası vardı. Gülümse-di, büyüklerin tanımadıkları çocuklara gülümsediği gibi, aptalca gülümsüyordu.

“Yiyeceklerinizin nereden geldiğini görmek için buradasınız.”

Aramovsky ağır ağır içini çekti.

“Yemekhaneden geliyor,” dedi. “Bu gezi çok abes.”

Sıkılmış görünmek için çok uğraşıyordu. Theresa da öyle. İkisi de sinirliydi, gerçi. İnsanların, bazen kendileri bilmese bile, nasıl hissettiğini anlayabildiğini fark etmiştim.

“Hayvanları hızlıca öldürürüz, olabildiğince az acı çekmelerini sağlarız,” dedi çiftçi. “İnsanlık bunu gerektirir. Ama hoş bir deneyim değildir çünkü bazı şeylerin yaşaması için bazı şeylerin ölmesi gerekir. Anlıyor musunuz?”

O'Malley ile Bello başlarını salladılar. Okadigbo duymamış gibi davrandı. Aramovsky ayakkabılarına bakmakla meşguldü.

“Bugün, domuz kesişimizi izleyeceksiniz,” dedi adam. “Domuzlar evcil hayvanlardır ama yine de dikkatli olmak zorundayız. Domuz güçlü bir yaratıktır. Tehlikede olduğunu fark eden her hayvan var gücüyle savaşır.”

Aramovsky yeniden içini çekti. “Evet. Tabii. Bizim domuz pırzolarımız çok tehlikelidir. Ne aptal bir kof.”

Son sözcüğü duyunca, Bello kendi içine büzüldü. Kof. O da, boş gibi, kötü bir sözcüktü.

Çiftçi yetişkin bir adamdı, bizden çok daha büyüktü. Toz toprak kaplı alnında hiçbir sembol yoktu. Elleri nasır tutmuştu. Gözlerini kaçırması, Değerlilere saygı göstermesi gerekirdi, oysa adam gözlerini doğruca Aramovsky'ye dikti.

“Siz veletler çok şey bildiğinizi sanıyorsunuz. Size bilmediğiniz bir şey söyleyeyim. Akşam yemeğinde yediğiniz o domuz var ya, eğer dikkatli olmazsanız, size zarar verebilir. Sizi öldürebilir. Domuzlar her şeyi yer: çimen, toprak, böcek, mahsul, et, kumaş, tahta... Hatta kemik bile yerler.”

Aramovsky artık sıkılmış gibi görünmüyordu. Bir vasalın kendisiyle böyle konuşabilmesine, benim kadar o da şaşırmıştı.

Ama Okadigbo sonunda canlandı. Birinin kendisine veya arkadaşlarına meydan okumasına bayılırdı. Bu kız insanlara haddini bildirmek için yaşıyordu.

“Katil domuzlar konusunda endişelenmemize gerek yok, sanırım,” dedi. “Çünkü benim Lacha'mdan kimse bir çiftlikte çalışacak kadar alçalmaz.”

Çiftçi kıza dik dik baktı. Aramovsky'nin aksine, Okadigbo geri adım atmazdı.

“Öyledir herhâlde,” dedi çiftçi. “Benimle gelin.”

Bizi ahıra götürdü.

İçeri girerken Okadigbo durup ayakkabısına baktı.

Hayvan dışkısına basmıştı.

Bunu gören Yong, imalı imalı güldü.

“Sersem,” dedi.

Okadigbo bana baktı. Gülümsedi.

“Ayakkabımı temizle, Matilda.”

Yüzümü ateş bastı. O'Malley'nin önünde bana bunu mu yapıyordu?

Çiftçi yanımıza yaklaştı. “Bu saçmalığa gerek yok, hanımlar. Benimle gelin.”

Okadigbo adama döndü, gözleri canlı ve hevesliydi.

“Kapa çeneni, kof,” dedi. “Yoksa Kardinal Reytez'e bacaklarım tuhaf tuhaf baktığını söylerim.”

Çiftçinin gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Özür dilerim,” dedi. “Çok özür dilerim. Affedin, efendim.”

Okadigbo bana gülümsedi. Ayağını kaldırdı.

“Ee, boş? Küçük domuzcuğun boğazlandığını seyretmeye gitmeden önce, ayakkabımdaki pisliği temizle.”

Çok kızmıştım. Ondan nefret ediyordum. Öldüğünü görmek istiyordum.

Brewer çitin birinden bir çaput aldı.

“Ben hallederim, Matilda,” diyerek, her zamanki gibi gülümsedi. “Numune olarak alıp, hayvan sindirimiyle ilgili projemde kullanırım.”

Okadigbo ağır ağır başını iki yana salladı.

“Eğer ayakkabımı Matilda temizlemezse, değneği yer.”

Brewer olduğu yerde kalakaldı.

Okadigbo daha önce de benzer şeyler yapmıştı. Söylediği şeyi yapmazsam beni gammazlardı. Ceza alırdım çünkü onun söylediklerini yapmak zorundaydım, ben ona aittim.

Bello yere bakarak omuzlarına sarıldı. Aramovsky sırtarak bana baktı, güç dengesinin çiftçinin ona bağırmasından önceki hâline dönmesine sevinmişti. Kevin O'Malley'nin yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Kimse bana yardım etmeyecekti.

Brewer'ın çaputunu almak için elimi uzattım.

“Çaputu sonra kullanırsın,” dedi Okadigbo. “Ellerinle sil.”

Ben ona hiçbir şey yapmamıştım. Hiçbir şey söylememiştim. Beni neden böyle aşağılıyordu?

Ondan nefret ediyordum.

Öldüğünü görmek istiyordum.

Tüm diğ kızların öldüğünü görmek istiyordum.

Bir gün bunu sağlayacaktım. Yemin ediyordum. Ama Okadigbo'nun dediğini yapmazsam rahipler canımı yakardı.

Nyree Okadigbo'nun önünde diz çöktüm. Ellerimi botuna uzattım.

ELLİ DOKUZ

Bedenime saplanan bir acıyla uyandım.
Acıyan yere vurmak için uzanmaya çalıştım ama ellerim hareket etmiyordu. Olduğum yere sabitlenmişim.

Elbette sabitlendin, aptal: Bunun alt tarafı bir iğne olduğunı anlaman için daha kaç kere "sokulman" gerek?

Karanlıkta beni ısırın bir yılan yoktu. Kapana kısılmamıştım, bir canavarın gelip beni almasını beklemiyordum...

... Çünkü o canavar bendim.

Öyle değil miydin?

Hayır, ben hâlâ bendim. Bir yandan da oydu.

İhtiyardım.

Genç hissediyordum.

İşe yaramıştı: tüm fedakârlıklarım, tasarılarım, planlarım... Yeniden bir şansım vardı, artık başkalarının benim için yaptığı planları değil, kendi yaşamımı yaşayabilirdim.

İşe yaramıştı: Ben hâlâ bendim, bir tabutta kapana kısılmış bir hâlde uyandığımı, Spingate ve diğerleriyle tanıştığımı hatırlıyordum. Yürüyüşü, savaşı ve kahkahaları hatırlıyordum.

Onca yıl, onca yüzyıl. Anılarım kırık bir vazonun parçaları gibiydi; kimi eksikti, kimi dört bir yana saçılmıştı.

İnsan zihninin bu kadar uzun süre dayanması planlanmış mıydı? Bin yıllık yüzleri, adları, yerleri, deneyimleri, duyguları, hisleri, heyecanları özümsemesi?

İşe yaramıştı: O aptal kızı yendim.

İşe yaramıştı: O korkunç yaşlı kadını yendim.

Zihnim... ikiye ayrılıyordu.

Kimdim ben?

Ben Matilda Savage'dim.

Hayır, değildim, sen değildin, biz değildik...

Ben Em'dim.

Sen Em değilsin, o gitti, sen o değilsin...

Ben... ben hiç kimseydim.

Korkuya kapılmış, ihtiyar bir zihinden doğan, genç ve güçlü ciğerlerden kopan, umutsuz, kulak tırmalayıcı bir çığlık attım.

Bana neler oluyordu?

Makine aksamının sesi. Kelepçelerim açıldı. Işık çok parlaktı, gözlerim kamaştı.

“Em, sakın ol.”

Duymaya ihtiyacım olan tek ses, Spingate, bana sesleniyordu. Bileklerimde Spingate’in ellerini hissettim, sert ama yatıştırıcı ellerini.

“Sorun yok,” dedi. “Güvendesin.”

Güvende. Yine o sözcük. Hiçbir anlam ifade etmeyen o sözcük. Var olmayan o sözcük.

Theresa güvende olduğumu söylüyordu... ama... ama Theresa ölmüştü. Onu ben öldürmüştüm çünkü bana ihanet etmişti. Şimdi benimle nasıl konuşabilirdi? O beni cehenneme götürmek için gelen bir hortlaktı.

Karşı koymaya çalıştım ama işlem yüzünden hâlâ zayıftım. İşlem.

İşe yaradı, işe yaradı, işe yaradı...

İşe yaramadı, işe yaramadı, işe yaramadı...

Theresa’ninkilerden güçlü eller kollarımın altına kayıp beni kaldırdı, bana sarıldı.

“Em, sakınleş. Şimdi benim yanımdasın.”

Ramses.

Pek çok sevgiliden biri.

Yakınlaştığım tek çocuk.

Hayır... Ramses ölmüştü. Öldüğünü görmüştüm... Onu öldürdüğümü görmüştüm, Rasathanedeki yangın sırasında...

Ramses’i öldürmüştüm. O hâlde şimdi bana nasıl sarılıyordu? Ya O’Malley...

Kevin'ı öldürmüştüm.

Parçalanan ruhum, Kurtçuğun yükselişi sırasında ana meydanın çatlayan taşları gibi çatlıyordu.

Em'in gördüğü o şey... Kan Sana söyledim! Söyledim ama sen
Tanrısı o olamaz, o olamaz. dinlemedin!

Kan Tanrısı beni ele geçirmişti, her yanıma ele geçirmişti. O'Malley'yi ve Yong'u öldürdüğüm için, ölen tüm asiler için beni cezalandıracaktı. Xolotl'un geleceğe giden, yaşamın kendisine giden tek yol olduğunu göstermek amacıyla kendi halkımı katlettiğim için, öldürdüğüm tüm o Sıçrayanlar için, yok ettiğim kent için, vurup yaktığım Yaban Arıları için beni cezalandıracaktı. Yaptığım...

“Şişş,” dedi Ramses Bishop. “Yanımdayım. Nefes al.”

Nefes aldım.

Panik duygum yatıştı. Korkudan kurtulmamıştım ama artık beni kontrol etmiyordu. Gözlerimi açıp Ramses Bishop'ın yüzüne baktım.

Çok genç gözüküyordu...

“Yanımdasın, aşkım,” dedi. Sözleri çikolata gibi tatlıydı. “Kimselerin seni incitmesine izin vermem.”

Hayır, o beni incitmezdi.

Ben onu incitecektim.

Başta yalnızca birazcık çünkü o gençti ve gençler yaşamın gerçekte olduğu gibi değil de istedikleri gibi olacağını umut ederlerdi. Sonra çok daha fazla, çok daha beter incinecekti, biliyordum.

Sonunda her şeyi kabullenecekti.

Ama şimdilik ona acının ilk dozunu tattırmalıydım, o koca kalbinde ilk küçük yarığı açmalıydım.

“Yanımdayım, Em,” dedi. “Seni bir daha asla bırakmam.”

“Ben Em değilim.”

Gülümsemesi silindi. Spingate görüş alanıma girdi. Beni terk eden korku, onun üstüne yapışmış olmalıydı. Gözlerinde giderek artan bir çaresizlik gördüm.

“Evet, olsun,” dedi. “Odaklan, yeter.”

Bu iki genç için, bu iki... çocuk için neredeyse üzülecektim. Duygularının esiriydiler, önlerindeki uzun yıllarda da öyle kalacaklardı.

İkisinin arkasından bir başka yüz aydınlığa çıktı. Siyah, buruş buruş, kurumuş bir yüzdü bu.

“Merhaba, Matilda,” dedi Jason Yong. “Seni yeniden gördüğüme çok sevindim.”

Sesinden kötülük damlıyordu ama görünüşe göre bu iki çocuk tehlikenin farkında değildi. Yong beni öldürmek istiyordu. Hep istemişti. İsyandan beri. Hep lider olmak istemişti.

Hayır, öldürmek istediği ben değildim.

“Ben Matilda değilim,” dedim.

Yong’un yalan söylediğini düşüneneğini sanıyordum çünkü ona daha önce defalarca yalan söylemiştim ama o yamru yumru yüzündeki bakıştan anlaşılan, bana inanıyordu.

Yüzyıllardır düşmanım olmuştu. O ve şu Victor alçağı.

Yaşlı Victor’la eskiden sevgili olduğumu düşününce içimdeki Em, Matilda’ya hayret ediyordu.

“Kim olursan ol,” dedi Yong. “Ritüeli tamamlamak zorundasın.”

Bana bir tören bıçağı verdi. Siyahtı. Kabzası iç içe geçmiş, yakuttan iki halkayla süslüydü.

O'Malley kendisinin yaşlı versiyonunu öldürmek için tıpkı bunun gibi bir bıçak kullanmıştı.

Ben de O'Malley'yi öldürmek için tıpkı bunun gibi bir bıçak kullanmıştım.

O'Malley hâlâ o bedenin içindeydi...

Bishop bıçağı kaptı.

"Ben yaparım," dedi. "Em yeterince şey yaşadı."

Yong bıçağı almak için uzandı. "Kendisi yapmalı, ritüel böyle."

Bishop ufak tefek Yetişkini kolaylıkla ittirdi.

"Olmaz dedim. Beni sınama, Yong."

Tabutumun ayağını geçince, siyah X vardı. Sararıp solmuş, sarkık bir beden –benim bedenim– başı önde, bilekleri kelepçeli bir hâlde, X'te asılı duruyordu. Ağır ağır inliyordu.

O değildi o... Bendim. Ben böyle mi görünüyordum?

Hayır, eskiden böyle görünüyordum. Artık Em olmuşum. Ben bendim. Matilda gitmişti.

Gitmemişti, oradaydı, hâlâ yaşıyordu, ben hâlâ yaşıyordum, o kötücül kaltak hâlâ yaşıyordu...

Ama bu uzun sürmeyecekti.

Ritüel tamamlanmalıydı.

Avucumu açıp elimi Bishop'a doğru uzattım.

Elime bakakaldı. "Em, yapma."

"Yapmak zorunda," dedi Yong.

Spingate bileğimi yakalayıp indirmeye çalıştı.

"Em, Bishop haklı! Onu uzaya atacağız, sen yapmak zorunda değilsin."

Boş elimle Theresa'nın bileğini yakalayıp, sıktım. Yüzünü buruşturdu, dayanabileceğini sanıyordu, bana direnebileceğini sanıyordu ama iyice sıktım, ta ki yüzündeki ifade yerini önce şaşkınlığa, sonra acıya bırakana kadar; soluk soluğa bileğimi bıraktı.

Bu vücutta bunca güç. Bin yıldır böyle bir şey hissetmemiştim.

“Bıçak,” dedim Bishop’a. “Yapılması gerekeni yapacağım.”

Sözlerim boşluğun kendisi kadar soğuktu. Bu işi bitirmek istiyordum.

Bishop bir bıçağa baktı, bir avucuma, bir de gözlerimin içine.

“Bu benim hakkım,” dedim.

Bıçağın kabzasını şap diye avucuma koydu. Kabzanın üstüne parmaklarımı örttüm. Ağırlığını hissettim.

Cılız, güçsüz bir ses duyuldu: “Yardım edin... lütfen.”

Matilda. Ben.

Ona doğru ilerledim. Adımlarım yavaş ve acemiceydi ama yine de bin yıldır hiç olmadığı kadar güçlüydü.

Matilda'nın başı hâlâ önündeydi. Güçsüzce kelepçelerini çekiştiriyor, zincirleri hüzünlü, küçük bir müzik aleti gibi şıngırdatıyordu.

“İşe yaramadı,” dedi. “Gaston, kahretsin, her şeyi mahvettin.”

Tam önünde durdum.

Matilda'nın acınası çabaları son buldu, botlarına baktı.

“Hayır,” dedi.

Başını ağır ağır kaldırdı. En ufak hareket bile tüm gücünü alıyor gibiydi.

Tek sağlam gözü pembeydi.

Matilda'ya bakıyordum. Kendime bakıyordum. Bir canavara bakıyordum. Ben bir canavardım.

“Hayır,” dedi. “Yaşamak istiyorum.”

Yaşlı bir kadındı o. İhtiyar, çarpık çurpuk. Doğru sandığı şeyi yapmıştı. Başına gelenlerin –başımıza, başıma gelenlerin– hepsini hatırlamıyordum ama Matilda'nın her hareketini haklı gördüğünü biliyordum.

Ama bunları yapan o muydu, yoksa “Kan Tanrısı” mıydı? Tıpkı Aramovsky gibi, Matilda da yoldan mı çıkmıştı? Ben bir zamanlar Matilda'ydım, belki o anılar bir gün geri gelirdi, belki yanıtları öğrenirdim.

“Bu adil değil,” dedi. “Ben yaşamak istiyorum.”

Ama Matilda yoldan çıktıysa bile, yaptığı korkunç şeylerden sorumluydu. Aramovsky bedel ödemek zorunda kalmıştı. Matilda da ödeyecekti. Yanağına dokundum, bir süre önce benim olan o yamru yumru ten, bu genç parmaklara sefil ve değersiz geliyordu.

Bin yıllık bir ıstırap neye benzerdi? Matilda'ya benzerdi.

“İşe yaramadı,” dedi. “Neden işe yaramadı?”

Neredeyse onun için üzülecektim. “Yeterince işe yaradı. Neler olacağını biliyordun. Bir versiyonunun buraya zincirle-neceğini, o versiyonunun sonunun geleceğini biliyordun. Ama umursamadın. Sonuna kadar, hep bencildin.”

Gücünün son damlasıyla, zincirleri şingirdatacak kadar şiddetle başını salladı.

“Bırak gideyim! Beni öldürürsen, kodları alamazsın!”

Durum kafa karışıklığından öteydi. Başım on farklı yönde dönüyordu. Ama için için ikimizin de var olamayacağını

biliyordum. Zamanında Matilda'yı öldürme şansım vardı, bense yaşamasına izin vermiştim. Yaptığım seçimin bedeline bakın!

“Gaston’a kodları verdin zaten, unuttun mu?”

Tek gözünü üstüme dikti. Gözü şimdi kırmızılaşmıştı, yavaş yavaş gücünü geri kazanıyordu.

O'Malley gibi, karnına bir bıçak yiyip, acı çekerek ölmeliydi ama gereksiz acıya yol açmayı kaldıramazdım.

İnsanca davranmanın zamanı gelmişti.

Bıçağın ucunu göğüs kemiğine dayadım. Sert bir dirençle karşılaşmayı bekliyordum ama o kömür karası tenin altındaki kemik çok az direnç gösterdi, Matilda'nın iskeleti çürümüş bir süngerdi sanki.

“Yaşamak istiyorum,” dedi.

Başımı salladım. “Ben de ölmeni istiyorum.”

Sağ elimin parmakları kabzaya iyice dolandı. Sol avucum kabzanın topuzunu kavradı. Genç, güçlü kollarım bıçağı ittirdi.

Bıçak yavaş yavaş içeri girdi; çelik, siyahlıkta kayboldu, bıçak ıslık gibi bir ses çıkarırken, kabzanın siperi Matilda'nın göğsüne yapıştı.

Burada kazanan yoktu. Kaybeden yoktu. Em halkına bir şans kazandırmıştı. Matilda ise genç bedenine kavuşmuştu.

Matilda'nın göğüs kemiğinden akan yoğun, kırmızı-gri kan yere damladı.

“Senden nefret ediyorum,” dedi.

“Biliyorum.”

Ardından bıçağı çekip çıkardım.

Orada durup, Matilda Savage'ın kan kaybından ölmesini izledim.

Matilda'nın seğirmeleri kesilince altın tabuta geri döndüm. Ramses ile Theresa bana sanki uzaylıymışım gibi bakıyorlardı. İzlemekle yetinen Yong, hislerini belli etmiyordu.

“Matilda olmadığımı söyledin,” dedi. “Ama Em de değilsin, öyle mi?”

Başımı salladım. Bishop ile Spingate bakıştılar. O narin yüreklerinde bir anda uyanıp, şöyle dememi bekledikleri belliydi: *Yanılmışım, ben sizin küçük arkadaşınız Em'im!*

Ama böyle bir şey olmayacaktı.

Yong'un kırmızı gözleri fıldır fıldır döndü. Onunki gibi gözlerle bakmaktan ne kadar çok nefret ederdim, o gözler çok şeyi görmeme izin verirdi ama her şeyi farklılaştırırdı. O bedenden de nefret ederdim, çok çirkindi. İlk birkaç yüzyıl bedenlerimize “acı kostümleri” derdik, daimî ıstırap durumumuzla başa çıkmak için yaptığımız bir espriydi bu.

Ama şimdi canım yanmıyordu. Hem de hiç.

Acısız bir yaşam sürmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki şimdi acı duymamak, normal hissetmek delicesine tuhaf geliyordu.

Anılarım üst üste gelip, çarpıştı. Bana hiç yaşanmadığını bildiğim şeyleri anımsatmak için bir araya geldiler. Uçsuz bucaksız gri bir sisin örttüğü küçük adalar gibi, minicik gerçeklik parçaları.

“Matilda değilsen,” dedi Yong. “Em de değilsen, o hâlde kimsin sen?”

Bir yanımda bu gemiden yaşlı bir kadındı. Dile dökülmeyecek şeyler yapmış, arkadaşlarını, sevgililerini kaybetmiş bir kadın. Bin yıl önce ölen babasının yüzünü hatırlayamayan bir kadın.

Bir yanım on iki yaşını henüz geçmiş, kendini yaşımdan çok büyük işler gerektiren bir konumda bulmuş bir kız çocuğuydu. Savaşmış, tırnaklarını göstermiş, kendisinin ve arkadaşlarının hayatta kalmasının başka yolu olmadığı için hilekâr olmayı öğrenmiş bir kız. İhtimaller ne olursa olsun, asla durmayacak bir kız.

İki kimlik. Birbirinden tamamen farklı iki kişi.

Yine de iki kimlik tek bir ana bölgede birleşmişti.

Çünkü ikisi de yapmaları gereken şeyleri yapmıştı.

Ben bu ortaklıkta tek vücut olup bütünleşirken, eriyip birbirine karışan binlerce parça, çözmeyi çok iyi becerdiğim yapboz parçaları gibi, yerlerine oturuyordu.

Brewer beni uyarmıştı: Em ne kadar uyanık kalırsa, ne kadar kendine ait anılar ve zihinsel bağlantılar geliştirirse, yeniden yazma işleminin başarı kazanma olasılığı o kadar azalacaktı. O'Malley hâlâ o bedendeydi. Bello'nun bir kısmı da öyle. Ama Em o ikisinden daha uzun bir süre kendi kişiliğini geliştirmişti, üstelik zekâsı da yok edilemeyecek kadar iyi gelişmişti.

Zihni yeniden yazılacağına, Em ile Matilda birleşmiş, kimlikleri ve deneyimleri ortak tek bir birey olmuştu.

Ortaya yepyeni bir kişi çıkmıştı.

Brewer, çocukluk arkadaşım. O zamanlar onu adıyla çağırırdım, Bashar derdim. O da bana bir adla seslenirdi.

Ben Em değildim.

Ben Matilda değildim.

İkisi de değildim, ikisi de bendim.

Ben yeni bir şeydim.

"Mattie," dedim. "Benim adım Mattie."

Ramses, Theresa ve Jason yüzüme bakakaldılar. Yıkılmış gibi bir hâlleri vardı, sevdikleri birini kaybettiklerini düşünüyorlardı. Yong'un hâli tam anlamıyla sevinçli değildi ama umut doluydu. Emindim ki herkesi birleştirerek Yaban Arılarının üstüne saldırtıp saldırtmayacağımı merak ediyordu.

Farklı farklı yanlarım birbirleriyle konuşup fikir alışverişinde bulunuyor, başka herkesin, hatta ikimizin bile kaçırdığı bağlantıları görüyordu.

Ben Em değildim, ben Matilda değildim ama bir şey değişmemişti: Yapılması gerekeni yapacaktım.

“Ramses, cancağızım, şu bıçakla bir şeyler yap,” dedim. “Fazla zamanımız yok, plan yapmam gerek.”

ALTMİŞ

Tek başıma taktik komuta merkezinde durmuş, saatin geri sayımını izliyordum.

12:15:26

12:15:25

12:15:24

Geniş çaplı planlar veya birden fazla seçenek üretmek için zaman yoktu. Ne yapılacağını kararlaştırmama yardım etmesi için yalnızca beş kişi çağırmıştım. Bir sonraki adım için gerçekten önem taşıyan yalnızca beş kişi vardı: Bishop, Borjigin, Zubiri ve iki Gaston.

Xolotl'un geri kalanı gibi, TKM de bin iki yüzyıl önce yapılmıştı. Ekipmanın çoğu karanlıktı. Cansızdı. Acaba parçaları ne zamandır çalışmıyordu, acaba Solomon gezegeninde bir yerde veya evrenin bir yerlerinde, onca zaman içinde koca imparatorluklar yükselip çökmüş müydü?

Oda yuvarlaktı, yirmi kişi rahat rahat sığardı. Kavisli duvar panelleri, mekikteki gibi, ekranlardan oluşuyordu. Üçte biri boş ve siyahtı. Diğerlerinde, Bahçenin tepe ışıkları gibi, çeşitli boyutlarda kara noktalar vardı. Birkaç panel deli gibi titreşiyordu. Doğru dürüst çalışanlarda ise Omeyocan'ın ve gezegenin kavisindeki kırmızı Xolotl noktasını takip ederek acımasızca yaklaşan yeşil Dragon noktasının görüntüleri vardı.

Yaban Arısı gemisi bizimkinden hızlıydı, zarar görmeden kaçmak için çok geçti. Kan Tanrısının gücünü hissettim. Yörüngeden çıkıp doğruca uzaya açılacak bile, Yaban Arılarının bizi takip edeceğini biliyordum. Bir düşmanın kaçmasına göz yumarak, o düşmanın gelecekte bir gün geri dönmesi ihtimalini göze almayacaklardı.

Yaban Arıları kökümüzü kurutmak istiyordu.

12:14:59

12:14:58

12:14:57

Anılar dörtmala zihnime hücum etti. Neyin ne zaman yaşandığını, kimin başına geldiğini anlamakta zorluk çekiyordum. O çiftlik anıları Matilda'nın düşüncelerine ateşle kalıcı bir şekilde kazınmıştı, o anılar devrim ateşini yakan çıranın kıvılcıımıydı. Oysa ailemin beni evden gönderişinin anıları büyük ölçüde kaybolmuştu. Matilda'nın beyni sandalda yaşananları ve sonrasında olanları zihninden silmişti.

Annemle babam Mictlan Kilisesi için maskaralık mı diyordu? Bunu tamamen unutmuştum/Matilda unutmuştu. O zaman henüz altı yaşındaydım/yaşındaydı. Em'le birleşmek uzun vadedi belleğimi sarsarak, varlığını bile bilmediğim şeyleri serbest bırakmıştı.

Em yanım, acaba Matilda'nın bu kadar "kötü" olmasına bir şey mi yol açtı, diye düşünüyordu. Em yanımın gerçek bir geçmişi yoktu, kişiliğini Matilda'nın özünde yola çıkarak ama Matilda'nın yaşadığı kötü şeylerle kirlenmeden geliştirmişti. Em hâlâ burada olsaydı ve benim şimdi bildiklerimi öğrenseydi, acaba bu bilgi sorusuna yanıt olur muydu, merak ediyordum.

Tüm bunlar –kilise, Xolotl, semboller, ritüeller– uzak bir gezegenin toprağının derinliklerinde gizlenen, bakır renkli bir solucan tarafından başlatılmıştı. Solomon'dan buraya yaptığımız yolculuğun büyük bir kısmını hatırlayamıyordum. İsyanının nasıl başladığını bile tamamen hatırlayamıyordum. O anılar geri gelecekti, anıların dalga dalga kabardığını, vücut bulduğunu hissediyordum ama şu anda önemli olan önümüzdeki on iki saatti.

Yaşlı Gaston –o kendisine Amiral denmesini tercih ediyordu– Matilda'ya ihanet ediyordu. Yaşlı Bishop ve diğerlerinin öldüğü Omeyocan felaketinden beri, Yong'a ve Yaşlı Victor'a bilgi sağlıyordu. Benim yeniden yazılmamdan sonra, kapıları açıp Spingate, Bishop ve Yong'u içeri almıştı.

Matilda'ya ve davasına sadık kimse kalmamıştı çünkü Matilda'nın asıl davası Matilda'ydı. Yüzyıllardır süren diktatörlüğü Değerlileri yıpratmıştı. İnsan ırkının hayatta kalmasını sağlamak için ne gerekirse yapmaya hazırdılar.

12:13:46

12:13:45

12:13:44

Her saniye ete saplanıp kemiği oyan bir bıçaktı. Yaşamlarımız, insan olarak varlığımız sonsuza dek ortadan kalkma tehli-

kesiyle karşı karşıyaydı. Mesele hayatta kalmaktan fazlasıydı; kim bilir, belki de türümüzün evrendeki son örnekleriydik.

TKM'nin kapıları açıldı. İçeri önce genç Gaston girdi, Gaston'un peşinden Zubiri, tekerlekli sandalyesiyle Borjigin, ardından Yaşlı Gaston, hemen arkasından da Bishop geldi.

Amiralin kendi genç versiyonunu yeniden yazmak istediğini biliyordum ama Bishop buna izin vermezdi. Şu anda iki Gaston'a da ihtiyacım vardı. Amiralin Xolotl konusunda sınırsız deneyimi ve bilgisi vardı. Genç Gaston daha hızlı düşünüyordu, Yaban Arılarıyla savaş konusunda da ilk elden deneyimi vardı.

Bu kişileri toplamak için Bishop'ı göndermiştim. Resmî bir liderlik bildirisi yapılmamıştı, o yüzden şimdi yapacaktım.

“Değerlilerin lideriydim. Doğum Günü Çocuklarının lideriydim. Şimdi de herkesin lideriyim. Tartışacak zaman yok. Verilmesi gereken kararlar var, o kararları ben vereceğim.”

Bishop başını bir kez sallamakla yetindi.

Gastonlar birbirlerine baktılar ama bir şey demediler.

Borjigin çok beter hâldeydi. Canı yanıyordu. Yüzyıllardır her gün benim canımın yandığı kadar yanmıyordu belki ama çektiği acının şakaya gelir yanı yoktu. Tartışacak hâli kalmamıştı.

Ama Zubiri kötü bir koku almış gibi yüzünü buruşturdu.

“E, sen şimdi Em'in bedenine girmiş Matilda mısın?”

Ne güzel kızdı. Kolunu kaybetmesi çok yazık olmuştu.

“Bana Mattie de,” dedim. “İkisi de değilim. İkisi de benim. Ama şimdi bunun önemi yok, yetki bende, anlaşıldı mı?”

Başını salladı ama o yüzü hâlâ buruştu. Pek ikna olmuş sayılmazdı. Zubiri'den hoşlanmıştım.

“Harekete geçmeliyiz,” dedi Genç Gaston. “Peşimizden geliyorlar.”

“Katılıyorum,” dedi yaşlı versiyonu. “Ortalık kan gölüne dönecekse dönsün de kurtulalım.”

Onları yan yana görmek zor geliyordu. Bir yanım Yaşlı Gaston’u neredeyse tüm varoluşum boyunca tanıyordu. Yüzlerce yıl birlikte çalışmış, tartışmış, yan yana savaşmış, öldürmüş, sevdiklerimizin ölümünü izlemiştik. O Amiralci. Kökümüzü kazıyabilecek sayısız teknik sorundan ve felaketten kurtulmamızı sağlamıştı. Bir diğer yanım, Genç Gaston’u neredeyse tüm varoluşum boyunca tanıyordu. O küçük oğlan çocuğu bir erkek olmuştu. Bishop ne kadar savaşçıysa, Em ne kadar savaşçı idiyse, Genç Gaston da o kadar savaşçıydı.

12:13:01

12:13:00

12:12:59

“Amiral,” dedim. “Beş savaş uçağını hazırlayıp göndermemiz ne kadar sürer?”

“Sen tabuta girer girmez, ben işlemi başlattım,” dedi yamru yumru yaşlı adam. “Silahlanma, yakıt ikmali ve sistemlerin kontrolü hazır sayılır. Savaş uçaklarına onlarca yıldır pek el sürülmemiş. Uçuş testi bozulan çok sayıdaki parçanın kalkıştan önce değiştirilmesi gerektiğini gösterdi. Bazılarının sıfırdan üretilmesi gerekiyor. Mürettebatın bir altı saate daha ihtiyacı var.”

“Mekiğe de yakıt ikmali yapılıyor mu?”

Genç Gaston başıyla onayladı.

Yaşlı Gaston’dan daha kolay kavırıyordu. Çok daha kolay. Genç Gaston yanılgılara kapılmıyordu, sevgili arkadaşı Em’i

sonsuz dek yitirdiğinin farkındaydı. Belki zaten yeterince ağlamıştı, belki de sonra ağlayacaktı. Şimdilik, yalnızca sorunumuza odaklanmak için, acısını bir yana itmişti.

“Çok iyi,” dedim. “Xolotl’dan Uchmal’a uçuş süresi nedir?”

Genç Gaston gözlerini kıstı. Neden diye soracaktı ama kendini toparladı.

“Yaklaşık bir saat on beş dakika,” dedi. “Ama unutma ki savaş uçakları atmosferde uçamaz. O yolculuğu yalnızca Ximbal yapabilir.”

Duvar ekranına bakıp, Xolotl, Uchmal ve Dragon’un konumlarını inceledim.

Denemek zorundaydık. “Borjigin, Zubiri, sizin mekiğe bir Goff Spear topu kurmanızı istiyorum, bunu da dokuz saatten kısa sürede yapmalısınız.”

Borjigin kafasını hafifçe salladı. “Bir Goff Spear topu. Mekiğe.”

“Doğru.”

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı. “Dragon’a nükleer saldırı yapmak için diye tahmin ediyorum?”

“Yine doğru.”

Gözlerini daha hızlı kırıştırdı. “Bir de bunun dokuz saat içinde yapılmasını istiyorsun?”

“Eğer hepsini tekrarlamamı istiyorsan, tekrarlarım, delikanlı.”

“Çok saçma,” dedi Zubiri. “Kanatlara bomba asmak başka bir şey, öyle bir zırha girecek hızda mermiler ateşleyebilecek bir top yapmak başka bir şey. Ximbal çok eski. Sen bizden ne yapmamızı istiyorsun? Bin iki yüzyıllık bir uzay gemisinin

sistemini kırmamızı mı? O gemiye yapmak için tasarlanmadığı bir şey yaptırmamızı mı?”

Başım la onayladım. “Eğer başaramazsanız Xolotl yok olur, gemideki herkes ölür, insan ırkının da büyük olasılıkla soyu tükenir.”

Bana bakakaldılar.

“Vay,” dedi Borjigin. “Bize baskı falan yapmıyorsun neyse ki.”

“Motivasyon konuşması yapmaktansa gerçekleri konuşmayı tercih ederim. Ximbal savaşa girecek, o yüzden topu iyice zırhlandırın.”

Zubiri avucunu açıp elini havaya kaldırarak, bir dakika bekle dercesine salladı.

“Rasathanenin Goff Spear topu tüm mekiğin iki katı kadardı,” dedi. “Sürati nam lu uzunluğu belirler. Eğer Ximbal’e bir fırlatıcı koymanın yolunu bulsak bile, ki orası şüpheli, mermi o kadar hızlı hareket etmeyecektir. Yani Yaban Arısı ana gemisinin bizi yok edecek zamanı olacaktır. Hesap kitap işine girmeyeceğim ama o kısım önemli. İsabet ettirebilmek için, çok yakın bir menzilden ateş etmemiz gerekecektir.”

Daha iyi haberler duymayı umuyordum ama elimdekiyle yetinecektim.

“Siz topun ateş etmesini sağlayın, mesafenin icabına ben bakarım,” dedim. “Savaş uçakları üstünde çalışmayan her Değerli çarkı ve yarımı size yardıma göndereceğim ama *yetkili siz ikinizsiniz*; topu çalıştırın, yoksa herkes ölür. Şimdi işinizin başına gidin.”

Bir kez daha bakiştıktan sonra, hızla TKM’den çıktılar.

12:12:14

12:12:13

12:12:12

“Amiral, bana savaş uçağı pilotluk eğitimi alanların bir listesini ver.”

Matilda’nın anılarından, daireler dışında tüm sembollerin dört yaşından on yaşına kadar kapsamlı bir eğitim aldığını hatırladım. Nöral programlama, kimyasal bellek kodlama ve tekrarlanan alıştırmalarla birleşince insanın içine işleyen beceriler doğuruyordu. Tıpkı Bishop’ın öğrenime gerek duymaksızın mükemmel bir şekilde mızrak atmayı, Kenzie Smith’in iyileştirmeyi, Borjigin’in makineleri tamir etmeyi bilmesi gibi, bazılarımız da Macana savaş uçaklarını uçurmayı biliyordu; o beceriye sahip olduklarını bilmeseler bile.

Yaşlı Gaston yedi adlık bir liste çıkardı. Adların çoğu zihnimde bölük pörçük izlenimler, yüz veya saç rengi parçaları, birlikte geçirdiğimiz anlara dair ufak tefek anılar canlandırdı. Kafam zonkladı: Matilda’nın geçmişiyile Em’inkini birbirinden ayıramıyordum.

Aramovsky, B.

Dibaba, Z.

Goldberg, M.

Kalle, C.

Kalle, C.

McWhite, C.

Walezak, B.

Matilda'nın anıları öfkeli bir okyanus gibi çalkalanıyordu. Pilot eğitimi alan daire-yıldız yoktu. Kurucu daire-yıldızların gemiye bordalamaya çalışanlara karşı Xolotl'u korumasını, hatta bizzat onların başka araçlara bordalamasını istemişti.

Pilotlar RUH, ZEKÂ ve YAPI'dan seçilmişti. SAĞLIK'tan kimse yoktu çünkü doktorların yaralılarla ilgilenmesi gerekiyordu, HİZMET'ten de kimse yoktu çünkü alt tabakadan bir boş yıldızlararası bir savaş uçağının karmaşık teknolojisiyle nasıl başa çıkabilirdi ki?

Dibaba, Goldberg ve McWhite... Üçü de Değerlilerdendi. Matilda onları iyi tanıyordu.

Kalle'nin adı iki kez yazılmıştı; bir kere Yetişkin olarak, bir kere de Doğum Günü Çocuğu.

Aramovsky ile Walezak: Bizim çifte halkalar çifte görev üstlenmişti.

Beş savaş gemisi. Yedi potansiyel pilot.

“Genç pilotlar tercih sebebidir,” dedi Amiral. “Savaşın büyük bir kısmı, reaksiyon süresine bakar.”

Bernice Walezak'ın baskıyı kaldırabileceğini sanmıyordum. Ne kadar küçük olursa olsun, herhangi bir hata hepimiz için felaketle sonuçlanabilirdi. Zihni güçlü kişilere ihtiyacım vardı. Kalle gibi insanlara, Kalle'nin iki versiyonuna da sanırım. İkisi de bu görevlendirmeden hoşlanmayacaktı ama seçme şansları yoktu.

Aramovsky yeterince güçlü müydü? Bir yılını o hücrede geçirmiş, yine de çökmemişti. Spingate'i öldürmemi engellemek için seve seve ölürdü. O da bunu bekliyordu, yaptıklarını telafi etmek istiyordu.

“Aramovsky, Kalle –hem yaşlısı hem genci– McWhite ve Goldberg,” dedim. “Bu kadar kısa zamanda ne kadar bilgi taleleme eğitimi verebiliyorsan, ver. Dibaba ile Walezak’ı da hazzıla. Birinin başına bir şey gelirse diye, onlar yedek olacak.”

“Planını söylesene,” dedi Amiral. “Çünkü hurdaya çıkmış beş Macana’yı ve elden geçirilmiş bir mekiği Dragon’un olağanüstü savaş gemilerinin üstüne süreceksen, alabildiğimiz kadar uyuşturucu alalım da Yaban Arıları bizi havaya uçurduğunda bir güzel kendimizden geçmiş olalım.”

Genç Gaston başıyla onayladı. “Goblin’in avcı uçaklarının başına gelenleri gördün. Dragon’a bodoslama saldıramayız.”

“Bodoslama saldırmayacağız,” dedim. “Ximbal’le Uchmal’a gideceğiz, Kurtçuğu yok edeceğiz.”

Gaston sessizleşti.

Bishop gülümsedi. “Böyle diyeceğini umuyordum.”

Gözleri parlıyordu. Başıma gelenlerin kalıcı olduğuna inanmıyordu. Muhtemelen hâlâ “iyileşeceğimi” sanıyor, gerçek aşkın sabır gerektirdiğini, bir gün durulup aile kuracağımızı düşünüyordu. Zavallı çocuk.

“Ama bir işe yaramaz ki,” dedi Genç Gaston. “O şeyi öldürsen bile, bu Dragon’u Xolotl’a saldırmaktan alıkoyar mı, bilmiyoruz.”

“Alıkoyabilir, o yüzden Kurtçuğu öldüreceğiz ama asıl amaç bu değil,” dedim. “Kurtçuk küçük silahlardan korkmuyor ama büyük silahlardan korkuyor. Mesela nükleer bombalardan. Kurtçuk çevresindeki türlerin onu korumasını sağlıyor, tıpkı bir ebeveynin çocuğunu koruduğu gibi. Yaban Arılarının yanımıza en az bir nükleer silah aldığımızı bildiğine inanıyorum. Ximbal

Uchmal'a hareket edince, Yaban Arılarının en kötü senaryoyu varsayacağını tahmin ediyorum: Yeni tanrılarını havaya uçuracağımızı düşünecekler. Bana kalırsa, bunu engellemek için ellerinde kalan tüm savaş uçaklarını yollayacaklardır.”

“Bir sürü tahmin,” dedi Bishop.

Başımı salladım. “Antrenman sahasında, Victor'a arkadan saldırırken ne hissettiğini unuttun mu? Em'i korumak istemiştin. Kurtçuk için de aynı şeyi hissettiğini düşün, hem de bin kat güçlüsünü.”

Bishop yere baktı. O anın anısı hâlâ canını sıkıyordu.

“Hakkı var,” dedi. “Yaban Arıları Kurtçuğa saldırdığımızı düşünürse, riske girmezler. Elleri ne varsa yollarlar.”

Genç Gaston başını iki yana salladı. “Yollasalar ne olacak? Az önce kendin dedin, ana gemi bize her hâlükârda saldırarak. Kurtçuğu öldürmek için mekiği niye riske atalım?”

“Kurtçuğu vuracağız çünkü ölmesi gerekiyor ama asıl amacımız bu değil,” dedim. “O darbe onların savaş uçaklarını başka yöne çekmek için bir aldatmaca olacak. Biz Kan Tanrısını yok ettikten sonra, doğruca yukarı çıkacağız, Ximbal'i Dragon'a saldırmak için kullanacağız.”

Amiral teatral bir edayla ağır ağır ellerini çırttı. “Bravo, imparatoriçe. Alt tarafı bir milyar kadar terslik çıkabilir ama çıkmazsa, onların ana gemisini indirmek için bir atışlık şansımız olur.”

Amirale gülümsedim. “Daha iyi bir fikrin var mı, eski dost?”

“Olsaydı zaten söyledim. Ben varım.”

Gastonlardan genç olanı ikna olmaktan uzaktı.

“Mekiğin saldırı gücü açısından atmosferde birazcık üstünlüğü var ama çarpışma uzaya taşınınca, onların savaş

uçakları Ximbal’i paramparça edecektir. Ayrıca o savaş uçakları Dragon’un yegâne savunması da olmayacaktır. Tıpkı Xolotl’daki gibi, Dragon’un da yaklaşan tehlikelerle savaşmak için yerleşik bir silah sistemi vardır.”

Bunu zaten biliyordum çünkü Matilda yanımda Sıçrayan ana gemisine karşı yapılan savaşı hatırlıyordu. Füze ateşlerinin bitmek bilmez salvolarını, iki geminin de olabildiğince füze fırlattığını ama yalnızca bazılarının isabet ettiğini. İki geminin de defalarca mermi yağmuruna uğradığını.

“Xolotl o yüzden saldıracak,” dedim. “Dragon’un savaş uçakları mekiğe saldırırken, Xolotl’un rotasını değiştirip doğruca Yaban Arısı ana gemisine doğru gideceğiz. Elimizdeki tüm füzeleri fırlatıp, Dragon’un nokta savunma bataryalarını saldırımıza karşılık vermeye zorlayacağız. Bu bizim mekiğe serbest geçiş sağlamayacaktır ama onların karşı ateşini meşgul ederek, mekiğin o tek atışı yapacak kadar yaklaşmasını sağlayabilir.”

Bishop kollarını kavuşturdu. “Borjigin’in Goff Spear’ı zamanında kurup kuramayacağını bile bilmiyoruz. Eğer kurabilirse, denenmemiş bir silaha bel bağlayacağız. Silah işe yaramazsa, mekiğe bir çıkarma ekibi gerekir. Ateş açarak ilerleyip motorlarına zarar verirsek, onları yavaşlatıp Xolotl’un kaçmasını sağlayacak kadar zaman kazanabiliriz belki.”

Genç Gaston içini çekti. “Bu intihar görevi olur, biliyorsun, değil mi?”

“Bunların hepsi intihar görevi,” dedim. “Plan tıkr tıkr işlese bile, Ximbal muhtemelen geri dönemez.”

Üç adam da başını salladı.

Bishop omuzlarını dikleştirip, çenesini ne çıkardı. “Umu-
rumda değil. Ben gidiyorum. Dizlerimin üstünde öleceğime,
ayakta lrm.”

“Amma dramatik,” dedi Yaşlı Gaston. “Ama ayakların veya
dizlerin konusunda endişelenme, muhtemelen daha hedefine
yaklaşamadan, bir top sandalyesinde poponun üstünde oturur-
ken leceksin.”

Bin iki yüz yaşındaydı ve hâlâ iğneleyici yorumlar yapma
ihtiyacı duyuyordu.

“Bishop gidiyor,” dedim. “Ben de gidiyorum.”

İçimdeki Matilda yanım haykırdı: *Madem bizi ldrtecek-
tin, onca şeyi neden yaşadık? Ben neden KAZANDIM?*

Em de yaşamak istiyordu.

İkisi de umurumda değildi. Ben Mattie’ydim. Mattie yapıl-
ması gerekeni yapacaktı.

Genç Gaston yeniden içini çekip ellerinin tabanlarıyla göz-
lerini ovuşturdu.

“Tamam da tüm şöhreti bensiz toplayamazsınız. Ximbal’i
ben uuracağım.”

“Hayır,” dedi Amiral. “Ben uuracağım.”

Yanlış yönlendirilmiş kahramanlığa yer yoktu. İş için en iyi-
sine ihtiyacım vardı.

“Onun reaksiyon süresi daha iyi,” dedim. “Bunun önemli
olduğunu sen söyledin.”

Amiral başını salladı. “Evet, nemli. Ama deneyim daha
nemli, eylem sırasında pilotun düşüncelerini gölgeleyecek
şeyler de yle.”

Yaşlı Gaston genç olana döndü.

“Benim çocuklarım yoktu. Ben yalnızca görevime odaklandım.” Kurumuş bedenini işaret etti. “Sonra da bunu yaptım, Omeyocan’a varıp yeni vücuduma kavuşana kadar aile kurmayı erteledim. Em’in zihnini yeniden yazmaya çalışırken Matilda’nın başına gelenleri gördükten sonra anladım ki, birleşmeye karar versek bile, bu ikimizin de sonu olur. Yerimizi yeni biri alır. Senden bunu isteyemem. Senin bebeklerin benim hiç sahip olmadığım çocuklarım. Plan başarıya ulaşırsa, o bebeklerin bir babaya ihtiyacı olacak. Ben soyumun devamını garantiledim. Yaşamım bir fark yaratacak. Onca zaman sonra, sonunda bir fark yaratacak.”

Amiralin sözleri Brewer’ın sözlerinin bir yankısıydı. Aynı şeyi hissediyordum. Koca bir yalana bağlanarak, yüzyıllar geçirmiştik. Şimdi iyi bir şeyler yapma şansımız vardı, kendimiz için değil de başkaları için bir şey yapabiliydik. Biz yaşayacağımızı yaşamıştık, şimdi yaşama sırası gelecek kuşaktaydı.

Genç Gaston afallamış bir hâlde yaratıcısına bakakaldı.

“Beni öldürmeye kalkarsın sanmıştım. Matilda’nın Em’e yaptığı gibi.”

Gaston’a hâlâ yaşadığımı hatırlatmaya niyetlendim ama kastettiği o değildi. Haklıydı, Em Savage sonsuza dek gitmişti.

“Yanılmışsın,” dedi Amiral. “Hem ayrıca ben bin yıldır Matilda’nın yanıdayım. O şarkı ve efsanelere layık bir şekilde ölen tek kişi olmayı hak etmiyor. Bizim gidişimiz muhteşem olacak.”

“Hey,” dedi Bishop. “Peki ya ben?”

Yaşlı Gaston, Bishop’a şöyle bir baktı. “Sana kötü haberlerim var, evlat. Orijinalinin çocukluktan çıkıp erkeklığe geçişini

gördüm. Ne kadar yaşlanırsan yaşlan yine de doğru dürüst sakalın çıkmayacak.”

Bishop’ın gözleri Genç Gaston’a kaydı. Genç Gaston ise ağzı kulaklarında, gür sakalını sıvazladı. Bishop’ın yüzü kıpkırmızı kesildi.

Erkekler. Hepimiz ölmek üzereyken, Bishop ciddi ciddi kimin yüzünde daha gür kılların çıktığına mı takılıyordu?

Genç Gaston kendisinin ihtiyar versiyonuna yaklaşarak, sol elini adamın buruşmuş yaşlı omzuna koydu.

“Selam sana, Amiral,” dedi. “Teşekkür ederim. Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

İlk kez, belki de ilk ve son kez, Xander Gaston tevazu gösteriyordu.

Yaşlı Gaston elini Genç Gaston’un omzuna koydu.

“Doğruyu söyle, bunu yapmamızın asıl nedeni, benim gelmiş geçmiş en iyi pilot olmam. Çocuklarına en iyi ikinci pilot olduğunu söylemek zorunda kalacaksın.”

“Ya, anlıyorum,” dedi Genç Gaston. “Ben de büyüyünce dangalağın teki olurum sanıyordum. Böyle bir şeyin olmayacağını öğrendiğim iyi oldu.”

Amiral gerçekten güldü.

11:59:37

11:59:36

11:59:35

Onlara planımın gerisini anlattım.

ALTMİŞ BİR

Zaman kimseyi beklemez. Ne kadını né erkeği ne de melezi.
2:26:14

2:26:13

2:26:12

Akışkan gövdeli güzelim Ximbal, kocaman bir çocuğun elinde kalmış, sarsılmış, orası burası berelenmiş, sonra da parçaları gelişi güzel yapıştırılmış gibi duruyordu. Adam boyutunda top ayakları geminin iki yanına, kokpitin hemen arkasına ve aşağısına, bir de ön motorların hemen önünde iki yana kabaca gömülmüştü. Toplardan gümüş namlular çıkıyordu.

Dokuz saat önce, gemi çapında bir duyuru yapmıştım: *Yakında saldırıya uğrayacağız. Ön saldırı için gönüllülere ihtiyacım var ama bana katılanlar geri dönmeyecektir, haberiniz olsun.*

Aslında az da olsa geri dönme şansımız vardı ama bana diğerleri için canını vermek isteyenler lazımdı. Bir avuç gönüllü bekliyordum, yüzlerce kişi geldi.

İnceleme yapacak, gönüllülerle görüşecek, kimin en iyi mürettebat olacağını saptayacak zaman yoktu. Çevremde toplanan Doğum Günü Çocuklarına, Değerlilere, Yeni Halk üyelerine ve Sıçrayanlara bakıp içgüdülerime güvendim.

Yeni taret silahlarının başına daire-yıldızlar geçecek ve gerekirse Yaban Arısı gemisine bordalamaya hazır bekleyeceklerdi. Yong bu işin bir parçası olmak için yalvardı. Sanırım sembolüne layık her daire-yıldız gibi, savaşta ölmek istiyordu. Bishop, Bawden ve Genç Victor, Yong'a katıldı. Onlar bizim en iyi nişancılarımız, en iyi savaşçılarımızdı, yani onların bizimle olması gerekiyordu.

Yaşlı Victor katılıp katılamayacağını sordu. O da yalvardı ama vücudu uzun bir süredir onu yarı yolda bırakıyordu; hataya yer yoktu, o yüzden Yaşlı Victor burada kalıyordu.

Bordalamak gerekirse diye, yanımıza iki de Sıçrayan almıştık: Biri Barkah'nın iri kıyım korumalarından biriydi –Shumalk adında bir erkek– diğeri de Lahfah'tı.

Barkah Lahfah'ın gelmesini engellemeye çalıştı. Barkah bize katılamayacak kadar yara almıştı ama yaraları olmasaydı da gönüllü çıkacağından şüpheliydim. Lahfah'a kalmasını emretti. Lahfah emri kabul etmedi. Barkah bunun üzerine bana Lahfah'a izin vermememi emretti. Aldırış etmedim. Eğer benim halkım için göze aldığım şeyi Lahfah da kendi halkı için göze alıyorsa karar vermek ona kalmış demektir, Barkah'ya değil.

Barkah Lahfah'ı sürükleyip götürmeye çalıştı. Genç daire-yıldızlara Barkah'yı iniş bölmesinden çıkarmalarını emrettim.

Barkah, Omeyocan'da kraldı. Burada ise ben imparatori-çeydim.

Kimseden emir almazdım.

Lahfah ile Shumalk aynı zamanda iki Değerli, iki Yeni Halk üyesi ve benimle birlikte, hasar kontrol ekibinin bir parçası olacaktı.

O iki Değerli Ximbal'in sistemlerini bilen yarımldardı. İkisi de muhafazalarını –Abrantes ile Aeschelman– Hilal Biçimli Açıklık Çarpışmasında yitirmişti. O muhafazalar, Em yanımla Spingate'e Borjigin'in devine füze ateşlemesini emrettiği için ölmüştü. Şimdiyse o ölenlerin yaşlı versiyonları benim yanımda ölmeye gönüllü olmuştu.

Savaş garip dostluklara yol açıyordu.

Yeni Halktan iki kişi “torunum” Marcus ile Benga Basuki adlı bir kadındı. Benga üç çocuk annesiydi. Kendini çocuklarının yaşamına o kadar adamıştı ki onlar için seve seve ölürdü. Sanırım Marcus kendini çoğunluğun iyiliği için feda etme arzusundan çok bir tür zorunluluk duygusuyla gönüllü olmuştu; ne de olsa o Yeni Halkın lideriydi. Bana kalsa ikisini de almazdım ama tıpkı Doğum Günü Çocukları, Sıçrayanlar ve Değerliler gibi, Yeni Halkın da kahramanlara ihtiyacı vardı.

Her grubun temsil edilmesini sağladım. Gelecek kuşakların bir grubu parmakla gösterip siz üstünüze düşeni yapmadınız demesini kaldıramazdım. Eğer kazanırsak, bu görevi üstlenen kahramanlar onuruna bir anıt dikilecekti, o anıt da Xolotl'un tüm kültürlerini gösterecekti.

Ximbal'in sistemleri hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Marcus, Benga, Lahfah veya Shumalk da bir şey bilmiyordu. Bize hızlıca "kaynak çubuklarını" kullanmayı, mühürle delinen basınç giysilerini tamir etmeyi, delikleri yamamayı, patlamış kabloları tamir etmeyi ve başka birkaç basit işi yapmayı öğretiler.

Ben ihtiyardım, o kadar bıkmış usanmıştım ki insan ömrünü tam anlamıyla yanmaya başlamadan söndürülen kısacık, titrek ışıklar olarak görüyordum. Matilda binlerce kişinin öldüğünü görmüştü, ölenler Matilda'nın davası uğruna veya yalnızca yaşlılıktan ölmüştü. Xolotl'un yolculuğu sırasında, tekrar tekrar çocukların doğduğunu, büyüdüğünü, yaşlandığını ve öldüğünü görmüştü.

O yüzden benimle gelecekler için fazla bir şey hissetmiyordum. Çoğunluğun yararına hizmet ediyorduk. Ama mürettebatımızın en ufak tefek üyesi, insanın kalbini sızlatıyordu. Bu görevin amacı Goff Spear'ı ateşlemektir, bunun için de Zubiri gemide olmalıydı. Uzmanımız oydu. Oradan buradan toparlanmış parçalarla Goff topunu tasarlayan Borjigin'di ama bize katılamayacak kadar ağır yaralıydı.

Mürettebatımızın son üyesi daire-haç bir Değerliydi: Francine Yılmaz. Amiral gibi, Yılmaz'ın da genç versiyonunu yeniden yazmak gibi bir arzusu yoktu. Brewer gibi, o da yaşamının bir fark yaratmasını istiyordu. Bu sayede gemide ufak tefek yaralarımızı sarıp, savaşa devam etmemizi sağlayacak bir doktor bulunuyordu.

Yaşlı Kalle'nin ellerinin durmadan titrediği anlaşılmıştı. Macana kumandalarını çalıştıramıyordu, o yüzden çıktı.

Walezak bilgi tazeleme eğitiminde sinir krizi geçirip ağladı. Baskıyı kaldıramıyordu, o yüzden işimize yaramazdı. Neyse ki Zoe Dibaba Yaşlı Kalle'nin yerini doldurmaya hem hazır hem de hevesliydi.

Beş savaş uçağı pilotumuz şunlardı: McWhite, yüzyıllardır tanıdığım Goldberg ile Dibaba, bir de ömrüm boyunca –tuhaf bir şekilde– tanıdığım Aramovsky ile Genç Kalle.

Birkaç yüzyıl önce, Matilda ile Chris McWhite yakınlaşmıştı. İlişkileri yalnızca birkaç yıl sürmüştü ama ikimiz de iyi vakit geçirmiş, iyi ayrılmıştık. Goldberg olağanüstü bir poker oyuncusuydu. Dibaba, Brewer'ın müttefiklerinden biriydi, ondan hiçbir zaman hoşlanmamıştım ama üstüne düşeni yapmaya hazırdı, o yüzden de onu müttefikim olarak kabul etmiştim.

Genç Kalle bana sürekli kötü kötü bakıyordu. Yaşamını riske atmak istemiyordu. Bense ona seçme şansı tanımıyordum. Şansı vardı ki Gaston savaş uçağı pilotlarının canlı dönme şansının yüksek olduğunu düşünüyordu.

Amiral Ximbal'i kullanacaktı. Noam Peura yardımcı pilotluğa gönüllü olmuştu. Korkudan ödü patlıyordu, konuşurken sesi çatlıyordu ama yine de gidiyordu.

Hayatta kalmak için son şansımız şunlardı: sekiz Değerli, iki Yeni Halk üyesi, yedi Doğum Günü Çocuğu, iki Sıçrayan.

Bir de ben.

Zihnine yeni veriler yazılan tek kişi bendim. Sanırım kendime özgü bir kültür grubuna dâhildim, ben bir melezdim. Evet, bu ad yaşamımdaki son üç saati tanımlamaya uygundu.

Bir keresinde duyduğum bir alıntıyı düşündüm: Ben asla yaşlanmayacağım. Bana göre yaşlılık benim yaşımdan hep on

beş yaş fazlasıdır. Belki bu alıntı 75 yaşındakilere bakan 60 yaşında biri için uygundu ama acaba 1.208 yaşınıza bastığınızda da geçerli miydi?

Ximbal'ın mürettebatı ve savaş uçağı pilotları son talimatlar için mekik kanadının altında toplandı. Başlığım kolumun altında, bekliyordum. Canlandırıcı bir konuşma yapmalıyım ama o Em'in rolüydü. Ya başarıya ulaşacaktık ya da ölecektik. Eğer bundan fazla bir motivasyona ihtiyaç duyuyorlarsa, elimden bir şey gelmezdi.

Mızrağım. İlk kez mızrağımın hâlâ Omeyocan'da olduğunu fark ettim. Nerede kaybettiğimi hatırlamıyordum. Neredeyse bir yıl boyunca hep yanımdaydı, oysa ben yokluğunu bile fark etmemiştim. Sanırım mızrak görevini yerine getirmişti, artık bir liderlik sembolüne ihtiyacımız yoktu. Vazgeçmeyi seçene kadar, o rol benimdi.

Amiral planı hızlıca gözden geçirdi. Bize yerlerimizi almamızı söyleyince çoğumuz denileni yaptık.

Aramovsky bir süre oyalandıktan sonra yanıma yaklaştı.

Hepimiz gibi, o da kalın, gri bir basınç giysisi giymişti. Giysi yüzünden ince, uzun yapısı daha kalın, daha sağlam gözüküyordu. Sol kolunun altında bir başlık vardı, siperliğine Ximbal'ın ışıkları vuruyordu. Enerjik bir görünüm sergiliyordu: Irkını kurtarmaya giden kahraman pilottu.

“Em, sana teşekkür etmek istedim.”

Fiziksel açıdan yetişkin bir erkek olmanın eşiğindeydi. Oysa bana göre gençten de öteydi. Ondan bin yıl büyüttüm.

“Benim adım Mattie. Em artık yok.”

Durup başını salladı.

“Sen hep tanrılardan söz ederdin,” dedim. “Şimdi de bir tanrıyı öldürmeye gidiyoruz. Hazır olduğuna emin misin?”

Üst dudakları minicik alaylı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Gözleri aklıkla, bir intikam arzusuyla parlıyordu.

“Hazırım. Biri ölünce tanrılar onu evine kabul etsin deriz ya, acaba tanrılar ölünce ne diyorlar?”

Elimi uzatıp sağ omzunu kavradım. “Canlarına oku, Boris.”

Gülümsedi, sonra da savaş uçağına yöneldi.

Macanalar siyah, uzun ve parlaktı. O kadar alçakta duruyorlardı ki kokpite binmek için bacağımyı atıp kenardan içeri girebilirdim. Kanatları yoktu, bir ucunda motor, öbür ucunda bir mitralyöz bulunan bir borudan ibaretti. Kokpitin arkasından geriye doğru uzanan altı kalın sopa vardı, altısının da ucunda küçük birer pervane vardı. Geminin yönünü onlar değiştiriyordu. Pilotun arkasında bir kuyruk nişancısının oturması gerekiyordu ama kuyruk silahlarının hepsinin parçaları, hatta koltukları bile kullanılmıştı, arka taraf şimdi boştu.

Biri her savaş uçağıının yanma beyaz spreyc boyayla boş küme işareti çizmişti. Boya damlaları donmuş beyaz kan gibi uzayarak yere iniyordu.

Ximbal’e baktım. Elbette ki mekiğın sağ kanadının altına takılmış, tombul, siyah füzenin üstüne de aynı sembol çizilmişti. O füzenin içinde Goff mermisi vardı. O nükleer silah “kimyasal zamanlayıcı” denen bir şeyle modifiye edilmişti. Artık isabet ettiğinden emin olmak için füzeyi yakından ateşleyebilir ve kırk beş saniyelik tehiri patlama menzilinden çıkmak için kullanabilirdik.

Hâlâ kayıp olan metal rampanın yerine konmuş merdivenden çıkarak mekiğe bindim. Sola dönüp eski tabut odasına girdim. Burası şimdi fazladan koruma sağlamak için kaynakla birleştirilmiş kalın levhalar yığınıyla doluydu. Oda, uzunluğu boyunca metal, plastik, hatta yer yer tahtadan yapılmış, çirkin görünümlü bir mekanizmaya dönüştürülmüştü. Yapı Xolotl'un haşatı çıkmış Goff Spear'ının kaynaklanmış birkaç kısmını içeriyordu. Yarımlar ve çarklar mekanik dış iskeletler giyip altı saat boyunca o aşınmış namlunun düzgün parçalarını kesip kurtarmakla uğraşmıştı. Borjigin'in dehası bir kez daha kendini göstermişti: Çeşitli küçük parçayı birleştirerek, bu silahı yapmıştı.

Yetişkin mühendisler bu olasılığı düşünmemişti. Belki yaratıcı olamayacak kadar yaşlanmışlardı. Borjigin'in maharetinden etkilenmişlerdi. Etkilenmeleri de gerekirdi zaten.

Yeni topla deneme atışı yapmamıştık elbette. Yapamadık. Çalışıp çalışmayacağını bilmiyorduk. Eğer çalışmazsa, umut yoktu.

Topun arka ucunu geçince, aceleyle yapılmış, yine yamalı bir zırhla kaplı, metal bir raf vardı. O rafta duran Goff mermisinin altıgen şeklini zar zor seçebildim.

Füzedeki mermi Kurtçuk içindi, toptaki ise Dragon için.

Zubiri kendini işine vermiş, son düzenlemelerle uğraşıyordu. Üstünde kalın bir basınç giysisi vardı. Başlığını henüz takmamıştı, koyu kahverengi yanaklarında yaşlar gördüm.

Ben yüz ömür yaşamıştım. Zubiri ise henüz bir tanesini yaşamaya yeni başlıyordu.

Bugün ikimiz de ölecektik.

Amiral Gaston'un sesi mekiği çınlattı.

“Nişancılar, son kontrolleri yapın, sonra da yeniden giriş için namluları çekip toparlanın. Unutmayın ki düşmanla karşılaşıncı hiçbir savaş planı baki kalmaz ve onlarla karşılaşacağız. Sakinliğinizi koruyun, sorunları çözün. Tanrılar düşmanlarımızı za acısın çünkü biz kesinlikle acımayacağız.”

Sözleri beni harekete geçirdi. Çok şaşırdım, bu yaşlı hâlimle böyle bir şeyin mümkün olduğunu sanmazdım. Xander Gaston –Amiral– bin iki yüz yıldır arkadaşımıydı. Elbette ki, ölümle karşı karşıya bile olsak, insanı harekete geçiren, insana ilham veren sözler söylemeyi becerirdi.

2:17:46

2:17:45

2:17:44

Savaşma zamanı gelmişti.

Kaptan köşküne yöneldim.

ALTMİŞ İKİ

Ximbal hızla Omeyocan'a doğru yola çıktı.

Xİlk seferinde gezegene hayatta kalmak için kendini paralayan çocukları getiriyordu.

Bu sefer ise ölüm getiriyordu.

1:01:13

1:01:12

1:01:11

Kaptan köşkünde duruyordum. Şarj edilmiş bileziğim bölme duvarındaki bir konsoldaydı. Bir uyluğumda basınç giysisimin üstünden geçirilmiş, Omeyocan'da kullandığım kınalı bıçak vardı, ötekindeyse kılıfının içinde kaynak çubuğum. Dış ceplerim küçük aletlerle, mühür tüpleriyle, tabaka tabaka yama malzemeleriyle doluydu.

Abrantes sağımdaydı. Hasar kontrol görevine atanmıştık. Abrantes mühendislik işinden anlıyordu. Ben anlamıyordum.

O yüzden ben, halkımın imparatoriçesi, Abrantes'in yalnızca asistanlığını yapacak, bir şey olursa ona yardım edecektim.

Karşımızda ışıklara bürünmüş Amiral ile Noam Peura vardı. Hepimizin üstünde gri renkli, kalın basınç giysileri vardı, başlıklarımızın şeffaf siperliklerinden içeri bakmadığınız sürece, Doğum Günü Çocukları da Değerliler de bire bir aynı gözüküyordu.

Dördümüz de tavandan çıkan ince kollarla sıkı sıkı yerimize sabitlenmiştik.

Kaptan köşkünün duvarları saydamlaşmıştı. Altımızda, Omeyyocan'm sarılı kahverengili ve mavili engin görüntüsüne akşam çöküyordu. Öyle ya da böyle, peygamberimizin bize on üç yüzyıl önce vadettiği gezgene son bakışım olacaktı bu.

Kararımı vermiştim. Bu görevden sağ çıkarsam, liderliği bırakacaktım. Anılarım geri dönüyordu. Em'in hayali onun zihninde nasıl parlaksa, benim zihnimde de o kadar parlaktı: Halkımızın buraya getirilişinin tarihini yazacaktım. Hatta kâğıt kalem bile kullanacaktım. Kim bilir, belki de yeni bir "kutsal kitap" oluşturdum. Günahlarım ve hatalarım gelecek kuşaklar için bir bilgi kaynağı olabilirdi, buna *nasıl yaşanmaz kılavuzu* da denebilirdi.

Tabii eğer sağ kalırsam. Ki, büyük olasılıkla, kalmayacaktım.

"Dikkat, mekik. Xolotl konuşuyor."

Ses duvarlardan geliyordu. Konuşan Genç Gaston'du.

"Ximbal burada," dedi Amiral. "Kaçışımızı gerçekleştirmek üzere Uchmal'a doğru alçalıyoruz."

“Dragon on altı küçük gemi yolladı, haberiniz olsun. Takip bilgilerini sizin sistemlere aktarıyorum. O elektrik parazitine girmek üzeresiniz, o yüzden temasımız kesilecek. İyi şanslar.”

On altı savaş uçağı. Savaş uçakları yalnızca sekiz tane sayıyorduk. Bazılarını yedekte bekletmişlerdi demek. Tek umudum, ellerinde yalnızca o on altı uçağın kalmış olmasıydı.

Yaşlı Gaston çevresini saran ışıltılı semboller bulutunun arasından bana baktı.

“Senin plan işe yaradı anlaşılan,” dedi.

Eh, ne de olsa en zekileri ben değil miydim?

Parazit. Bu noktadan itibaren Xolotl bize ulaşamaz, gelecek tehditler konusunda bizi uyaramazdı. Yani aynı şekilde Dragon da Yaban Arısı savaş uçaklarını uyaramazdı. En azından durumun böyle olduğunu umuyorduk çünkü tüm planımız buna bağlıydı.

“Uchmal’a varamadan bize yaklaşacaklar,” dedi Amiral. “Kurtçuğu vurmak için aralarından geçmek zorunda kalacağız. İt dalaşından sağ çıkarsak, tam gaz Dragon’a giderken hepsinin peşimizden gelmesi gerekir. İlerlemek istiyor musun, imparatoriçe? Görevi iptal etmek için son şansın.”

İşin aslı, seve seve iptal ederdim. Bu modifiye edilmiş, eski püskü hurda yığını on altı üst düzey düşman savaş uçağıyla kafa kafaya mı gelecekti? Olumlu bir denklem değildi bu. Ama yalnızca tek bir atış şansımız vardı. Hem zaten planın işe yarması için peşimizden gelmeleri gerekiyordu.

“Planladığımız gibi devam et,” dedim.

Yaşlı Gaston havada uçuşan bir ikona bastı.

“Dikkat dikkat.” Sesi mekikte yankılandı. “On altı düşman uçağı yaklaşıyor, tahminî temas süresi iki dakika. Nişancılar, ateşlemeye hazır olun. Hasar kontrol ekibi, hazırlanın.”

Gidiş güzergâhımızdan ayrılmanın manası yoktu. Yaban Arılarının nereye gittiğimizi görmesini istiyorduk. Derin bir nefes alıp, son birkaç dakikalık sarsıntısız uçuşun keyfini çıkarmaya çalıştım.

Abrantes dönüp bana baktı. Şeffaf siperliğinin ardındaki kırmızı gözleri yüzüme dikildi. Ağız katmanları ıslaktı.

“Hani insanlar senin için hep kaltağın teki derlerdi ya.”

İnsanlar böyle demişti. Çok uzun zaman önce. İnsanlar söylenen yapımadığınız zaman size *kaltak* derler.

Başımı salladım.

“Şimdi farklısın,” dedi Abrantes. “Bu hâlini daha çok sevdim.”

Böyle deyip önüne döndü.

Vay vay vay. Son anlarımda yeni bir dost edinmiştim.

Amiralin ilerisinde, kaptan köşkünün duvarlarından dışarı bakınca Uchmal kentini seçebildim; sarı orman örtüsüne konmuş, uzak bir noktaydı.

“İşte geldiler,” dedi Yaşlı Gaston. “Saat on yönünde, aşağıda.”

Sola baktım. Kararan gökyüzünde on altı ışık noktası hızla üstümüze geliyordu.

Amiralin elleri hızla hareket ediyordu. Genç Gaston kadar hızlı değildi, doğru, ama hareketleri kendinden emin ve kararlıydı.

Mekik sarsıldı. Em’in anıları az önce füze ateşlediğimizi söylüyordu. Fırlatılan parlak ateşler arkalarında büyüyen karanlıkta kayboluveren dumandan kuyruklar bıraktı.

Amiral haykırarak son dakika emirlerini verdi.

“Bishop öndeki gemiyi boş ver, üçüncüye ve sonrasına odaklan. Yong, onlar geçerken mekiği sola, aşağıya yatıracağım ki senin çizdiğin yaya girerlerken yukarıda kalsınlar. Bawden, Victor arkamızdan yaklaşan her şeyi vurun.”

Daire-yıldızlar yanıt verdilerse de duymadım.

Ximbal sertçe yana yatınca, beni sabit tutan kollara çarptım. Abrantes gerilim yüzünden homurdandı. Bir füze patlarken, göz ucuyla bir ışık parlaması görüldü. Taret silahları ateş açarken, altımdaki zemin yeniden titredi.

Bir sarsıntı, bir gümbürtü. Bir erkek çığlığı. Hava, bir tanrının öfkeli çığlığı gibi yüksek perdeden içeri doldu. Abrantes’in sağındaki duvar karardı.

“Kaptan köşkü zarar gördü,” dedi Peura, çatlayan sesinde tüyler ürpertici bir sakinlik vardı. “Savage, Abrantes, lütfen delikleri yamayıp ekranı tamir edin.”

Lütfen demişti. Cehennemin dibini boylamak üzereyken, bu çocuk nezaket mi gösteriyordu?

“Özel bölgelerinizi sıkı tutun,” dedi Amiral, ardından Ximbal’i dalış pozisyonuna getirip sertçe döndürünce. Dünya tepetaklak oldu. Beni sabit tutan kol sağa sola çarpmamı, kaptan köşkünün duvarlarına yapışmamı engelliyordu.

Mekiğin dönmesi durdu, başımınki durmadı. Gözlerimi kırıştırarak kendimi toplamaya çalıştım. Abrantes’in altındaki zeminde, sağındaki duvarda pürtüklü yırtıklar vardı.

Derken sol elindeki deliği gördüm.

Deli rüzgârlar avucundan akan kırmızı-gri akıntıya vurunca, Abrantes’in kanı dört bir yana saçılmıştı.

Abrantes giysisindeki bir cepten bir mühür çıkarıp, tüm tüpü deliğe boşalttı. Yayılan köpük hem giysiyi hem de yarayı mühürledi.

“Öyle bakıp durma, Savage,” dedi. “Yerdeki delikleri hallet.”

Duvara yaklaşp, erişim panelini açtı.

Ximbal sertçe sola yatıp yukarı çıktı. Beni ayaklarımın üstünde tutan mekanik kol, ivmeyi dağıtmak için vücudumun biraz hareket etmesine izin verdikten sonra, beni yine eski konumuma getirdi.

“Bugün, Savage!” diye bağırdı Abrantes. “O delikleri yama!”

Kaynak değneğimi kılıfından çıkardım. Göğsümdeki kocaman cepten bir tabaka yama malzemesi aldım. Mekik sarsılıp titreşti: Füzeler fırlatılıyor, toplar ateş ediyor, mermiler bizi delip geçiyordu. Kaynak silahının alt kısmı titreşimli bir bıçaktı. O kadar hızla vızır vızır titreşiyordu ki bir hayaleti andırıyordu. Metali tereyağı gibi kesiyordu. Delikten çıkan pürtükleri kestim. Yaşlı Gaston’un çılgın manevraları metal parçalarım dört bir yana savurdu.

Delikten bakınca, altımızdan hızla geçen Omeyocan ormanının gece hâli görünüyordu.

Yamayı deliğin üzerine koydum, ardından kaynak çubuğunun parlayan mavi ucunu yamanın kenarlarında gezdirdim. İçeri hücum eden havanın gümbürtüsü saniyeler içinde biraz olsun azaldı.

“Ekran tamir edildi,” diye bildirdi Abrantes.

Bir deliği daha yamadım.

Ximbal şiddetli bir biçimde dönüşe geçti. Kan beynime hücum etti. Kol beni yerimde tutuyordu. Üstümüze tangır tungur bir şey vurunca kollarımla bacaklarım bez bebeklerinki gibi sağa sola savruldu. Ayaklarımı yeniden yere bastığımda, ıslak bir şeyin üstünde kaydım.

Abrantes'in az önce tamir ettiği duvarda göğsüm kadar bir delik vardı. Abrantes iki parçaya bölünmüş bir hâlde yerde yatıyordu: Ortadan ikiye ayrılmıştı. Kırmızı gözleri belermişti. Sağ elinin parmakları kasılıp seğirdi.

"Abrantes," diye seslendi Yaşlı Gaston. "Rotasyon pedalım takılıyor, tamir et."

"Abrantes öldü," dedim.

Amiral olduğu yerde dönüp cesede baktıktan sonra yeniden Ximbal'in saydam ön cephesinden dışarı baktı.

"Peura, boşa al, pedalı tamir et," dedi. "Savage, sersem gibi orada durma, şu kahrolası delikleri yama!"

"Boşa alıyorum," dedi Peura. Üstünü kaplayan ışıklar söndü. Peura yere diz çöküp bir erişim panelini açtı.

Abrantes'in bağırsakları zemine yayılmıştı. Diz çöküp, bir kısmını bir deliğe doğru süpürdüm. Döne döne esen rüzgâr parçaları *hüp* diye yuttu. Bir yama alıp kanla kaplanmış deliği kapadım.

Zemin ekranı hâlâ çalışıyordu: Altımızı görebiliyordum. Alçalmıştık, ağaç tepelerinin hemen üstündeydik.

Hızla Uchmal'ın surlarına doğru gidiyorduk. Surların çok ötesinde, kent merkezinde insan yapımı bir dağ, yani Rasathane vardı.

İki sur kulesi tekleyen turuncu dillerini bize doğru uzattı: Yaban Arıları kulelere kendi toplarını yerleştirmişti.

Önce solumuzda, sonra da sağımızda bir şey patladı. Ximbal öyle bir bocalamaya başladı ki bunun hayra alamet olmadığını anladım.

Surun üstünden uçtuk. Altımızdaki binalar ve sokaklar bulanık görünüyordu. Bir Yaban Arısı savaş uçağı, kuyruğundan pır pır eden kırmızılı turunculu bir koni saçarak, hızla yanımızdan geçti. Aşağı doğru bir yay çizerek, bir ziggurata çarptı ve arkamızda hızla yok olan bir ateş topu hâlinde patladı.

“Kaçışa başlıyoruz,” dedi Amiral. “Nişancılar, düşmanı oyalayın!”

Doğruca Latu Yolu’nun üzerinden kuzeye uçuyorduk. Hemen karşıdaki ana meydanı, meydanın ilerisinde de Rasathaneyi görebiliyordum. Yaban Arıları Kurtçuğun çevresinde şenlik ateşleri yakmıştı; çember hâlinde dizilmiş nokta nokta alevlerin titrek ışıkları sayısız ölüme yol açan o yaratığın üstüne düşüyordu.

Kan Tanrısı kocamandı. Kımıl kımıl, iğrenç bir şeydi; üstelik biz gideli daha da büyümüştü.

Ateşlerin arasında tanklar, sekiz bacaklı keneler ve ortalıkta gezinen küçük şeyler gördüm: Yaban Arıları. Tanrılarının çevresini sarmışlardı. İbadet mi ediyorlardı? Tanrılarıyla “birleşme” şansını mı bekliyorlardı?

“Zubiri,” dedi Amiral. “Ateş etmeye hazırlan.”

Başlığından çıkan sesi duyacak kadar yakındaydım.

“Silahlı ve hazırım. Kaçmamızı sağlayacak tehir süresi kırk beş saniye.”

O yaratık milyonlarca yaşamı yok etmişti, şimdi de bedelini ödeyecekti.

Xander'in yanında durdum. Parmağımı ileri, aşağıya doğrultarak, bakırımsı Kan Tanrısını gösterdim.

"Yak o alçağı, Amiral. Yak."

Hızla üstümüze gelen Rasathane, kıyas kabul etmez büyüklükteydi. İki yanımızda, kent siyah kahverengi bir bulut hâlinde hızla yanımızdan geçiyordu.

"Ximbal, patlama üzerine kaptan köşkünün arka ekranını saniyede beş bin sinyale getir," dedi Amiral. "İmparatoriçemiz izlemek istiyor. Zubiri, füze yükünü bırak, şimdi, şimdi, şimdi."

Mekik sarsıldı. Her şey titreşti, her şey gümbürdedi. Uğuldayan rüzgâr öyle bir yükseldi, öyle yüksek perdeden çılgınlık attı ki koca geminin milyonlarca parçaya ayrılacağını sandım.

Altın rengi bir ateş öne fırlayarak, bin metre mesafeyi göz açıp kapayıncaya kadar katetti. Rasathanenin güney duvarının tabanından kopan taşların bir bulut hâlinde pudra gibi havaya saçıldığını gördüm.

Amiral ellerini tavana uzattı: Yukarı meylederek, yükselmeye başladık.

Tavandan çıkan kol beni yerimde tutuyordu.

Kaptan köşkünün arka duvarına bakmak için döndüm, o ekran sanki mekiğin diğer kısmı orada değilmişçesine, arkamızdaki her şeyi gösteriyordu.

Ana motorlarımız tam gaz parladı. Ximbal gerilim altında sarsıldı.

Peşimiz sıra yukarı meyleden savaş uçakları bizi izliyordu. Savaş uçaklarının arkasına bakınca, her saniye biraz daha küçülen ana meydanı ve Rasathaneyi gördüm.

Küçüldükçe küçüldüler.

Bir ateş. Kaptan köşkünün duvarı karararak, bizi göz kamaştırıcı ışıktan korudu.

Patlama göz açıp kapayıncaya kadar gerçekleşmişti ama kaptan köşkünün ekranları benim için patlamayı yavaşlatarak, her milisaniyeyi muazzam bir detayla gösterdi.

Rasathanenin tabanından başlayan turuncu bir ateş çemberi dalga dalga ana meydana yayılarak, Yaban Arılarını sardı. Binlerce minicik havai fişek gibi patladılar. O nefret uyandıran tanklar havaya uçtuktan sonra, taklalar atıp dönerek eridiler. Keneler öbek öbek sıvı çeliklere dönüştü.

Ateş çemberi Kurtçuğu yuttu. Bakırımı canavar önce basınç ve ısı patlamasına direndi, kısacık bir an için patlamadan kurtulmuş göründü, ardından metalik etinden kopan kocaman parçalar havaya uçtu. Kan yerine damarlarından akan şey anında kaynayarak koyu mavi buhar motorlarına dönüştü.

Kan Tanrısının uzun çenesi koparak, döne döne havaya savruldu.

Sonunda patlayan canavar büyüyen bir ateş topu hâlinde gözden kayboldu.

Rasathane bir an için kendine ait motorları varmış gibi havaya kalktı, sonra o akla hayale sığmayan dağ şişerek çatladı.

Yayılan ateş topu Rasathaneyi milyonlarca parçaya ayırdı, alevlerin yuttuğu o parçalar ise sonsuza dek yok oldu.

Bombanın şok dalgaları yayılarak, çevredeki her şeyi dümdüz etti. Bir anda yüz bina yerle bir oldu, kırık dökük parçaları ortalığı kasıp kavuran bir çakıl sağanağı hâlinde dört bir yana saçıldı.

Uchmal yerle bir oldu. Göğe fırlayan bir ateş topu geceyi güne çevirdi.

İçimi katıksız bir tatmin duygusu kapladı.

Kan Tanrısı ölmüştü.

Patlamada o son iki yumurta da ölmüş müydü, bilmiyordum. Ölmüş olmalarını umuyordum.

Önüme döndüğümde, karşımdaki yıldızlardan başka bir şey göremedim. Peura yine ışıklar içindeydi, yardımcı pilotluk görevine geri dönmüştü.

“Yükseliyoruz,” dedi. “Tam kapasite kaçış hızı.”

Kısıtlayıcı kol beni yerimde tutuyordu ama itiş kuvveti o kadar büyüktü ki vücudumun yassılaştığını hissediyordum.

Duvarlar kulak tırmalayıcı bir alarmla öttü.

“Sekiz düşman uçağı peşimizde,” dedi Amiral. Aramızda yeterince mesafe var, kendi mermilerinin arasında uçmaktan korktukları için ateş etmezler. Kuyruk nişancıları, düşman yaklaşana kadar ateş etmeyin.”

Düşmanın yarısını öldürmüştük. Bu yeterli gelecek miydi?

Saniyeler hızla geçti.

Amiral parlayan bir ikonü çevirdi. “Stratosferden çıkıyoruz.”

Yaralanmış Ximbal’in kesintisiz sarsıntısı gitgide azalmaya başladı. Bu yükseklikte hava direnci daha düşüktü galiba.

“Mezosferden çıkıyoruz,” dedi Amiral. “Kuyruk nişancıları, düşman geldi!”

Arka duvara bakmak için döndüm. Sekiz parlak ışık hızla üstümüze geliyordu. Hemen arkamızdaydılar.

Bir kez daha önüme baktım: Tuzağımız hızla kapanıyordu.

Bulanık beş nesne bize doğru dalışa geçti.

Biz Yaban Arısı ana gemisinin Goblin'in arkasında saklandığını nasıl göremediysek, bizim mekik de aynı şekilde peşimizdekilerle Macanaların arasındaydı: Yaban Arısı pilotlarının birazdan savaş uçaklarımızın saldırıya geçeceğinden haberi yoktu.

Macanalar havayı yırtarcasına öyle bir hızla yanımızdan geçtiler ki saldırılarını izlemek için döneceğim derken boynumu incittim. Beş gemi bir anda Yaban Arısı savaş uçaklarının ensesine yapıştı, mitralyözler patladı. Bizim beşli onların sekizlisini geçerek, arkalarında öyle bir hızla, öyle parlamak patlamalar bıraktılar ki ani ışık yüzünden gözlerimi yumdum.

“Altı düşman uçağı yok edildi,” dedi Yaşlı Gaston. “Biz bir uçak kaybettik.”

Kimin öldüğünü sormadım.

Geriye kalan iki Yaban Arısı savaş uçağı dönüp yan yatarak, bizim Macanalarla yeni bir alışverişe girişti. Kaptan köşkünün duvarı normal şartlar altında minicik ışıklardan ibaret olan hareketi büyütti.

Düşman gemileri doğma büyüme uzaylıymış gibi hareket ediyordu. Bizim Macanalar onların yanında hantal ve acemi kalıyordu. Savaş uçakları birbirlerinin yanından geçip giderken, bir Macana kısa kıvılcımlar çıkardı, ardından döne döne Omeyocan'a yöneldi. İçimden geminin doğrulmasını, kontrolünü kazanmasını diledim; kazanmadı. Eğer o pilot hâlâ hayat-taysa, ömrü dakikalarla sınırlıydı.

Bizim için ağır bir kayıptı ama bu sayede geri kalan üç Macana'mız bir Yaban Arısı savaş uçağının arkasına geçmişti. Bir ışık parladı: Düşman gemisi yüzlerce parçaya ayrıldı.

Şimdi üçe karşı bir kalmışlardı.

Bizim savaşçılar yan yatıp dönerek, birkaç yönden tek başına kalmış düşmanın üstüne gittiler. Nefesimi tutarak, Yaban Arısı savaş uçağının boş yere yaptığı manevraları izledim. Bizim savaş uçaklarından biri daha kıvılcımlar saçtı, ardından havada taklalar atan parçalara ayrıldı.

Sonuçta sayıca üstündük. Son iki savaş uçağımız yaklaştı: Son düşman gemisi kısacık bir an parıl parıl parladıktan sonra ikiye ayrıldı, iki parçası da dönerek uzaya savruldu.

“Düşman uçakları yok edildi,” dedi Amiral.

Kaptan köşkünün duvarları önce parazitle haşır huşur etti, ardından tanıdık bir ses duyuldu.

“Dördüncü Macana’dan Ximbal’e. Parazit menzilinın dışına çıkmış olmalıyız, beni duyuyor musunuz?”

Konuşan Kalle’ydi.

“Duyuyoruz,” dedi Amiral.

“Hasar yok,” dedi Kalle. “Cephane kapasitesi yüzde altmışa düştü.”

“İkinci Macana konuşuyor, hasar yok, cephanesi yüzde yetmiş.”

Aramovsky’nin sesi.

Em yanımda sessizce bir oh çekerken, Matilda yanımda biraz daha yasa boğuldu: McWhite da, Dibaba da, Goldberg de ölmüştü.

Peura öyle nefes nefese kalmıştı ki nefesi siperliğinin içinde buharlaşmıştı. Çocuk dehşete düşmüştü.

“Kuyruk kısmında birden çok zayıat var,” dedi. “Zubiri Goff fırlatıcısının hasar gördüğünü bildiriyor.”

“Kahretsin,” dedi Xander. “Tüm iletişim bağlantıları açılsın. Savage, arkaya gidip yapabileceğın bir şey var mı diye bir bak.”

Metal kol beni serbest bıraktıktan sonra, kaptan köşkünün tavanındaki yerine geri döndü.

Ağırlığım yoktu. Bunu unutmuştum. Arkamı dönüp beceriksizce arka duvarı aranırken, Abrantes'in havada süzülen üst yarısına tosladım. Emniyet kilidini döndürüp, kaptan köşkünün kapısını açtım. Kapı çerçevesine tekme atıp kendimi koridora fırlattım ve eskiden tabut odamız olan bölgeye geçtim.

Benga Basuki'nin kafası yoktu. Boynunun kökünden bir alçalıp bir yükselen titrek kırmızı bir sıvı akıyordu. Yaşlı Yılmaz cansız bir şekilde havada süzülüyordu, giysisi yırtılıp açılmış, ağır ağır dönen cesedinin arkasından kırmızı-griyle kaplı parçalanmış bağırsakları sallanıyordu. Havada enkaz kokusu vardı: kopmuş kollar ve bacaklar, metal parçaları, plastik külçeler, tahta kıymıklar, bir Sıçrayan bacağı. Paniğin ve kaybetme korkusunun verdiği bir sızıyla bacağın Lahfah'a ait olup olmadığını merak ettim ama Lahfah'ın kabuktaki kafam kadar bir deliği yamamaya çalıştığını gördüm.

Zubiri, Lahfah, Marcus ve Aeschelman bomba askısının kablolarını çekip kesiyorlardı. Neden böyle bir zahmete girdiklerini pek anlamamıştım, Borjigin'in fırlatıcısının ön yarısı parçalarına ayrılmıştı. Duvarlarda, tavanda ve zeminde açılmış onlarca delikten karanlık uzayda kırpışan yıldızlar görünüyordu.

Yong, Bishop, Bawden ve Victor hâlâ silahlarının başında olmalıydı.

Başlığımın içinde Amiral Gaston'un sesi: "Yaklaşıyoruz. Xolotl birazdan füze menziline girecek. Xolotl Dragon'a saldırır saldırmaz, kaçacağız."

Mahvolmuştuk.

“Amiral, Savage konuşuyor. Goff fırlatıcısı bozuldu.”

“O zaman tamir et! Dragon’un gemisavar topunun ıskalamayacak menzile girmesine... kahretsin, yirmi üç dakika on bir saniye var.”

“Bu alet atış yapamaz,” dedim. “Dragon’un topuna saldırabilir miyiz? Kalle ile Aramovsky bizimle birlikte saldırabilir mi?”

“Bizim silahlar o zırhı delemeyecek kadar küçük. Ayrıca geminin yakınına bile yaklaşamayız, nokta savunmaları o topu ve motorlarını korumaya odaklanacaktır. Başka bir çözüm bul, hemen.”

Sakinliğimi korumaya çalıştım. Tüm yanlarım –Matilda, Em ve Mattie– ruhumu tıkayan stres ve endişe yumruğuna karşı koyuyordu.

Tabut odasının öbür tarafına uçtum, durmak için çarpık çurpuk bomba askısına tutundum. Askı felaket bir hâldeydi ama altıgen altın bomba görünüşe göre hasar almamıştı.

“Zubiri, bu şey yine de patlar mı?”

Zubiri enkazın içindeki bir boşluğa sığışmış, bombanın üstüne eğilmişti. Bir tür veri bilgisine bakıyordu.

“Teçhizat bilgisayarı yanmış,” dedi. “Tamir etmek yirmi dakika sürer. Ama ne fark eder ki? Fırlatıcı mahvoldu.”

“Elimizdeki bir nükleer silah,” dedim. “Mekiği yaklaştırp, bombayı patlatsak olmuyor mu?”

“Xolotl yakından aldığı iki nükleer darbeden sağ kurtuldu,” dedi. “Goff mermilerinin işe yarama nedeni, geminin zırhına girip içeride patlamalarıdır. Fırlatıcı olmadan, bu işi becerecek sürati sağlayamayız. Bombaları öylece patlatmak onları durdurmaz.”

Bir yolu olmalıydı. Olmak zorundaydı.

Bir dakika... belki de vardı...

“Amiral, gemilerinin düzeni bizimkiyle aynı, doğru mu?”

“Gördüğümüz kadarıyla, gemi tasarımları neredeyse bire bir aynı.”

“O hâlde Dragon’un iniş bölmesinin yerini biliyorsundur?”

“Bizimkiyle aynı yerdeyse, evet.”

“Senin genç versiyonun Xolotl’un iniş bölmesinin kapılarını dışarıdan açmıştı,” dedim. “Acil erişim sisteminin nasıl çalıştığını biliyorsundur, değil mi?”

“Tabii ki biliyorum!”

Xander bu zor durumda bile alınganlık edebiliyordu demek ki. Bu hayret vericiydi.

“Eğer aynıysa, içimizden biri iniş bölmesinin kapılarını açabilir mi?”

Bir sessizlik oldu.

“Gemiyi içeriden mi bombalamak istiyorsun?”

“Evet. Sen kapıyı açabilir misin, ya da başka birine nasıl yapılacağını anlatabilir misin?”

Bu işi yapan o olmalıydı ama onun Ximbal’i kullanması gerekiyordu.

“İkisine de evet,” dedi. “Erişim sisteminin bire bir aynı olduğunu varsayarsak.”

Zubiri’ye şöyle bir baktım. “İniş bölmesi zırhın içi sayılır mı?”

Fal taşı gibi açılmış gözlerle evet anlamında başını salladı.

“Amiral,” dedim. “Xolotl füzelerle saldırıya geçer geçmez, bizi iniş bölmesine götür.”

Yarısı mahvolmuş bir mekikteydik, ırkımızın geleceği tehli-
kedeydi, Amiral Xander Gaston ise gülmeye başlamıştı.

“Sen hep kaltağın tekiydin, Savage, o yüzden hep peşinden
geldim. Aramovsky, Kalle kanatlara geçin. Nişancılar, bordala-
maya hazırlanın; içeri giriyoruz.”

ALTMİŞ ÜÇ

Kaptan köşkündeydim, tavandan çıkan kol belimi ve göğsümü sarıyordu.

0:8:57

0:8:56

0:8:55

Amiral pilot koltuğundaydı. Peura uzay yürüyüşüne hazırlanıyordu. İçeri girmemiz Peura'ya bağlıydı.

Bileziğimi konsoldan alıp, basınç giysimin üstünden koluma taktım.

Xander geri sayım saatini kask ekranlarımızın sağ üst köşesine koymuştu. O sayaç sıfırı gösterdiğinde, Dragon'un Goff Spear versiyonu ateşlenecekti; Xolotl yok olacaktı.

Ximbal Dragon'a yaklaşıırken, kalan yamalarımı kullanarak, Abrantes'in vücudunu güverteye mıhladım. Vücudunun iki parçasını da.

Dışarıdaki uzay boşluğunda kocaman iki yıldız gemisi, çaprazlama kayan yıldızlar gibi, birbirlerine füzeler atıyordu.

Xolotl binlerce kilometre ötede titreşen, minicik bir noktaydı.

Dragon yakındaydı: Manzaramızın büyük kısmını ağır ağır dönen silindiri oluşturunuyordu. Pürüzsüz bakır yüzeyi cilalı bir parlıltı hâlinde Omeyocan'ın kırmızımsı güneşini yansıtıyordu. Çarpışmadan hiç hasar almayan Dragon neredeyse yepyeni gibiydi.

Bu durum değişmek üzereydi.

Xolotl'dan yağan bir füze sağanağı gemiye yaklaştı. Dragon'un nokta savunma silahları füzelerin çoğunu yok etti ama bazıları içeri girip, korkutucu bir öfkeyle hedefi vurduktan sonra, havaya genişleyen bulutlar hâlinde bakır parçaları saçarak, arkalarında boşluğun dondurucu kucağında hemencecik soğuyan sarı sıvı kraterler bıraktı.

“İniş bölmesi görüş alanımızda,” dedi Amiral. “Yaklaşınca bizi vurabilecek savunma bataryalarının haritası çıkarılıyor. Aramovsky, Kalle koordinatlar hedefleme sistemlerinize aktarılıyor: Onları imha edin.”

“Anlaşıldı,” dedi Kalle, sesi teneke gibiydi, parazit doluydu. “Haydi, Boris, pişirelim şunları!”

İki parlak Macana vın diye önümüze geçti, biri tepemizde biri sağımızdaydı. Hangisinde kim vardı, bilmiyordum.

Dragon'un büyük gri iniş bölmesi kapıları tıpatıp bizimkilerle benziyordu, acil erişim paneli de aynı yerde olacak mıydı?

Savunma bataryaları üstümüze ateş açtı. Kaptan köşkünün duvarları güneş gibi parladı. Ximbal sarsılıp, titredi.

“İki numaralı motorda hasar,” dedi Amiral olanca sakinliğiyle. “Motor kapatılıyor.”

“O ne demek?” diye sordum. “Havaya mı uçacağız?”

“Motor gücümüzün üçte birini kaybettik demek. Hâlâ manevra yapabiliriz ama Xolotl’a dönmek zor olacak.”

Neredeyse gülecektim. Geri dönebileceğimizi mi sanıyordu? Ben öyle bir şansımızın olmadığını varsayıyordum. Bombayı bırakıp gidebileceğimizi düşünmek, bu genç bedenle sağ kalabileceğimi düşünmek...

Altımızda Dragon’un kilometrelerce uzunluğundaki bakır silindiri ağır ağır dönüyordu. Xolotl’dan bir füze daha geldi, füze döne döne uzaklaşırken, arkasında çabucak soğuyan erimiş bir bakır gölcüğü daha bıraktı.

Ximbal deli gibi sarsıldı. Kaptan köşkünün duvarları titremeye başladı.

Bir savunma silahı son kez parladı, ardından bizim savaş uçaklarımızdan biri tarafından imha edildikten sonra, bir alev öbeği hâlinde patladı.

“Harika atıştı, Kalle,” dedi Yaşlı Gaston. “Bizi vurabilecek son bataryayı vurdun. Tehlike kalmadı. Peura, hazır mısın?”

“Hazırım,” diye karşılık verdi cılız bir ses.

Amiral bir manevrayla mekiğin konumunu değiştirerek, tıpkı Xolotl’a vardığımızda yaptığı gibi, mekiği Dragon’un dönüşüne uydurdu. Ayaklarım bir kez daha yere bastı, yer çekimi geri dönmüştü. Sanki biz hiç kıpırdamadan duruyormuşuz da başlarımızın üzerinde bakırdan hareketsiz dev bir canavar asılıymış gibiydi.

Yakından geçen bir Xolotl füzesi hedefi vurup patlayınca, bir anda belirip kaybolan turuncu bir ışık ve döne döne havaya saçılan metal parçaları görüldü. Kraterin erimiş merkezi bir an için fokurdadı.

Başlığımın içinde Peura'nın sesini duydum.

"Hava kompartımanından çıkıyorum. Uzay yürüyüşüne başlıyorum. Bana şans dileyin, çocuklar."

Bir *İyi Şanslar* korosu Peura'ya karşılık verdi.

Kaptan köşkünün duvarları titreşerek, kalın, gri basınç giysisiyle uzayda süzülen bir çocuğun kesik kesik görüntüsünü verdi. Dışarıda tek başınaydı. Tüm bir ırkın umutları onunla birlikte ilerliyordu.

Peura yardımcı pilotluğa gönüllü olacak kadar cesurdu ama ya bu? Dört bir yanımızda füzeler patlarken bir uzaylı gemisinde uzay yürüyüşü yapmak? Peura'nın özünde bu kadar cesur olduğunu sanmazdım. Bazen cesaret gümbür gümbür bir sesle gelirdi, bazense titreyen bir sesin içine gizlenirdi.

Ximbal şimdi, ölen bir hayvanın titreyişi gibi, durmadan sarsılıyordu.

İniş bölmesine varış, yassı gri kapılara çıkan derinlikli bir oluk. Tıpatıp Xolotl'un kine benziyordu. Tıpatıp. Peura o oluğu takip ederek devasa kapıların alt köşesine vardı. Titreşen kaptan köşkü ekranında Peura o kadar yakın gözüküyordu ki elimi uzatsam ona dokunabilirdim.

Gerçekten de Genç Gaston'un Xolotl'da erişim panelini bulduğu yerde, bakır renkli bir erişim paneli vardı.

Tasarımlardaki bu birlik, kurtarıcımız olabilir miydi?

Peura paneli açtı. Panelin altında, tıpkı Xolotl'daki gibi, paralel halkalar vardı.

“Acil durum erişimi etkinleşiyor,” dedi.

Ayaklarını bakır kabuğa bastı. Tutamaçları çekerek, beraberlerindeki silindirleri dışarı çıkardı. İki tutamacı da çevirdi.

Nefesimi tuttuğumu fark ettim. Yavaş yavaş nefesimi bırakarak, bekledim.

İniş bölmesinin kapıları açılmaya başladı.

“Başardım,” diye bağırdı Peura bağlantının öbür ucundan. “İşe yaradı!”

Turunculu sarılı bir ışık: Peura ile aramızda bir füze patladı. Patlayan bakır şarapneller kaptan köşkünde bir düzine yeni delik açtı.

Yerimden kıpırdamadım. Metal parçaların Em'in genç bednine saplandığını bildirecek acıyı bekledim.

“Peura, o koca kışını kaldır da buraya gel,” dedi Amiral. Sesi gergin, zoraki çıkıyordu. “Üçüncü motor devre dışı. Bir tek ana motora kaldık. Herkes giysi bütünlüğünü iki kez kontrol etsin, bu şarapnel fena vurdu.”

Giysimde bir gedik açılrsa başlığım alarına geçerdi ama yine de ellerimi kollarımda, bacaklarımda, göğsümde ve başımda gezdirerek, delik var mı diye baktım. Bulamadım.

Amiral o kadar şanslı değildi. Sol kolu cansız cansız sarkıyordu. Omzundan hava kaçtığını gördüm, havayla birlikte kan damlacıkları da çıkıyordu.

“Xander, vurulmuşsun!”

Bir cebimden çıkardığım giysi mührünü deliğe boşalttım.

“İç kanaman var mı, bakayım.”

Ellerimi ittirdi.

“Zaman yok. Peura, hava kompartımanına girdin mi?”

Yanıt gelmedi.

Kaptan köşkünün titreşen duvarından bakınca, uzayda süzülen gri giysili bir beden gördüm, peşi sıra gelen donmuş kan damlaları yansıyan güneş ışığıyla mücevherler gibi parlıyordu.

Gitmek üzere arkamı döndüm. “Ben onu getiririm.”

“Burada kal,” diye kükredi Amiral, sesi o kadar buyurucuydu ki donakaldım. “Peura öldü. İçeri giriyoruz.”

Acıdan yüzünü buruşturarak, ellerini oynattı. Ximbal çukura doğru ilerlerdi.

İyi bir ölüm bin yıl yaşamış biri için önemli olabilirdi. Ama Peura yalnızca bir yıl yaşamıştı. Acaba birini öpme fırsatı bulmuş muydu, yoksa öpüşmenin nasıl bir şey olduğunu bilmeden mi ölmüştü?

Mekik fokurdamaya devam eden kraterin üstünden geçerek, iniş bölmesine girdi.

Bir dejavu yaşadım. Hangar bizim Xolotl’dakine o kadar çok benziyordu ki tepede kemerli metal kirişler, yere doğru kavis yaparak metal zeminle buluşan duvarlar. Aynı ama farklıydı. Farklı tanklar, alet edevat dolu raflar vardı, ölümcül savaş uçaklarının ikisi yarısı sökülmüş bir hâlde duruyordu. Bir çıkarma gemisi görünce, bir an o gemiyle kaçabileceğimizi umdum ama yan tarafında koca bir delik açılmıştı.

0:6:01

0:6:00

0:5:59

Bileğimi önce sola sonra sağa çevirerek, bileziğimi etkinleştirdim. Keşke mızrağım olsaydı ama yoktu. Bıçağımı çektim. Giysimin kalın eldivenleri yüzünden bıçak elimde bir tuhaf duruyordu.

Ximbal alçaldı. İniş takımının tangır tungur zemine vurduğunu hissettim.

“İndik,” dedi Xander, gergin sesi harabeye dönmüş gemimizde yankılandı. “Çıkarma ekibi, inin!”

ALTMİŞ DÖRT

Kaptan köşkünden çıktım. Bishop ile Victor sürgülü dış kapıdaydılar. Kapı İsveç peyniri gibiydi. Tamamen açılmıyordu. Çocukların ikisi de eldivenli parmaklarını bir kenardan geçirmişti. Çekip birbirlerinden uzaklaşarak, kapıyı zorla biraz daha açmaya çalışıyorlardı.

Onların çıkabileceği kadar yer yoktu ama ben daha ufak tefektim.

Aradan geçip, aşağı atladım. Bishop'ın bağırdığını duydum: “Em, bekle,” derken yere kondum. Anında fark ettim ki buradaki yer çekimi Xolotl'dakinden de, Omeyocan'dakinden de hafifti.

Bilezikli kolumu önüme tutarak, hedef aradım.

Yoktu.

Buradaki Yaban Arıları dış kapılar açılmadan, içerideki hava kompartımanına girecek zamanı bulmuş olmalıydı.

İniş bölmesi tangır tungur etti.

“Yaban Arıları dış kapıları kapatıyor,” dedi Amiral, sesi başlığımın içindeydi. “Engel olamayız. Kapılar kapanınca, bölmenin basıncı yeniden ayarlanacak, onlar da içeri doluşacaklar. Zubiri, durum nedir?”

0:5:15

0:5:14

0:5:13

“Ateşlemeye dört dakika,” dedi Zubiri. “Ardından patlamaya da bir dakika.”

“Kıl payı,” dedi Amiral. “Daha uzun sürerse, gemisavarlarıyla Xolotl’u vurabilirler. Halledin şu işi.”

Yaşayacak beş dakikamız kalmıştı. Yaban Arılarını uzakta tutacak beş dakika. Xolotl’u hayatta tutacak kahrolası beş dakika.

Bishop ile Victor sonunda kapıları aşağı atlayacak kadar açmayı başarinca, dikkatimi mekiğe yönelttim, onca badireyi o araçla atlatmıştık. Hurdaya dönmüştü. Mekiğin birkaç yerinden doğruca iniş bölmesinin öbür tarafını görebiliyordum. Kanatlardan biri bir açıyla sallanıyordu. Arka kısım kararmıştı, metal herhâlde yoğun ateşten cüruflla kaplanmıştı.

Ximbal Matilda’dan kaçmamıza yardım etmişti. Omeyocan’da hayatta kalmamızı sağlamıştı. O olmasa, Kurtçuğu öldüremezdik. Düşmanı yenmenin eşiğine gelemezdik. Mekik cansız bir nesneydi ama yine de bu kadar hırpalandığını görmek insanın canını yakıyordu.

“Siper al,” diye seslendi Bishop. “Düşmanı gafil avladık ama şimdi muhtemelen uzay giysilerini giyiyorlardır. Daha

hangarın basıncı geri gelmeden, saldırıya uğrayacağız. Bawden, sen Zubiri'yle kalıp, bombayı koru. Aeschelman, sen Amiralın yanında kal. Diğerleri, birer silah kapıp buraya gelin!"

Ağır metal kutularla dolu bir alet edevat rafı gördüm. Koşarak yanına vardım. Her adımım beni umduğumdan daha ileriye fırlatıyordu. Düşmemek için yapabileceğim başka bir şey yoktu, çok hızlı hareket ediyordum, o yüzden rafa çarptım. Diz çöküp en iyi şekilde siper almaya çalıştım. Kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Nabzımın gözlerimde attığını hissettim, kulaklarımda attığını duydum.

Ben burada ölecektim.

Bağlantıdan Aramovsky'nin cızırtılı, anlaşılması güç sesi duyuldu: "Durum nedir? Kalle ve ben, dönüş yolunda size eşlik etmeye hazırız."

"Olumsuz, Aramovsky," diye yanıtladı Amiral. "Biz geri dönemeyecek kadar hasar aldık. Burada kalıyoruz. Siz eve dönün."

"Saçmalama," dedi Aramovsky bir anda. "Sizi bırakmıyoruz."

Devasa kapılar şangır şungur kapandı, sesler koca hangarda yankılandı.

"İniş bölmesinin basıncı geri geliyor," dedi Amiral. "Tamamlanmasına yaklaşık iki dakika var ama iç hava kompartımanlarının bazıları çoktan dönmeye başladı, otuz saniyeden kısa bir sürede misafirlerimiz gelecek."

0:4:22

0:4:21

0:4:20

Hurdaya dönmüş mekikten mürettebatımın başka üyeleri de atladı: Yong, Marcus ve Lahfah. Lahfah'ın elinde bir Sıçrayan

tüfeği vardı. Yong'un sağ kolunda bir bilezik, solunda ise kılıç vardı. Marcus'un elleri boştu, tabancası hâlâ kılıfındaydı. İnsan, Yetişkin, Sıçrayan: Gri basınç giysilerimiz sayesinde aynı ordunun askerleri gibi görünüyorduk; Lahfah'ın kuyruğu hariç tabii.

Bir kez sıçrayan Lahfah havaya fırlayınca, şaşkınlıktan ci-yakladı.

Yong biraz saklanmasını sağlayacak bir bölmeye doğru seke seke koştu.

“Düşük yer çekimi,” dedi. “Olağanüstü! Ne son savaş olacak ama!”

Marcus şaşkın bir hâlde kalakaldı.

“Marcus, buraya gel,” diye seslenerek kolumu salladım. Beni görünce, koşa koşa yanıma geldi, giysisi hareketlerini hantal ve tuhaf bir hâle sokuyordu.

“Mattie, neden gitmiyoruz? Buradan çıkmamız gerek!”

Siperliğinin ardından irileşmiş gözlerini, paniğin resmi gibi açılmış ağzını gördüm.

“Gitmiyoruz,” dedim. Tabancasını kılıfından çıkarıp, Marcus'un göğsüne dayadım.

Tabancayı alınca, elinde kendisini sokacak bir şey varmış gibi baktı. Marcus bu işin adamı değildi. Diğerlerimiz gibi, o da burada ölecekti. Umarım giderken yanında birkaç Yaban Arısı da götürebilirdi.

0:4:01

0:4:00

0:3:59

Nükleer bomba patlamazsa, onca çaba boşa gidecekti.

“Zubiri,” dedim. “Devam ediyor muyuz?”

“Neredeyse dolmak üzere,” diye karşılık verdi. “Geri sayım saati dakiktir.”

Bağlantı hattı birden fazla sesle doldu.

Yong: “Biz hepsini öldürelim de tanrılar aralarından seçsin. Haydi, halledelim şu işi!”

Xander: “İç hava kompartımanı kapıları açılmak üzere.”

Bishop: “Anlaşıldı. Tüm yön bildirimleri için Ximbal’in burnu saat on iki yönünde. Biz... Saat on yönünde hava kompartımanı açılıyor! İşte geliyorlar!”

Saat on yönü ön sol tarafımda, mekiğin ötesinde kalıyordu. Hava kompartımanının kapıları kayarak açıldı, yarım düzine Yaban Arısı içeri doluştu. Basınç giysileri gri değil kırmızıydı, siyah tüfekleri tam otomatikti.

Bilezik ışınları Yaban Arılarını birkaç açıdan kesip biçti. İlk iki Yaban arası hangarda iki adım atamadan havaya uçtular. Kolumu hizaya getirip parmaklarımı ileri açarak, birini daha indirdim.

Mantıklı yanım, karşımdaki Yaban Arılarının, Yaban Arısı gemisini yapanların torunları olduğunu biliyordu. O açıdan bizden farkları yoktu; hayatta kalmak için, kendi ırklarını korumak için savaşıyorlardı. Duygusal yanım ise ya onların ya bizim öleceğimizi, bu ırkın arkadaşlarımı katlettiğini ve bileziğimle bir Yaban Arısını ıslak parçalara her ayırışımda, ruhuma lezzetli bir tatmin duygusunun yayıldığını biliyordu.

“Saat iki yönünde hava kompartımanı açılıyor,” diye bağırdı Yong. “İndirin şunları!”

Hangar tam bir kaos ortamına dönüştü. Nişan alıp ateşleyerek, ışınlarımın Yaban Arılarını peş peşe yere sermesini izledim. Mermiler pata küte karşımdaki metal kutulara vuruyordu.

Küçük, metal bir top seke seke yanımdan geçerek görüş alanımdan çıktı, ardından bir patlamayla sarsılarak, rafa çarptım. Marcus elleriyle dizlerinin üstüne düştü. Tabancasını kaybetmişti. Tek bir atış bile yaptığını zannetmiyordum.

Xander'in sesi öyle bir gümbürdedi ki, başlığımın hoparlörleri yamuldu.

"İniş kapısının basıncı tamamen yerine geldi tüm hava kompartımanları açılıyor, işte geliyorlar!"

0:2:24

0:2:23

0:2:22

Giysime ve başlığıma karşın, kapıların tıslayarak açıldığını, içeri akın eden Yaban Arılarının tıkırtılı tiz sesleriyle savaş nidaları attığını duydum. Tuhaf başlar, daha da tuhaf giysiler, fuşya vücutlar. Basınç giysisi giymiyorlardı. Bazılarının ateşli silahları vardı ama çoğu cıvata anahtarı, boru veya bıçak taşıyordu, biri bir sandalye sallıyordu. Bunlar asker değildi, yalnızca iniş bölmesine en yakın olanlardı.

Parmaklarımı öne doğru açarak, içlerinden birini et yığınınına çevirdim.

Nişan al, parmaklarını aç. Nişan al, parmaklarını aç. Nişan al, parmaklarını aç.

Çığ gibi büyüyorlardı, durdurulamayacak kadar çoklardı.

"Alın bunu yiyin, bok böcekleri!" Amiralin sesi.

Ximbal'in ön sağ topunun taret hareket etti: Topun kalm ışıını ileri atılarak, yaklaşan Yaban Arısı dalgasını yarıp geçti. Dört bir yana gövde parçaları uçtu; duvarlara, yere, hatta tepedeki yüksek tavana bile sarı kanlar sıçradı.

Marcus ayağa kalkıp başlığını sıyırdı. Göğsü inip kalkarken, deliler gibi etrafına bakındı.

“Mattie, beni buradan çıkar! Lütfen!”

Marcus’un siper aldığımız raflardan çıktığını fark etmemden bir saniye sonra, sol şakağına bir mermi girdi ve patlayan beyni kafatasının sağ tarafından dışarı çıktı.

Marcus yere düştü. Üç Yaban Arısı rafın çevresine üşüştü. Anında karşılık verdim. Nişan al, parmakları aç: İlk Yaban Arısı havaya uçtu, kanları siperliğime sıçradı ama zaten bıçağımı çekip kan dumanının arasına dalmıştım, bıçağım hemen arkadaki Yaban Arısına saplandı. Üçüncü Yaban Arısının üstünde kırmızı bir basınç elbisesi vardı, yüzüme bir tüfek doğrulttu.

O ateş ederken ben eğilince, mermi patlaması beni koruyan metal kutuların üstüne yağdı. Yaban Arısının bacaklarına daldım. İkimiz de yere devrilip, ortalığa saçılmış kan ve et yığınlarının üstüne düştük.

Yaban Arısı elini beline atıp uzun bir bıçak çıkardı. Saldırıya geçtim, karşılık vererek, bıçağını salladı. Ben tam Yaban Arısının bıçak tutan elini kavrarken, o da benimkini kavradı.

Güvertede yuvarlandık, hantal basınç giysilerinin tuhaflaştırdığı, çaresizlik dolu, ilkel bir yaşam mücadelesi veriyorduk.

Büyük bir patlamayla sert bir şekilde rafa çarptık. Raftan düşen metal kutular başlığıma vurdu, güm diye omzuma çarptı. Düşüncelerimi bulutlandıran, beni karanlığa çekmekle tehdit eden acıya direndim.

“Gaston öldü!” Aeschelman bağlantıdan bağırdı. “Silahını el bombasıyla vurdular! Mekiğe hücum ediyorlar. Zubiri’yi korumak için geri çekiliyorum!”

Zubiri: “Az kaldı! Onları benden uzak tutun!”

Bishop: “Victor düştü!”

Vücudum tepki vermiyordu. Her şey ağırlaştı, hızları yarı yarıya azaldı.

Bawden Ximbal’ın dış kapısında, mermilerle kalbura dönmüş bir bölmenin arkasında yarı yarıya gizleniyordu, bir eliyle dirgenini indirdikçe indiriyor, diğeriyle bilezik ışınları ateşliyordu, iki silah da mekiğe tırmanıp içeri girmeye çalışan bir düzine kadar Yaban Arısını delip geçiyordu. Bawden’in gırtlığından kopan öfke çığlıklarını duyuyordum. Ağzından sözcükler çıkmıyordu, Bawden katışıksız şiddetin sesi olmuştu.

Yerdeki Yong seke seke Bawden’a doğru koştu, bir mermi sağanağı ihtiyar daire-yıldızı tam havada yakaladı. Yong güverteye düştü, iniş takımlarının oraya kadar kaydıktan sonra durdu.

Hareket etmiyordu.

Savaşığım Yaban Arısı ayağa kalkıp, bıçağını üstüme savurdu. Eğilerek kenara kaçtım ama bıçak basınç giysimi yarmış, omzuma girmişti. Bıçağın ucunun kemiğimi sıyırdığını hissettim.

Acı karşı konmazdı.

Bıçağım neredeydi, bilmiyordum.

Yaban Arısı tekrar bıçağını üstüme savurdu. Sırtüstü düştüm, kendi kanımla ince bir yay çizen bıçaktan zar zor kaçındım.

Yaban Arısı bıçağı havaya kaldırdı, havada yay çizen bir Sıçrayan nacağı tak diye kırmızı basınç giysisini delerek Yaban Arısının sırtına indi.

Yaban Arısı bir kez seğirdikten sonra yana devrildi, nacağın sapı tuhaf bir açıyla sırtına saplanmıştı.

Lahfah kalkmama yardım etti, ardından boştaki bir Yaban Arısı tüfeğini alıp ateş etmeye başladı.

Hangar dumanla dolmuştu. Azgın alevler tuhaf gölgeler düşürerek, her şeyin ışıkla dans etmesine yol açıyordu. Alarmlar öttü. Her yerde ölümler vardı.

Bir hareket oldu; mekiğe bakınca, Bishop'ın havada uçtuğunu gördüm, baltasını başının üstüne kaldırmış, hafif yer çekiminin mümkün kıldığı, imkânsız bir sıçrayış yapıyordu. Alçalırken kükreyerek, bir Yaban Arısını tekmeyle Ximbal'in kapısından uzaklaştırdı, diğerinin kafasına da bıçağını geçirdi. Bishop nasılsa Bawden'in yanına kondu, Bawden ise bir saniye geçmeden, ince bir çizgi hâlinde sol kalçasından sağ omzuna giren mermiler yüzünden öldü.

Aeschelman: "İçeri girmenin bir yolunu buldular!"

Zubiri: "Geliyorlar! Yardım edin, henüz hazır değil!"

Bishop mekiğin içinde gözden kayboldu. Bishop'ın arkasından, birkaç Yaban Arısı sonunda yukarı tırmanıp kapıdan geçmeyi başardı.

0:1:45

0:1:44

0:1:43

"Mattie, Aramovsky konuşuyor. Neler oluyor?"

Bu salak niye gitmemiştin?

"Kahretsin, git buradan! Uzaklaş!"

"Boş versene. Herkes tutunacak bir şey bulsun, içeri giriyorum!"

Bacaklarımda derman kalmamıştı. Kanlı metal zemin başlığıma çarptı. Siperliğimde örümcek ağı gibi çatlaklar oluştu,

görmem imkânsızdı. Başlığımı tuttuğum gibi kafamdan çıkardım. Başlığım yana doğru yuvarlandıktan sonra, Lahfah'a çarparak durdu.

Lahfah yanımda yatıyordu.

Siperliğinin ardında yarı kapalı üç gözü cansız bakıyordu. Ölmüştü.

Barkah çok üzülecekti.

Üç Yaban Arısı Lahfah'ın üstünden atladı. Basınç giysisi giymiyorlardı. Bir cıvata anahtarı, bir balta... Yalnızca birinin elindeki şey ateşli bir silah, küçük bir tabanca olabilirdi.

Gerçeklik yavaşladı.

Son saniyelerim uzadıkça uzadı. Zaman koyu bir şuruptu. Zar zor aldığım son nefeslerimin tadını çıkarıp, kendi kanımın tadına baktım. Omzumdaki acı bile kendi içinde lezzetliydi çünkü hayatta kalayım diye bana hasarı haber veren benim vücudumdu. Yaşam. Sona ermek üzereydi.

Şakağıma bir silah namlusu dayandı.

İyi bir yaşam sürmüştüm, uzun bir yaşam.

Öyle yüksek perdeden bir gümbürtü koptu ki sesin kendisi bile beni sarsmaya yetti. Metal acı acı bağırdı, hangardaki her atom birbirine çarptı.

Yaşıyor muydum?

O gümbürtü... Yaban Arısı silahlarından gelmiyordu.

Çevremdeki hava yer değiştirdi. Tüm hava.

İçeri giriyorum, demişti Aramovsky.

Bir anda zaman normal seyrine geri döndü, cehennemi de beraberinde getirdi.

Çılgınlık atan rüzgâr öyle sert vurdu ki Yaban Arılarının ayakları yerden kesildi. Hangarın kapısında yavaş yavaş geniş bir daire oluşturan bir dizi küçük patlama görüldü.

Aramovsky Macana'nın mitralyözünü kullanarak kalın metalde bir delik açmaya çalışıyordu. İniş bölmesinin basıncı azalıyordu, hem de hızla.

Rüzgâr yüksek perdeden uludu, iyice bastırdı.

Yaban Arılarından biri ayağa kalkmaya çalıştı, rüzgâr Yaban Arısını yere serip, haşatı çıkmış kapıya doğru çekti.

O ağır rafın payandaları güverteye sabitlenmişti. Payandayı yakaladığım gibi yaralı kolumun dirseğini geçirdim.

Başlığım yuvarlanmaya başladı, erişim menzilimden çıkmadan yakalamayı başardım.

İkinci Yaban Arısı güvertede paldır küldür yuvarlandı, onu ölüme sürükleyen rüzgâr Lahfah'ın cesedini de sürüklüyordu.

Bir Yaban Arısının eli ayak bileğimi kavradı.

Gemi sarsıldı. Mitralyözün son kurşunlarıyla yarılan iniş kapısına baktım; kenarları tırtıklı metal daire kopup düştü, patlamaya hazır basınçsızlık daireyi uzaya savurdu.

Rüzgâr öyle şiddetle uluyordu ki Yaban Arısı resmen havaya kalktı, iniş bölmesinin öbür yanına uçup o delikten dışarı fırlamasını önleyen tek şey bacağımı tutan eliydi.

Uzaylı bana baktı. Çılgın bir çarpışma yaşanmıştı, görüntülerden, seslerden ve tehlikelerden oluşan kakofoni tek bir şeye odaklanmamı engelliyordu. Şimdiye dek: Şimdi ilk kez bu ırkın canlı gözlerini görüyordum. Gözleri morumsu kırmızıydı, içinde altın benekler vardı.

Işıl ışıldı.

O gözler belki de o güne dek gördüğüm en güzel şeydi.

İçlerindeki duyguyu tanıyordum: Yaban Arısı korkmuştu.

Asker değildi. Acaba bir teknisyen miydi? Zanaatkâr mıydı? Bu akıllı varlık bir sanatçı olabilir miydi? Müzik yapıyor muydu? Ailesi var mıydı?

Uzaya fırlamasını önleyen tek şey, ayak bileğimi sıkı sıkı tutuşuydu. Rüzgâr üstüme darbeler indiriyordu. Kendi ağırlığıma bir de Yaban Arısının ağırlığı eklenmişti, payanda dirseğime battıkça, tüm kolum acıdan inliyordu.

Başlığımı ayak bileğimi tutan ele indirdim, bir kez, iki kez, üç kez vurdum.

Uzaylının elinde bir şey kırıldı.

Morumsu kırmızı gözler son kez yalvarırcasına gözlerime baktı, canını bağışlamamı istiyordu.

Yaşamak istiyordu.

Ben de öyle.

Başlığımı yeniden indirince, ölümüne bileğimi kavrayan el sonunda gevşedi. Yaban Arısı havada uçtu. Tırtıklı deliğin kenarına çarptı, ardından döne döne uzaklaşarak, gözden kayboldu.

Rüzgâr aniden dinince, kolumdaki basınç azaldı. İç hava kompartımanları kapanarak, iniş bölmesinin geminin hava kaynağıyla olan bağlantısını kesmişti demek.

Nefes alamadım.

Kolumdaki acıya direnerek, başlığımı yeniden başıma takıp, sabitledim. Hava geldi, ciğerlerime oksijen doldu.

Ateş sesleri kesilmişti. Alevlerin hepsi sönmüştü. Duman gitmişti. Uyarı ışıkları yanıp sönmeye devam ediyordu ama alarm çalışırsa bile duyamazdım çünkü içeride sesi taşıyacak hava yoktu.

0:1:06

0:1:05

0:1:04

Başlığımıdaki hoparlörler hâlâ çalışıyordu.

“Bishop konuşuyor. Zubiri yanımda. Aeschelman öldü. Kallan başka kimse var mı?”

“Ben varım,” boğuk sesimi kendi kulaklarım bile zor duyuyordu.

“Bomba ateşlendi,” dedi Zubiri, kırılgan sesinden acı damlıyordu. “Patlamaya bir dakika. Elveda millet. Hepinizi seviyorum.”

Bishop Zubiri’yi kurtarmıştı. Daha doğrusu, bombayı kurtarmıştı, Zubiri her hâlükârda ölecekti.

Bishop da öyle.

Ben de öyle.

Derken hangar bölmesinin kapılarındaki kana bulanmış delikten bir şey uçarak içeri girdi.

Bir Macana savaş uçağı...

Uzun, parlak, siyah, dar, kenarına spreyci boyayla beyaz bir boş küme sembolü çizilmiş bir uçak. Ters motorlarından ateşler çıktı. Aniden yavaşlayarak durduktan sonra, burnu deliğe bakacak şekilde döndü. İniş takımları güverteye vurdu. Motorlar durdu.

Tentesi geriye doğru kayarak açıldı.

Başlıklı bir pilot ayağa kalktı. Uzun boylu bir pilot.

Aramovsky.

Gücümün son damlasıyla kendimi ayağa kalkmaya zorladım.

“Git buradan,” dedim. “Senin ölmene gerek yok.”

Beni gördü. Bir sıçrayışta kokpitten çıkıp, seke seke yanıma geldi.

Ne yapıyordu? Artık çok geçti.

“Kırk beş saniye,” dedi Zubiri.

Aramovsky ellerini uzatıp beni omzuna attı. Karşı koyamayacak kadar tükenmiştim. Her yanımda buz kesti.

Koşa koşa savaş uçağına geri dönüp, beni eskiden nişancının koltuğunun bulunduğu boş alana koydu. Dönüp Ximbal’e baktım, Bishop Zubiri’yi aşağıda bekleyen Victor’a uzatıyordu. Victor’un öldüğünü sanmıştım ama oradaydı işte, kollarında Zubiri, düşe kalka yanıma geliyordu.

Bishop bir dizinin üstüne çöktü, ayağa kalkamayacak kadar güçsüzdü. Ağır ağır öne doğru eğildi, ardından açık kapıdan düşüp tepeüstü güverteye çakıldı. Bir kez yuvarlandıktan sonra, kırırdaması kesildi. Siperliğinin çatladığını gördüm.

Aramovsky koşa koşa yanına gitti. Bishop daha iri yarıydı ama yer çekimi hafıflediğinden, Aramovsky beni taşırken sarf ettiği efordan birazcık fazlasını sarf ederek Bishop’ı kollarına alıp taşıdı.

“Victor,” dedi Aramovsky. “Zubiri’yi Em’in yanına koy.”

Victor bir bana baktı, bir daracık alana.

Siperliğinin ardından başını iki yana salladığını gördüm. “Yer yok!”

“O zaman yer yarat,” dedi Aramovsky. “Sığdır işte kızı oraya bir yere!”

Neler olduğunu anlamıyordum. Bu savaş uçağı hepimizi alamayacak kadar küçüktü.

Victor, Zubiri’yi üstüme bıraktı. Victor’un göğsünde ve omuzlarında donmuş kan lekeleri vardı, delikler köpük mühürle kapatılmıştı. Her hareketinden katışıksız acı fışkırıyordu.

Bana âşık olan, benim için her şeyi yapmaya göze alan çocuk. Son noktaya kadar cesur ve sadıktı, başkaları için kendini feda etmeye hazırdı. Bu çocuğun –hayır, bu *adamın*– halkım için yaptıkları karşısında yüreğim saygıyla doldu.

“Otuz,” dedi Zubiri.

Victor beni tutup yan döndürdü. Ardından Zubiri’yi tutup bacaklarını göğsüne çekerek önüme koydu: Ben büyük kaşıktım, Zubiri ise küçük.

Victor bana baktı, göz göze geldik.

“Peşinden her yere gelirim demiştim. Artık söylemek için çok geç ama sana âşığım.”

Bir adım geriledi.

“Yirmi beş.” Zubiri’nin ağzından sözcükler güçlkle çıkıyordu.

Aramovsky gelip, Bishop’ı pilot koltuğuna soktu. Bishop’ın basınç giysisinin her yanı kan olmuştu. Hareket etmiyordu.

Aramovsky Victor’u tutup kaldırdıktan sonra, pilot koltuğuna Bishop’ın yanına koydu. Hareketi çok hızlı, çok kesindi, bence Victor neler olduğunu anlamadan kendini kokpitte bulmuştu. Genç oğlan bir kişi için tasarlanmış yere iki erkeği sığdırmak için yerleşmeye çalıştı.

“Yirmi,” dedi Zubiri.

Aramovsky Victor’un elini tutup, üstünde kumandalar bulunan siyah bir kolun üstüne koydu. “Başparmak düğmesi ileri götürür. Sen buradan çık, yolun geri kalanında Kalle sana yardım edecek.”

“Olumlu,” Kalle’nin sesi mesafe yüzünden cılız ve cızırtılı geliyordu.

“On beş saniye,” dedi Zubiri.

Aramovsky kokpitin içine uzanıp bir düğmeye bastı. Tente öne doğru kapanmaya başladı. Aramovsky geri çekildi.

Hayır... Hayır, ne yapıyordu bu?

“Binsene,” dedim. “Uçağa bin, emrediyorum!”

Bana gülümsedi. “Yer yok.”

Tente kapandı.

Başlığımın içinde Aramovsky’nin son sözlerini duydum.

“Halkımıza yeni bir yurt bul, Mattie. Victor... Düğmeye bas.”

Savaş uçağı sarsılarak, ileri fırladı. Hangar kapıları hızla üstümüze geliyordu. Kapılara çarpıp parçalanacaktık. Derken tırtıklı delikten dışarı çıktık, uzayın karanlığı bizi yuttu.

Kalle’nin savaş uçağı yan yatarak sağımıza geldi.

“Yedi saniye,” dedi Zubiri.

“Kökle,” dedi Kalle. “Hemen!”

Macana ileri fırlarken, Kalle ile ikimiz öne doğru çekildik.

“Üç saniye,” dedi Zubiri. Ardından enerjik, son bir öfke patlamasıyla haykırdı: “Umarım hepiniz cehennemde yanarsınız.”

Ateş topu oluşmadı. Duyulabilecek bir patlama, bir gürültü olmadı. Bağlantıda kısacık bir parazit duyuldu, ardından her şey sessizleşti. Bir an için savaş uçağının parçalarına bir ışık vurduğunu gördüm.

Derken ışık söndü.

“Victor,” dedi Kalle. “Sağa yat. Sen beni saat on yönünde tut yeter, ben eve dönmeni sağlarım, tamam mı?”

Savaş uçağımız sağa yattı.

Olduğum yere sıkışmıştım ama camdan Dragon’a bakabileceğim kadar yer vardı.

Daha doğrusu, eskiden Dragon'un bulunduğu yere bakacak kadar.

Şimdi Dragon'un yerinde bir enkaz bulutundan başka bir şey yoktu; koca külçeler küçük parçalarla birlikte, durmadan genleşip incelen bir küre hâlinde uzaya yayılıyordu. Kocaman silindir bin parçaya ayrılmıştı. Kendi eksenini etrafında dönen, Uchmal'ın binalarının büyüklüğündeki kırık bakır parçalar kırımızı güneşin ışığını yansıtıyordu.

Korkunç bir manzaraydı.

Muazzam bir manzaraydı.

Başarmıştık.

Düşmanımızı öldürmüştük. Sonsuza dek kurtulmuştuk.

“Victor,” dedi Kalle. “Hâlâ orada mısın?”

Üşüyordum, çok üşüyordum.

Zubiri biraz döndü. Kolum kızın üstündeydi. Elimi göğsüne çekip, sıkı sıkı tuttu, verebileceğim her türlü teselliye ihtiyacı vardı. Omzumdaki acıya boş verip, Zubiri'ye sıkıca sarıldım.

“Evet,” diye homurdandı Victor. “Hâlâ... buradayım.”

“Hatta kal, ufaklık,” dedi Kalle. “On beş dakika bilincini açık tutarsan, eve varıp kurtuluruz.”

Victor bir şey daha söyledi ama ne dediğini pek duyamadım.

Zubiri kollarımdaydı, sonunda soğuğa teslim oldum.

Karanlık sonunda beni içine çekti.

BEŞİNCİ KISIM

BİLİNMEYEN

ALTMİŞ BEŞ

İnsanların konuştuğunu duyuyordum.
Konuşmalar beni derin uykumdan uyandırdı.

“Sanırım kendine geliyor.”

Theresa’nın sesi. Her uyanışında yanımda oluyordu anlaşılan.

Gözlerimi kırıştıtarak açtım. Beyaz bir tabutun içindeydim. Artık tabutların içinde uyanmaktan bıkmıştım. Küçük bir sağlık bölmesindeydim. İçerisi sıcaktı. Tenime sıcak battaniyelerin değdiğini hissettim.

“Tekrar hoş geldin,” dedi Theresa.

Yanıma oturdu, sol eli yuvarlak karnının üstündeydi.

Gözlerinde sevgi vardı, yüzünde yumuşak bir gülümseme. Yorgun gözüküyordu.

Zihnimde iki Theresa Spingate vardı. Biri şimdi karşımda gördüğüm güzel kız, anne, eş, halkımız için onca şey feda etmiş insandı.

Bir de öbür Theresa vardı.

Kuruyup kararmış bir yaratığa dönüşmek için o sevimli yüzünden ve kusursuz vücudundan vazgeçen Theresa. Bencil, zalim birine dönüşen Theresa.

Bana ihanet eden Theresa.

Bishop'a öldürmesini emrettiğim Theresa.

Hayır... O emri yüzyıllar önce Matilda vermişti. Emri veren ben değildim. Ben yeni bir şeydim.

Doğrulamaya çalıştım. Vücudum beni yarı yolda bıraktı.

“Sakin ol,” dedi. “Çok kan kaybetmişsin. İki gündür baygınsın.”

Tabutta birazcık daha kalmak o kadar da kötü bir fikir değildi belki de.

Başımın karnını işaret ettim.

“Ufaklık nasıl?”

Theresa'nın gülümsemesi genişledi.

“Harika. Kenzie bir kızımız olacağını söyledi.”

Bebek...

Hamile olmak...

Matilda'nın bir çocuğu vardı. O anıdan yalnızca belli belirsiz kırıntılar hatırlıyordum. Acaba o anılar geri dönecek miydi, yoksa sonsuza dek yitip gitmişler miydi?

Kızım... Kızımın adı Celeste'ydi. Onun da beş çocuğu olmuştu. Celeste Değerlilerden biri olmak istememişti. Değerlilerle hiçbir ilişki kurmak istememişti, torunlarımı da bu konuda zehirlemiş, bana karşı doldurmuştu. Celeste'nin yaşlandığını görmüştüm. Öldüğünü görmüştüm. Ardından torunlarım; benim dönüşüm geçirmiş buruşuk bedenim yaşamını sürdürürken, torunlarımla hepsi yaşlılıktan ölmüştü.

“Biz, şey.” Theresa huzursuz bir şekilde bakışlarını yere eğdi. “Bebeğe ad bulduk. Sen de uygun görürsen.”

Bu konuda bana neden laf düşeceğini pek anlamamıştım ama...

Ah, sanırım anlamıştım.

“Korrynn. Adını Korrynn koymak istiyorsun.”

Theresa hâlâ yüzüme bakamıyordu. Başıyla onayladı.

“Çok güzel,” dedim. “Ad da düşünceniz de.”

Ramses Bishop görüş alanıma girdi. Korkunç gözüküyordu. Kolunun altında koltuk değnekleri vardı. Gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu. Teni normalden soluktu. Yüzü ve ellerindeki yanıklar ancak kısmen iyileşmişti.

“Felaket görünüyorsun,” dedim.

Gülümsedi. “Sen kendine bak.”

Uğradığı onca hasar bile Bishop’ı çirkinleştirememişti. Ramses bir rüyaydı: Güçlü, cesur, sadık, kendini görevine adanmış. Yine de Matilda’nın tanıdığı öbür Bishop’ı hatırlıyordum. Tartışmaları hatırlıyordum. Kavgaları hatırlıyordum. Aşkı hatırlıyordum. Ardından aşkın öldüğünü, önce nefrete dönüştüğünü sonra da nefretten beter bir şeye, duygu karmaşasına dönüştüğünü hatırlıyordum.

Yüzüne, yüzündeki ifadeye bakınca, henüz anlamadığını görebiliyordum. Üstüne düşen rolü oynuyor, Mattie olarak bana saygı duyuyordu ama içten içe benim hâlâ Em olduğumu sanıyordu. Sabırlı davranıp beklerse, “düzeleceğimi” düşünüyordu.

Bir aile kuracağımızı sanıyordu.

Çok geçmeden bu meseleyle uğraşmak zorunda kalacaktım.

Acı yavaş yavaş varlığını hissettirdi. İlaçlarımın etkisi ge-
çiyordu. Morluklar, şişlikler, dikişler... Sanırım bir kaburgam
kırılmıştı. Sanki biri beynime pürtük pürtük çakıl taşları dökü-
yormuş gibi hissetmeye başladım.

“Kötü haberler var,” dedi Ramses. “Yaklaşan gemi, Yı-
lan balığı, hızını arttırdı. Altı ay içinde burada olacak. Ayrıca
Omeyocan’a gelen iki yeni gemi daha tespit ettik. İlki yaklaşık
on ay içinde burada olacak, öbürü de ondan biraz sonra.”

Gözlerimi kapatıp başımı yastığıma dayadım. Üç gemi bit-
mek bilmez savaşların yaşandığı bu gezegene geliyordu.

“Biz hâlâ yörüngede miyiz?”

“Xolotl füzelerden çok büyük hasar aldı,” dedi. “Zor kurtul-
du. Gaston ile Borjigin’e göre, emrin üzerine, bir iki gün içinde
ayrılmaya hazır olurmuşuz.”

Gaston. Genç Gaston’dan söz ediyordu. Yaşlı Gaston, bin
iki yüzyıllık arkadaşım, sonsuza dek aramızdan ayrılmıştı.

Gelen ilk gemi altı aylık mesafedeydi. Bu bize biraz zaman
kazandırırды ama çok bekleyemezdik. O da tıpkı Dragon’un
yaptığı gibi, peşimize düşebilirdi. O gelene kadar biz çoktan
gitmiş olmalıydık.”

“Yaban Arıları hakkında bir şey var mı?”

Theresa evet anlamında başını salladı. “Sen Kurtçuğu öldü-
rünce, o sinyal paraziti kesildi. Kalle ile Opkick gezegeni göz-
lemlemek için Xolotl’un araçlarını kullanıyorlar. Kalle, Yaban
Arılarının çoğunun öldüğünü düşünüyor. Patlamadan kurtulan-
lar muhtemelen radyasyon zehirlenmesinden ölecek. Uchmal,
yani Uchmal’dan geriye kalanlar, onlarca yıl, belki yüzlerce yıl
sahipsiz bölge olarak kalacak.”

Parazit gitmişti. Paraziti Kurtçuk yapıyordu. Belki de

paraziti yapan Yansımaydı. Arada bir fark yoktu sanırım. Biri ya da diğeri ya da ikisi birden, ırkların yakın ve kişisel bir savaşa girişmesini, o savaşta nefretin filizlenmesini, öfkenin şişip kabarmasını istemişti. Bana kalırsa bir savaşta istediğiniz kadar bomba atın, bölgeyi ele geçirmek ve elinizde tutmak istiyorsanız, er ya da geç kara birliklerini devreye sokmanız gerekirdi. Parazitin amacı belki de yörüngedeki gemilerinin küçük birlikleri, hatta teker teker askerleri indirmek için yüksek teknoloji hedefleme sistemleri kullanmasını önlemektir. Belki de daha büyük bir karmaşa yaratıp, orduları etkin iletişimden yoksun bırakarak, kaosun hüküm sürmesini, böylelikle de teknolojik açıdan en gelişmişlerin değil, en güçlü ve en yeteneklilerin kazanmasını sağlamaktı.

Parazit, biz bombayı atana kadar etkinliğini sürdürmüştü.

Bombayı atmanın gezegeni zehirlemek anlamına geldiğini gayet iyi biliyordum. Yine de gerçekten böyle olduğunu duy-
mak zor geliyordu.

“Sıçrayanlardan geriye kimse kaldı mı?”

“Hiçbir iz yok,” dedi Ramses. “Harabelerin bir hayli uzağında birkaç küçük duman izi görüldü. Barkah, kurtulanlar çoktan bölgeden uzaklaşıp ormanın derinliklerinde kaybolmuştur diyor. Nereye gittiklerini bilmiyor. Kalle ile Opkick de bilmiyor. Barkah geri dönüp daha fazla kişi alamaz mıyız diye soruyor ama Borjigin’e göre, yeryüzüne dönüş yolculuğu yapmamıza yetecek yakıtı sentezlemek için en az iki hafta gerekiyormuş.”

Theresa bana doğru eğildi. “Barkah’nın isteğini değerlendirmeden önce, hatırlatmak isterim ki, çıkarma gemisi henüz bakımını çözemediğimiz bir uzaylı teknolojisine sahip. Eğer

bir terslik olursa, bir arıza çıkarsa, gönderdiğimiz kişiler Omeyocan'da mahsur kalır, gönderecek başka gemimiz yok. Borjigin ile Gaston'a göre, atmosfer kapasiteli bir uzay aracı yapmamız en az bir yıl sürecek."

Yeryüzüne dönüp daha çok Sıçrayanı kurtarmak için iki hafta gerekiyordu, tabii Sıçrayan bulup bulamayacağımız da belirsizdi. Ama Theresa en önemli noktayı acı verici bir netlikte ortaya koymuştu: Eğer bir terslik çıkarsa, Xolotl'dakileri bulduğumuz yeni gezegene indirmek için kullanabileceğimiz yegâne gemimizi kaybederdik.

Bunu göze alamazdım. Ne Sıçrayanlar için ne de Omeyocan'da hâlâ yaşıyor olabilecek kendi halkım için.

Ayrıca yeni bir gemi yapmak için o kadar bekleyemezdik. Xolotl enkaza dönmüştü. Füzelerimiz bitmişti. Gemisavar toplarımız yoktu. Elimizdeki tek şey birkaç Macana'ydı, onlara da pek savunma denemezdi.

Yani Yılan Balığı geldiğinde hâlâ yörüngede olursak ve Yılan Balığı düşman çıkarsa, öldürdük.

Buradaki durum savunmaya müsait değildi.

Her şey tek bir yönü işaret ediyordu: Uzakları.

"Kurtçuk yumurtalarından ne haber? Onları yok edebildik mi?"

Theresa omuzlarını silkti. "Kalle, insanlar kâbus görmeye başlayana kadar öğrenmemiz mümkün değil, diyor."

"Ya da birbirimizi öldürmeye başlayana kadar," diye ekledi Ramses.

Öğrenmek için bekleyeceğimizi sanmıyordum.

Omeyocan ömrümün, arkadaşlarımın ve atalarımın ömrünün bin iki yüz yılını yemişti. O yumurtaların icabına bakmak bizim işimiz miydi?

Hayır. Değildi.

Doğum Günü Çocukları yeterince fedakârlık yapmıştı. Sıçrayanlar da öyle. Aslına bakarsanız, Değerliler de.

Hepimiz savaşı tanımıştık. Artık yaşamlarımızı başka bir şeyin idaresine bırakma zamanı gelmişti.

“Gaston’a söyle, uzayda bir rota belirlesin,” dedim. “Gelen o üç gemiden uzağa giden en temiz yol hangi yöndeysen, o yönde bir rota seçsin. Gidiyoruz, bir daha da dönmeyeceğiz.”

Theresa Ramses’e baktı. Bishop da Theresa’ya baktı. Başını salladı. Theresa da salladı.

Mesele kalmamıştı.

ALTMİŞ ALTI

Bishop'tan benimle Kristal Kürede buluşmasını istemiştim. Vücudum iyileşmişti. Büyük ölçüde. Xolotl tamir edilmişti. Büyük ölçüde. Büyük bilinmeyene doğru çıktığımız yolculuğun dördüncü günündeydik.

Yeni bir yurt arayışımız başlamıştı.

Yakında liderlik rolümden vazgeçecektim ama henüz değil. Lider olmak pek çok sorumluluk getiriyordu. Aynı zamanda birkaç ayrıcalık da getiriyordu. Kristal Küreyi kendime mal etmem de böyle bir ayrıcalıktı. Burası önümüzdeki yıllar boyunca benim kişisel alanım olacaktı, “ofisim” de denebilirdi.

Buraya ilk geldiğimde, metal ızgara zeminde uzun süre önce ölmüş bir ceset vardı, liderliğimizin sembolü hâline gelen mızrakla sırtından bıçaklanmıştı. Düşününce, duruma oldukça uygundu.

Mızrak artık yoktu elbette. Ceset de yoktu. Ceset kaldırılmış, çürümeden kalan izler temizlenmişti.

En azından izlerin çoğu. Metalin birkaç yeri kalıcı olarak renk değiştirmişti. Bu iyi bir şeydi sanırım, birbirimize yaptığımız kötülüğü hiç unutmamalıydık.

Em o cesedin kim olduğunu bilmiyordu.

Matilda biliyordu: Cinayeti o tezgâhlamış, baştan sona izlemişti.

Burası Bishop, Em, Gaston, Aramovsky ve El-Saffani'nin uçsuz bucaksız bir zindanda değil de vadedilen ülkenin yukarılarında bir yıldız gemisinde olduğunu öğrendiği yerd.

Burası Em'in Matilda'yla ilk karşılaştığı yerd.

O iki kadın artık yoktu. Geriye ben kalmıştım, ikisinin bir birleşimiydim ben.

Borjigin'in benim için yaptığı masaya oturdum. Masa gri taştan yapılmıştı, üst kısmı cam gibi cilalanmıştı. Borjigin bana bir de sevimli bir sandalye bulmuştu.

Masamın üstü derli toplu ve temizdi. Yeni Halk bana hediyeler yapmıştı: camdan bir mürekkep hokkası, siyah tavuk tüyünden bir kalem, deri ciltli, kalın bir kitap. Kapağında boş küme işareti vardı. İlk sayfa hariç kitap boştu, o sayfaya da Barkah baktıkça anayım diye, Lahfah'ın güzel bir resmini çizmişti.

Masamdaki diğer tek şey beyaz bir tabağın üstünde duran beyaz porselen bir fincandı. Fincandaki çaydan ağır ağır dumanlar tütüyordu.

Lezzetli fincandan bir yudum aldım. Korrynn Bello'yu düşündüm. Hiç değilse bir konuda haklıydı: Çay sholtag'dan çok daha iyiydi.

Keşke burada olsaydı da benimle birlikte bir fincan çay içseydi. Onu iki kez yitirmiştim: hem Em'in Bello'su hem de Matilda'nın Korrynn'i olarak.

Bir arkadaşı bir kez kaybetmek yeterince zordu. Birini ikinci kez kaybetmek zorunda olmam hiç adil değildi.

Kristal Kürenin şeffaf duvarlarındaki uçsuz bucaksız yıldızlar denizine baktım. Şimdi gittiğimiz yönde boş uzaydan başka bir şey yoktu.

Arkamızda sarılı kahverengili mavili yumruk büyüklüğünde bir hilal vardı. Omeyocan, gölgede kalıyordu çünkü uzaklaşıyorduk. Gezegenin biri mavimsi diğeri bordo olan iki ayının hilallerini de görebiliyordum.

İlerlediğimiz her dakika Omeyocan giderek daha küçük görünüyordu. Yakında renklerini göremeyecektik, yalnızca bir ışık noktası görecektik. Dediklerine göre, çok geçmeden uzay yolculukları yapan beş yüz milyon yıllık eski bir uzaylı ırkının sağladığı şemalarla yapılmış Xolotl'un fizik değişim motorları etkinleşecek, biz de galaksinin bu bölgesini sonsuza dek arkamızda bırakacaktık.

Gemimizden aşağı inen merdivende ayak sesleri duydum. Başımı kaldırıp baktım. Küreyi Xolotl'un bakır kabuğundaki küçük bir deliğe bağlayan merdiven uzayda yüzüyor gibiydi.

Bishop aşağı indi.

Kabuk felaket görünüyordu. Dragon'un füze ateşi arkasında kocaman kraterler bırakmış, bir metal göletinde sonsuza dek donakalmış damlalar yaratmıştı. Halkaların bazıları üst üste binmişti.

O darbeler Kristal Küreyi vurmadığı için kendimi şanslı hissediyordum.

O çaresiz görevde yitirdiğimiz insanları düşündüm. Lahfah, Amiral, Peura, Yong, Aeschelman ile Abrantes, Yılmaz, Bawden, Marcus ile Benga, Shumalk, McWhite, Goldberg ile Dibaba.

Aramovsky.

Kefaret istemişti, istediğini almıştı. Gelecek kuşakların onu tanınmasını sağlayacaktım. Aramovsky'yi yalnızca kahraman bilmeyeceklerdi ama yalnızca kötü bir adam olarak da tanımayacaklardı. Hepimizin değişebileceğini halkımızın anlaması gerekiyordu.

Sonsuza dek kötü olmak zorunda değildik. İçgüdülerimizle savaşabilirdik. İyi olmayı seçebilirdik.

Zubiri henüz on üç yaşında “emekli” olmuştu. Mühendislik veya bilimle ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordu, hele silahlar ve savaşla ilgili bir şey yapmak hiç istemiyordu. Belki büyüdüğüçe değişirdi ama şimdilik domuz yetiştirmeyi seçmişti. Yeni Halk Zubiri'ye kendi yöntemlerini öğretiyordu.

Victor hâlâ bir sağlık kamerasındaydı, Kenzie onu uyu-tuyordu. Dediğine göre, aldığı yaralardan ölmesi gerekirdi. Victor'un o savaş uçağını Xolotl'a geri götürebilmek şöyle dursun, bilincinin açık olmasını bile açıklayamıyordu. Ciğerine bir kurşun yemişti. Midesi yırtılmıştı. Akciğerleri delinmişti, daha neler neler. Kenzie'ye göre, Victor'un çıkması aylar sürebilirdi.

Yaşlı Victor'un onun yanma yaklaşmamasını sağlamıştım.

Ben, Zubiri, Victor ve her zamanki gibi gıcık Kalle dışında, o görevden sağ kurtulan tek bir kişi vardı: Ramses Bishop.

Merdivenin sonuna vardı. Karşılama için ayağa kalktım. Sarı buklelerini, koyu sarı gözlerini seyrettim. Yüzünde kocaman bir gülümseme, bir de yara izleri ve kabukları vardı.

“İyi görünüyorsun, Mattie. Her zamanki gibi güzelsin.”

Benim de yüzümde yara izleriyle kabukları vardı ama sunacak bir gülümsemem yoktu. Benim kadar yaşlı bir kadın için bile, böyle şeyler hiç kolaylaşmıyordu.

Ama yine de yapılması gerekiyordu.

“Geldiğin için teşekkür ederim.” Az kalsın arkamızda bıraktığımız Omeyocan manzarasını nasıl bulduğunu soracaktım ama böyle havadan sudan konuşmaların oyalanmaktan ve söylenmesi gerekenleri geciktirmekten başka bir işe yaramayacağını fark ettim. Çünkü Bishop’ı incitmek istemiyordum.

Belki de bu ihtiyar kadının içinde hâlâ bir parça genç kız kalmıştı.

Gülümseyordu evet ama gülümsemesi büyük ölçüde boştu, koftu. Yaşadığı için mutluydu, yaşadığım için mutluydu, halkımız güvene kavuştuğu için mutluydu. Ama, tıpkı benim gibi, o da peşinde ölü arkadaşlarından bir iz bırakmıştı. Bu iri yarı güçlü adam bir vahşi değildi. Kaybetme duygusunu ta içinde hissediyordu. Büyük acıyı tanıyordu. Yüreği tekrar tekrar parçalanmıştı.

Şimdi ben o yüreği bir kez daha parçalayacaktım.

“Biz birlikte olamayız,” dedim. “Bunu bir kez ve son kez söylüyorum, biz diye bir şey yok.”

Gülümsemesi soldu. Yavaş yavaş gözlerini kırptırdı.

“Sen... benden ayrılıyor musun?”

Pek öyle sayılmazdı. Omeyocan’da birliktelik yaşadığı kişi ben değildim ki, Em’di, ama yine de başımı salladım.

“Kusura bakma,” dedim. “Seni herhangi bir şekilde yönlendirmek istemiyorum.”

“Ama... neden?”

“Çünkü ben bin küsur yaşındayım. Bana yaşama dair bir bakış açısı kazandıran bin yıllık anılarım ve bilgim var. Sen daha yirmi yaşında bile değilsin. Bir erkeksin, evet, halkın için

sayısız fedakârlıklarda bulunmuş, bulunmaya da devam edecek büyük bir adamsın ama benim yaşımla kıyaslayınca, sen olsa olsa çocuk sayılırsın. Yürümez. Şimdi gitmene izin vererek doğru şeyi yapıyorum.”

Bir süre yüzüme bakakaldı. Sonra başını çevirip, battaniye gibi parlak yıldızlara baktı.

“Bu adil değil,” dedi.

Başımı salladım. “Biliyorum.”

Sessiz bir gözyaşını sildi.

“Yapmam gereken her şeyi yaptım,” dedi. “İyi biri oldum. İyi bir adam oldum. Yol boyunca her adımında arkanda durdum. Durmamam gerektiğini bildiğim zamanlarda bile. Seninle olmak için kendimi değiştirdim.”

Uzanıp, yara izleriyle kaplı kocaman elini tuttum. Geri çekilmesini bekliyordum, çekilmedi. Parmaklarımız kenetlendi. Elimi kavrayışından acısını daha da iyi anladım, can havliyle bana tutunmak istiyordu. Ellerinin tenimde nasıl bir his bıraktığını hatırladım. O yanımda Bishop’ı hâlâ istiyordu.

“Sen iyi birisin,” dedim. “Ama benim için iyi biri değilsin. Ben de senin için iyi biri değilim çünkü o şeyleri yaşadığın kişi artık yok. Ben artık ben değilim, Ramses.”

Başını önüne sarkıttı. Gözünden bir yaş daha süzüldü. Bir kez burunu çektikten sonra, başını salladı.

“Sanırım böyle olacağını biliyordum. Farklı olduğunu hissetmiştim. Anlıyorum, Mattie... Yalnızca gerçek olmasını istemiyorum.”

Tam, hoşumuza gitse de gitmese de, gerçek neyse odur, diyecektim ki kendimi tuttum. Vaaza ihtiyacı yoktu. Bu açıklamaya

ihtiyacı yoktu. Canı yeterince acıyordu, bir de çokbilmişlik ederek acısına acı katmama gerek yoktu.

“Tıpkı ona benziyorsun,” dedi. “Yara izlerini tanıyorum. Teker teker her birini nasıl edindiğini biliyorum. Neden ona bu kadar benzemek zorundasın ki?”

Başını kaldırdı. Yanaklarında sicim gibi yaşlar vardı ama umurunda değildi. O bir savaşçıydı, bir kahramandı.

“Biz birbirimiz için yaratılmıştık,” dedi.

Başımı salladım. “Evet. Ama zamanla uyumumuzu kaybettik. Birini bulacaksın, biliyorum. Bu gemideki şanslı bir kadını inanılmaz mutlu edeceksin, birlikte bir aile kuracaksınız.”

Elimi son kez sıktı.

Başka bir şey demeden, merdivene tırmandı.

Geminin içinde kaybolana dek Bishop’ı izledim. Ardından masama oturup yıldızlara baktım.

Bin iki yüz yıllık bilgelik, bin iki yüzyıl boyunca insan ilişkilerini izlemek, kalplerin kırıldığını ve iyileştiğini görmek, bana Ramses Bishop’ın düzeleceğini söylüyordu. Şimdiki acısı bir nebze bile azalmayacaktı belki ama bir gün farkına bile varmadan, aşkı yeniden bulacaktı.

Ramses Bishop mutlu olacaktı.

Ben de olacak mıydım?

Ben 1.208 yaşındaydım. On sekiz yaşında bir kızın vücuduna sahiptim. Değerliler artık bana yabancıydı, onlar benim için üstlerine bir savaş, yalanlar, kan ve nefret çağının kokusu sinmiş, buruşuk siyah yaratıklardı. Doğum Günü Çocukları da... çocuktular işte. Önem verdikleri çoğu şey benim için anlamsız, yüzyıllar önce arkamda bıraktığım şeylerdi. Yeni Halktan

birkaç kişi yüz yaşında falandı ama onlar bile gözümde çocuk gibiydi. Barkah ile Sıçrayanlar tamamen başka bir ırktı, arkadaşlık ama düşünme ve davranma biçimleri çok farklıydı.

Anılarım artık geri geliyordu. Hâlâ karmakarışıklılar ama parçalar yerli yerine oturmaya başlamıştı. Son yapbozum, geçmişime ait o yapboz, tamamlanmak üzereydi.

Kitabı açtım. Lahfah'ın resmine baktıktan sonra, ilk sayfaya geçtim.

Boştu.

Tüy kalemi mürekkep hokkasına batırıp, yazmaya başladım.

Yapılması gereken fedakârlıklar yaptım. Halkım için ne gerekiyorsa yaptım.

O yüzden, ben türümün tek örneğiyim.

Adım Mattie Savage.

Ben yalnızım.

SON BÖLÜM

Bu Matilda Savage'ın yaşamı.

Bu Em Savage'ın yaşamı.

Bu halkımızın ve devam eden yolculuğumuzun öyküsü.

Şimdi de yeni bir gezegene yaklaşıyoruz. Burası yeni bölümümüzün başladığı yer mi olacak? Umudumuz o yönde.

Eğer öyle olursa –öyle olunca– tarihimizin İkinci Cildini yazacağım.

Ama şimdilik Birinci Cilt bitti.

14 Temmuz 3892

İmza

Mattie Savage

Deri ciltli kitabı kapattım.

Arkama yaslanıp yıpranmış kapağa baktım.

Bitmişti. İnanamıyordum.

Yapmıştım.

İlk kitabımı bitirmiştım.

Bin iki yüz yıldır yaşıyordum. Çok şey başarmıştım. Tekrar böyle hissedebileceğimi, o başarı hissinden başımın döneceğini sanmazdım. Son dört yıldır daimî yoldaşım olan kitaba bakınca, bunun yaptığım en önemli şeyler arasında yer aldığını fark ettim.

Merdivende ayak sesleri. Buradayken beni kimsenin rahatsız etmemesi gerekiyordu, yani gelen tek bir kişi olabilirdi: Halkımızın lideri.

Kristal Küre felaket bir hâldeydi. Metal ızgara zeminde yiyecek paketleri vardı. Masamın üstüne saçılmış hem bağlı hem açık parşömen tomarları vardı, önceki yemeklerimden de kırıntılar ve bulaşıklar kalmıştı. Uzaya giderken yanıma karınca almadığımıza çok memnundum, yoksa kesin burada yaşarlardı.

Üstümde günlerdir aynı toga vardı. Hatta haftalardır. Koktuğuma emindim, hem de leş gibi.

Sonunda insan ırkının yaşlı anası olmuşum.

Başımı kaldırıp yukarı baktım: Bir değil iki kişi aşağı iniyordu.

Masamın üstünden süpürebildiğim kadar çöpü kenardaki çöp kutusunun içine süpürdüm ama çöpün çoktan dolup taşıtığını geç fark ettim: Ortılığı iyice dağıtmıştım.

Lider merdivenin sonuna vardı.

Elimden geldiğince togamı düzelttim.

“Selam sana, Maria.”

Maria D’souza gözlerini devirdi.

“Şu saçmalığı yapmak zorunda mısın, Mattie? Daha önce konuştuk, merhaba demen yeterli.”

Yeşil bir toga giyyordu, üstünde yer yer cilalanmış çelik parçaları vardı. Artık giysilerimizin çoğunu Sıçrayan üreticiler yapıyordu, kumaşı da genelde cilalanmış camla, biçimlendirilmiş bakırla, eski depoların dibinden çıkarılmış altın düğmelerle, renkli ve eğlenceli olan envaiçeşit şeyle süslüyorlardı. Ama Maria’ninkini değil, Maria’nın izin verdiği yegâne giysi süsü, boynunda asılı cilalı dikedörtgene uyan çelikti.

Silahlar çelikten yapıldığı için çeliği seçmişti. Savaşın yeniden kapımızı çalabileceğini ve o gün gelirse, hazır olmamız gerektiğini herkesin hatırlamasını istiyordu.

Alnındaki daire gitmişti. Kalle sembolleri çıkaracak cerrahi bir yöntem geliştirmişti. Artık kimsenin sembolü yoktu.

Benim dışımda kimsenin. Sembolümü korumakla yetinmemiş, üstünde bir değişiklik yaparak, bir çizgi eklemiştim: Boş küme sembolüm kimliğimin bir parçasıydı.

Maria yalnız gelmemişti. Sandaletli küçük ayaklar son basamağa ulaştı. Üç yaşındaki oğlan çocuğu dönüp bana baktı ve neşeyle gülümsedi.

“Teyze!”

Koşarak yanıma geldi, çocuğu kendime çekip kocaman sarıldım. Sarı kıvrıcık buklelerini karıştırdım. Annesinin açık kahverengi teni, babasının saçı ve koyu sarı gözleriyle, bu oğlan yakında çok canlar yakacaktı.

“Merhaba, Walter! Uslu duruyor musun bakayım?”

Yanağımı öptü. Öperken de burnu benimde sicim gibi bir ıslaklık bıraktı. Aldırış bile etmedim.

“Öf, teyze,” dedi, minicik yüzünü buruşturarak. “Leş gibi.”

Bin iki yüz yaşındaydım ama hâlâ utanabiliyordum demek, öyle mi? Kendimizle ilgili bir şeyler öğrenmeye devam etmemiz çok şaşırtıcıydı.

“Kusura bakma, Walt. Banyo yapamayacak kadar meşguldüm.”

Annesine koşup koluna asıldı. Annesi çocuğu hiç zorlanmadan, kayıtsızca salladı, sanki kolunda çocuk değil de kikirdeyen bir el çantası vardı.

Maria başıyla masayı işaret etti. “Bitirdin mi?”

“Nereden anladın?”

“O kitabı daha önce hiç kapalı görmemiştim. Ee, bitirdin mi?”

Göğsüme bir sıcaklık yayıldı.

“Evet, bitirdim.”

Maria bir lidere hiç yakışmayacak, tiz bir nida kopardı. Boştaki koluyla bana sarılıp yanağımdan öptü.

“Tebrikler!”

Vücudum kaskatı kesildi. Kendimi tutamadım.

“Ah, özür dilerim,” dedi Maria. Bir adım geriledi. “Sana dokunulmasından hoşlanmadığını biliyorum ama senin için çok heyecanlandım işte.”

Başımı salladım. An mahvolmamıştı ama biraz tuhaflaşmıştı.

Küçükler beni tutabilir, kucaklayabilir, öpebilirdi ama büyükler olmazdı. Büyüklerin yanında kendimi rahat hissetmiyordum. Doğum Günü Çocukları genelde beni burada rahatsız etmezdi. Değerliler böyle bir zahmete girmemeleri gerektiğini öğrenmişti; onlarla konuşmalarımızın, yüzeysel hoşbeşlerin

ötesine geçmediği ortadaydı. En beteri Yeni Halktı, beni ne zaman görseler eğilerek selam veriyor, bana bir tür tanrıymışım gibi davranıyorlardı. Hiç hoşuma gitmiyordu bu.

“Hızlıca bitireceğim,” dedi Maria. “Üç şey var.”

Maria’nın tarzı böyleydi. İletişim kurarken kısa ve öz konuşur, sonra da işine bakardı.

Ben liderlikten çekilince, işi Bishop istememişti. Theresa veya Xander da öyle. İlk seçimimizi Borjigin kazanmıştı. Çok sıkı çalışmış, geminin gelişmesini sağlayacak çeşitli yeni politikalar üretmişti ama sonunda makine yapmaya ve Xolotl’un uzun süre önce bozulmuş parçalarını tamir etmeye odaklanmak istemişti. Bir dönemlik Yalaniliğinin ardından –genel liderimize Yalani diyorduk– seçimlerde tekrar aday olmamıştı.

O zamandan beri her seçimi Maria kazanmıştı.

Maria ile Bishop evlenmişti. Onları birlikte çok görmüştüm. Oğullarının doğumundan önce mutluydular, şimdi mutlulukları katmerlenmişti. Maria bir yıllık Yalaniliğinin üçüncü dönemindeydi.

Maria diğer herkesten çok ziyaretime gelirdi. Tüm kararları o veriyordu ama bana sık sık akıl danışırdı.

“Üç şey,” dedim. “Devam et.”

“Birincisi: Barkah yine bir kukla hükûmet kurmaya çalışıyor, kendisi de kral olacak.”

Neden herkesten uzak durduğumu bir kez daha hatırlamıştım: Çocuklarla ve onların ıvır zıvır hevesleriyle dolu bir gemideydik.

“İkinci kez mi bu işe kalkışıyor?”

“Üçüncü,” dedi Maria. “Bu kez Sıçrayanlar azınlık olduğu için, hükûmette daha çok söz sahibi olması gerektiğini, haklarının yendiğini iddia ediyor.”

“Sıçrayanların hakları diğer herkesle aynı.” Başımı arkaya yatırarak, aylardır yaklaşmakta olduğumuz turkuaz renkli gezegeni işaret ettim. “Bunu o yüzden mi yapıyor?”

“Tabii ki,” dedi Maria. “Sanırım gezegen temelli yaşanacak bir yer çıkarsa, yalnızca Sıçrayanlara ait bir vatan kurma peşinde. Her neyse, kongrenin bir sonraki oturumunda ayrılıkçı hareketlere karşı uyarıda bulunman gerek. Yardım eder misin?”

İçimi çektim ama başımla onayladım. Sıçrayanlar Barkah’yı sevmesine seviyordu ama hayatta kalmalarının başlıca nedeninin Em olduğunu da biliyorlardı. Sıçrayanlar benim artık Em olmadığını pek anlamıyordu ama hâlâ Em’e benzediğim için, kamuoyu üzerinde önemli bir etkim vardı.

“İkincisi,” dedi Maria. “İsrarla tarihimizi yalnızca o kitaba aktarmak istedin. Ama şimdi kitabı bitirdiğine göre, gelecek kuşaklar için doğru dürüst kayıt tutmamız gerek. Son derece kararlıyım, Mattie, o kitap benimle geliyor.”

Kitaba şöyle bir baktım. Son dört yıldır bu deri kapaklı cilt benim yegâne arkadaşım olmuştu. Ondan ayrılmak istemiyordum. Ama artık lider değildim, karar vermek bana düşmezdi.

Kitabı masadan alıp o tanıdık ağırlığını hissettim.

Fikrimi değiştirmeden, kitabı Maria’ya uzattım.

“Harika,” dedi. “Gemi vatandaşlarının sana bir borcu daha oldu.”

Aylardır ilk kez bu kadar çok konuşmuştum. Tenimin karıncalanmaya başladığını hissettim. Ben yalnızca kendim olmak istiyordum.

“Ya üçüncüsü?”

“Ben çıktıktan hemen sonra biri gelecek.”

Masamın sandalyesine oturdum.

“Lütfen, Maria. Kimseyle konuşmak istemiyorum.”

“Çok kötü, çok yazık,” dedi. “Dört yıldır burada saklandığın yeter, kaç ömür yaşadığın zerre kadar umurumda değil. Beni iyi dinle: Aşağı inen kişi bir seçim yaptı. Onu zorlayan olmadı. Kesinlikle olmadı. Görüşmeleri bizzat ben denetledim, tekrar tekrar görüşmeler yapıldı. Ramses ile Theresa da katıldı.

“Sen neden söz ediyorsun?”

“Görürsün.” Maria diz çöküp, kitabı Walter’ın önüne tuttu. “Bu kitap çok önemli, tatlım. Sıkı sıkı tut ve sakın elinden bırakma, olur mu?”

Gözleri kocaman açılmış Walter ciddiyetle başını salladı, bu yeni sorumluluktan etkilenmişti. Kitabı göğsüne bastırdı.

Maria çocuğu tek koluyla kaldırdı.

“Unutma, o bir karar verdi,” dedi bana, sonra da merdivenden çıktı.

Maria’nın arkasından baktım. Bir yanımda kalmasını istiyordu ama bir işe yaramazdı. Konuşmalarımız hep tek tük, hep zorlamaydı. Bu çocuklarla hiçbir ortak noktam yoktu ki.

Maria gemiye girdi.

Bir başkası merdivenden inmeye başladı. Siyah togalı bir erkek. Hareketlerinde bir zarafet, bir vakar vardı.

Merdivenlerin sonuna gelince, bana döndü.

Gelen Victor Muller’di.

“Merhaba Mattie,” dedi. “Seni tekrar görmek bir zevk.”

Kongrede özellikle aptalca fikirlere karşı konuşmam gerektiğinde ettiğim birkaç laf dışında, Victor’la yıllardır konuşmamıştım. Olgunlaşmıştı, bunu görmekten çok hissedebiliyordum.

“Çok yorgunum,” dedim. “Senin için ne yapabilirim?”

Yola çıktığımızdan beri daha da yakışıklı olmuştu. Yanağında tedavi ettirmediği bir yara izi vardı. On yedi on sekiz yaşlarında birinin yüzüne ve bedenine sahipti, belirgin kasları, genç bir teni vardı. Diğer askerlerle birlikte her gün savaş talimi yaptığını, Yeni Halk ve Sıçrayanlardan yüzlerce kişiye savaş yöntemleri öğrettiğini biliyordum. Victor, bariz bir şekilde, mükemmel bir fiziğe sahipti.

“Konuşuruz diye düşünmüştüm,” dedi.

Gözlerimi ovuşturdum. “İstediğim son şey bu, Victor. Hem ne konuşacağız ki?”

“Matilda’nın isyanına gönüllü olarak katıldığımı hatırlıyor musun?”

Yüzüne bakakaldım, gözlerimin kısıldığını hissettim.

“Elbette hatırlıyorum. Sana kim anlattı?”

“Kimsenin bir şey anlatmasına gerek yok. Ben oradaydım.”

“Saçmalama. Dört yüzyıl önceki olay, sen o zaman daha...”

Bunu hatırlayamazdı. Oradaki o değildi ki... Orijinaliydi.

Karşımdaki genç adam gülümsedi.

“Lütfen, bana bundan sonra Vic de. Victor bir başkasıydı. Biz birleştik. Artık tek kişiyiz.”

Yıllardır ilk kez, keşke mızrağım olsaydı, diye geçirdim. Ayağa kalktım, aniden öyle bir öfkeye kapılmıştım ki titriyordum.

“Bunu ona nasıl yapabildin? O daha bir çocuktu!”

“O çocuk birleşmeyi seçti,” dedi. “Maria sana söylemedi mi?”
Söylemişti. Söz ettiği o “görüşmeler”... Genç Victor ile Yaşlı Victor arasında yapılmıştı.

“Sen... yani... o... zihninin yeniden yazılmasını mı istedi?”

“Ne haşin bir terim,” dedi Victor. “Ama evet, o yanımla bunu istedi, hatta belki yaşlı yanımdan daha bile çok istedi.”

Bir heyecan patlaması, bir umut hissettim: Konuşabileceğim biri, yaşadıklarımı yaşayan biri.

“Ama neden?”

Yavaşça elini uzatıp elimi tuttu. Direnmedim. Bu kez başkası dokundu diye tenim karıncalanmadı.

“Çünkü Genç Victor sana âşıktı,” dedi. “Hiç söylememiş olsa da Yaşlı Victor da öyle. Şimdi de ikimiz birden.”

Elimi çektim. Yaşananlara inanamıyordum.

“O işleminden geçip, elini kolunu sallayarak buraya gelebileceğini, sonra da ne yani, bana sahip olabileceğini mi zannettin?”

Victor –Vic– güldü.

“Sanki Mattie Savage’a istemediği bir şey yaptırılabilirmiş gibi. Ben hiçbir şey zannetmedim. Yalnızca yüzlerce yıl yaşamış bir adam olarak, yüzlerce yıl yaşamış bir kadına iki çift laf etmek ister mi, diye soruyorum.”

Omeyocan’da Em’le birlikte savaşırken, isyanda Matilda’y-la birlikte savaşırken, cesurdu, özveriliydi.

İki versiyonu da.

Bıçağı Matilda’nın kalbine sapladığımı hatırlıyordum, Matilda’nın öfkesini, dehşetini hatırlıyordum. Ama o kötülüğün beden bulmuş hâliydi, başına geleni hak etmişti. Vic ise yüzyıllardır tanıdığım Vic, bunu hak etmemiştir.

“Yaşlı Victor bize yardım etti,” dedim. “O şekilde ölmeme-
liydi.”

Vic’in gülümsemesi genişledi.

“Ölmedi ki. Hâlâ hayatta.”

Söylediklerini sindirmem biraz sürdü.

“Ama ritüel,” dedim.

Vic omuzlarını silkti. “Önceki genç hâlimle önceki yaşlı hâ-
lim, ritüele gerek olmadığı konusunda hemfikirdi. Senin başına
gelenleri herkes gördü, Mattie. Ben... pardon, o, X’e giderken,
vücudu izin verdiği sürece yaşamaya devam edeceğini biliyordu.
Her gece birlikte yemek yiyoruz. Bir kitap kulübü bile kurduk.”

Artık hepimiz birdik, barbarca infazlara gerek yoktu. Her
şey ortadaydı, karar vermek son derece basitti ama yine de bu-
nun mümkün olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Ne kadar yaşlanırsam yaşlanayım, hâlâ sürprizlerle karşıla-
şabileceğimi bilmek güzeldi.

Vic masanın çevresinde dolandı. Siyah togasını düzeltti, ma-
sanın sol ön köşesine oturup, mavi gezegene baktı.

“Kitap demişken, Maria söyledi, kitabını bitirmişsin. Belki
de artık biraz ara verirsin. Gitmemi istersen giderim. Ama be-
nimle oturup konuşmak istersen, ben de isterim.”

Yeniden yazım işleminin –galiba birleşme işlemi daha doğ-
ru bir tanımlama olacaktı– riskleri vardı. Genç Victor, olduğu
kişinin o işlem sırasında öleceğini, Em’in varlığı nasıl sona er-
diyse, o Victor’un varlığının da sona ereceğini biliyordu. Bile
bile, bunu yine de yapmıştı.

Bunu... benim için yapmıştı.

SCOTT SIGLER

Yürümekten çok tökezleyerek masanın çevresinde dolaştım.
Sağ ön köşeye oturdum.

“Evet, konuşmak isterim,” dedim. “Çok isterim.”

SON